DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ULUSLARARASI BESTSELLER

"Şeytani fikirlerle dolu."
Mason Cross

"Kara mizah yüklü bir gerilim."
Booklist

KUKLA

SÖYLE BANA, SEN ŞEYTANSAN EĞER BEN NEYİM?

DANIEL COLE

PEGASUS

GERİLİM

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DANIEL COLE

KUKLA

İngilizceden çeviren:
Ali Sinan Çulhaoğlu

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Başlık Sayfası
Önsöz

Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm
On Birinci Bölüm
On İkinci Bölüm
On üçüncü Bölüm
On dördüncü Bölüm
On beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm
On yedinci Bölüm
On sekizinci Bölüm
Ondokuzuncu Bölüm
Yirmiinci Bölüm
Yirmi Birinci Bölüm

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
St Ann Hastanesi
Yirmi Dördüncü Bölüm
Yirmi Beşinci Bölüm
Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yedinci Bölüm
St Ann Hastanesi
Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm
Otuz Birinci Bölüm
Otuz İkinci Bölüm
St Ann Hastanesi
Otuz Üçüncü Bölüm
Otuz Dördüncü Bölüm
Otuz Beşinci Bölüm
Otuz Altıncı Bölüm
Otuz Yedinci Bölüm

Teşekkürler
Yazar Daniel Cole ile Soru-Cevap
Telif hakkı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

'Söyle bana, eğer sen şeytansan, bu beni ne yapar?'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖNSÖZ

Pazartesi, 24 Mayıs 2010

Samantha Boyd, sallanan polis bariyerinin altından eğilerek geçti ve Londra'nın kötü şöhretli Old Bailey mahkeme salonlarının tepesindeki Adalet Tanrıçası heykeline baktı. Güç ve dürüstlüğün sembolü olarak tasarlanan heykel, Samantha'ya şimdi gerçekte ne olduğu göründü: Çatıdan kendini aşağıya, kaldırıma atmak üzere olan, hayal kırıklığına uğramış ve umutsuz bir kadın. Uygun bir şekilde, dünyanın dört bir yanındaki heykellerine oyulmuş olan göz bağı çıkarılmıştı; çünkü 'kör adalet', özellikle ırkçılık ve polis yolsuzluğu gibi konular söz konusu olduğunda, naif bir kavramdı.

Gazetecilerin akını nedeniyle çevredeki yollar ve metro istasyonları tekrar kapatılmıştı; bu durum, Londra'nın merkezindeki işlek bir bölgeyi absürt bir orta sınıf gecekondu mahallesine dönüştürmüştü. Çöp yığınlarıyla dolu zeminde Marks & Spencer ve Pret A Manger logoları sergilenen boş yiyecek ambalajları göze çarpıyordu. Elektrikli tıraş makinelerinin vızıltısı eşliğinde tasarımcı uyku tulumları katlanıyor, bir adamın vasat ütüsü ise tek gömleği ve kravatıyla uyuduğu gerçeğini gizleyemiyordu.

Samantha kalabalığın arasından geçerken kendini rahatsız hissediyordu. Geç kaldığı için Chancery Lane'den altı dakikalık yürüyüşü sırasında terlemişti ve platin sarısı saçları, görünümünü değiştirmek için başarısız bir girişimle topladığı yerden geriliyordu. Basın, duruşmayla bağlantılı kişileri ilk günden tespit etmişti. Şimdi, kırk altıncı günde, Samantha muhtemelen dünyanın tüm büyük gazetelerinde yer almıştı. Hatta özellikle ısrarcı bir muhabir onu Kensington'daki evine kadar takip edip gitmeyi reddettiğinde polisi aramak zorunda kalmıştı. Daha fazla istenmeyen ilgiden kaçınmaya kararlı olan Samantha, başını öne eğdi ve yürümeye devam etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Newgate Caddesi kavşağında, bir tarafta yetersiz sayıdaki seyyar tuvaletlerden, diğer tarafta ise geçici olarak açılan Starbucks'tan kaynaklanan iki dolambaçlı sıra uzanıyordu. İkisinin arasında sürekli dönüp duran akıntıya kapılan kadın, mahkeme salonlarının daha sessiz olan yan girişini koruyan polis memurlarına doğru yöneldi. Yanlışlıkla düzinelerce kayıttan birinin kadrajına girdiğinde, ufak tefek bir kadın ona Japonca öfkeyle çıkıştı.

Samantha, anlaşılmaz hakaret selini geride bırakarak, 'Son gün,' diye kendi kendine hatırlattı; hayatının normale dönmesine sadece sekiz saat kalmıştı.

Kapıda, tanımadığı bir polis memuru Samantha'nın kimliğini inceledikten sonra onu artık çok tanıdık gelen rutine soktu: kişisel eşyalarını kilitlemek, metal dedektörleri öttüğünde nişan yüzüğünü fiziksel olarak çıkaramayacağını açıklamak, üst araması yapılırken ter izleri konusunda endişelenmek ve ardından diğer on bir jüri üyesiyle birlikte ılık bir fincan hazır kahve içmek için sıradan koridorlardan geçmek.

Dünya çapındaki yoğun medya ilgisi ve Samantha'nın evindeki olay nedeniyle, jürinin tecrit edilmesi yönünde emsalsiz bir karar alınmış ve otel faturası on binlerce vergi mükellefinin parasını aşarken kamuoyunda büyük bir öfkeye yol açmıştı. Yaklaşık iki ay sonra, sabah sohbetlerinin büyük bir bölümü otel yataklarının neden olduğu sırt ağrılarından, akşam menüsünün monotonluğundan ve insanların en çok özlediği şeylerden, yani eşlerinden, çocuklarından ve *Lost* dizisinin final bölümünden ibaretti.

Mahkeme görevlisi nihayet jüriyi toplamaya geldiğinde, önemsiz sohbetlerin gizlediği gergin sessizlik ortadan kalktı. Diğerlerinin -görünüşe göre Gandalf'a inanılmaz derecede benzediği için- atadığı Stanley adındaki yaşlı jüri başkanı yavaşça ayağa kalktı ve onları odadan dışarı çıkardı.

Dünyanın en ünlü mahkeme salonlarından biri olan Birinci Mahkeme Salonu, yalnızca en ciddi suç davaları için ayrılmıştı; Crippen, Sutcliffe ve Dennis Nilsen gibi ürkütücü ünlüler, işledikleri büyük günahların hesabını vermek üzere burada sahneye çıkmışlardı. Yukarıdaki büyük buzlu cam pencereden içeri giren yapay ışık, salonun koyu renkli ahşap panellerini ve yeşil deri döşemelerini aydınlatıyordu.

Samantha, jüri heyetinin ön sırasındaki, sanık kürsüsüne en yakın yerine her zamanki gibi otururken, kendi tasarımı olan beyaz elbisesinin biraz kısa olduğunu fark etti. Jüri evraklarını kucağına koydu; bu durum, ilk gün

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yanındaki koltuğu kapmak için aceleyle birini neredeyse ezen şehvet düşkünü yaşlı adamın hayal kırıklığına uğramasına neden oldu.

Amerikan filmlerinde gösterilen, şık giyimli sanığın avukatlarıyla birlikte bir masada oturduğu alışılagelmiş mahkeme salonlarının aksine, Old Bailey'deki sanıklar ürkütücü salonda yalnız başlarına bulunuyorlardı. Yükseltilmiş kürsüyü çevreleyen küçük ama belirgin cam paravanlar, içeridekilerin salondaki diğer kişiler için önemli bir tehlike oluşturduğu fikrini daha da pekiştiriyordu.

Suçsuzluğu kanıtlanana kadar suçludur.

Sanık sandalyesinin tam karşısında, Samantha'nın solunda, yargıç kürsüsü vardı. Ortadaki sandalyenin arkasındaki Kraliyet Arması'ndan altın saplı bir kılıç sarkıyordu; bu sandalye, tüm duruşma boyunca boş kalan tek koltuktu. Mahkeme katibi, savunma ve savcılık ekipleri odanın ortasında yer alırken, uzak duvara yaslanmış yüksek halka açık izleme galerisi, bu olağanüstü davanın sonunu izlemek için sokakta kamp kurmuş, gözleri yorgun ve heyecanlı izleyicilerle doluydu. Salonun arka tarafında, galerinin altındaki unutulmuş sıralarda, duruşmayla belirsiz bir şekilde ilgili çeşitli gereksiz kişiler oturuyordu: avukatların çağırmak isteyebileceği, ancak muhtemelen çağırmayacağı uzmanlar; çeşitli mahkeme görevlileri; ve elbette, tüm tartışmanın merkezindeki tutuklama memuru, "Kurt" lakaplı dedektif: William Oliver Layton-Fawkes.

Wolf, duruşmanın kırk altı gününün her birine katılmıştı. Sayısız saatini, çıkışın yanındaki sıradan koltuğundan, soğuk bir ifadeyle sanık sandalyesine bakarak geçirmişti. Sağlam yapılı, yıpranmış bir yüze ve koyu mavi gözlere sahip olan Wolf, kırklı yaşlarının başlarında görünüyordu. Samantha, aylardır uykusuz kalmış ve dünyanın ağırlığı omuzlarında gibi görünmeseydi oldukça çekici olabileceğini düşündü – gerçi, dürüst olmak gerekirse, gerçekten de öyleydi.

Basının "Yakma Katili" olarak adlandırdığı kişi, Londra tarihinin en üretken seri katili olmuştu. Yirmi yedi günde yirmi yedi kurban, her biri on dört ila on altı yaşları arasında kadın fahişelerdi ve bu durum, bilgisiz kitleleri kendi sokak köşelerinde yaşanan acımasız gerçeklerle yüzleştirerek davaya daha da fazla dikkat çekmişti. Kurbanların çoğu hala alevler içinde, ağır bir şekilde uyuşturulmuş ve diri diri yakılmış halde bulunmuştu; yangın, olası tüm kanıtları yok etmişti. Ve sonra cinayetler aniden durmuş, polis önemli bir şüpheli bulamadan çaresiz kalmıştı. Metropolitan Polis

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Teşkilatı, masum genç kızlar ölürken harekete geçmemekle suçlanarak soruşturma boyunca ağır eleştirilere maruz kalmıştı, ancak son cinayetten on sekiz gün sonra Wolf tutuklandı.

Sanık sandalyesindeki adam, başkentte taksi şoförü olarak çalışan, Pakistan kökenli İngiliz Sünni Müslüman Naguib Khalid'di. Yalnız yaşıyordu ve daha önce küçük çaplı kundaklama suçlarından sabıkası vardı. Kurbanlardan üçünü taksisinin arka kısmına bağlayan DNA kanıtları, Wolf'un suçlayıcı tanıklığıyla birlikte mahkemeye sunulduğunda, dava basit görünüyordu. Ve sonra her şey altüst olmaya başladı.

Dedektif ve ekibinin topladığı gözetim raporlarıyla çelişen mazeretler ortaya çıktı. Halid gözaltındayken saldırı ve tehdit suçlamaları gündeme geldi. Çelişkili adli tıp kanıtları, yanmış DNA'nın güvenilir bir kanıt olarak kabul edilemeyeceğini öne sürdü ve ardından, savunma avukatlarının sevinciyle, MPS içindeki meslek standartları müdürlüğü, dikkatlerine sunulan bir mektubu ortaya çıkardı. Anonim bir meslektaş tarafından yazılan ve son cinayetten sadece birkaç gün önce tarihlenen mektup, Wolf'un davayı ele alış biçimi ve ruh haliyle ilgili endişeleri dile getiriyor, 'takıntılı', 'çaresiz' hale geldiğini öne sürüyor ve derhal başka bir göreve atanmasını tavsiye ediyordu.

Dünyanın en büyük haberi birdenbire daha da büyüdü. Polis, kendi başarısızlıklarını örtbas etmek için Halid'i uygun bir günah keçisi olarak kullanmakla suçlandı. Hem komiser hem de Özel Suç ve Operasyonlar Komiser Yardımcısı, görev süreleri boyunca yaşanan bariz yolsuzluk nedeniyle istifa etmeye zorlandı; bu sırada magazin gazeteleri, gözden düşmüş dedektif hakkında skandal haberlerle dolup taştı: alkol sorunları, muhtemelen şiddete eğilimli olması ve bunun sonucunda evliliğinin yıkılması gibi iddialar. Bir ara, Halid'in kendini beğenmiş savunma avukatı, Wolf ile müvekkilinin yer değiştirmesini önerdiği için azarlandı. Tüm bunlar boyunca Naguib Halid, önünde gelişen bu sirk gösterisini şaşkınlıkla izledi ve şeytandan kurbana dönüşümünden en ufak bir memnuniyet belirtisi bile göstermedi.

Duruşmanın son günü beklendiği gibi geçti. Hem savunma hem de savcılık kapanış konuşmalarını yaptıktan sonra hakim jüriye talimatlarını verdi: geçerli sayılan sınırlı delillerin kısa bir özeti ve hukukun inceliklerine ilişkin tavsiyeler. Ardından jüri üyeleri kararlarını değerlendirmek üzere salondan ayrıldı ve tanık kürsüsünün arkasından, alışılmış ahşap ve yeşil

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

deri temasıyla yaratıcılıktan yoksun bir şekilde dekore edilmiş özel bir odaya götürüldüler. On iki jüri üyesi dört buçuk saatten fazla bir süre boyunca büyük ahşap masanın etrafında oturup kararlarını tartıştılar.

Samantha, haftalar öncesinden nasıl oy kullanacağına karar vermişti ve diğer arkadaşlarının bu kadar bölünmüş olmasına şaşırmıştı. Kamuoyunun kararını etkilemesine asla izin vermeyeceğini kendine telkin etmişti, ancak oyunu dükkanının, geçim kaynağının ve mutluluğunun şu anda üzerinde durduğu halkla ilişkiler ateşine daha fazla yakıt eklemeyecek olmasından memnundu. Aynı tartışmalar tekrar tekrar yaşandı. Sonra biri dedektifin ifadesinin bir yönünü gündeme getirdi ve bunun kabul edilemez olduğu ve göz ardı edilmesi gerektiği, kaçıncı kez söylendiğini bilmeden sinirlendi.

Stanley periyodik olarak oylama çağrısında bulunuyor, ardından görevli aracılığıyla hakime oy birliğiyle karara varılamadığını bildiren bir not iletiliyordu. Her oylamada, artan çoğunluğun baskısı altında bir kişi daha pes ediyordu ve beşinci saatten birkaç dakika önce on ikiye karşı on çoğunluğa ulaşılıyordu. Stanley isteksizce görevliye bu durumu bildiren bir not verdi ve on dakika sonra adam jüriyi mahkeme salonuna geri götürmek için geri döndü.

Samantha, sanık kürsüsünün yanındaki yerine dönerken tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Oda sessizdi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla attığı her adımın yankılanması onu mantıksız bir şekilde utandırdı. Neyse ki, on iki jüri üyesinin aynı anda yerlerine oturmasıyla çıkan korkunç gıcırtılar ve sürtünmeler, yaşadığı küçük rahatsızlığı, bunlara kıyasla oldukça önemsiz kılıyordu.

İnsanların yüz ifadesini çözmeye çalıştığını, resmi kararı bir dakika bile beklemeye sabırsızlandıklarını görebiliyordu ve bundan keyif alıyordu. Bu 'bilgin' insanlarla dolu oda, perukları ve cübbeleriyle etrafta dolanmış, ona ve diğer jüri üyelerine küçümseyici bir nezaketle davranmıştı; ancak şimdi hepsi jürinin insafına kalmıştı. Samantha sırıtmamak için kendini zor tuttu; söylememesi gereken bir sırrı olan bir çocuk gibi hissediyordu.

"Sanık lütfen ayağa kalksın!" diye bağırdı katip, sessizliği bozarak.

Sanık sandalyesinde Naguib Khalid tereddütle ayağa kalktı.

'Ustabaşı lütfen ayağa kalkar mı?'

Samantha'nın sırası bittiğinde Stanley ayağa kalktı.

'Hepinizin üzerinde anlaştığı bir karara vardınız mı?'

'Hayır.' Stanley'nin sesi titredi, cevabı neredeyse duyulmaz oldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Adamın hırıltılı üç öksürükle boğazını temizlemesi üzerine Samantha gözlerini devirdi.

'Hayır,' diye neredeyse bağırdı Stanley.

'Yeterli çoğunluğun hemfikir olduğu bir karara vardınız mı?'

'Evet,' dedi Stanley, sözünü yanlış anladığı için yüzünü buruşturarak. 'Özür dilerim... Evet.'

Katip, çoğunluk oyunu kabul ettiğini başıyla onaylayan hakime baktı.

'Siz, jüri üyeleri, sanık Naguib Khalid'i yirmi yedi cinayet suçundan suçlu mu yoksa suçsuz mu buluyorsunuz?'

Samantha, cevabı zaten bilmesine rağmen nefesini tuttu. Meraklı kulaklar beklentiyle yaklaşırken birkaç sandalye aynı anda gıcırdadı…

'Suçsuz.'

Samantha, Khalid'in tepkisini görmek için merakla ona baktı. Rahatlamanın verdiği heyecanla titriyordu, ellerini yüzüne kapatmıştı.

Ama sonra ilk panik çığlıkları duyulmaya başladı.

Wolf, güvenlik görevlilerinden hiçbiri tepki vermeye fırs bulamadan, Halid'i cam bölmenin üzerinden baş aşağı sürükleyerek iskeleye kadar olan kısa mesafeyi kat etmişti. Halid sert bir şekilde yere düştü, acımasız saldırı başlarken nefes nefese kalmış çığlığı boğuk bir şekilde duyuldu. Saldırının şiddetiyle Wolf'un ayağının altında kaburgaları kırıldı, kendi parmak boğumlarından derisi soyuldu.

Bir yerlerden alarm sesi geldi.

Wolf yüzüne darbe aldı ve geriye doğru sendelerken ağzında kan tadı hissetti; bu sırada jüri üyelerinin arasına düştü ve kendisine en yakın kadını da yere devirdi. Kendini toparlaması için geçen birkaç saniye içinde, birkaç polis memuru onunla kürsünün dibinde yatan yaralı beden arasındaki mesafeyi suyla doldurdu.

Wolf sendelerken öne doğru hamle yaptı, güçlü ellerin zayıflayan bedenini kavramak için uzandığını, onu dizlerinin üzerine ve sonunda yere çöktürdüğünü hissetti. Ter ve cila kokularıyla karışmış yorgun bir nefes aldı ve yaralı subaylardan birinin yere attığı copun Halid'in yanındaki ahşap panele boş bir gürültüyle yuvarlanmasını izledi.

Ölü gibi görünüyordu, ama Wolf emin olmak zorundaydı.

Son bir adrenalin patlamasıyla tekme attı ve kanın ucuz lacivert takım elbisesinin kumaşına işlemiş koyu kahverengi lekelerle kaplı cansız adama doğru sürüşündü. Wolf ağır silaha uzandı, parmaklarını soğuk metalin etrafına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sardı. Silahı başının üstüne kaldırdığı sırada yıkıcı bir darbe onu sırt üstü yere serdi. Sersemlemiş bir halde, liman güvenlik görevlisinin tekrar savurarak bileğini ikinci bir acımasız darbeyle ezmesini izlemekten başka bir şey yapamadı.

"Suçsuz" kararının üzerinden henüz yirmi saniye bile geçmemişti ki, metalin tahtaya çarpma sesini duyduğunda Wolf her şeyin bittiğini anladı. Tek dileği yeterince şey yapmış olmaktı.

İnsanlar çığlık atıyor ve çıkışlara doğru koşuyorlardı, ancak polis memurlarının seli onları içeriye geri itti; Samantha ise sadece yerde oturmuş, şaşkın bir halde, olaylar sadece birkaç metre ötede yaşanırken boşluğa bakıyordu. Sonunda biri onu kolundan tuttu, ayağa kaldırdı ve odadan dışarı çıkardı. Samantha'yı götüren kişi bir şeyler bağırıyordu, ama sözler ona ulaşmıyordu. Kısık bir alarm sesi neredeyse hiç duyulmadı. Büyük Salon'un zemininde kaydı ve bir dizin kafasının yan tarafına çarptığını hissetti. Acı gelmedi, ama siyah-beyaz Sicilya mermerine geri düştü, altmış yedi metre yukarıdaki süslü kubbeye, heykellere, vitray pencerelere ve duvar resimlerine şaşkınlıkla bakıyordu.

Kurtarıcısı, kalabalık geçtikten sonra onu tekrar ayağa kaldırdı ve kullanılmayan ana girişe kadar götürdükten sonra mahkeme salonu yönüne doğru koştu. Devasa ahşap kapılar ve siyah kapılar ardına kadar açıktı, ötesindeki bulutlu gökyüzü onu dışarı çağırıyordu. Artık yalnız olan Samantha, sendeleyerek sokağa çıktı.

Fotoğraf, sanki kendisi poz vermiş gibi, daha mükemmel olamazdı: güzel, kan lekeli jüri üyesi, baştan aşağı beyazlar içinde, Cesaret, Hakikat ve uğursuz Kayıt Meleği'nin taş heykellerinin altında travma geçirmiş bir halde duruyor, baştan ayağa ağır bir cübbeye bürünmüş, ölümü taklit ediyor ve cennete sonsuz bir günah listesini bildirmeye hazırlanıyor.

Samantha, açgözlü gazeteci kalabalığına ve göz kamaştırıcı ışıklarına sırtını döndü. Binlerce fotoğrafın parıltısı arasında, yukarıdaki taşa oyulmuş, dört ayrı taş sütun üzerinde duran, adeta mecazi ağırlıklarını desteklemek için yerleştirilmiş kelimeleri fark etti:

Yoksulların çocuklarını koruyun ve suçluyu cezalandırın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yazıları okurken, bir şekilde başarısız olduğu hissine kapıldı; dedektifin Halid'in suçluluğundan emin olduğu kadar kendisinin de Halid'in masumiyetinden kesin olarak emin olduğunu gerçekten söyleyebilir miydi? Bakışları sonunda kapüşonlu meleğe döndüğünde, Samantha listeye girdiğini anladı.

Henüz yargılanmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4 yıl sonra…

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 1

Cumartesi, 28 Haziran 2014

03:50

Wolf, her titreşimde laminat zeminde daha da uzaklaşan cep telefonunu körü körüne aradı. Karanlık yavaş yavaş yeni dairesinin yabancı şekillerine dönüşmeye başladı. Terden sırılsıklam olmuş çarşaf tenine yapışmış halde, yataktan kalkıp vızıldayan rahatsız edici şeye doğru sürünerek ilerledi.

'Wolf,' diye yanıtladı, en azından bunu doğru tahmin ettiği için rahatlamış bir şekilde duvarda ışık düğmesini aramaya başladı.

'Bu Simmons.'

Wolf bir düğmeye bastı ve zayıf sarı ışık ona nerede olduğunu hatırlattığında derin bir iç çekti; tekrar kapatmaya canı sıktı. Küçücük yatak odası dört duvardan, yerde yıpranmış bir çift kişilik şilteden ve tek bir ampulden oluşuyordu. Klostrofobik kutu, ev sahibinin önceki kiracıyı pencere anahtarı için hâlâ aramamış olması yüzünden bunaltıcı derecede sıcaktı. Normalde bu Londra'da bu kadar sorun olmazdı; ancak Wolf, taşınmasını İngiltere'nin alışılmadık sıcak hava dalgalarından biriyle aynı zamana denk getirmişti ve bu dalga neredeyse iki haftadır sürüyordu.

"Bu kadar memnun görünme," dedi Simmons.

'Saat kaç?' diye esnedi Wolf.

'Saat dörde on kala.'

'Bu hafta sonu izinli değil miyim?'

'Artık değil. Bir suç mahalline benimle gelmen gerekiyor.'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Wolf, patronunun yıllardır ofisten çıktığını görmediği için yarı şaka yollu, "Masasının yanında mı?" diye sordu.

'İlginç. Bu seferlik beni serbest bıraktılar.'

'O kadar kötü mü yani?'

Telefonun diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu, ardından Simmons cevap verdi: 'Durum oldukça kötü. Kaleminiz var mı?'

Wolf, kapı girişindeki üst üste yığılmış kutulardan birini karıştırdı ve elinin arkasına karalamak için bir tükenmez kalem buldu.

'Tamam. Devam edin.'

Gözünün ucuyla mutfak dolabının üzerinde titreyen bir ışık fark etti.

'Daire 108...' diye başladı Simmons.

Wolf, yetersiz donanımlı mutfağına girdiğinde, küçük pencereden içeriye yansıyan mavi ışıkların yanıp sönmesiyle gözleri kamaştı.

'… Trinity Kuleleri—'

'Hibbard Yolu, Kentish Town mu?' diye araya girdi Wolf, karşıdaki bloktaki onlarca polis arabasına, gazeteciye ve tahliye edilmiş sakinlere bakarak.

'Bunu nereden bildin?'

' *Ben* bir dedektifim.'

'O halde sen de bir numaralı şüphelimiz olabilirsin. Aşağıya gel.'

'Tamam. Sadece...' Wolf, Simmons'ın telefonu çoktan kapattığını fark edince sözünü yarıda kesti.

Ara ara yanıp sönen ışıklar arasında, çamaşır makinesinden gelen sabit turuncu ışığı fark etti ve yatmadan önce iş kıyafetlerini içine koyduğunu hatırladı. Duvarları kaplayan onlarca aynı karton kutuya baktı:

'Saçmalık.'

Beş dakika sonra Wolf, binasının dışında toplanmış kalabalığın arasından zorla ilerliyordu. Bir polis memuruna yaklaştı ve kimlik kartını göstererek kordonun içinden rahatça geçmeyi bekliyordu; ancak genç polis memuru kartı elinden kaptı ve yakından inceledi, mayo ve solmuş '93 Bon Jovi: *Keep the Faith* tur tişörtü giymiş heybetli figüre şüpheyle baktı.

'Memur Layton-Fawkes mi?' diye sordu polis memuru şüpheyle.

Wolf, kendi gösterişli ismini duyunca irkildi:

'Dedektif Çavuş Fawkes, evet.'

'Yani, Mahkeme Katliamı Fawkes'tan mı bahsediyorsunuz?'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

'William diye okunuyor... İzin verir misiniz?' Wolf apartman binasını işaret etti.

Genç adam Wolf'un sicil kartını geri verdi ve altından geçmesi için bandı kaldırdı.

"Sana haddini bildirmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

Wolf, çiçek desenli şortuna, çıplak dizlerine ve iş ayakkabılarına baktı.

'Biliyor musun? Bence kendi başıma gayet iyi iş çıkarıyorum.'

Polis memuru sırıttı.

"Dördüncü kat," dedi Wolf'e. "Ve oraya yalnız çıkarken dikkatli ol; berbat bir mahalle."

Wolf bir kez daha derin bir iç çekti, çamaşır suyu kokulu koridordan geçti ve asansöre bindi. İkinci ve beşinci kat düğmeleri yoktu ve kontrol panelinin geri kalanına kahverengi bir sıvı kurumuştu. Bunun ya dışkı, ya pas ya da Coca-Cola olduğundan emin olmak için tüm dedektiflik becerilerini kullanarak, tişörtünün alt kısmını, Richie Sambora'nın yüzünü, kullanarak düğmeye bastı.

Hayatı boyunca yüzlerce birbirinin aynı asansöre binmişti: ülke genelindeki belediyeler tarafından kurulan, kusursuz bir metal kutu. Zemin kaplaması, ayna, dışarıya doğru çıkıntı yapan ışık veya armatür yoktu. Yoksul sakinlerin kendi hayatlarını zenginleştiren bu ekipmandan hiçbir şey çalmasına veya tahrip etmesine imkan yoktu, bu yüzden duvarlara küfürler püskürtmekle yetinmişlerdi. Wolf, dördüncü katta kapılar gıcırtıyla açılmadan önce Johnny Ratcliff'in hem 'burada' hem de 'eşcinsel' olduğunu öğrenmeye vakit bulabildi.

Sessiz koridorda bir düzineden fazla insan dağınık halde duruyordu. Çoğu biraz sarsılmış görünüyordu ve Wolf'un kıyafetine onaylamayan gözlerle bakıyordu; ancak adli tıp rozeti takan pasaklı bir adam, onaylayarak başını salladı ve geçerken başparmağını yukarı kaldırdı. Wolf koridorun sonundaki açık kapıya yaklaşırken çok hafif ama tanıdık bir koku yoğunlaştı. Bu, ölümün şüphesiz kokusuydu. Bu tür şeylerle çalışan insanlar, bayat hava, dışkı, idrar ve çürüyen etin eşsiz karışımına hızla alışırlar.

Wolf, içeriden gelen koşuşturma seslerini duyduğunda kapıdan bir adım geri çekildi. Genç bir kadın açık kapıdan fırladı, dizlerinin üzerine çöktü ve ardından koridorda onun önünde kustu. Başka ayak sesleri yaklaşırken, kibarca uygun bir an bekleyip kadından uzaklaşmasını istedi. Dedektif

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çavuş Emily Baxter koridora kayarak girmeden önce içgüdüsel olarak bir adım daha geri çekildi.

'Wolf! Seni buralarda gizlice dolaşırken gördüğümü sandım,' diye kükredi sessiz koridorda. 'Cidden, bu ne kadar harika?'

Kadın, aralarında yerde kusmakta olan kadına baktı.

'Lütfen başka bir yerde kusar mısınız?'

Kadın mahcup bir şekilde yollarından çekildi. Baxter, Wolf'u kolundan yakalayıp heyecanla daireye götürdü. Ondan neredeyse on yaş küçük olan Baxter, neredeyse onun boyundaydı. Koyu kahverengi saçları, gösterişsiz giriş holünün loşluğunda siyaha dönmüştü ve her zamanki gibi, çekici gözlerini anormal derecede büyük gösteren koyu bir makyaj yapmıştı. Dar kesim bir gömlek ve şık bir pantolon giymişti, onu muzip bir sırıtışla baştan aşağı süzdü.

'Bana bugün serbest kıyafet günü olduğunu kimse söylemedi.'

Wolf, sessiz kalırsa kadının ilgisini hızla kaybedeceğini bildiği için bu tuzağa düşmeyi reddetti.

"Chambers bunu kaçırdığına ne kadar sinirlenecek acaba?" diye gülümsedi.

Wolf sıkılmış bir şekilde, "Şahsen ben de ölü bir bedene kıyasla Karayip turunu tercih ederim," dedi.

Baxter'ın kocaman gözleri şaşkınlıkla açıldı: 'Simmons sana söylemedi mi?'

'Bana ne söyleyeceksin?'

Kadın onu, stratejik olarak yerleştirilmiş bir düzine meşalenin loş ışığıyla aydınlatılmış kalabalık dairenin içinden geçirdi. Koku çok yoğun olmasa da giderek daha da güçleniyordu. Wolf, başının üzerinde telaşla uçuşan sineklerin sayısından pis kokunun kaynağının yakınlarda olduğunu anlayabiliyordu.

Daire yüksek tavanlıydı, mobilya yoktu ve Wolf'un kendi dairesinden oldukça büyüktü, ancak daha hoş değildi. Sararmış duvarlar, eski kabloların ve tozlu yalıtımın çıplak zemine serbestçe sızdığı deliklerle doluydu. Ne banyo ne de mutfak 1960'lardan beri yenilenmiş gibi görünmüyordu.

'Ne söyleyeceksin?' diye tekrar sordu ona.

Baxter soruyu görmezden gelerek, "İşte *bu* , Wolf," dedi, "kariyerde bir kez karşılaşılabilecek türden bir dava."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Wolf'un dikkati dağılmıştı, zihninde ikinci yatak odasını inceliyor ve yolun karşısındaki berbat dairesi için fazla para ödeyip ödemediğini merak ediyordu. Köşeyi dönüp kalabalık ana odaya girdiler ve Wolf otomatik olarak yerde, çeşitli ekipmanlar ve bacaklar arasında, bir beden olup olmadığını taradı.

'Baxter!'

Durdu ve sabırsızca ona döndü.

'Simmons bana neler söylemedi?'

Arkasında, odayı domine eden büyük, yerden tavana uzanan pencerenin önünde duran bir grup insan kenara çekildi. Kadın cevap veremeden Wolf sendeleyerek uzaklaştı, gözleri yukarıdaki bir noktaya sabitlenmişti: polisin yanlarında getirmediği tek ışık kaynağı: karanlık bir sahnedeki spot ışığı…

Doğal olmayan bir pozisyona bükülmüş çıplak beden, düzensiz döşeme tahtalarının bir karış üzerinde havada süzülüyormuş gibi görünüyordu. Sırtı odaya dönük, devasa pencereden dışarı bakıyordu. Yüzlerce neredeyse görünmez iplik, figürü yerinde tutuyordu ve bu iplikler de iki endüstriyel metal kanca ile sabitlenmişti.

Wolf, karşısındaki gerçeküstü sahnenin en rahatsız edici özelliğini belirlemekte biraz zorlandı: beyaz gövdeye bağlı siyah bacak. Gördüklerini kavrayamayan Wolf, odanın içine doğru ilerledi. Yaklaştıkça, uyumsuz vücut parçalarını birbirine bağlayan büyük dikişleri, malzemenin delindiği yerlerde derinin gerildiğini fark etti: biri siyah erkek bacağı, diğeri beyaz; bir tarafta büyük bir erkek eli, diğer tarafta bronzlaşmış bir kadın eli; soluk, çilli, ince bir kadın gövdesinin üzerinde rahatsız edici bir şekilde sarkan karışık simsiyah saçlar.

Baxter tekrar onun yanına gelmişti ve yüzündeki tiksinti ifadesinden açıkça keyif alıyordu:

'Sana söylemedi... Bir ceset, altı kurban!' diye neşeyle kulağına fısıldadı.

Wolf'un bakışları yere düştü. Çirkin cesedin gölgesinin üzerinde duruyordu ve bu sadeleştirilmiş halde, oranlar daha da rahatsız edici görünüyordu; ışık boşlukları uzuvlar ve vücut arasındaki birleşim yerlerini bozuyordu.

Wolf, amirinin kimseye özel olarak hitap etmeden bağırdığını duydu: "Basın mensupları orada ne yapıyor böyle? Yemin ederim, bu departmanda *Titanik'ten* daha fazla sızıntı var. Eğer birileriyle konuştuğunu görürsem, görevden uzaklaştıracağım!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Wolf gülümsedi, Simmons'ın sadece klişeleşmiş patron rolünü oynadığını gayet iyi biliyordu. Birbirlerini on yıldan fazla süredir tanıyorlardı ve Halid olayına kadar Wolf onu bir arkadaş olarak görüyordu. Zoraki cesaretin altında, Simmons aslında zeki, ilgili ve yetenekli bir polis memuruydu.

'Fawkes!' Simmons onlara doğru yürüdü. Çalışanlarına takma adlarıyla hitap etmemek için çoğu zaman çaba sarf ederdi. Wolf'tan neredeyse otuz santimetre daha kısaydı, ellili yaşlarındaydı ve yöneticilikten dolayı göbeklenmişti. 'Kimse bana bugün serbest kıyafet günü olduğunu söylemedi.'

Wolf, Baxter'ın kıkırdadığını duydu. Ona karşı kullandığı taktiği, yani yorumu görmezden gelmeyi, uygulamaya karar verdi. Rahatsız edici bir sessizliğin ardından Simmons, Baxter'a döndü.

'Adams nerede?' diye sordu.

'DSÖ?'

'Adams. Yeni himayenizdeki kişi.'

'Edmunds?'

'Doğru. Edmunds.'

'Nereden bileceğim ki?'

'Edmunds!' diye bağırdı Simmons, kalabalık odanın içinde.

"Şimdi onunla çok mu çalışıyorsun?" diye sordu Wolf, sesindeki kıskançlık tonunu gizleyemeden, bu da Baxter'ın gülümsemesine neden oldu.

'Çocuk bakıcılığı görevi,' diye fısıldadı. 'Sahtekarlar bölümünden transfer oldu, daha önce sadece birkaç ceset gördü. Belki daha sonra ağlar bile.'

Kalabalığın arasından onlara doğru sendeleyerek gelen genç adam yirmi beş yaşındaydı, sıska ve dağınık çilek sarısı saçları dışında kusursuz bir görünüme sahipti. Elinde hazır bir not defteri tutuyordu ve başkomiserine hevesle gülümsedi.

Simmons, 'Adli tıp ne aşamada?' diye sordu.

Edmunds kitabında birkaç sayfayı geriye doğru çevirdi.

'Helen, ekibinin dairede tek bir damla kana bile rastlayamadığını söyledi. Altı vücut parçasının da farklı kurbanlara ait olduğunu ve muhtemelen bir demir testeresiyle kabaca kesildiğini doğruladılar.'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

' *Helen* zaten bilmediğimiz bir şeyden bahsetti mi?' diye çıkıştı Simmons.

'Aslında evet. Amputasyon yaralarının etrafındaki kan damarlarının daralmaması ve kan akışının olmaması nedeniyle...'

Simmons gözlerini devirdi ve saatine baktı.

'...parçaların ölümden sonra çıkarıldığından emin olabiliriz,' diyerek sözlerini tamamladı Edmunds, kendinden memnun bir ifadeyle.

"Edmunds, bu gerçekten harika bir polis çalışması!" dedi Simmons alaycı bir şekilde, ardından da "Lütfen kafası olmayan adamın yer aldığı süt kutusu reklamını iptal edebilir misiniz? Teşekkürler!" diye bağırdı.

Edmunds'ın gülümsemesi kayboldu. Wolf, Simmons'ın gözüne baktı ve sırıttı. İkisi de zaman zaman benzer aşağılamalara maruz kalmışlardı. Hepsi eğitimin bir parçasıydı.

'Sadece kolların ve bacakların kime ait olduğu önemli değil, kesinlikle ölü olduklarını kastettim. Ceset laboratuvara geri getirildiğinde daha fazla bilgi edinecekler,' diye mırıldandı Edmunds utangaç bir şekilde.

Wolf, karanlık pencerelerde cesedin yansımasını fark etti. Henüz önden görmediğini anlayınca, bakmak için arkaya döndü.

'Baxter, *elinde* ne var?' diye sordu Simmons.

'Çok bir şey yok. Anahtar deliğinde hafif bir hasar var, muhtemelen maymuncukla açılmış. Komşuları dışarıda sorgulayan polis memurlarımız var, ancak şimdiye kadar kimse bir şey görmedi veya duymadı. Ayrıca elektrik tesisatında da bir sorun yok; dairedeki tüm ampuller çıkarılmış, sadece mağdurun başının üstündeki ampul hariç... sanki sergileniyormuş gibi.'

'Peki ya sen Fawkes, herhangi bir fikrin var mı? Fawkes?'

Wolf, cesedin koyu tenli yüzüne bakıyordu.

'Özür dileriz, sizi sıkıyor muyuz?'

'Hayır. Üzgünüm. Bu sıcakta bile, bu şey ancak yeni yeni kokmaya başlıyor, bu da katilin ya altı kurbanın hepsini dün gece öldürdüğü anlamına geliyor ki bu pek olası görünmüyor, ya da cesetleri buzda saklamış.'

"Anlaştık. Soğuk hava depolarında, süpermarketlerde, restoranlarda, endüstriyel ölçekte dondurucu odası bulunan her yerde son zamanlarda yaşanan hırsızlık olaylarını incelemesi için birini görevlendireceğiz," dedi Simmons.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Wolf, "Komşulardan herhangi birinin matkap sesini duyup duymadığına bakın," dedi.

"Matkap sesi oldukça yaygın bir sestir," diye patladı Edmunds; öfkeli üç gözün kendisine döndüğünü görünce bu çıkışından pişman oldu.

Wolf sözlerine şöyle devam etti: "Eğer bu katilin başyapıtıysa, tavandan düşüp biz buraya gelene kadar paramparça olmasına asla izin vermezlerdi. O kancalar taşıyıcı metal kirişlere vidalanmış olmalı. Birileri duymuş olmalıydı."

Simmons başını salladı: 'Baxter, birini bu işe görevlendir.'

Baxter ve Edmunds uzaklaşırken Wolf, "Şefim, bir anlığına size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Tek kullanımlık eldivenlerini giydi ve korkunç figürün yüzünden bir tutam düğümlü siyah saçı kaldırdı. Erkekti. Gözleri açıktı, kurbanın açıkça şiddet içeren sonunu göz önüne alırsak ifadesi ürkütücü derecede sakindi. "Tanıdık geliyor mu?"

Simmons, soğuk pencerenin yanına giderek Wolf'un yanına oturdu ve koyu tenli yüzü daha yakından incelemek için çömeldi. Birkaç saniye sonra omuz silkti.

"Bu Halid," dedi Wolf.

'Bu imkansız.'

'Öyle mi?'

Simmons tekrar cansız yüze baktı. Şüpheci ifadesi yavaş yavaş derin bir endişeye dönüştü.

'Baxter!' diye bağırdı. 'Sana ve Adams'a ihtiyacım var—'

' *Edmunds* .'

'...Belmarsh Hapishanesi'ndesiniz. Validen sizi doğrudan Naguib Khalid'e götürmesini isteyin.'

'Khalid mi?' diye sordu Baxter şok içinde, istemsizce Wolf'a bakarak.

'Evet, Halid. Onu canlı görür görmez beni ara. Hadi!'

Wolf, karşısındaki bloğa doğru baktı. Pencerelerin çoğu karanlıktı, diğerlerinde ise heyecanlı yüzler cep telefonlarıyla aşağıdaki manzarayı kaydediyor, muhtemelen sabah arkadaşlarını eğlendirmek için korkunç bir şey yakalamayı umuyorlardı. Görünüşe göre, aksi takdirde en ön sıradan izleyebilecekleri loş ışıklı cinayet mahallini göremiyorlardı.

Wolf, birkaç pencere öteden kendi dairesinin içine bakabiliyordu. Aceleyle tüm ışıkları açık bırakmıştı. Bir yığının en altında, üzerine 'Pantolon ve Gömlek' yazısı karalanmış bir karton kutu gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

' *Aha* !'

Simmons, Wolf'un yanına geri döndü ve yorgun gözlerini ovuşturdu. Asılı duran cesedin iki yanında sessizce durup, sabahın ilk ışıklarının karanlık gökyüzünü kirletmesini izlediler. Odanın gürültüsüne rağmen, dışarıdaki kuşların huzurlu cıvıltılarını duyabiliyorlardı.

'Peki, şimdiye kadar gördüğün en rahatsız edici şey neydi?' diye şakayla karışık sordu Simmons yorgun bir şekilde.

Wolf, gözlerini giderek genişleyen koyu mavi gökyüzü parçasından ayırmadan, "İkinci sıraya çok yaklaştı," diye yanıtladı.

'İkincisi mi? Bunun üstünde ne olduğunu bilmek bile istiyor muyum acaba?' Simmons, asılı duran parçalanmış ceset yığınına isteksizce bir kez daha baktı.

Kurt, figürün uzatılmış sağ koluna hafifçe dokundu. Avuç içi, bronzlaşmış tenin geri kalanına ve kusursuzca manikürlenmiş mor tırnaklara kıyasla soluk görünüyordu. Düzinelerce ipeksi iplik uzatılmış eli destekliyor, bir düzine daha iplik ise uzatılmış işaret parmağını yerinde tutuyordu.

Konuşmalarını kimsenin dinlemediğinden emin olduktan sonra, Simmons'a doğru eğilerek fısıldadı.

'Benim dairemin penceresine doğru yöneltilmiş.'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 2

Cumartesi, 28 Haziran 2014

04:32

Baxter, Edmunds'u titreyen asansörü beklerken bırakmıştı. Yangın kapısından fırlayarak kasvetli merdiven boşluğuna girdi; burada, soğuktan titreyen ve sinirli insanlardan oluşan bitmek bilmeyen bir geçit töreni nihayet evlerine dönmelerine izin verilmişti. Merdivenlerin yarısına geldiğinde, kimlik kartını cebine koydu; çünkü bunun, sürekli akın eden kalabalığa karşı ilerlemesini engellediğini fark etti. Gecenin olaylarının ilk heyecanı saatler önce geçmişti ve uykusuz kalan sakinlerde polise karşı sadece kızgınlık ve kötü hisler kalmıştı.

Sonunda lobiye çıktığında, Edmunds ana kapıların yanında sab patiently bekliyordu. Ona hiç aldırış etmeden yanından geçti ve soğuk sabahın içine çıktı. Güneş henüz kendini göstermemişti, ancak yukarıdaki mükemmel berrak gökyüzü, süregelen sıcak hava dalgasının devam edeceğini gösteriyordu. Giderek büyüyen kalabalık izleyici ve gazeteci grubunun polis şeridinin etrafını sardığını ve siyah Audi A1'ine ulaşmasını engellediğini görünce küfretti.

"Tek kelime etme!" diye çıkıştı Edmunds'a, o da gereksiz emrin tonunu her zamanki nezaketiyle görmezden geldi.

Soru yağmuruna ve flaşlı kameraların ışıklarına maruz kalarak güvenlik kordonuna yaklaştılar, bantların altından geçip kalabalığın arasından ilerlemeye başladılar. Baxter, arkasından Edmunds'ın defalarca özür dilediğini duyunca dişlerini sıktı. Tam ona ters bir bakış atmak için döndüğü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sırada, iri yapılı bir adamla çarpıştı ve adamın hantal televizyon kamerası pahalı bir çatırtı sesiyle yere düştü.

'Kahretsin! Özür dilerim,' dedi ve cebinden otomatik olarak bir Londra Polis Teşkilatı kartviziti çıkardı. Yıllar içinde yüzlerce kartvizit dağıtmış, ardında bıraktığı karmaşayı hemen unutmadan önce onları adeta borç senedi gibi kullanmıştı.

İri yapılı adam hâlâ yerde, sanki kaybettiği bir yakınıymış gibi, dağılmış kamerasının parçalarının üzerinde diz çökmüş duruyordu. Bir kadının eli Baxter'ın elinden kartı kaptı. Baxter öfkeyle yukarı baktığında, karşısında düşmanca bir yüz gördü. Saatin erken olmasına rağmen, kadın televizyon için kusursuz bir şekilde makyajlanmıştı; diğer herkesin göz altlarında belirginleşen ağır morlukların aksine, yorgunluktan eser kalmamıştı. Uzun, kıvırcık kızıl saçları vardı ve şık bir etek ve bluz giymişti. İki kadın bir an gergin bir sessizlik içinde dururken, Edmunds hayretle onları izledi. Akıl hocasının bu kadar rahatsız görünebileceğini hiç hayal etmemişti.

Kızıl saçlı kadın, Edmunds'a kısaca bir göz attı:

"Sonunda kendi yaşlarında birini bulmuşsun galiba," dedi Baxter'a. Baxter ise Edmunds'a, sanki sadece varlığıyla bile ona haksızlık etmiş gibi kaşlarını çattı. "Peki, o sana karşı kötü niyetli bir şey yapmaya kalkıştı mı?" diye sordu kadın ona acıyarak.

Edmunds donakaldı, hayatının en kötü anını yaşayıp yaşamadığını gerçekten merak ediyordu.

'Hayır mı?' diye devam etti, saatine bakarak. 'Şey, gün daha çok genç.'

"Evleniyorum," diye mırıldandı Edmunds, neden bu kelimelerin ağzından çıktığından emin değildi.

Kızıl saçlı kadın zafer kazanmışçasına gülümsedi ve bir şey söylemek için ağzını açtı.

"Gidiyoruz!" diye çıkıştı Baxter, ardından her zamanki kayıtsız tavrına geri döndü: "Andrea."

'Emily,' diye yanıtladı kadın.

Baxter ona sırtını döndü, kameranın iç kısmının üzerinden atladı ve Edmunds'u da peşinden sürükleyerek yoluna devam etti. Baxter motoru çalıştırıp aniden geri geri giderken, Edmunds emniyet kemerini üç kez kontrol etti; iki kaldırımın üzerinden sekerek hızla uzaklaştı ve dikiz aynasındaki yanıp sönen mavi ışıkların küçülmesine izin verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Baxter olay yerinden ayrıldığından beri tek kelime etmemişti ve Edmunds, başkentin neredeyse ıssız sokaklarında hızla ilerlerken gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Audi'nin ısıtıcısı, Baxter'ın CD'ler, yarı kullanılmış makyaj malzemeleri ve boş fast food ambalajlarıyla doldurduğu lüks iç mekana hafif ve ılık bir esinti üflüyordu. Waterloo Köprüsü'nü geçerken, güneş doğuşu şehrin arkasından yükseliyor, St. Paul Katedrali'nin kubbesi altın sarısı gökyüzüne karşı silik bir silüet oluşturuyordu.

Edmunds, ağırlaşan gözlerine yenik düşerek yolcu camına acı verici bir şekilde kafa attı. Üst subayının önünde bir kez daha zayıflık gösterdiği için kendine kızgın bir şekilde hemen doğruldu.

'Demek o oydu?' diye birden söyledi. Uykusunun etkisinden kurtulmak için bir konuşma başlatmaya can atıyordu.

'DSÖ?'

'Fawkes. *William* Fawkes.'

Edmunds, aslında Wolf'u daha önce birkaç kez tesadüfen görmüştü. Meslektaşlarının deneyimli dedektife nasıl davrandıklarını, etrafını saran ve hiç de hoş karşılanmayan şöhret havasının farkında olduklarını gözlemlemişti.

'William Fawkes *mı* ?' diye alay etti Baxter kendi kendine.

'Olanlar hakkında çok fazla hikaye duydum...' Konuyu bırakması gerektiğine dair bir işaret bekleyerek duraksadı. 'O sıralar onun takımındaydınız, değil mi?'

Baxter, Edmunds hiç konuşmamış gibi sessizce araba sürmeye devam etti. Onun böylesine önemli bir konuyu bir stajyerle tartışmak isteyeceğini düşündüğü için kendini aptal hissediyordu. Yapacak bir şey bulmak için telefonunu çıkarmak üzereyken, beklenmedik bir şekilde Edmunds telefonu açtı.

'Evet, öyleydim.'

'Peki, suçlandığı her şeyi yaptı mı?' Edmunds tehlikeli bir zeminde olduğunun farkındaydı, ancak gerçek ilgisi Baxter'ın öfkesini kışkırtma riskinden daha ağır basıyordu. 'Delil uydurmak, mahkûma saldırmak...'

'Bazıları.'

Edmunds, farkında olmadan "tüh tüh" diye bir ses çıkararak Baxter'ın öfkesini kışkırttı.

"Onu sakın yargılama! Bu işin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyorsun!" diye çıkıştı. "Wolf, Halid'in Cenaze Yakma Katili olduğunu biliyordu. Bunu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

biliyordu . Ve bunu tekrar yapacağını da biliyordu."

'Ortada geçerli bir kanıt olmalıydı.'

Baxter acı bir şekilde güldü.

"Birkaç yıl daha içeride kalıp, bu adi heriflerin defalarca beladan nasıl sıyrıldığını izleyeceksin, değil mi?" Duraksadı, sinirlenmeye başladığını hissetti. "Her şey siyah beyaz değil. Wolf'un yaptığı yanlıştı, ama bunu doğru nedenlerle, çaresizlikten yaptı."

"Hatta tıklım tıklım dolu bir mahkeme salonunun önünde bir adama vahşice saldırmak mı?" diye sordu Edmunds meydan okurcasına.

'Özellikle de bu,' diye yanıtladı Baxter. Kadın, adamın ses tonunu anlayamayacak kadar dalgındı. 'Baskı altında çöktü. Bir gün sen de çökeceksin, ben de çökeceğim – *herkes* çöker. Sadece o zaman yanında duran insanlar olmasını um. Olay olduğunda Wolf'un yanında kimse yoktu, ben bile...'

Edmunds, kadının sesindeki pişmanlığı duyunca sessiz kaldı.

'Bu yüzden hapse atılacaktı. Kan istiyorlardı. "Gözden düşmüş dedektiflerinden" böyle bir örnek çıkaracaklardı ve sonra, soğuk bir Şubat sabahı, mangalda pişirilmiş bir okul kızının cesedinin başında kimi bulacaklarını tahmin edin? Eğer Wolf'u dinlemiş olsalardı, kız bugün hala hayatta olurdu.'

'Aman Tanrım,' dedi Edmunds. 'Sence o mu, yani kafa?'

'Naguib Khalid bir çocuk katili. Suçluların bile standartları vardır. Kendi güvenliği için, yüksek güvenlikli bir hapishanenin Yüksek Güvenlik Birimi'nde sürekli olarak hücre hapsinde tutuluyor. *Kimseyi* görmüyor, hele ki oradan kellesini alıp çıkabilecek birini hiç görmüyor. Bu çok saçma.'

Baxter'ın zamanlarını boşa harcadıkları yönündeki kesin kararının ardından aralarında gergin bir sessizlik daha oluştu. Üç buçuk aylık aralıklı birliktelikleri boyunca paylaştıkları en başarılı konuşmanın bu olduğunu bilen Edmunds, daha önce çözülemeyen konuya geri döndü.

'Fawkes'ın - pardon, Wolf'un - geri dönmesi inanılmaz.'

Baxter, küçümseyerek, "Kamuoyunun gücünü ve iktidardakilerin ona boyun eğme isteğini asla hafife almayın," dedi.

'Sanki onun geri dönmemesi gerektiğini düşünüyormuşsun gibi geliyor.'

Baxter yanıt vermedi.

"Bu, polis için pek de iyi bir reklam değil, değil mi?" dedi Edmunds. "Onu cezasız bırakmaları."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hiç ceza almadan mı?" dedi Baxter inanmaz bir şekilde.

'Şey, hapse girmedi.'

'Öyle yapsaydı onun için daha iyi olurdu. Avukatlar, itibarını korumak için hastaneye yatırılma emri için bastırdılar. Sanırım temizlemesi daha kolay bir karmaşa olurdu. Davanın stresi nedeniyle "tamamen karakterine aykırı" bir tepki verdiğini söylediler.'

'Peki, birinin karakterine aykırı bir şeyi kaç kez yapması gerekiyor ki insanlar sonunda bunun normal olduğunu kabul etsinler?' diye araya girdi Edmunds.

Baxter bu sözü görmezden geldi.

'Savunma avukatının teşhis ettiği üzere, altta yatan bir antipersonalite - hayır, antisosyal kişilik bozukluğu - nedeniyle sürekli tedaviye ihtiyacı olduğunu söylediler.'

'Onun böyle bir şeye sahip olmadığına mı inanıyorsunuz?'

'En azından içeri girdiğinde öyle değildi. Ama yeterince insan sana deli olduğunu söyleyip, yeterince hapla doldurursa, sonunda insan ister istemez şüpheye düşüyor,' diye iç geçirdi Baxter. 'Yani, sorunuza cevaben: St Ann Hastanesi'nde bir yıl, rütbesi düşürüldü, itibarı yerle bir oldu ve boşanma belgeleri kapısının önünde bekliyordu. Wolf kesinlikle "cezasız" kurtulamadı.'

'Eşi, her şeyin yolunda gittiği kanıtlandıktan sonra bile onu terk etti mi?'

'Ne diyebilirim ki? Tam bir cadı.'

'Onu tanıyor muydunuz o zaman?'

'Olay yerindeki o kızıl saçlı muhabir mi?'

'O muydu?'

'Andrea. Bizim hakkımızda kafasına çok saçma fikirler taktı.'

'Birlikte mi uyuyorsunuz?'

'Başka ne?'

'Yani... öyle değildin, öyle mi?'

Edmunds nefesini tuttu. Az önce ince çizgiyi aştığını ve konuşmanın bittiğini biliyordu. Baxter, rahatsız edici soruyu görmezden geldi ve araba, hapishaneye giden ağaçlarla çevrili çift şeritli yolda hızlanırken homurdandı.

"Ne demek öldü?" diye bağırdı Baxter, Cezaevi Müdürü Davies'e.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın ayağa kalkmıştı, Edmunds ve vali ise onun sıradan ofisinin hakimi olan büyük masada oturmaya devam ediyorlardı. Adam, kaynar kahvesinden bir yudum alırken yüzünü buruşturdu. İşe erken gelmeye alışkındı, ancak kaybettiği yarım saat gününü tamamen altüst etmişti.

'Çavuş Baxter, bu tür bilgileri departmanınıza iletmekten yerel yetkililer sorumludur. Biz rutin olarak bunu yapmıyoruz—'

'Ama—' diye araya girmeye çalıştı Baxter.

Vali daha da kararlı bir şekilde sözlerine devam etti:

'Mahkum Halid, hücre hapsindeyken rahatsızlandı ve revir odasına alındı. Ardından Kraliçe Elizabeth Hastanesi'ne sevk edildi.'

'Nasıl hastayım?'

'Raporda "nefes darlığı ve mide bulantısı" belirtiliyor. "Oksijen tedavisine rağmen tepkisiz hale gelmesi ve oksijen doygunluğunun düşmesi" nedeniyle saat 20:00 civarında QE'nin Yoğun Bakım Ünitesine alındı. Bu ikinizden herhangi birine bir şey ifade ediyor mu acaba?'

Vali, Baxter ve Edmunds'ın onaylayarak başlarını salladıklarını görmek için başını kaldırdı. Gözleri tekrar rapora indiği anda, ikisi de şaşkın bir şekilde omuz silktiler.

'Yerel polis, odasının dışında yirmi dört saat nöbet tutuyordu, ancak yirmi bir saatlik süre fazla iyimser bir tahmindi, çünkü saat 23:00'te ölmüştü.' Vali raporu kapattı ve gözlüklerini çıkardı. 'Korkarım ki size verebileceğim tek şey bu. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa doğrudan hastaneyle görüşmeniz gerekecek. Şimdi, başka bir şey yok mu?'

Kaynar kahveden acı dolu bir yudum daha aldı ve kendine zarar vermeden önce bardağı ulaşamayacağı bir yere itti. Baxter ve Edmunds kalkıp gitmek üzereydiler. Edmunds gülümsedi ve elini valiye uzattı.

'Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim...' diye başladı.

Baxter odadan çıkarken, "Şimdilik bu yeterli," diye tersledi.

Edmunds beceriksizce elini geri çekti ve arkasından kapının kapanmasına izin vererek kadının peşinden dışarı çıktı. Kapı tam kapanmadan önce Baxter son bir soru sormak için odaya geri daldı.

'Kahretsin. Neredeyse unutuyordum. Halid hapishaneden çıktığında, kafasının hâlâ yerinde olduğundan kesinlikle eminiz, değil mi?'

Vali şaşkınlıkla başını salladı.

'Karşı karşıya.'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cinayet ve Ağır Suçlar biriminin toplantı odası, Beach Boys'un 'Good Vibrations' şarkısının sesiyle doluydu. Wolf, müzik açıkken çalışmanın her zaman daha kolay olduğunu düşünmüştü ve henüz çok fazla insanı rahatsız etmeden bunu yapabilecek kadar erken bir saatti.

Üzerinde buruşuk beyaz bir gömlek, koyu mavi chino pantolon ve tek ayakkabısı vardı. El yapımı Loake marka ayakkabılar, hem alışılmadık derecede savurgan bir alışverişti hem de şimdiye kadar yaptığı en mantıklı alışverişti. On dokuz saatlik bir vardiyanın sonunda neredeyse sakat kaldığı, birkaç saatlik uykudan sonra ayaklarını aynı rahatsız edici ayakkabılara geri soktuğu günleri belirsizce hatırlıyordu.

Sesini yükseltti, yanındaki masada duran cep telefonunun ışığının yandığını fark etmedi bile. Otuz kişiyi rahatlıkla ağırlayabilecek ve o kadar nadir kullanılan bir odada yalnızdı ki, yeniden döşenmesinin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmesine rağmen hala yeni halı kokuyordu. Duvar boyunca uzanan buzlu cam pencere, arkadaki ana ofisi gizliyordu.

Masadan başka bir fotoğraf aldı, müziğe uyumsuz bir şekilde şarkı söyleyerek odanın önündeki büyük panoya doğru dans ederek ilerledi. Son fotoğrafı da yerine astıktan sonra, eserini hayranlıkla izlemek için geri çekildi: çeşitli vücut parçalarının büyütülmüş fotoğrafları üst üste bindirilerek korkunç figürün iki devasa versiyonu oluşturulmuştu, biri önden, diğeri arkadan. Mumsu yüze tekrar baktı, haklı olduğunu, Halid'in sonunda öldüğünü bilerek biraz daha rahat uyuyabileceğini umuyordu. Ne yazık ki Baxter, şüphelerini doğrulamak için henüz aramamıştı.

"Günaydın," dedi arkasından tanıdık bir ses, kaba bir İskoç aksanıyla.

Wolf, birimin en kıdemli memuru olan Dedektif Çavuş Finlay Shaw odaya girer girmez dans etmeyi bıraktı ve radyonun sesini kıstı. Sessiz ama ürkütücü bir adamdı ve sürekli sigara kokuyordu. Elli dokuz yaşındaydı, yüzü hava koşullarından yıpranmıştı ve burnu birden fazla kez kırılmış ve bir türlü tam olarak iyileşmemişti.

Baxter'ın Edmunds'u devralmasına benzer şekilde, Wolf'un askere dönüşünden beri ona göz kulak olmak Finlay'in başlıca görevi haline gelmişti. Emekliliğe doğru yavaş yavaş ilerleyen Finlay'in, Wolf'un haftalık denetim evraklarını imzalaması şartıyla, genç adamın işin büyük çoğunluğunu üstlenmesine izin vereceğine dair aralarında yazılı olmayan bir anlaşma vardı.

"Evlat, senin iki sol ayağın var," diye hırıldadı Finlay.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Wolf savunmacı bir tavırla, "Ben daha çok şarkıcıyım, bunu biliyorsun," dedi.

'Hayır, değilsin. Ama demek istediğim şu ki...' Finlay duvara yaklaştı ve Wolf'un az önce astığı fotoğrafa dokundu, '...iki sol ayağın var.'

'Hım.' Wolf, olay yerinden çekilen fotoğraflar yığını arasında hızla hareket etti ve sonunda doğru olanı buldu. 'Biliyor musun, sana hâlâ ihtiyacım olduğunu hissettirmek için zaman zaman böyle şeyler yapıyorum.'

Finlay gülümsedi: 'Elbette, öyle.'

Wolf fotoğrafları değiştirdi ve iki adam korkunç kolaja bakakaldı.

Finlay, "Yetmişli yıllarda buna biraz benzeyen bir dava üzerinde çalışmıştım: Charles Tenyson davası," dedi.

Wolf omuz silkti.

'Bize ceset parçaları bırakırdı: bir bacak burada, bir el orada. İlk başta rastgele gibi görünüyordu ama öyle değildi. Parçaların her birinin ayırt edici bir özelliği vardı. Kimleri öldürdüğünü bilmemizi istiyordu.'

Wolf duvara doğru yaklaşıp işaret etti.

'Sol elimizde bir yüzük, sağ bacağımızda da bir ameliyat izi var. Bunlar pek fazla bilgi vermiyor.'

"Daha fazlası da olacak," dedi Finlay gayet sakin bir şekilde. "Bir katliamda tek bir damla kan bırakmayan biri, tesadüfen ardında bir yüzük bırakmaz."

Wolf, Finlay'in düşündürücü görüşlerini yüzüne karşı yüksek sesle esneyerek ödüllendirdi.

'Kahve almaya mı geleyim? Zaten sigara içmem lazım,' dedi Finlay. 'Beyaz ve iki tane?'

Finlay kapıya doğru aceleyle giderken Wolf, "Bunu nasıl hala öğrenmedin?" diye sordu. "Şekersiz karamel şuruplu, ekstra sıcak, çift shot'lı, az yağlı bir macchiato."

Finlay toplantı odasından çıkarken "Beyaz ve iki!" diye bağırdı ve çıkarken Komutan Vanita ile neredeyse çarpışıyordu.

Wolf, ufak tefek Hintli kadını televizyondaki düzenli görünüşlerinden tanıdı. Ayrıca, görevine iadesini sağlamak için katlanmak zorunda kaldığı sayısız görüşme ve değerlendirmeden birine de katılmıştı. Hatırladığı kadarıyla, bu fikre karşıydı.

Onun yaklaştığını fark etmesi gerekirdi, çünkü sürekli olarak bir çizgi filmden fırlamış gibi görünüyordu; o sabahki kıyafeti ise anlaşılmaz bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şekilde canlı mor bir ceketle gösterişli turuncu bir pantolondan oluşuyordu.

Çok geç kalmıştı ve adam yazı tahtasının arkasına çekildi, kadın da kapı eşiğinde durup onunla konuştu.

'Günaydın, Başkomiser.'

'Sabah.'

"Burası çiçekçi dükkanına benziyor," dedi.

Wolf, arkasındaki duvarda yer alan korkunç montajlara şaşkınlıkla baktı. Tekrar baktığında, kadının masaların ve dosya dolaplarının üzerine serpiştirilmiş onlarca gösterişli buketin bulunduğu ana ofisi işaret ettiğini fark etti.

"Ah. Bütün hafta boyunca gelmeye devam ettiler. Sanırım Muniz davasıyla ilgili. Görünüşe göre neredeyse tüm topluluk çiçek gönderdi," diye açıkladı.

'Bir kez olsun takdir edilmek güzel,' dedi Vanita. 'Patronunuzu arıyorum. Ofisinde değil.'

Wolf'un telefonu masanın üzerinde yüksek sesle titremeye başladı. Arayan numarayı kontrol etti ve telefonu kapattı.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu isteksizce.

Vanita hafifçe gülümsedi.

'Korkarım ki hayır. Basın bizi yerden yere vuruyor. Komiser bu işin halledilmesini istiyor.'

"Bunun senin işin olduğunu sanıyordum," dedi Wolf.

Vanita güldü: 'Bugün dışarı çıkmayacağım.'

İkisi de Simmons'ın ofisine doğru geri döndüğünü fark etti.

'Bok yokuş aşağı akar, Fawkes, bunu biliyorsun.'

"Gördüğünüz gibi, burada tamamen meşgulüm. Benim için dışarı çıkıp akbabalarla konuşmanızı istiyorum," dedi Simmons neredeyse inanılır bir samimiyetle.

Komutanın ayrılmasından iki dakika sonra Wolf, baş müfettişin daracık ofisine çağrılmıştı. Oda zar zor dört metrekareydi. İçinde bir masa, küçük bir televizyon, paslı bir dosya dolabı, iki döner sandalye ve (küçük alana kalabalık doluşması ihtimaline karşı) plastik bir tabure vardı. Wolf, bunu çalışanların önünde sergilemek için moral bozucu bir teşvik olarak gördü; merdivenin tepesindeki çıkmaz sokak.

"Ben mi?" diye sordu Wolf şüpheyle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

'Elbette. Basın seni çok seviyor. Sen William Fawkes'sın!'

Wolf iç çekti: 'Besin zincirinde benden daha aşağıda olan birine bunu verebilir miyim?'

'Sanırım temizlik görevlisini erkekler tuvaletinde gördüm, ama bunu senden duymak daha iyi olurdu diye düşünüyorum.'

'Doğru,' diye mırıldandı Wolf.

Masadaki telefon çalmaya başladı. Wolf ayağa kalkmak üzereyken Simmons telefonu açtı, ancak elini kaldırınca durdu.

'Fawkes yanımda. Sizi hoparlöre alacağım.'

Edmunds'un sesi, motorun gürültüsünden zar zor duyuluyordu. Wolf ona hak vermek zorundaydı. Baxter'ın berbat bir sürücü olduğunu tecrübelerinden biliyordu.

'Kraliçe Elizabeth Hastanesi'ne doğru yoldayız. Halid bir hafta önce yoğun bakım ünitesine alındı.'

'Hayatta mı?' diye homurdandı Simmons sinirli bir şekilde.

'Öyleydi,' diye yanıtladı Edmunds.

'Peki ya şimdi?'

'Ölü.'

'Kafa mı?' diye bağırdı Simmons hayal kırıklığıyla.

'Size haber vereceğiz.'

'Harika.' Simmons telefonu kapattı ve başını salladı. Wolf'a baktı. 'Dışarıda seni bekliyorlar. Onlara altı kurbanımız olduğunu söyle. Zaten biliyorlar. Kimlik tespit sürecinde olduğumuzu ve isimleri kamuoyuna açıklamadan önce ailelerle iletişime geçeceğimizi söyle. Parçaları bir araya dikmekten veya dairenden bahsetme.'

Wolf alaycı bir selam verip odadan çıktı. Kapıyı arkasından kapattı ve Finlay'in elinde iki paket içecek bardağıyla yaklaştığını gördü.

"Tam zamanında!" diye seslendi Wolf, gün vardiyalarına başlayan insanlarla dolup taşan ofisin diğer ucundan. Yüksek profilli davalar ilgili kişilerin hayatlarını gölgede bırakırken, dünyanın geri kalanının normal seyrinde devam ettiğini unutmak kolaydı: insanlar birbirini öldürüyor, tecavüzcüler ve hırsızlar serbestçe dolaşıyordu.

Finlay, üzerinde beş büyük buket bulunan masanın yanından geçerken burnunu çekmeye başladı. Wolf, yaklaştıkça gözlerinin yaşardığını görebiliyordu. Tam Wolf'a ulaştığı sırada şiddetli bir şekilde hapşırdı ve iki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kahveyi de kirli halı kaplı zemine saçtı. Wolf'un yüzü yıkılmış görünüyordu.

"Bu lanet olası çiçekler!" diye bağırdı Finlay. Karısı, dede olunca küfretmeyi bırakmasını sağlamıştı. "Sana başka bir tane alacağım."

Wolf ona zahmet etmemesini söylemek üzereyken, asansörden elinde yine etkileyici bir çiçek demeti taşıyan bir kurye çıktı. Finlay ona vuracakmış gibi görünüyordu.

"Her şey yolunda mı? Emily Baxter Hanım için çiçeklerim var," diye duyurdu pasaklı genç adam.

"Harika," diye homurdandı Finlay.

"Bu onun için beşinci ya da altıncı parti olmalı. Çok güzel bir kız, değil mi?" diye sordu kaba saba adam, uygunsuz sorusuyla Wolf'u hazırlıksız yakalayarak.

' *Şey* ... O, şey, çok...' diye kekeledi Wolf.

Finlay, arkadaşının zorlandığını görünce, "Diğer dedektifleri o şekilde düşünmüyoruz," diye sözünü kesti.

'Bu şuna bağlı...' Wolf, Finlay'e baktı.

'Yani, elbette öyle,' diye patladı Finlay, konuşmayı sakinleştirme yeteneğini kaybederek. 'Ama—'

Wolf, bilgece bir şekilde sözlerini şöyle tamamladı: "Bence herkes kendine özgü ve güzeldir."

O ve Finlay, potansiyel olarak rahatsız edici olabilecek bir soruyu kusursuz bir şekilde çözmüş olmanın verdiği rahatlıkla birbirlerine başlarıyla onay verdiler.

'Ama o asla...' diye güvence verdi Finlay kuryeye.

'Hayır, asla,' diye onayladı Wolf.

Adam iki dedektife boş gözlerle baktı: 'Tamam.'

"Wolf!" diye seslendi odanın diğer ucundan bir kadın polis memuru, bu da ona Finlay'i ziyaretçileriyle yalnız bırakmak için bir bahane sağladı. Elinde bir telefon tutuyordu. "Karınız telefonda. Önemli olduğunu söylüyor."

Wolf, "Biz boşandık," diyerek onu düzeltti.

'Her iki durumda da, hâlâ telefonda.'

Simmons ofisinden çıktığında Wolf telefonu açmak için uzandı ve hâlâ orada durduğunu gördü.

'Aşağıya in, Fawkes!'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Wolf'un yüzünde bıkkın bir ifade vardı:

Asansöre binmeden önce memura, "Onu sonra arayacağım," dedi ve eski karısının, karşılaşmak üzere olduğu gazeteci kalabalığının arasında olmaması için dua etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 3

Cumartesi, 28 Haziran 2014

06:09

Baxter ve Edmunds, QE'nin ana resepsiyon alanında on dakikadan fazla bekletilmişti. Hem kafenin hem de WH Smith'in girişlerini dayanıksız görünen panjurlar kapatmıştı ve Baxter, ulaşamayacağı yerde duran Monster Munch yığınlarına tekrar baktığında midesi guruldadı. Sonunda, aşırı kilolu bir güvenlik görevlisi tezgaha doğru ağır ağır yürüdü ve resepsiyondaki unfriendly kadın onları işaret etti.

"Hoşça kalın!" diye seslendi, sanki bir köpeği çağırır gibi onları yanına çağırdı. "Jack sizi şimdi alt edecek."

Güvenlik görevlisinin belli ki bir husumet beslediği anlaşılıyordu. İstemeyerek de olsa, onları son derece yavaş bir şekilde asansörlere doğru götürdü.

"Burada biraz acelemiz var," diye çıkıştı Baxter, kendini tutamayarak. Ne yazık ki bu, adamın daha da yavaşlamasına neden oldu.

Bodrum katında asansörden indiklerinde, onlara eşlik eden kişi ilk kez konuştu.

'Gerçek polis, biz sıradan güvenlik görevlilerine odanın dışında oturmak gibi karmaşık bir görevi emanet etmedi, bu yüzden işi devraldılar. Ama bunun onlara pek bir faydası olmadı.'

Edmunds, öfkeli gardiyanı yatıştırmak amacıyla, "Ceset morga getirildikten sonra hiç koruma altına alındı mı?" diye sordu. Dar koridorda yürürken not defterini çıkarmış, cevabı kaydetmeye hazırlanıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Burada sadece tahmin yürütüyorum," diye başladı adam abartılı bir ciddiyetle, "ama polis, adam öldükten sonra onu daha az tehdit olarak görmüş *olabilir* . Ama dediğim gibi, tamamen tahmin."

Muhafız kendi zekâsına gururla gülümsedi. Edmunds, aptalca sorular sorduğu için Baxter'ın başını sallayacağını veya onunla alay edeceğini bekleyerek ona baktı. Şaşırtıcı bir şekilde, Baxter onun yerine onu savundu.

'Meslektaşımın sizden öğrenmeye çalıştığı ama başaramadığı şey, morgun güvenli olup olmadığıdır.'

İşaretsiz çift kanatlı bir kapının önünde durdular. Adam kibirli bir şekilde kalın parmağıyla penceredeki küçük "Giriş Yok" etiketine dokundu.

'Böyle nasıl, canım?'

Baxter, o kaba adamın yanından geçip Edmunds için kapıyı tuttu.

'Teşekkür ederim, çok...' Kapıyı güvenlik görevlisinin yüzüne çarptı. 'Aşağılık herif.'

İşini ciddiye almayan güvenlik görevlisinin aksine, cenaze levazımatçısı güler yüzlü ve işini verimli bir şekilde yapan, ellili yaşlarının başlarında, yumuşak sesli, grileşmiş sakalı saçlarıyla uyumlu olacak şekilde kusursuzca kesilmiş bir adamdı. Dakikalar içinde Naguib Khalid ile ilgili hem basılı hem de bilgisayar dosyalarını buldu.

"Otopsi yapılırken ben orada değildim, ancak rapora göre ölüm nedeni Tetrodotoksin olarak belirlendi. Kanda izlerine rastlandı."

'Ve bu Tetoksin—'

'Tetrodotoksin,' diye düzeltti cenaze görevlisi, en ufak bir küçümseme belirtisi göstermeden.

'Evet, o. Nedir o? Ve nasıl uygulanır?'

'Doğal olarak oluşan bir nörotoksindir.'

Baxter ve Edmunds ona boş boş baktılar.

'Bu zehir ve muhtemelen yedi. TTX kaynaklı ölümlerin çoğu, bazıları için bir lezzet olan balon balığı tüketiminden kaynaklanıyor; gerçi ben şahsen Ferrero Rocher'ı daha çok severim.'

Baxter'ın midesi bir kez daha acı dolu bir şekilde guruldadı.

"Baş müfettişime geri dönüp ona 'Kremasyon Katili'ni bir *balık* öldürdü' mü demem gerekiyor?" diye sordu, hiç de etkilenmemiş bir şekilde.

'Hepimiz bir şekilde gitmek zorundayız,' diye özür dilercesine omuz silkti. 'Elbette TTX'in başka kaynakları da var; bazı deniz yıldızları, salyangozlar... Sanırım kurbağa da var, doğru hatırlıyorum...'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu durum Baxter'ı rahatlatmış gibi görünmüyordu.

Bir süre sonra cenaze görevlisi, "Cesedi görmek mi istediniz?" diye sordu.

'Lütfen,' diye yanıtladı Baxter. Edmunds, daha önce ondan bu kelimeyi duyduğunu sanmıyordu.

'Sebebini öğrenebilir miyim?'

Duvardaki büyük, fırçalanmış metal dondurucu çekmecelerine doğru yürüdüler.

"Hâlâ kafası olup olmadığını kontrol etmek için," dedi Edmunds, defterine notlar almaya devam ederken.

Cenaze levazımatçısı Baxter'a baktı. Gülümsemesini ya da meslektaşının kara mizah anlayışı için özür dilemesini bekliyordu, ancak Baxter içtenlikle başını salladı. Biraz tedirgin olan adam, alt sıradaki uygun çekmeceyi buldu ve yavaşça duvardan çekti. Üçü de nefeslerini tuttu, çünkü meşhur seri katil tam karşılarında belirdi.

Koyu tenli ayaklar ve bacaklar eski yara izleri ve yanıklarla kaplıydı. Ardından kollar ve kasık bölgesi göründü. Baxter, Wolf'un gözaltı hücresinden kanlar içinde çıktığı geceyi hatırlayarak sol elindeki şekilsiz iki parmağa rahatsız bir şekilde baktı. Ertesi gün üstleri tarafından sorgulandığında olayla ilgili hiçbir şey bilmediğini inkâr etti.

Sandık ışığa doğru kayarken, hepsi Wolf'ün saldırısı sırasında oluşan hasarı onarmak için yapılan sayısız ameliyatın bıraktığı belirgin izlere bakakaldılar. Sonunda çekmece tamamen açıldı ve metal tepsideki kendi çarpık yansımalarına baktılar; tepsi, bir başın durması gereken yerde duruyordu.

'Bok.'

Wolf, Westminster'ın kalbinde yaklaşık iki dönümlük bir alanı kaplayan devasa cam binanın gölgesinde toplanmış büyük kalabalığa endişeyle bakarak New Scotland Yard'ın ana girişinin önünde oyalanıyordu. Medya için her zamanki gibi uygun bir yere kurulan ve arka plan olarak ünlü döner tabelayı da içeren geçici kürsüye son rötuşlar yapılıyordu.

Birisi ona, dönen tabelanın yansıtıcı harflerinin, Met'in sürekli teyakkuz halini, gözlemcinin görüntüsünün onlara yansıtılmasını ve her zaman izlemeyi sembolize etmeyi amaçladığını söylemişti. Aynı şey, açık günlerde neredeyse görünmez hale gelen devasa binanın geri kalanı için de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

söylenebilirdi; çünkü aynalı pencereler, karşısındaki Viktorya dönemi kırmızı tuğla otelinin ve arkasındaki 55 Broadway'in yükselen saat kulesinin şeklini alıyordu.

Wolf'un cebindeki telefon titremeye başladı ve kapatmayı unuttuğu için kendine lanet etti. Arayanın Simmons olduğunu görünce hemen cevap verdi.

'Patron?'

'Baxter az önce doğruladı: O Halid.'

'Biliyordum. Nasıl yani?'

'Balık.'

'Ne?'

'Zehir. Yutuldu.'

Wolf, "Hak ettiğinden daha iyi," diye öfkeyle söyledi.

'Bunu duymamış gibi yapacağım.'

Kargo pantolonu giymiş biri Wolf'e doğru işaret ediyordu.

'Bana hazır gibiler.'

'İyi şanlar.'

"Şerefe," diye yanıtladı Wolf samimiyetsiz bir şekilde.

'Sakın batırmamaya çalış.'

'Sağ.'

Wolf telefonu kapattı ve yansımasına bakarak fermuarının kapalı olduğundan ve her zamankinden daha yorgun ve bitkin görünmediğinden emin oldu. Mümkün olan en kısa sürede işi bitirmek niyetiyle kürsüye doğru yürüdü; ancak gürültü arttıkça ve televizyon kameralarının siyah lenslerinin her adımını, hedef alan toplar gibi izlediğini gördükçe özgüveni azaldı. Bir an için Old Bailey'nin dışındaydı, yüzünü etkisiz bir şekilde korumaya çalışırken, memnuniyetsiz basının rahatsız edici alayları ve aracın metal yanlarına şiddetli çarpma sesleri eşliğinde polis aracının arkasına bindirildi; bu sesler sonsuza dek uykusunu zehirleyecekti.

Çekingen bir şekilde kürsüye çıktı ve önceden hazırladığı kısa konuşmasına başladı.

'Ben Dedektif Çavuş William Fawkes, ...'

"Ne? Sesini yükselt!" diye bağırdı kalabalık.

Küçük sahneyi kuran adamlardan biri koşarak geldi ve gürültülü bir cızırtıyla mikrofonu açtı. Wolf, kalabalığın arasından yükselen kin dolu kahkahaları duymamaya çalıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

'Teşekkür ederim. Söylediğim gibi, ben Metropolitan Polis Teşkilatı'ndan Dedektif Çavuş William Fawkes ve bugünkü çoklu cinayetleri araştıran ekibin bir üyesiyim.' *Şimdiye kadar her şey yolunda* , diye düşündü kendi kendine. Dinleyicileri ona sorular sormaya başladı, ancak Wolf onları görmezden geldi ve devam etti, 'Bu günün erken saatlerinde Kentish Town'daki bir adresten altı kurbanın cesedinin bulunduğunu doğrulayabiliriz...'

Wolf, notlarından başını kaldırıp Andrea'nın çarpıcı kızıl saçlarını anında fark etme hatasını yaptı. Onun perişan göründüğünü düşündü, bu da dikkatini daha da dağıttı. Not kartlarını yere düşürdü ve onları toplamak için eğildi; bir tanesinin üzerine bahsetmemesi gereken ayrıntıların bir listesini karaladığının farkındaydı. Suçlayıcı kartı buldu ve mikrofona geri döndü.

'…bu sabah.' Boğazının kuruduğunu hissetti ve her zaman utandığında olduğu gibi kıpkırmızı olacağını biliyordu, bu yüzden son kartı hızla okudu: 'Kurbanların kimliklerini belirleme sürecindeyiz ve herhangi bir isim açıklamadan önce ilgili ailelerle iletişime geçeceğiz. Devam eden bir soruşturma olduğu için şu anda açıklayabileceğim tek şey bu. Teşekkür ederim.'

Birkaç saniye durakladı, alkış bekledi, ancak bunun son derece uygunsuz olacağını ve performansının muhtemelen bunu hak etmeyeceğini fark etti. Aşağı indi ve adını haykıran seslerden uzaklaştı.

'Will! Will!'

Wolf, Andrea'nın kendisine doğru koştuğunu görmek için arkasına döndü. İlk polisten kaçmayı başarmıştı ama diğer ikisi tarafından engellenmişti. Boşanmadan beri aralarındaki birkaç karşılaşmayı gölgeleyen aynı karmaşık öfkeyle dolup taşmıştı ve neredeyse polislerin onu götürmesine izin verecekti, ancak Diplomatik Koruma Grubu'ndan Heckler & Koch G36C saldırı tüfeğiyle donanmış bir üye ona yaklaşınca müdahale etmeye karar verdi.

"Sorun yok. Sorun yok. Lütfen geçmesine izin verin," diye isteksizce seslendi.

Evin satışıyla ilgili daha fazla komplikasyonu görüşmek üzere yaptıkları son görüşme özellikle soğuk geçmişti, bu yüzden kadın ona doğru koşup sıkıca sarıldığında şaşırdı. Ağzından nefes alıyordu, saçlarının en sevdiği parfümle dolmuş olacağını bildiği için kokusunu almamaya çalışıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonunda onu bıraktığında, neredeyse ağlamak üzere olduğunu görebiliyordu.

'Sana başka hiçbir şey söyleyemem, Andie—'

'Hiç telefonunu açmıyor musun? Neredeyse iki saattir seni arıyorum!'

Wolf onun ruh hali değişimlerine ayak uyduramıyordu. Şimdi ise ona gerçekten çok kızgın görünüyordu.

"Çok üzgünüm. Bugün biraz meşguldüm," dedi ve ardından gizlice fısıldayarak, "Görünüşe göre bir cinayet falan olmuş," diye ekledi.

'Dairenizin hemen yanında!'

'Evet,' dedi Wolf düşünceli bir şekilde. 'Berbat bir mahalle.'

'Sana bir şey sormak istiyorum ve bana doğruyu söylemeni istiyorum, tamam mı?'

' *Hım* .'

'Dahası da var, değil mi? Vücut, tıpkı bir kukla gibi dikilmişti.'

Wolf rahatsız bir şekilde mırıldanmaya başladı:

'Nasıl yani…? Nerede…? Londra Metropolitan Polisi adına konuşuyorum, ben—'

'Bu Halid, değil mi? Başkan?'

Wolf, Andrea'yı kolundan yakalayıp diğer polis memurlarından olabildiğince uzağa, bir kenara çekti. Çantasından kalın, kahverengi bir zarf çıkardı.

'İnanın bana, o berbat adamın adını anmak isteyen son kişi benim. Bana kalırsa evliliğimizi mahvetti. Ama fotoğraflardan onu tanıdım.'

"Fotoğraflar mı?" diye sordu Wolf temkinli bir şekilde.

"Aman Tanrım! Gerçek olduklarını biliyordum," dedi şok içinde. "Birisi bana kuklanın resimlerini gönderdi. Saatlerdir bunun üzerinde düşünüyorum. İşe geri dönmem gerek."

Birisi yanından geçerken Andrea sessizliğe büründü.

'Will, bunları bana gönderen kişi bir de liste eklemiş. İşte bu yüzden seni arıyordum çünkü ne anlama geldiğini bilmiyorum: her birinin yanında bir tarih olan altı isim.'

Wolf zarfı elinden kaptı ve yırtarak açtı.

Andrea, "Bugünün tarihinin yanında ilk isim Belediye Başkanı Turnble yazıyor," dedi.

"Belediye Başkanı Turnble?" diye sordu Wolf. Sanki dünyası başına yıkılmış gibiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve ana kapılardan hızla dışarı fırladı. Andrea'nın arkasından bir şeyler bağırdığını duydu, ancak kalın cama çarparak kelimeler anlaşılmaz hale geldi.

Simmons, komiserle telefonda konuşuyordu; komiser ise ekibinin belirgin ilerleme eksikliği için defalarca özür dilerken, Simmons'ın yerinin doldurulabilirliği konusunda üstü kapalı tehditlerde bulunmuştu. Simmons, eylem planını önermeye hazırlanırken Wolf, habersizce ofise daldı.

'Fawkes! Çık dışarı!' diye bağırdı Simmons.

Wolf masanın üzerine eğildi ve aramayı sonlandırmak için bir düğmeye bastı.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu Simmons öfkeyle.

Wolf cevap vermek için ağzını açmıştı ki, hoparlörden bozuk bir ses sözünü kesti: "Benimle mi konuşuyorsun, Simmons?"

'Kahretsin.' Wolf başka bir düğmeye bastı.

'Şu kişinin sesli mesajına ulaştınız...' diye başladı robotik bir ses.

Wolf'un telefondaki her bir tuşa çılgınca basmasını izlerken Simmons dehşete kapılmış bir şekilde ellerini başına koydu.

"Bunu nasıl asacaksınız?" diye bağırdı Wolf hayal kırıklığıyla.

Komiser, "Üzerinde bir 'kro' olan büyük kırmızı bir düğme..." diye yardımcı bir şekilde bilgi verdi; ardından gelen keskin bir tıklama ve sessizlik, gerçekten de doğru söylediğini doğruladı.

Wolf, korkunç cesedin Polaroid fotoğraflarını masanın üzerine dağıttı.

'Katilimiz fotoğraflar ve bir ölüm listesiyle basına gitti.'

Simmons yüzünü ovuşturdu ve çeşitli montaj aşamalarındaki toplu cesedi gösteren fotoğraflara baktı.

"İlk konuşmacı bugün Belediye Başkanı Turnble," dedi Wolf.

Sözlerinin anlamını kavraması biraz zaman aldı.

Simmons aniden harekete geçti ve cep telefonunu çıkardı.

'Terrence!' diye coşkuyla cevap verdi belediye başkanı. Sanki dışarıdaymış gibiydi. 'Bu zevki neye borçluyum?'

'Ray, neredesin?' diye sordu Simmons.

'Richmond Park'taki Ham Gate'e doğru yürüyorum, eskiden sık sık gittiğimiz yerdi orası. Ondan sonra da bir bağış toplama etkinliğine katılmam gerekiyor...'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Simmons, konum bilgisini Wolf'a fısıldadı; Wolf ise zaten kontrol odasıyla telefonda konuşuyordu.

'Ray, bir durumla karşı karşıyayız: Hayatına yönelik ciddi bir tehdit var.'

Belediye başkanı haberi şaşırtıcı derecede iyi karşıladı:

'O halde her şey eskisi gibi devam edecek,' diye güldü.

"Olduğunuz yerde kalın. Daha fazla bilgi edinene kadar sizi buraya geri getirmek için araçlar yolda," dedi Simmons ona.

'Bu gerçekten gerekli mi?'

'Buraya geldiğinizde her şeyi açıklayacağım.'

Simmons telefonu kapattı ve Wolf'a döndü.

'Üç araç yolda. En yakını dört dakika uzaklıkta. Biri Silahlı Müdahale Birimi.'

'Güzel,' dedi Simmons. 'Baxter'ı ve adı her neyse onu buraya geri getirin. Sonra bu katın tamamen kapatılmasını istiyorum, kimse girip çıkmasın. Güvenlik görevlilerine belediye başkanını garaj girişinden getireceğimizi bildirin. Hadi!'

Belediye Başkanı Turnble, şoförlü Mercedes-Benz E-Class'ının arka koltuğunda sabırla oturuyordu. Uzun ve yorucu bir gün olacağını sezerek, yoğun iş programından dolayı arabaya dönerken asistanından kendisini mazur görmesini rica etmişti.

Sadece iki ay önce tehdit içerikli bir e-posta almış ve tüm öğleden sonrayı Richmond'daki evinde saklanarak geçirmek zorunda kalmıştı. Ta ki e-postanın, hafta başında okulunu ziyaret ettiği on bir yaşındaki bir çocuk tarafından gönderildiğini keşfedene kadar. Bunun da aynı derecede büyük bir zaman kaybı olup olmayacağını merak ediyordu.

Parka doğru akın eden ve muhteşem bir hafta sonunun tadını çıkarmak için bekleyen trafik, arabayı hareket ettirmelerine neden olmuştu. Şimdi, yakın zamanda boşaltılan Kraliyet Yıldız ve Şövalyelik Evi'nin önünde park etmişlerdi. Belediye başkanı, Richmond Tepesi'nin üzerinde duran muhteşem binaya bakarken, Londra'nın uzun ve zengin tarihinin bir başka örneğinin, varlıklı bankacılar için dairelere dönüştürülerek, hayal kırıklığı yaratan bir şekilde sona ermesinin ne kadar süreceğini merak etti.

Çantasını açtı, kahverengi önleyici inhalerini buldu ve derin bir nefes aldı. Bitmek bilmeyen sıcak hava dalgası, nefes almasını zorlaştıran polen seviyelerini de beraberinde getirmişti ve o yıl üçüncü kez hastaneye yatmak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

istemiyordu. En yakın rakibi çoktan peşine düşmüştü ve o gün kaçırdığı randevuların gözden kaçmayacağından emindi.

Stresinin arttığını hissedince camını indirdi ve bir sigara yaktı. Sigara kutusunun astım ilaçlarının yanında durmasının ironisi, özellikle de sigarayı azaltmak için bu kadar çaba sarf ettikten sonra, çoktan aklından çıkmıştı. Uzaktan sirenlerin sesini duyabiliyordu ve bunların kendisi için olduğunu öğrenince dehşete düştü.

Yanlarına bir devriye arabası yanaştı ve üniformalı polis memuru şoförüyle kısa bir görüşme yapmak için arabadan indi. Otuz saniye sonra yola koyuldular, trafik ışıklarını atlayıp otobüs şeritlerinde hızla ilerlediler. İki polis arabası daha, çok iyi tanınan Mercedes'in iki yanına yanaşırken, bu gülünç aşırı tepkiyi kimsenin filme almadığını umdu.

Belediye başkanı koltuğunda biraz daha aşağıya kaydı ve geniş evlerin, gökyüzünü giderek karartan bitmek bilmeyen bir ilgi yarışına girerek, sıkışık ofis bloklarına dönüşmesini izledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 4

Cumartesi, 28 Haziran 2014

07:19

Edmunds, Baxter'ın Southwark'ta birini bisikletinden düşürdüğünden neredeyse emindi. Yolun yanlış tarafında, nehir boyunca hızla ilerlerken gözlerini kapattı; Temple metro istasyonundan çıktıkları yerden karşıya geçmeye çalışan bir vagon dolusu yayayı neredeyse ezip geçiyorlardı.

Baxter'ın Audi'sinin ön ızgarasının arkasına gizlenmiş, kapalıyken fark edilmeyen ve neredeyse kaza atlattıklarına bakılırsa açıkken de çok daha az fark edilen mavi ışıkları vardı. Yoğun trafiğin arasından geçmek için doğru şeride geri döndüğünde, Edmunds kapı kolunu bıraktı. Sağır edici motor gürültüsünün kısa bir süreliğine kesildiği bir anda, bir otobüsün arkasına çarpmamak için, telefonunun çaldığını fark etti. Ekranda, yirmili yaşlarının ortalarında çekici bir siyahi kadın olan Tia'nın fotoğrafı vardı.

"Hey canım, her şey yolunda mı?" diye bağırdı telefonda.

'Hey, sen. Gece yarısı ortadan kayboldun ve haberlerde bir sürü şey çıktı... Sadece halini hatırını sormak istedim.'

'Şu an pek uygun bir zaman değil, T. Seni birazdan tekrar arayabilir miyim?'

Tia biraz kırgın bir şekilde, "Tabii. Bu akşam eve gelirken biraz süt alabilir misin?" dedi.

Edmunds not defterini çıkardı ve Tetrodotoksin tanımının altına bir not aldı.

'Ve birkaç hamburger de,' diye ekledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

'Sen vejetaryensin!'

"Hamburger!" diye tersledi Tia.

Bunu alışveriş listesine ekledi.

'Nutella.'

"Allah aşkına ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Baxter, gözleri korkuyla irileşen ve erkeksi olmayan bir çığlık atan Edmunds'a baktı. Baxter tekrar yola döndü ve direksiyonu şiddetle çevirdi, başka bir arabaya çarpmaktan kıl payı kurtuldu.

'Kahretsin!' diye rahatlamış bir şekilde güldü.

'Tamam, peki,' dedi Edmunds nefes nefese. 'Şimdi gitmem gerekiyor. Seni seviyorum.'

Güvenlik bariyerini geçip New Scotland Yard'ın altındaki otoparklara inen rampadan aşağı indiler ve telefonun sinyali kesilince Tia'nın vedası yarıda kesildi.

"Nişanlım," diye açıkladı Edmunds. Gülümsedi. "Yirmi dört haftalık hamile."

Baxter ona ifadesiz bir şekilde baktı.

'Hamile. Yirmi dört haftalık hamile.'

Yüz ifadesi değişmedi.

'Tebrikler. Biz dedektiflerin çok fazla uyuduğunu düşünüyordum ama ağlayan bir bebek bunu sizin için halledecektir.'

Baxter, arabayı bir nevi park etti ve Edmunds'a doğru döndü.

'Bak, başaramayacaksın. Vaktimi boşa harcamayı bırakıp dolandırıcılığa geri dönsen iyi olur.'

Kadın arabadan indi ve kapıyı sertçe çarparak Edmunds'u yalnız başına bıraktı. Onun tepkisi onu sarsmıştı, ama bu sarsıntı kadının açık sözlülüğünden veya yaklaşan babalığına karşı utanmazca ilgisizliğinden kaynaklanmıyordu. Bunun yerine, ona gerçeği söyleyen ilk kişinin o olduğu şüphesi onu rahatsız etmişti; haklı olabileceğinden endişeleniyordu.

Cinayet ve Ağır Suçlar biriminin tamamı, doğrudan davayla ilgisi olmayan ancak acil durum nedeniyle rahatsızlık duyacak olanlar da dahil olmak üzere, toplantı odasına doluşmuştu. Yetersiz klima, havalandırma deliklerinden sızarak duvardaki fotoğrafların kenarlarını ısıtıyor, devasa canlandırmaların tıpkı gerçek cesedin yüksek tavandan asılıyken yaptığı gibi hafifçe sallanmasına neden oluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Simmons ve Vanita beş dakikadan fazla süredir konuşuyorlardı. Boğucu odanın sıcaklığı giderek yükselirken, dinleyiciler de huzursuzlanmaya başlamıştı.

'...garaj girişinden geçerek. Ardından Belediye Başkanı Turnble'ı Birinci Görüşme Odası'nda güvence altına alacağız,' dedi Simmons.

'İki numarayı kullanmak daha iyi,' diye araya girdi biri. 'Bir numaranın borusu hâlâ damlıyor ve belediye başkanının bugün sorunlarına bir de Çin usulü su işkencesini eklemek isteyeceğinden şüpheliyim.'

Odada ara sıra kahkahalar duyuluyordu, muhtemelen bu nedenle Birinci Odada gayri resmi olarak röportaj yapmış olan kişilerden geliyordu.

'Öyleyse 2. Odaya geçelim,' dedi Simmons. 'Finlay, her şey hazır mı?'

'Şans.'

Simmons verilen cevaba ikna olmuş gibi görünmedi.

Wolf arkadaşına hafifçe dürttü.

'Ah, onlara Emily'ye ve... ve... izin vermelerini söyledim.'

'Edmunds,' diye fısıldadı Wolf.

'Adı ne?' diye tısladı Finlay.

Wolf omuz silkti: 'Edmund mu?'

'…Edmund Edmunds geçti. Tüm kapılarda güvenlik var, silahlı DPG görevlileri buluşma için garajda bekliyor ve köpekler de geçti. Bu kattaki tüm perdeleri kapattık ve asansörleri durdurduk, yani merdivenleri kullanacağız – ya da en azından Will kullanacak.'

'Mükemmel,' dedi Simmons. 'Fawkes, belediye başkanını yakaladıktan sonra, silahlı bir polis memuru size buraya kadar eşlik edecek. Büyük bir bina olduğunu ve içindeki herkesi tanımadığımızı aklınızda bulundurun. Görüşme odasına girdiğinizde, uzun süre orada kalacaksınız.'

'Ne kadar sürecek?' diye sordu Wolf.

'Belediye başkanının güvende olduğundan emin olana kadar.'

Kendi katkısını komik bulan kibirli bir dedektif memuru olan Saunders, "Size bir kova getireyim," diye seslendi.

Wolf, "Aslında öğle yemeğinde ne olduğunu merak ediyordum," diye yanıtladı.

Saunders, Simmons'ın sabrını sınayarak, "Balon balığı," diye alay etti.

'Saunders, bunun gülünç bir şey olduğunu mu sanıyorsun?' diye bağırdı Simmons, belki de komutanın hatırına biraz fazla tepki göstererek. 'Çık dışarı!'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fare suratlı dedektif, azarlanmış bir okul çocuğu gibi kekeledi:

'Aslında fiziksel olarak yapamıyorum... çünkü karantina altındayım.'

'Öyleyse otur ve sus.'

Toplantı odasına girmek için mümkün olan en kötü anı seçtiler – Baxter ve Edmunds toplantı odasına girdiler.

'İkinizin de aramıza katılması ne güzel. Takip etmeniz için size uzun bir liste halinde, pek de güvenilir olmayan ipuçları sunacağım.' Simmons, Baxter'a bir dosya fırlattı ve Baxter da dosyayı doğrudan Edmunds'a verdi.

'Neyi kaçırdık?' diye sordu Baxter salondakilere.

'Will ve ben koruma görevindeyiz,' diye yanıtladı Finlay. 'Sen ve Edmund Edmunds parçaları tanımlıyorsunuz, Saunders ise bir...'

'Dick?' diye sordu Baxter, yerine otururken.

Finlay, küfür etmeme kuralını çiğnemekten onu kurtardığı için minnettar bir şekilde başını salladı.

'Tamam. Sakin olun,' diye emretti Simmons. 'Şimdi hepiniz buradayken şunu da söyleyeyim: altı ölü kurbanın cesetleri birbirine dikildi, belediye başkanına yönelik bir ölüm tehdidi var ve beş kişinin daha hedef listesi mevcut.' Odadaki meraklı bakışları görmezden gelerek devam etti. 'Herhangi birinin elinde herhangi bir—'

'Üstelik kukla canavar Will'in penceresine doğru işaret ediyor,' diye neşeyle araya girdi Finlay.

'Ve işte bu. Herhangi bir teorisi olan var mı?' Simmons'ın sorusuna odadaki ifadesiz yüzler cevap verdi. 'Kimse yok mu?'

Edmunds tereddütle elini kaldırdı: "Bu bir meydan okuma, efendim."

'Devam et.'

Saunders, Edmunds taklidiyle Simmons'tan birkaç kin dolu kahkaha ve sert bakış alarak, "Faustvari Katil, *Seven'daki* kötü adam," diye ekledi.

"Sen dolandırıcılık uzmanı değil misin?" diye sordu biri.

Edmunds onları görmezden geldi.

"Çoğu zaman, ama her zaman değil, iletişimlerinde aslında gerçek suçlu olduklarına dair reddedilemez kanıtlar bulunur," diye devam etti. "Bazen bu, kamuoyuna açıklanmamış ayrıntılar kadar incelikli olabilir; bazen ise çok daha önemli bir şey olabilir."

Vanita, yaptığı hatanın farkında olmadan, "Tıpkı Fawkes'ın karısına bugün gönderilen fotoğraflar gibi," dedi.

Wolf, ' *Eski* eş,' diye düzeltti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

'Kesinlikle. Ve çok nadir durumlarda bu, kelimenin tam anlamıyla polisten tekrar öldürmeyi bırakmalarını rica etmek için bir yardım çığlığı olarak yapılır. Kendi kontrol edilemez dürtülerinin kurbanı olduklarına inanırlar. Ya da başkasının kendi çalışmalarının hakkını sahiplenmesi fikri dayanılmazdır. Her iki senaryoda da, bilinçli veya bilinçsiz olarak, nihai amaç her zaman aynıdır: sonunda yakalanmak.'

'Öncelikle liste... Kesin zaman dilimi... Basını kışkırtma... Katilin, durumu test ederken mesafesini koruyacağına inanıyorum, ancak soruşturmaya giderek daha da yaklaşma isteğine karşı koyamayacak. Her yeni cinayetle birlikte özgüveni artacak, tanrı kompleksini besleyecek ve onu giderek daha büyük riskler almaya itecek. Sonunda *bize gelecekler* .'

Bütün oda şaşkınlıkla Edmunds'a baktı.

"Sanırım sizi daha önce hiç konuşurken duymadım," dedi Finlay.

Edmunds utangaç bir şekilde omuz silkti.

'Ama neden ben?' diye sordu Wolf. 'Neden o korkunç şeyi başkasının penceresinden içeri doğrultmadım? Neden fotoğrafları karıma gönderdim?'

' *Eski* eş,' diye hep bir ağızdan söylediler Baxter ve Finlay.

'Neden benim—' Wolf sözünü kesti. 'Neden ben?'

"Senin de öyle bir suratın var," diye sırıttı Finlay.

Odadakiler beklentiyle Edmunds'a döndüler.

'Bir seri katilin polis gücünün tamamı yerine tek bir kişiyi hedef alması çok daha nadir görülen bir durumdur, ancak bu tür olaylar yaşanır ve yaşandığında sebepler her zaman kişiseldir. Bir bakıma bu bir tür iltifattır. O, Wolf'ü ve yalnızca Wolf'ü değerli bir rakip olarak görüyor olmalı.'

"Öyleyse sorun yok. Yeter ki iyi niyetle söylemiş olsun," dedi Wolf küçümseyerek.

Baxter, Edmunds'un makale yazmadığı bir konuya geçmek için can atarak, "Bu listede başka kimler var peki?" diye sordu.

'Bu işi ben halledeceğim Terrence,' dedi Vanita öne çıkarak. 'Şu anda bu bilgiyi gizli tutmayı tercih ettik çünkü A, paniğe neden olmak istemiyoruz; B, şu anda hepinizin belediye başkanına odaklanması gerekiyor; ve C – tehdidin gerçek olup olmadığından emin değiliz ve bu departmanın ihtiyacı olan son şey bir dava daha.'

Wolf, birkaç başın suçlayıcı bir şekilde kendisine döndüğünü hissetti.

Toplantı odasındaki dahili telefon çaldı ve Simmons telefonu açarken kalabalık dikkatle dinledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

'Buyurun... Teşekkür ederim.' Vanita'ya başıyla onay verdi.

'Tamam arkadaşlar, bugün en iyi performansınızı sergileyin. Toplantı sona erdi.'

Belediye başkanının Mercedes'i, Wolf yeraltı otoparkına vardığında çoktan park edilmişti. Binanın geri kalanından farklı olarak, yer altı garajlarında klima yoktu ve asfaltın üzerinden yükselen, lastik, yağ ve egzoz dumanı kokularıyla karışmış sıcaklık neredeyse boğucuydu. En karanlık köşeler hariç her yeri aydınlatan bunaltıcı floresan lambalar, Wolf'un iç saatini alt üst ediyordu. Yorgunluktan bitkin düşmüş halde, tekrar akşam olup olmadığını merak etti ve saatine baktı: 07:36.

Arabaya yaklaşırken arka kapılardan biri açıldı ve belediye başkanı, artık işsiz kalan şoförünün büyük hayal kırıklığına uğramasıyla birlikte arabadan indi.

"Lütfen biri bana neler olup bittiğini anlatsın!" diye çıkıştı kapıyı arkasından sertçe kapatarak.

'Sayın Belediye Başkanı, ben Dedektif Çavuş Fawkes.'

Wolf elini uzatarak selam verdi ve belediye başkanının öfkesi anında dağıldı. Bir an için huzursuz görünse de, hemen kendini toparladı ve Wolf'un elini içtenlikle sıktı.

"Sonunda sizinle şahsen tanıştığıma memnun oldum, Dedektif," diye gülümsedi, sanki gitmesi gereken hayır etkinliğinde fotoğraf çektiriyormuş gibi aşırıya kaçarak.

Wolf, kendilerine yukarı kata kadar eşlik edecek silahlı memuru işaret ederek, "Lütfen beni takip edin," dedi.

"Bir dakika lütfen," dedi belediye başkanı.

Wolf, saygın adamı acele ettirmek amacıyla farkında olmadan sırtına koyduğu elini çekti.

'Şu anda neler olup bittiğini bana anlatmanızı istiyorum.'

Wolf, kibirli tonu görmezden gelmekte zorlandı. Dişlerini sıkarak cevap verdi: 'Simmons size bizzat kendisi bilgi vermeyi tercih eder.'

Belediye başkanı 'hayır' denmesine alışkın değildi ve tereddüt etti.

'Pekâlâ. Gerçi, Terrence'ın seni buraya bana bakıcılık yapman için göndermesine şaşırdım doğrusu. Bu sabah seni radyoda duydum. Seri katil davasıyla ilgilenmen gerekmez miydi?'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Wolf, hiçbir şey söylememesi gerektiğini biliyordu, ama adamı harekete geçirmesi gerekiyordu ve kibirli tavırlarından zaten bıkmıştı. Belediye başkanına döndü ve gözlerinin içine baktı.

'Benim.'

Belediye başkanı göründüğünden daha hızlıydı.

Kronik astımı ve sigara yüzünden akciğerlerinde oluşan on yıllarca süren hasar olmasaydı, üç adam ona yetişemeyebilirdi. Ana lobiye girerken üç adam da tempolu koşuya geçti.

Geniş ve minimalist mekan, binanın 1960'lardaki tasarımının izlerinden tamamen arınmış birkaç alanından biriydi. Komiser, Simmons'ın belediye başkanını taşırken lobi ve merdiven boşluğunu kapatma talebini kesin bir dille reddetmişti; silahlı güvenlik görevlileri, CCTV, metal dedektörleri ve polis memurlarıyla dolu binanın zaten burayı şehrin en güvenli yeri haline getirdiğini belirtmişti.

Lobi, hafta içi olduğundan daha sessizdi, ancak yine de birkaç kişi geçiyor ve ortadaki kahve barının etrafında oyalanıyordu. Yaya trafiğinde bir boşluk gören Wolf, adımlarını hızlandırdı ve merdivenlere açılan kapıya yöneldi.

Görünürde gergin olan belediye başkanı, kel adamın binaya girip onlara doğru koşmaya başladığını ilk fark eden kişi oldu.

'Dedektif!'

Wolf tehdidi görmek için arkasına döndü ve silahlı polis memuru tabancasını doğrultunca belediye başkanını arkasına itti.

"Yere yat! Yere yat!" diye bağırdı polis memuru, elinde kahverengi bir kağıt torba tutan sıradan adama.

Ani bir frenle durdu ve şaşkınlık içinde ellerini havaya kaldırdı.

'Yere!' Memur, talimatların anlaşılabilmesi için her şeyi iki kez tekrarlamak zorunda kaldı. 'Çantayı yere bırak. Bırak!'

Adam çantayı ondan uzağa fırlattı ve çanta cilalı zeminde kayarak belediye başkanının yönüne doğru gitti. Bunun kasıtlı bir hareket mi yoksa sadece gergin bir adamın yanlış yorumlanmış davranışları mı olduğundan emin olmayan Wolf, belediye başkanını birkaç adım geriye çekti.

"Çantanın içinde ne var?" diye bağırdı polis memuru adama. Adam başını kaldırıp Wolf'a ve belediye başkanına baktı. "Gözlerini aşağı indir! Yere bak! Çantanın içinde ne var?"

"Kahvaltı!" diye bağırdı korkmuş adam.

'Neden koşuyordun?'

'İşime, özellikle de bilişim departmanına, neredeyse yirmi dakika geç kaldım.'

DPG görevlisi silahını adama doğrultmuş, çantaya doğru geri çekilmişti. Dikkatlice çantanın yanına diz çöktü ve sonra çok, çok yavaşça içine baktı.

"Elimizde bir çeşit sıcak dürüm var," dedi Wolf'a, sanki şüpheli görünen bir cihazı işaret ediyormuş gibi.

'Hangi aromalı?' diye sordu Wolf.

'Hangi aromalı?' diye sertçe sordu polis memuru.

Yerde yatan adam, 'Jambon ve peynir!' diye bağırdı.

Wolf sırıttı: 'El koyun.'

Başka bir olay yaşanmadan ofise ulaştılar. Wolf, kendilerine eşlik edenlere teşekkür etti ve ardından Finlay onları içeriye götürdü. Yedi katlı merdiveni çıkmak onları oldukça yormuştu; Wolf, yüzü kızarmış belediye başkanının her nefes alışında tiz bir ıslık sesi duyabiliyordu.

Tüm perdeler kapalıyken ofis klostrofobik bir hava yaratıyordu, yapay ışık ise gerçeğin ucuz bir taklidiydi. Bilgisayar ekranlarının ve rengarenk çiçek buketlerinin arkasından onları izleyen yüzlerin arasından hızla geçtiler. Simmons onları görünce ofisinden fırladı ve eski arkadaşının elini sıktı.

"Seni görmek güzel, Ray," dedi içtenlikle, ardından Wolf'a döndü. "Aşağıda bir sorun mu var?"

"Yanlış alarm," diye mırıldandı Wolf, ağzı jambonlu ve peynirli dürümle dolu halde.

Belediye başkanı, "Terrence, neler olup bittiğini açıklayabilirseniz memnun olurum," dedi.

'Elbette, özel olarak konuşalım.' Simmons onları görüşme odasına götürdü ve kapıyı kapattı. 'Evinize bir devriye aracı gönderdim. Melanie ve Rosie'nin güvende olduğunu bilmek isteyeceğinizi düşündüm.'

'Teşekkür ederim—' Belediye başkanının nefes alışı, ofiste dolaştıktan sonra bile daha da kötüleşmişti. Hırıltılı öksürük ve hırıltı nöbetlerine girdi. Sanki biri göğsüne oturmuş gibi hissetmeye fazlasıyla alışkın olan belediye başkanı, bu sefer çantasını karıştırdı ve mavi renkli rahatlatıcı inhalerini

buldu. İki uzun, derin nefes aldı ve bu biraz yardımcı olmuş gibiydi. 'Teşekkür ederim, minnettarım.'

Belediye başkanı beklentiyle bekledi. Simmons ipucunu anlayarak odada volta atmaya başladı.

'Peki, nereden başlayalım? Tabii ki bu sabah altı ceset bulduğumuzu duydunuz, değil mi? Ama durum o kadar da basit değil...'

Sonraki on beş dakika boyunca Simmons o sabah olan her şeyi anlattı. Wolf ise tüm süre boyunca sessiz kaldı. Patronun, basının kesinlikle öğrenmesini istemeyecekleri ayrıntıları paylaşmasına şaşırmıştı, ancak Simmons arkadaşına tamamen güveniyordu ve Wolf da bilme hakkını kazandığını düşünüyordu. Simmons'ın, belediye başkanı açıkça sorduğunda bile açıklamayı reddettiği tek ayrıntı, listedeki diğer beş isimdi.

'Endişelenmeni istemiyorum. Burada tamamen güvendesin,' diye güvence verdi Simmons.

'Peki, Terrence, tam olarak ne kadar süre burada saklanmamı bekliyorsun?'

'Sizi en azından gece yarısına kadar burada tutmak mantıklı. Böylece katil tehdidini gerçekleştirememiş olacak. Elbette çevrenizdeki güvenliği artıracağız, ancak nispeten normal hayatınıza dönebileceksiniz.'

Belediye başkanı boyun eğerek başını salladı.

"Affedersiniz, bu herifi ne kadar çabuk yakalarsak, siz de o kadar çabuk buradan çıkabilirsiniz," dedi Simmons kendinden emin bir şekilde kapıya doğru ilerlerken. "Fawkes sizinle kalacak."

Belediye başkanı Simmons ile özel olarak konuşmak için ayağa kalktı. Wolf, sanki duvara dönük olması küçük odada konuşulanları duymasını engelleyecekmiş gibi arkasını döndü.

"Bunun tamamen iyi bir fikir olduğundan emin misiniz?" diye hırıltılı bir sesle sordu belediye başkanı.

'Elbette. İyileşeceksin.'

Simmons odadan çıktı. İçeriden, kapıdaki memura boğuk bir sesle talimatlar verdiğini duyabiliyorlardı. Belediye başkanı, Wolf'a dönmeden önce astım ilacından iki uzun nefes daha çekti. Bu sefer, o meşhur dedektifi gün boyunca yanında bulundurmanın verdiği büyük mutluluğu ifade etmek için yapmacık bir gülümseme daha takındı.

Belediye başkanı, şiddetli bir öksürük nöbetini bastırmaya çalışarak, "Peki, şimdi ne olacak?" dedi.

Wolf, Simmons'ın düşünceli bir şekilde masaya bıraktığı ilk evrak yığınını aldı. Ayaklarını uzattı ve sandalyesine yaslandı.

'Şimdi bekleyeceğiz.'

BÖLÜM 5

Cumartesi, 28 Haziran 2014

12.10

Boşa geçen saatler yavaş yavaş ilerlerken, sessiz ofisin içinde sessizce bir bıkkınlık ve kızgınlık havası kendini gösteriyordu. Şehrin diğer tüm ikinci sınıf mağdurlarının pahasına, 'saygın' Belediye Başkanı Turnble'a ayrıcalıklı muamele gösterilmesiyle sergilenen bariz eşitsizlik, fısıltılı konuşmaların merkezindeki hararetli konuydu. Baxter, tanıdığı en şovenist ve dar görüşlü erkeklerden bazılarının bu yeni bulduğu eşitlikçiliğin, daha adil bir dünya arzusundan ziyade kendi öz önemlerinden kaynaklandığından şüpheleniyordu; ancak, haklı oldukları bir nokta olduğunu da kabul etmek zorundaydı.

İkna olmamış gözler, bir şeylerin olmasını umarak, en azından bu rahatsızlığı haklı çıkarmak için, tekrar tekrar görüşme odasının kapısına kayıyordu. Bir dedektifin işinin %90'ını oluşturan sıkıcı evrak işlerinin bir oturuşta dayanabileceği bir sınırı vardı. On üç saatlik bir vardiyadan sonra gelen bir avuç polis memuru, Wolf'un duvara yapıştırdığı grotesk yaratıkların önüne bir beyaz tahta sürüklemişti. Eve gidemeyen polisler, bir sonraki vardiyaları başlamadan önce biraz dinlenmek için toplantı odasının ışıklarını kapatmışlardı.

Simmons, karantina kurallarını ihlal ederek özel muamele talep eden yedinci kişiye karşı ciddi anlamda öfkesini kaybetmişti ve o zamandan beri kimse böyle bir şey istemeye cesaret edememişti. Herkesin tamamen geçerli sebepleri vardı ve sert önlemlerinin diğer aynı derecede önemli davaları

olumsuz, belki de telafisi mümkün olmayan bir şekilde etkileyeceğinin fazlasıyla farkındaydı, ama ne yapabilirdi? Belediye Başkanı Turnble ile arkadaş olmamayı diledi, bu ayrıntının onu mutlaka rahatsız edeceğinden emindi, çünkü kararları aynı olurdu. Dünya, Metropolitan Polisi'nin bu sınavını izliyordu. Eğer zayıf, savunmasız, önceden uyarı aldıkları bir cinayeti önleyemez oldukları kanıtlanırsa, sonuçlar yıkıcı olabilir.

Utanç verici bir şekilde, komutan ofisinde kendini evinde gibi hissetmişti, bu yüzden Simmons geçici olarak Dedektif Chambers'ın boş masasına geçmişti. Simmons, cinayet haberlerinin Karayipler'deki Chambers'a ulaşıp ulaşmadığını ve deneyimli dedektifin orada olsaydı bu tuhaf vakaya ışık tutup tutamayacağını merak ediyordu.

Baxter, sabahı cesedin bulunduğu dairenin sahibini bulmakla geçirdi. Ev sahibi, eski dairede yeni evlenmiş bir çiftin yeni doğmuş bebekleriyle birlikte yaşadığına inanıyordu. Baxter, çiftin bazı üyelerinin cesedin oluşumuna katkıda bulunmuş olabileceğini düşünüyordu ve savunmasız küçük bebeğin kaderini uzun süre düşünmek istemiyordu; ancak, çiftin evliliğine dair hiçbir kayıt bulamadığını ve güvenen ev sahibine verilen sınırlı bilgilerin hepsinin sahte olduğunu öğrenince rahatladı.

Bir saat sonra onu tekrar aradığında, adam özel olarak kendisine yaklaşıldığını ve posta kutusundan atılan nakit parayı kabul ettiğini itiraf etti. Tüm zarfları çöpe attığını, kiracıyla hiç şahsen görüşmediğini söyledi ve ardından kadından beyan edilmemiş gelir nedeniyle kendisini ihbar etmemesini rica etti. Vergi memurunun eninde sonunda bunu fark edeceğinden emin olan ve kendine daha fazla iş çıkarmak istemeyen kadın, saatlerce zamanını boşa harcadıktan sonra yoluna devam etti.

Edmunds ise Baxter'ın masasının köşesine tünemiş haldeyken oldukça keyifli hissediyordu. Bunun bir nedeni, masası olmayan oturma yerinin tavandaki bir havalandırma deliğinin hemen altında bulunması ve bu delikten sürekli olarak başının üzerinden soğuk hava akımının geçmesiydi; ancak daha da önemlisi, Baxter'ın kendisine verdiği sıradan işte önemli ilerleme kaydetmiş olmasıydı.

Hapishanenin yiyeceklerini kimden temin ettiğini öğrenmesi söylendiğinde, büyük çoğunluğunun yerinde hazırlandığını çabucak öğrenmişti; ancak 2006'daki bir yemek grevinden sonra, birçok Müslüman mahkum için özel yemek hizmeti sağlamak üzere Complete Foods adlı bir şirket görevlendirilmişti. Hapishaneye yapılan kısa bir telefon görüşmesi,

Halid'in düzenli olarak özel glutensiz yemeklerden alan tek mahkum olduğunu doğruladı. Complete Foods daha sonra benzer yemeklerin tüketiminden sonra hastaneye kaldırılan iki kişiyle ilgili şikayet aldıktan sonra bir kontaminasyon sorununu araştırdıklarını itiraf ettiğinde, Edmunds heyecanını gizlemek zorunda kaldı. Açıkça hiçbir yere varamayan Baxter'ı ilerlemesiyle etkilemek istiyordu.

Complete Foods'taki kat sorumlusu, yemeklerin gece boyunca hazırlandığını ve sabahın erken saatlerinde hapishanelere, hastanelere ve okullara gönderilmeye hazır olduğunu açıkladı. Edmunds ondan o gece görevde olan çalışanların bir listesini derlemesini ve ertesi günkü ziyaretleri için güvenlik kamerası kayıtlarını hazırlamasını istedi. Talihsiz alıcının teşhisini ve üzücü sonucunu zaten bildiğinden emin olarak, şikayette bulunan iki şirketi aramak için telefonu eline aldığı sırada biri omzuna dokundu.

"Üzgünüm dostum, patron senden kapıda Hodge'un yerini almanı istedi. Ona bir şey için ihtiyacım var," dedi ter içinde kalmış adam, serin havanın içine adım atarken gözlerini mutlulukla kapattı.

Edmunds, adamın belirsiz bahanesinden aslında bir arkadaşını saatlerce kapının önünde beklemek gibi akıl almaz bir işten kurtardığını tahmin etti. Yardım için Baxter'a baktı, ancak Baxter onu umursamazca geçiştirdi. Telefonu yerine koydu ve isteksizce görüşme odasının dışında bekleyen adamı rahatlatmaya gitti.

Edmunds ağırlığını kaydırdı ve neredeyse elli dakikadır koruduğu kapıya yaslandı. Zihnini meşgul edecek bir şey kalmadığı için uykusuzluk onu yakalamıştı ve kısık sesli konuşmaların, klavyelerin tıklamalarının ve fotokopi makinesinin vızıltısının yarattığı hafif ortam, yorgunluğuna bir ninni gibi geliyordu. Göz kapakları seğirdi. O an gözlerini kapatmayı hiç bu kadar çok istememişti. Ağır başını kapıya yasladı ve uykuya dalmaya başladığını hissetti; tam o sırada odanın içinden beklenmedik bir şekilde sessiz bir ses geldi.

'Siyaset tuhaf bir oyun.'

Wolf, belediye başkanının ani ama belli ki düşünülmüş çıkışına şaşırdı. İki adam beş saattir sessizce oturuyorlardı. Wolf okuduğu dosyayı masaya koydu ve belediye başkanının ayrıntılı bir açıklama yapmasını bekledi.

Belediye başkanı kendi ayaklarına bakarak oturuyordu. Duraklama rahatsız edici bir sessizliğe dönüşürken, Wolf belediye başkanının yüksek sesle konuştuğunun farkında olup olmadığını merak etti. Belediye başkanı sonunda düşüncesine devam ettiğinde, tereddütle tekrar dosyaya uzandı:

'İyilik yapmak istiyorsunuz ama iktidarda olmadığınız sürece bunu yapamazsınız. Oy olmadan iktidarda kalamazsınız ve oyları ancak halkı memnun ederek elde edersiniz. Ama bazen halkı memnun etmek, başarmayı hedeflediğiniz iyilikten fedakarlık etmenizi gerektirir. Siyaset garip bir oyun.'

Wolf, bu tuhaf bilgelik sözüne verilecek uygun yanıtın ne olması gerektiği konusunda hiçbir fikre sahip değildi, bu yüzden belediye başkanının ya devam etmesini ya da susmasını çekingen bir şekilde bekledi.

'Senin beni sevdiğini sanmayalım, Fawkes.'

'Tamam,' diye yanıtladı Wolf, biraz fazla aceleci bir şekilde.

'Bu da bugün benim için yaptığınız şeyi daha da alçakgönüllü kılıyor.'

'Ben işimi yapıyorum.'

'Ben de öyleydim. Bunu bilmenizi istiyorum. Kamuoyu sizin tarafınızda değildi, bu yüzden *ben* de sizin tarafınızda değildim.'

Wolf, "sizin lehinize değil" ifadesinin, amansız kınama bombardımanına, yolsuzluktan bıkmış halkın iştahını kabartmak için yapılan utanmazca kışkırtmalara ve Wolf'un ahlaksızlığın sembolü olarak aralıksız bir şekilde tasvir edilmesine atıfta bulunurken biraz yetersiz kaldığını düşündü: erdemlilerin nihayet öfkelerini boşaltabilecekleri bir hedef.

Şehrin bocalayan polis gücüne karşı tükenmek bilmeyen halk desteğinin de etkisiyle, belediye başkanı çığır açan raporları olan *"Polislik ve Suç Politikası"* nı açıkladı. Meslektaşlarıyla dolu bir salonda yaptığı coşkulu bir konuşmada, Wolf'un kanunların öngördüğü en ağır şekilde cezalandırılması gerektiğini defalarca vurguladı ve zaten iyi bilinen "polisi denetlemek" sloganını ortaya attı.

Wolf, Naguib Khalid'in ikinci kez tutuklanmasının ardından yaşanan neredeyse komik dönüşümü hatırladı. Bu adamın, hâlâ Wolf'ü kendi sembolü olarak kullanarak, 'en iyilerimiz ve en cesurlarımız' ile Londra şehrinin tamamına sunulan yetersiz hizmetleri kınarken, *Sağlık Eşitsizlikleri Stratejisi'ni* nasıl övdüğünü hatırladı.

Karizmatik ve alışılmadık derecede popüler bir kamu figürü tarafından yönetilen belediye başkanının destekçileri, onun manipülasyonlarına

itaatkâr bir şekilde alkışlarla ve gösterilerle karşılık verdi. Wolf'un kanını isteyen aynı kararlı sesler şimdi onu iyileştirmek için kampanya yürütüyordu ve tutkulu bir röportajcı hatta televizyona çıkarak her ikisini de talep etmişti.

Belediye başkanının etkisi ve halkın 'kırık kahramanlarından' birini yeniden göreve getirmek için yürüttüğü, kamuoyunda geniş yankı uyandıran mücadelesi olmasaydı, Wolf'un hâlâ parmaklıklar ardında olacağından şüphe yoktu; ancak her iki adam da Wolf'un ona hiçbir borcu olmadığını biliyordu.

Wolf, ağzını açarsa neler söyleyebileceğinden korkarak ölüm sessizliğinde kaldı.

Belediye başkanı, Wolf'un ruh halindeki ani değişime aldırmadan, kibirli bir şekilde sözlerine devam etti: "Bu arada, doğru olanı yaptınız. Yolsuzlukla çaresizlik arasında bir fark var. Bunu şimdi anlıyorum. Şahsen, o hasta herifi o mahkeme salonunda öldürmenizi dilerdim. Yaktığı son küçük kız benim kızımın yaşındaydı."

Belediye başkanının nefes alışverişi, gergin sessizlik saatlerinde sakinleşmişti, ancak bu uzun konuşma süreci tüm ilerlemesini alt üst etmişti. Mavi inhalerini salladı ve ilacın tortusunun kutunun duvarına sürtünmesiyle çıkan cansız metalik ses hiç de şaşırtıcı değildi; görüşme odasına girdiğinden beri bir haftalık Salbutamol dozunu aşmıştı. Hiç etkilenmeden bir doz daha aldı ve değerli nefesini olabildiğince uzun süre tuttu.

"Bunu size uzun zamandır söylemek istiyordum," dedi belediye başkanı. "Hiçbir zaman kişisel bir şey değildi. Sadece yapıyordum ki..."

'İşiniz buydu, evet,' diye bitirdi Wolf acı bir şekilde. 'Anlıyorum. Hepiniz sadece işinizi yapıyordunuz: basın, avukatlar, bileğimi kıran ve beni Halid'den ayıran kahraman. Anlıyorum.'

Belediye başkanı başını salladı. Wolf'ü kızdırmak istememişti ama düşüncelerini dile getirdiği için kendini daha iyi hissetmişti. Şu anki kıskanılacak durumda olmamasına rağmen, çok uzun zamandır taşıdığı omuzlarından küçük bir yükün kalktığını hissetti. Evrak çantasını açtı ve sigara paketini çıkardı.

'Sakıncası var mı?'

Wolf, nefes nefese kalan adama inanmazlıkla baktı: 'Şaka yapıyor olmalısınız.'

Belediye başkanı hiç pişmanlık duymadan, "Hepimizin zaafları var," dedi. Neredeyse özür dileyen bu sözleriyle kibiri artmıştı; artık Wolf'a hiçbir şekilde borçlu hissetmediği için yetkisini sonuna kadar kullanabiliyordu. "Eğer benden on bir saat daha bu odada kilitli kalmamı bekliyorsanız, tartışmamanızı bekliyorum. Bir saat şimdi, bir saat de akşam yemeğinde, hepsi bu."

Wolf itiraz etmek üzereyken, belediye başkanı meydan okurcasına sigarayı dudaklarının arasına koydu, çakmağını yaktı ve eliyle alevi klimalı rüzgardan koruyarak, alevi yüzüne doğru çekti...

İki adam kısa bir an için birbirlerine baktılar, ikisi de neler olduğunu anlayamıyordu. Wolf, sigaranın belediye başkanının ağzını açık tuttuğu yerden alevin sıçrayıp anında yüzünün alt yarısını tamamen kaplamasını izledi. Belediye başkanı bağırmak için derin bir nefes aldı, ancak alevler nefesini takip ederek burnunu ve ağzını doldurdu, ciğerlerine doldu.

"Yardım edin!" diye bağırdı Wolf, sessizce diri diri yanmakta olan adama ulaşırken. "Burada yardıma ihtiyacım var!"

Belediye başkanının çırpınan kollarını yakaladı, ne yapacağını bilemiyordu. Edmunds kapıyı kırarak içeri girdi ve belediye başkanının iğrenç, boğuk bir öksürükle Wolf'un sol koluna köpüklü kan ve sıvı ateş sıçratmasını ağzı açık izledi. Wolf, çırpınan kolu bir an için gevşetti ve kendi gömlek kolu yanmaya başlarken yüzüne acı verici bir darbe aldı. Belediye başkanının burnunu ve ağzını kapatacak kadar yaklaşabilseydi, oksijensiz kalan ateşin anında söneceğini fark etti.

Yangın alarmı çalınca Edmunds koridora geri fırladı. Bütün ofis ayağa kalkmış, duvardan bir yangın battaniyesi koparmasını izliyordu. Simmons'ın masaların arasından odaya doğru koştuğunu gördü. Edmunds görüşme odasına geri girdi. Şimdi iki adamın üzerine yağan sprinkler sistemi, faydadan çok zarar veriyordu; panik halindeki adamın odaya püskürttüğü her bir yudum su, alevleri daha da yayıyor, sanki kelimenin tam anlamıyla ateş püskürtüyormuş gibiydi. Wolf hâlâ onu yere yatırmaya çalışırken Edmunds battaniyeyi kaldırdı ve ikisine de saldırdı, üçünü de su basmış zemine düşürdü.

Simmons odaya daldı ve Edmunds'ın bir zamanlar yakışıklı arkadaşı olan harap olmuş bedenin üzerindeki battaniyeyi çekmesiyle tiksintiyle donakaldı. Soluduğu havanın yanmış et koktuğunu fark edince öğürmeye başladı. Simmons geri çekilirken iki polis memuru daha içeri koştu.

Memurlardan biri Wolf'un hâlâ yanmakta olan kolunun üzerine bir battaniye daha attı, Edmunds ise belediye başkanının boynunda şah damarını kontrol etti ve harap olmuş ağzından nefes alıp almadığını dinledi.

"Nabız yok!" diye bağırdı, odada kimin olduğunu bile bilmiyordu.

Savile Row gömleği, açıp göğüs kompresyonlarını saymaya başlarken ellerinde paramparça oldu; ancak belediye başkanının göğüs kemiğine her bastırdığında, kan ve yanmış doku harap olmuş boğazı dolduruyordu. Üç günlük İş Yerinde İlk Yardım kursunun ona öğrettiği ilk şey ABC'lerdi: hava yolu olmadan, dünyadaki tüm göğüs kompresyonları onu kurtaramazdı. Edmunds yavaş yavaş durdu ve sırılsıklam zemine yığıldı. Kapının hemen dışında duran Simmons'a baktı.

'Özür dilerim efendim.'

Edmunds'ın sırılsıklam saçlarından sular akıp yüzüne doğru süzülüyordu. Son iki buçuk dakikadaki gerçeküstü olayları anlamlandırmaya çalışırken gözlerini kapattı. Uzaktan yaklaşan siren seslerini duyabiliyordu.

Simmons odaya geri döndü. Arkadaşının kömürleşmiş bedenine bakarken yüz ifadesi okunamazdı. Hayatının geri kalanında ona musallat olacağını bildiği bu korkunç görüntüden gözlerini kaçırmak zorunda kalan Simmons, dikkatini dizlerinin üzerinde, yanık kolunu acıyla tutan Wolf'a çevirdi. Simmons, Wolf'un gömleğinden bir parça yakalayıp onu ayağa kaldırdıktan sonra duvara fırlattı ve odadaki herkesi şok etti.

'Onu korumakla görevliydin!' Simmons gözleri yaşlı bir şekilde bağırarak Wolf'ü defalarca duvara çarptı. 'Onu gözetmekle görevliydin!'

Edmunds, başka kimse tepki vermeden önce hızla ayağa kalktı ve patronunun kollarını tuttu. Onun ardından, kapıda beliren diğer iki polis memuru ve Baxter, Simmons'ı Wolf'un elinden alıp odadan dışarı sürüklediler. Olay yerini korumak için çıkarken kapıyı kapattılar ve Wolf'u korkunç cesetle yalnız bıraktılar.

Wolf duvardan aşağı kaydı ve köşeye kıvrılarak oturdu. Sersemlemiş bir halde başının arkasına dokundu ve parmaklarındaki kana şaşkınlıkla baktı. Etrafı, yükselen selin yüzeyinde hâlâ şiddetle yanan, kayıp ruhları ölüler dünyasına yönlendiren Japon su fenerleri gibi onlarca küçük yağlı alevle çevriliydi. Başını duvara yaslayarak, amansız sağanak altında alevlerin titremesini izledi ve soğuk suyun kanlı ellerini temizlemesine izin verdi.

BÖLÜM 6

Cumartesi, 28 Haziran 2014

16:23

Andrea taksiden indi ve Londra'nın üçüncü en yüksek gökdeleni olan Heron Kulesi'nin gölgesine girdi. Güneşin ışığını kesen en üst katlara baktı. Dengesiz formlar tutarsız bir şekilde gökyüzüne uzanıyordu; uzun metal direk, estetik ve görünüşe göre yapısal bütünlük pahasına statü kazanmaya çalışarak tepede tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu.

Haber merkezinin daha uygun bir binada yer alması mümkün değildi.

Devasa resepsiyon alanına girdi ve otomatik olarak yürüyen merdivenlere yöneldi; sabırsız iş adamlarını endişe verici bir hızla masalarına doğru taşıyan altı şeffaf asansörden birine bir adım bile atmayı asla düşünmüyordu. Lobi katından yavaşça yükselirken, resepsiyonun arkasındaki duvara inşa edilmiş devasa akvaryuma hayran kaldı; kusursuz çalışanlar, ince bir akrilik tabaka ile çevrili 70.000 litrelik okyanus diliminden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Andrea, hayatındaki en yeni tutkusu olan tüplü dalış hakkında düşünürken, mercanlardan fışkıran rengarenk çiçeklere ve huzur dolu ılık suda bir görünüp bir kaybolan balıklara bakıyordu. Seyyar merdiven onu düşüncelerinden aniden koparıp sabit zemine bıraktığında neredeyse tökezleyecekti.

Olay yerine gitmesi için saat 3'te çağrı almıştı. Sonunda Wolf ile iletişime geçip posta kutusunda bulduğu rahatsız edici zarfı ona teslim ettikten sonra, kameramanıyla birlikte New Scotland Yard'ın önünde dört

saat daha kalarak yarım saatte bir canlı yayın güncellemeleri kaydetmişti. Bu, polis merkezinin kapalı kapılarının önündeki kaldırımda önemli bir hareketlilik ve heyecan verici gelişmeler yaşandığı izlenimini vermek için (ancak bunu asla açıkça belirtmeden) aynı bilgileri tekrar tekrar aktarmayı içeriyordu.

Saat 11'deki bülteninden sonra Andrea, baş editörü Elijah Reid'den bir telefon aldı ve eve gidip birkaç saat dinlenmesi söylendi. Andrea şiddetle itiraz etti. Özellikle de henüz patronuyla paylaşmadığı zarfın rahatsız edici içeriğine vakıf olduğu için, Yakma Katliamlarından bu yana en sansasyonel haber olacağından emin olduğu bu haber üzerindeki hakkından vazgeçme niyeti yoktu. Sonunda Elijah, en ufak bir hareketlilik belirtisinde onu hemen arayacağına yemin edince ikna oldu.

Güneşli havada, saray arazisi boyunca ve Belgrave Meydanı Bahçesi'nin yanından geçerek Knightsbridge'e ve nişanlısı ile dokuz yaşındaki kızıyla paylaştığı üç katlı Viktorya dönemi şehir evine yaptığı keyifli yarım saatlik yürüyüşün ardından Andrea, büyük ön kapıyı kapattı ve doğruca üst kattaki zevkli ama sade yatak odasına çıktı.

Perdeleri çekti ve yarı karanlıkta, tamamen giyinik halde, yorganın üzerine uzandı. Çantasına uzandı, cep telefonunu buldu ve alarm kurdu. Ardından, Wolf'a teslim ettiği her bir eşyanın fotokopilerini içeren dosyayı çıkardı ve gözlerini kapatırken, bunların polis için, listedeki kader kurbanları için ve kendisi için taşıdığı muazzam önemin farkında olarak, dosyayı sıkıca göğsüne bastırdı.

Bir buçuk saatten fazla bir süre boyunca uyuyamadan orada yattı, yüksek tavana ve antika lambanın etrafındaki süslü detaylara bakarak, delilleri Elijah ile paylaşmanın ahlaki ve hukuki sonuçlarını tarttı. On iki fotoğrafın tamamını utanmadan dünyanın önünde sergileyeceğinden hiç şüphesi yoktu. "Bazı izleyiciler aşağıdaki görüntüleri rahatsız edici bulabilir" şeklinde incelikli bir vaat, halkın doymak bilmeyen hastalıklı merakını daha da körükleyecekti. Henüz kimliği belirlenmemiş kurbanların ailelerinin, belirsiz bir şekilde tanıdık gelen parçalanma görüntülerini izlerken aynı anda hem büyülenip hem de tiksineceklerini karanlık bir şekilde merak etti.

O sabah, onlarca gazeteci aynı klişe arka planın önünde yan yana durarak aynı haberi veriyor, her biri seçim yapma konusunda şımartılmış izleyici kitlesinin dikkatini çekmek için yarışıyordu. Andrea'nın katil tarafından doğrudan iletişime geçilmiş olması, şüphesiz ki görüntüleri

yayınlandıktan birkaç dakika sonra yeniden yayınlayacak olan BBC ve Sky News'e karşı onlara bir avantaj sağlayacaktı. Ancak Andrea, ülkedeki her televizyonun yalnızca kendisine odaklanmasını nasıl sağlayacağını çok iyi biliyordu:

1. Sunum konusu – Andrea, şehirdeki en yeni seri katilin kendisiyle iletişime geçtiğini kamuoyuna duyuracaktı.

2. Kışkırtma – Fotoğrafların her birini sırayla ortaya çıkaracak, ne tasvir edildiğini açıklayacak ve kolayca etkilenen hayal gücünü kışkırtmak için çılgın varsayımlarda bulunacaklardı. Hatta eski bir dedektif, özel dedektif – hatta bir polisiye roman yazarı bile – bulup, fotoğrafların ortaya çıkarılmasına dair görüşlerini paylaşmalarını sağlayabilirlerdi.

3. Vaat – Andrea, paketin içinde katilin sonraki altı kurbanının kimliklerini ve ölecekleri kesin tarihleri ayrıntılarıyla anlatan el yazısıyla yazılmış bir liste olduğunu açıklayacaktı. "Her şey sadece beş dakika içinde ortaya çıkacak," diye söz verecekti (bu süre, haberin tüm dünyaya yayılması için yeterince uzun, ancak polisin yayını engellemesi için çok kısa bir süre).

4. Açıklama – Tüm dünyanın gözü önünde, isimleri ve tarihleri sıralayacak, her birinin arasında televizyondaki yetenek yarışması jürisi gibi dramatik bir şekilde duraklayacaktı. Davul sesi çıkarmanın fazla ileri gitmek olup olmayacağını merak ediyordu.

Andrea bunu düşündüğü için kendinden nefret ediyordu. Polisin henüz hedef alınan kişilerle iletişime geçmemiş olma ihtimali yüksekti ve bu kişiler, en azından dünyanın geri kalanından biraz önce yaklaşan felaketlerini öğrenmeyi kesinlikle hak ediyorlardı. Üstelik tutuklanacaktı; ancak bu durum geçmişte Elijah'ı asla caydırmamıştı. Karakolda geçirdiği kısa süre içinde bile Andrea, Elijah'ın varsayımlarla hayatları mahvettiğini, şüpheli yollarla elde edilmiş aktif soruşturma detaylarını yaydığını ve delil saklamak ve bir polis memuruna rüşvet vermeye teşebbüs etmek suçlarından iki kez mahkemeye çıktığını görmüştü.

Uykuyu terk eden kadın, yatakta doğruldu; artık dinlenmiş değildi ama bir eylem planı konusunda kararlıydı. Fotoğrafları kullanacaktı; bu ona baş belası olacaktı ama kariyerine sağlayacağı faydalar, yaşayacağı sıkıntılardan çok daha fazlaydı. Listeyi gizli tutacaktı. Doğru olan buydu. Patronu kadar acımasız ve yıkıcı olma yönündeki artan baskıya karşı hâlâ mücadele ettiği için kendisiyle gurur duyuyordu.

Haber odasına giden koridora ulaştı. Bu mütevazı yükseklikte bile Andrea, Camomile Caddesi'nin çatıları üzerindeki manzarayı görmezden gelerek içgüdüsel olarak duvara yöneldi. Ofise girdiğinde, her zaman olduğu gibi, yirmi dört saat boyunca süren amansız bir kargaşayla karşılaştı. Elijah bu kaostan zevk alıyordu: insanlar birbirlerine bağırıyor, telefonlar uyumsuz bir şekilde çalıyor, tavandan sarkan sayısız plazma ekran, sessiz kelimelerin yerini alan altyazılar. Dakikalar içinde buna alışacağını ve agresif atmosferin sadece arka plan gürültüsü haline geleceğini biliyordu.

Haber odası onuncu ve on birinci katlarda bulunuyordu. Bölme katı kaldırılarak ferah, çift kat yüksekliğinde bir alan oluşturulmuştu. Yıllarca bölgesel televizyon kanallarında çalıştıktan sonra Andrea, bu düzeni aşırı ve israf dolu, neredeyse bir haber odasının karikatürü olarak buldu. İhtiyacı olan tek şey bir masa, bir bilgisayar ve bir telefondu.

Yeni baş editör, birçok tanınmış marka ve şirketteki yaygın yolsuzluğu tartışmalı bir şekilde ortaya çıkaran, sert eleştiriler yapan bir ABD haber programından transfer edilmişti. Yanında, kronik olarak içine kapanık İngiliz çalışanlara giderek daha fazla dayatılan, Amerikanvari küçümseyici ifadeler, ekip oluşturma egzersizleri ve moral yükseltici teşviklerin birçoğunu da getirmişti.

Andrea, neon sarısı (bilimsel araştırmalar verimlilik ile parlak renkler arasında doğrudan bir ilişki olduğunu ortaya koymuştur) ergonomik koltuğuna, Ben & Jerry's dondurma makinesinin karşısına oturdu ve hemen katilden gelen başka mesajlar olup olmadığını kontrol etmek için posta tepsisine baktı. Çantasından dosyayı çıkardı ve Elijah'ın ofisine çıkan merdivenleri çıkmak üzereyken, insanlar masalarını bırakıp en büyük televizyon ekranının altında toplanmaya başladılar.

Andrea, Elijah'ın da ofisinden çıkıp balkondan kollarını kavuşturmuş bir şekilde izlemeye geldiğini fark etti. Bakışları bir an ona kaydı, sonra ilgisizce tekrar ekrana döndü. Neler olup bittiğini anlamayan Andrea ayağa kalktı ve giderek büyüyen kalabalığın arkasına geçti.

"Sesini yükseltin!" diye bağırdı biri.

Aniden New Scotland Yard'ın tanıdık tabelası belirdi ve Andrea, kameramanı Rory'nin imzası olan yumuşak odaklı zoom'u kullanarak, uygunsuz derecede dekolteli bir yaz elbisesi giyen güzel sarışın bir muhabiri ortaya çıkardı. Ön sıralardan birinden ıslık sesi geldi. Isobel Platt, karakolda sadece dört aydır çalışıyordu. Andrea, işe alındığı sırada, zekâsı

olmayan, estetik operasyon geçirmiş, yirmi yaşında bir kıza sadece yüksek sesle okuma yeteneğine dayanarak bu pozisyonu vermeyi mesleğe hakaret olarak görmüştü; şimdi ise bunu kendisine ve kariyerine yönelik kişisel bir saldırı olarak hissediyordu.

Isobel, bir polis sözcüsünün "en kısa sürede" bir açıklama yapacağını neşeyle bildirirken, açıkta kalan göğüs dekoltesi ekranı o kadar kaplıyordu ki Andrea, Rory'nin neden başını kadrajda tutmaya zahmet ettiğini merak etti. Gözlerine yaşların dolduğunu hissetti ve Elijah'ın tepkisini beklediğini hissedebiliyordu. Ekrana dikkatlice odaklandı, arkasını dönmeyi veya odadan çıkmayı reddederek, ona bu memnuniyeti yaşatmaktan kaçındı.

Baş editörünün acımasızlığını hafife aldığı ilk sefer değildi bu. Onun mantığını anlıyordu; yılın en büyük haberinin reyting savaşında, neden biraz daha teşvik olarak kameranın önüne bir manken koymasın ki? Isobel'in kapanış konuşması için üstsüz bir şekilde tekrar ortaya çıkmasına hiç şaşırmazdı.

Belediye Başkanı Turnble'ın, politika güncelleme toplantısı için polis merkezini ziyaret ederken beklenmedik bir şekilde hayatını kaybetmesi haberi, meslektaşlarının şaşkınlıkla nefeslerini tutmaları ve küfretmeleriyle Andrea'yı pek etkilemedi. O, kendi kendine acıma duygusunu öfkeye dönüştürmekle meşguldü. Kendi hikayesinden sessizce *vazgeçmeyecekti* . Ekrandan uzaklaştı, Isobel'in göğüslerinin şok edici basın toplantısı hakkında ne düşündüğünü duymaya bile tenezzül etmedi, öfkeyle masasına geri döndü, dosyayı aldı ve Elijah'a doğru merdivenlerden yukarı çıktı. Bunu bekliyormuş gibi görünen Elijah, kayıtsızca ofisine geri döndü ve kapıyı aralık bıraktı.

Elijah neredeyse beş dakikadır bağırıp küfür ediyordu. Andrea'nın böylesine patlayıcı bir haberi bütün gün saklamasına çok sinirlenmişti. Ona yedi kez işten çıkarıldığını söylemiş, üç kez küfür etmiş ve her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmeye gelen asistanını fiziksel olarak kovalamıştı.

Andrea, onun sözünü bitirmesini sabırla bekledi. Tahmin edilebilir tepkisini, sinirlendikçe şüpheli New York aksanının güney şivesiyle karışması kadar komik buluyordu. Kibirli bir adamdı. İşe giderken ve işten dönerken spor salonuna uğruyor ve takıntısının boyutunu vurgulamak için her zaman bir beden küçük tişörtler giyiyordu. Kırk yaşını geçmiş olmasına rağmen, saçlarında gri izi yoktu; bunun yerine, doğal olmayan altın sarısı

saçları kusursuz bir şekilde geriye doğru taranmış ve kafa derisine yapışmıştı. Ofisteki diğer kadınlardan bazıları onu yürek burkan derecede çekici, tam anlamıyla bir alfa erkek olarak görüyordu. Andrea ise onu sadece komik derecede iğrenç buluyordu. Baskınlık gösterisinin yatışması için bir dakika daha beklemesi gerekiyordu.

"Bu fotoğrafların kalitesi berbat, neredeyse kullanılamaz durumda," diye homurdandı, heyecanını gizlemeye çalışarak fotoğrafları masasına yaydı.

'Evet, öyleler. Bunlar sadece sizin için,' diye sakince yanıtladı Andrea. 'Yüksek kaliteli versiyonlarını bir SD karta kaydettim.'

'Nerede?' diye aceleyle sordu. Andrea cevap vermeyince, ona baktı. 'Aferin kızım, öğreniyorsun.'

Andrea, son derece küçümseyici olsa da, bu gönülsüz iltifatın verdiği gururu gizleyemedi. Oyun alanı eşitlenmişti; tıpkı bir et parçasının etrafında dönen iki köpekbalığı gibiydiler.

'Polisler asıl belgelere sahip mi?' diye sordu.

'Evet, öyleler.'

'Wolf mu?' Elijah, Andrea'nın adı kötüye çıkmış dedektiften boşanmasıyla yakından ilgilenmişti. Yakma Katili skandalı da Atlantik ötesinde aynı derecede haber değeri taşıyordu. Sırıttı. 'O zaman delil saklamakla suçlanamayız, değil mi? Fotoğrafları grafikçilere gönder. İşini kaybetme.'

Andrea hazırlıksız yakalandı. Elijah'ın, niyetinin sadece işini korumak değil, hikayenin sahipliğini geri almak olduğunu anlamış olması gerekiyordu. Elijah yüzündeki ifadeyi görmüş olmalıydı çünkü sırıtışı kötü niyetli bir hal aldı.

'Sanki kandırılmışsın gibi davranma. Görevini yaptın, hepsi bu. Isobel zaten orada. Raporu o hazırlayacak.'

Andrea gözlerindeki o tanıdık yanma hissini duyabiliyordu ve bir yandan da karşı hamle bulmak için beynini zorlarken bunu gizlemeye çalıştı: 'O zaman ben de...'

'Ne yani? İstifa mı? Fotoğrafları başka bir yere mi götüreceksin?' diye güldü. 'Kullandığın SD kartın şirkete ait olduğuna bahse girerim. Çalıntı mallarla binadan ayrılmaya çalıştığından şüphelenirsem, güvenlik görevlilerine seni aramalarını isteme hakkım var.'

Andrea, çantasındaki Starbucks sadakat kartı ve PADI kayıt kartının arasına sıkışmış küçük siyah dikdörtgeni hayal etti. Saniyeler içinde

bulacaklardı. Ama sonra oynayabileceği son bir kozu daha olduğunu fark etti.

"Katilin bir sonraki kurbanlarının listesi var," diye patladı, vicdanı onu yakalamadan önce.

'Saçmalık.'

Cebinden buruşmuş fotokopiyi çıkardı ve sadece ilk satırı görünecek şekilde dikkatlice katladı:

Belediye Başkanı Raymond Edgar Turnble – 28 Haziran Cumartesi

Elijah, Andrea'nın ulaşamayacağı bir yerde tuttuğu gri tonlamalı çıktıya gözlerini kısarak baktı. Andrea'nın televizyondan masasına, oradan da doğruca ofisine doğru yürüdüğünü izlemişti. Fotokopiyi uydurma fırsatı bulamamıştı.

'Altında beş isim ve tarih daha var. Yemin ederim, eğer benden almaya kalkarsan, hepsini yutarım.'

Kadının son derece ciddi olduğunu hisseden adam, sandalyesine yaslandı ve sanki kıyasıya geçen bir masa oyununun sonuna nihayet ulaşmışlar gibi mutlu bir şekilde gülümsedi.

'Ne istiyorsun?'

'Bu *benim* hikayem.'

'İyi.'

'Isobel'i orada öylece bırakıp zamanını boşa harcamasına izin verebilirsiniz. Ben stüdyodan sunumumu yapacağım.'

'Sen bir saha muhabirisin.'

'Robert ve Marie'ye bu akşam onlara ihtiyacımız olmayacağını söyleyebilirsiniz. Tüm programa ihtiyacım olacak.'

Bir anlık tereddüt.

'İşlem tamam. Başka bir şey var mı?'

'Evet. İşimi bitirene kadar tüm kapıları kilitleyin ve kimseye açmayın. İşimi bitirmeden beni tutuklamalarına izin veremeyiz.'

BÖLÜM 7

Cumartesi, 28 Haziran 2014

17:58

Wolf, Simmons'ın ofisinde yalnız başına oturuyordu. Eski dosya dolabına tekmeyle açılmış sayısız yeni ezikleri fark ettiği ve kırık sıva parçalarını halıya daha da bastırdığı için kendini rahatsız edici hissediyordu: bunlar yas sürecinin ilk kalıntılarıydı. Kendini bilinçli hissederek bekledi, sol kolunu saran nemli bandajla dalgın dalgın oynadı.

Simmons görüşme odasından çıkarıldıktan sonra Baxter, içerideki sağanak yağmurun şiddetiyle Wolf'u belediye başkanının cansız bedeninin yanında yığılmış halde bulmak için geri döndü. Onu daha önce hiç bu kadar kayıp ve savunmasız, boşluğa bakarken, sanki orada olduğunu bile fark etmezken görmemişti. Nazikçe onu ayağa kaldırdı ve kuru koridora götürdü; orada endişeli yüzlerle dolu bir oda, her hareketlerini dikkatle izliyordu.

"Tanrı aşkına!" diye homurdandı Baxter.

Ofiste sendeleyerek ilerlerken ve kadınlar tuvaletine açılan kapıdan geçerken, Wolf'un ağırlığının çoğunu o taşıyordu. Onu iki lavabo arasındaki tezgâhın üzerine çıkarmakta zorlandı. Dikkatlice, kirli gömleğinin düğmelerini çözdü ve yavaşça üzerinden çıkardı; erimiş kumaşı, alt kolunu saran iltihaplı ve kabarmış yaradan titizlikle ayırdı. Ucuz deodorant, ter ve yanmış deri kokusu havayı doldurmuştu ve Baxter, her an birinin içeri girip onu hiçbir şey yapmadığı halde yakalayabileceği endişesiyle mantıksız bir şekilde gergin hissediyordu.

"Sıkıca otur," dedi ona, çıkarabildiği kadarını çıkardıktan sonra. Aceleyle ofise geri döndü ve birkaç dakika sonra bir ilk yardım çantası ve bir havluyla geri geldi; havluyu Wolf'un sırılsıklam olmuş saçlarının üzerine örttü. Acemice, yapışkan yanık pansumanını açıp uyguladıktan sonra, yaralı kolunun etrafına onu mumyalayacak kadar bandaj sardı.

Birkaç dakika sonra kapı çalındı. Edmunds içeri girdi ve isteksizce gömleğini uzattı; farkında olmadan altında bir tişört olduğunu itiraf etmişti. Uzun boylu olmasına rağmen, Edmunds sıska bir okul çocuğu fiziğine sahipti ve yetersiz kumaş Wolf'un iri vücudunu zar zor örtüyordu, ama Baxter bunun hiç yoktan iyidir diye düşündü. Düğmelerin çoğunu ilikledikten sonra tezgâhın üzerine çıktı ve yanına sessizce oturdu, kendine gelene kadar bekledi.

Wolf, öğleden sonrasının geri kalanını sessiz bir köşede, kilitli odanın içinde olup bitenler hakkında ayrıntılı bir rapor yazarak geçirdi. Acil servisten eve gitmesi yönündeki sayısız, istenmeyen tavsiyeyi görmezden geldi. Saat 17.50'de Simmons'ın ofisine çağrıldı ve saatler önce yaşadığı şiddetli patlamadan beri görmediği baş müfettişinin gelişini endişeyle bekledi.

Beklerken Wolf, Baxter'ı ve banyoyu belirsiz bir şekilde hatırladı, ama her şey bulanık, gerçeküstü görünüyordu. O sabah (ve önceki dört yıl boyunca) şınavlarını ihmal ettiği için biraz utandı ve bakımsız ve hafif tombul vücudunu onun görmesini ürperterek hayal etti.

Arkasından Simmons'ın odaya girdiğini ve kapıyı kapattığını duydu. Şefi karşısındaki sandalyeye oturdu ve bir Tesco poşetinden bir şişe Jameson İrlanda viskisi, bir torba buz ve bir tüp plastik Transformers piknik bardağı çıkardı. Basın toplantısından önce Belediye Başkanı Turnble'ın karısına haberi vermekten gözleri hala şişmişti. İki bardağa bir avuç buz koydu, bolca doldurdu ve sonra birini Wolf'a tek kelime etmeden uzattı. İkisi de sessizce birer yudum aldı.

"Sanırım en sevdiğiniz buydu," dedi Simmons sonunda.

'İyi hafıza.'

Simmons, Wolf'un hafif beyin sarsıntısından kendisinin hiçbir şekilde sorumlu olmadığı izlenimini vererek, "Kafan nasıl?" diye sordu.

Wolf, Baxter'ın bandajlarının altındaki tedavinin bir göstergesi olup olmadığından emin olmasa da, "Koldan daha iyi," diye neşeyle yanıtladı.

'Açık konuşabilir miyim?' Simmons cevap beklemeden sordu. 'İkimiz de biliyoruz ki, eğer bu kadar büyük bir hata yapmasaydın, şu anda benim yerime sen oturuyor olurdun. Sen her zaman daha iyi bir dedektiftin.'

Wolf kibarca ve duygusuz bir ifade takındı.

'Belki,' diye devam etti Simmons, 'siz benden daha iyi kararlar verirdiniz. Belki Ray hâlâ hayatta olurdu eğer...'

Simmons sözünü yarıda kesti ve içeceğinden bir yudum daha aldı.

"Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu," dedi Wolf.

'Solunum cihazının içine yanıcı madde katılmış olduğunu mu? Bir haftadır burada duran çiçek yığınlarının ambrosia poleniyle kaplı olduğunu mu?'

Wolf, ofise girerken plastik delil torbalarından oluşan yığını fark etmişti.

'Neyde?'

'Görünüşe göre bu, astım hastaları için adeta bir zayıf nokta. Ve onu buraya ben getirdim.'

Elinde sadece bir piknik bardağı olduğunu unutan Simmons, öfkeyle boş bardağı duvara fırlattı. Bardak masanın üzerinde sekerek yere düştü ve bir an sonra tekrar doldurdu.

"Öyleyse, komutan geri dönmeden önce şunu halledelim," dedi Simmons. "Sizinle ne yapacağız?"

'Ya ben?'

'Şey, bu, size davaya çok yakın olduğunuzu söyleyeceğim ve sizi görevden almanın herkesin yararına olacağını tavsiye edeceğim toplantı...'

Wolf protesto etmeye gitti ama Simmons devam etti:

'...sonra bana defolup gitmemi söylüyorsun. Sonra sana Halid'le olanları hatırlatıyorum. Sonra tekrar defolup gitmemi söylüyorsun ve ben de isteksizce kalmana izin veriyorum ama meslektaşlarından, psikiyatristinden veya benden en ufak bir endişe belirtisi görürsen, başka bir yere atanacağın konusunda seni uyarıyorum. İyi sohbet oldu.'

Wolf başını salladı. Simmons'ın onun için canını tehlikeye attığının farkındaydı.

'Yedi ceset ve şu ana kadar bulunan tek cinayet silahları bir astım ilacı, çiçekler ve bir balık.' Simmons inanmaz bir şekilde başını salladı. 'İnsanların birine yaklaşıp o şerefsizi vuracak kadar ahlaklı olduğu eski güzel günleri hatırlıyor musunuz?'

Wolf, Optimus Prime kupasını kaldırarak, "Daha güzel günlerdi," dedi.

Simmons kadehlerini kaldırırken "Daha güzel günlerdi!" diye tekrarladı.

Wolf, cebindeki cep telefonunun titrediğini hissetti. Telefonu çıkardı ve Andrea'dan gelen kısa mesaja göz attı:

IM SORRY ( )( )
\ /
\/

Wolf birden huzursuzlandı. Andrea'nın, muhtemelen kalp olarak tasarladığı uygunsuz penis çiziminden daha fazlası için özür dilediğini biliyordu. Tam cevap verecekken Baxter odaya dalıp duvardaki küçük televizyonu açtı. Simmons tepki verecek kadar bile enerjiye sahip değildi.

Baxter, "O sürtük eski sevgilin bu haberi yayıyor," dedi.

Andrea, haber sunumunun ortasında ortaya çıktı. İnanılmaz görünüyordu. Onu bu şekilde objektif olarak gören Wolf, güzelliğini hafife aldığını fark etti – genellikle düğünler ve partiler için sakladığı tarzda toplanmış uzun kızıl bukleleri, neredeyse gerçek dışı görünen ışıl ışıl yeşil gözleri. İhanetinin ardındaki sebep hemen anlaşıldı. Ana yolun kenarında durmuyor ya da ekranda eski bir fotoğrafının zavallı bir kukla gösterisi gibi boş boş durduğu bozuk bir hat üzerinden konuşmuyordu; stüdyodan haber sunuyor, programı sunuyordu, tıpkı her zaman istediği gibi.

Andrea, Wolf'un yüzeyin altında kaynayan gerginliğin hiçbir belirtisini göstermeden, "Belediye Başkanı Turnble'ın bu öğleden sonraki ölümünün aslında bu sabah erken saatlerde Kentish Town'da bulunan altı cesetle bağlantılı, önceden planlanmış bir cinayet eylemi olduğunu" söyledi. "Bazı izleyiciler aşağıdaki görüntüleri rahatsız edici bulabilir..."

'Karınla konuş Fawkes. Hemen!' diye bağırdı Simmons.

"Eski sevgilim," diye düzeltti Baxter, üçü de telaşla telefonlarına numaralar girerken:

'Evet, haber merkezinin numarasını almam gerekiyor...'

'110 Bishopsgate'e iki ünite daha...'

'Ulaşmaya çalıştığınız kişi müsait değil...'

Andrea'nın raporu arka planda devam ediyordu:

'...kafanın, Cenaze Yakma Katili Naguib Halid'e ait olduğu doğrulandı. Halid'in, görevdeyken nasıl bu hale geldiği şu anda bilinmiyor...'

Wolf, Andrea'ya üç kelimeden oluşan kısa bir sesli mesaj bıraktıktan sonra, "Binanın güvenliğini deneyeceğim: ' *Beni şimdi ara!* ' dedi."

Ekranda, korkunç fotoğraflar birbiri ardına belirirken Andrea, "Görünüşe göre parçalara ayrılmış ve daha sonra tek bir bütün vücut oluşturmak üzere tekrar dikilmiş," dedi ve ekledi, "polis buna 'Bez Bebek' diyor."

"Saçmalık!" diye tersledi Simmons, hâlâ kontrol odasıyla telefonda konuşuyordu.

Andrea konuşmaya devam ederken, hepsi durup dinledi:

'… beş isim daha ve ölecekleri kesin tarihler. Her şey tam beş dakika içinde açıklanacak. Ben Andrea Hall. Takipte kalın.'

'Bunu yapmaz mıydı?' diye sordu Simmons inanmaz bir şekilde, eli telefonun üzerindeydi.

Wolf cevap vermeyince, hepsi gergin konuşmalarına yeniden başladılar.

Beş dakika sonra Wolf, Simmons ve Baxter, haber stüdyosundaki ışıkların yavaşça yanmasını izliyorlardı; bu da Andrea'nın karanlıkta yalnız başına oturarak zaman geçirdiği izlenimini veriyordu. Arkalarında, meslektaşları toplantı odasından birinin getirdiği televizyonun etrafında toplanmışlardı.

Çok geç kalmışlardı.

Andrea, tahmin edileceği üzere, Wolf'un mesajına cevap vermemişti. Bina güvenliği haber odası ofislerinin girişini engellemişti ve Simmons'ın gönderdiği polis memurları henüz olay yerine bile varmamıştı. Simmons, adını çok iyi bildiği baş editöre ulaştı. Bu dayanılmaz adama, bir cinayet soruşturmasını sabote ettiğini ve bunun için hapis cezasıyla karşı karşıya kalabileceğini bildirdi. Bunun da bir etkisi olmayınca, Simmons, listedeki kişilere henüz kendilerine yönelik tehditten haberdar etmediklerini itiraf ederek, onun insanlığına seslenmeye çalıştı.

'O zaman size bir iş yükünden kurtarıyoruz,' diye yanıtlamıştı Elijah. 'Ve siz de benim sizin için hiçbir şey yapmadığımı söylüyorsunuz.'

Andrea ile konuşmalarına izin vermeyi reddetmiş ve hemen telefonu kapatmıştı. Artık yapabilecekleri tek şey, dünyanın geri kalanıyla birlikte olan biteni izlemekti. Simmons üç taze viski bardağı doldurdu. Masada oturan Baxter, viskisini tereddütle kokladı ama yine de bir dikişte içti. Zaten birkaç dakika içinde kamuoyuna açıklanacak olan gizli listeyi görmek isteyecekken program yeniden başladı.

Andrea ilk işareti kaçırdı ve Wolf onun endişeli, tereddütlü ve tereddüt ettiğini görebiliyordu. Minimalist masanın arkasında, her zaman olduğu gibi gergin olduğunda dizlerinin yukarı aşağı hareket ettiğini biliyordu. Kameraya baktı, kendisine bakan milyonlarca görünmez gözü arıyordu ve Wolf onun kendisini aradığını, kendi kazdığı çukurdan bir çıkış yolu aradığını hissetti.

'Andrea, yayındayız,' diye endişeli bir ses kulağına fısıldadı. 'Andrea!'

'İyi akşamlar. Ben Andrea Hall. Tekrar hoş geldiniz...'

Hikayenin şu ana kadar olan kısmını özetlemek ve yeni kanala geçen sayısız izleyici için korkunç fotoğrafları tekrar tekrar göstermek için beş dakikadan fazla zaman harcadı. Resimlerle birlikte el yazısıyla yazılmış bir listenin de verildiğini açıklarken kelimeleri birbirine karıştırmaya başladı ve altı ölüm cezasını yüksek sesle okumaya geldiğinde elleri gözle görülür şekilde titriyordu:

Belediye Başkanı Raymond Edgar Turnble – 28 Haziran Cumartesi

'Vijay Rana – 2 Temmuz Çarşamba

'Jarred Andrew Garland – 5 Temmuz Cumartesi'

'Andrew Arthur Ford – 9 Temmuz Çarşamba

'Ashley Danielle Lochlan – 12 Temmuz Cumartesi

'Ve 14 Temmuz Pazartesi günü...'

Andrea durakladı, dramatik bir etki yaratmak için değil (listeyi gösteriş yapma kaygısı olmadan, sadece bir an önce bitmesini istediği için aceleyle tamamlamıştı), gözünden rimelli bir gözyaşını silmek zorunda kaldığı için. Boğazını temizledi ve önündeki kağıtları karıştırarak, bir yazım hatası veya eksik bir sayfanın akışını böldüğünü inandırıcı olmayan bir şekilde ima etti. Aniden ellerini yüzüne götürdü, yaptığı şeyin tüm ağırlığı üzerine çökerken omuzları titredi.

'Andrea? Andrea?' diye fısıldadı biri kameranın arkasından.

Andrea, yüzünde ve kollarında yakışıksız siyah lekelerle, rekor kıran izleyici kitlesine, büyük anına tekrar baktı.

'Ben iyiyim.'

Bir duraklama.

'Ve 14 Temmuz Pazartesi günü, Metropolitan Polis memuru ve Ragdoll cinayetlerinin baş soruşturmacısı... Dedektif Çavuş William Oliver Layton-Fawkes.'

BÖLÜM 8

Pazartesi, 30 Haziran 2014

09:35

'Kötü.'

'Kötü?'

'Ve üzücü.'

'Üzücü.'

Dr. Preston-Hall derin bir iç çekti ve not defterini sandalyesinin yanındaki antika sehpanın üzerine koydu.

'Koruma görevini üstlendiğiniz adamın gözlerinizin önünde ölmesini izliyorsunuz, sonra da sorumlu kişi iki hafta içinde sizi öldürmeyi planladığını açıklıyor ve siz bana sadece "kötü" ve "üzgün" olduğunuzu söyleyebiliyorsunuz?'

"Deli mi?" diye sordu Wolf, her şeyin yolunda gittiğine inanıyordu.

Bu durum doktorun ilgisini çekmiş gibiydi. Not defterini tekrar eline aldı ve daha yakına eğildi.

'Yani, kızgın hissediyorsun?'

Wolf bunu bir an düşündü: 'Aslında hayır, pek sayılmaz.'

Doktor not defterini yere fırlattı. Defter minyatür masadan kayarak yere düştü.

Görünüşe göre, çok *sinirliydi* .

Wolf, göreve iade edildikten sonra her Pazartesi sabahı Queen Anne's Gate'deki sıvalı Gürcü tarzı şehir evini ziyaret ediyordu. Dr. Preston-Hall, Metropolitan Polis Teşkilatı'nın Danışman Psikiyatristiydi. Ön kapının

yanındaki pirinç bir levhayla duyurulan mütevazı ofisi, New Scotland Yard'a sadece üç dakikalık yürüme mesafesinde, sakin bir sokakta bulunuyordu.

Doktorun varlığı, zarif ortamı tamamlıyordu. Altmışlı yaşlarının başlarındaydı, zarif bir şekilde yaşlanıyordu, sade ve şık kıyafetler giymişti ve gümüş rengi saçlarını özenle şekillendirmişti. Sert bir otorite havası vardı: Çocuklara çok küçük yaşta aşılanan ve yetişkinlikte asla unutulmayan öğretmen karakteri.

"Söyle bakalım, yine o rüyaları görüyor musun?" diye sordu. "Hastaneyle ilgili olanları."

'Sen hastane diyorsun, ben akıl hastanesi diyorum.'

Doktor iç çekti.

"Sadece uyurken," dedi Wolf.

'Hangisi?'

'Elimde olmadığı sürece hayır. Ve bunlara rüya da diyemem aslında. Bunlar kabus.'

'Ve ben bunlara kâbus demezdim,' diye savundu Dr. Preston-Hall. 'Rüyada korkutucu hiçbir şey yoktur. Korkuyu ona *yansıtırsınız* .'

'Tüm saygımla söylüyorum, o cehennemde on üç ay ve bir gün geçirmemişken bunu söylemek çok daha kolay.'

Doktor konuyu kapattı, Wolf'un kalan zamanlarını kişisel bir şey anlatmaktansa tartışarak geçirmeyi tercih edeceğini sezmişti. Yanında getirdiği mühürlü zarfı yırtarak açtı ve Finlay'den gelen tanıdık haftalık raporu inceledi. Yüz ifadesinden, Wolf gibi onun da bunu zaman, ağaç ve mürekkep israfı olarak gördüğü anlaşılıyordu.

"Çavuş Shaw, son birkaç günün stresini nasıl yönettiğinizden oldukça memnun görünüyor. Size on üzerinden on puan vermiş. Puanlama sistemini neye göre belirlediğini Tanrı bilir ama... aferin size," dedi ters bir şekilde.

Wolf, açık pencereden Kraliçe Anne Kapısı'nın karşı tarafında sıralanmış görkemli evlere baktı. Her biri kusursuz bir şekilde bakımlı tutulmuş veya eski ihtişamına sadık kalınarak restore edilmişti. Eğer kaotik şehrin amansız bir haftaya hazırlanışına dair uzaktan gelen fısıltılar olmasaydı, zamanda geriye yolculuk yaptıkları yanılsamasına kapılabilirdi. Dışarıda sabah sıcaklığı yirmi sekiz dereceye doğru yükselirken, hafif bir esinti gölgeli odaya giriyordu.

Dr. Preston-Hall, Wolf'un dikte ettiği ve Finlay'in beceriksiz el yazısıyla karaladığı ayrıntılı raporu okumaya devam ederken, "Bu dava süresince haftada iki kez görüşmemizi önereceğim" dedi.

Wolf, psikiyatristin önünde yumruklarını sıkmamaya özen göstererek dik oturdu.

'İlginiz için teşekkür ederim...'

Öyle bir izlenim vermedi.

'...ama bunun için vaktim yok. Yakalamam gereken bir katil var.'

'İşte sorunumuz da burada yatıyor: “ *Ben* ”. Bu benim endişem. Daha önce de böyle olmadı mı? Bu kişiyi yakalamak sadece *sizin* sorumluluğunuzda değil. Meslektaşlarınız var; desteğiniz var—'

'Benim için daha büyük bir önem taşıyor.'

"Ve mesleki bir yükümlülüğüm var," dedi sonunda.

Wolf, tartışmaya devam etmesi halinde kadının haftada üç gün çalışmayı önerebileceği izlenimine kapılmıştı.

'Öyleyse, karar verildi,' dedi ajandasını karıştırırken. 'Çarşamba sabahı size uygun mu?'

'Çarşamba günü Vijay Rana adlı bir adamın öldürülmesini engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağım.'

'Öyleyse Perşembe mi?'

'İyi.'

'Saat dokuz mu?'

'İyi.'

Dr. Preston-Hall evrakları imzaladı ve hoş bir şekilde gülümsedi. Wolf ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi.

'Ve William...' Wolf ona doğru döndü, 'kendine iyi bak.'

Simmons, önceki gün yaşadığı zorlukların ardından Wolf'un Pazar günü izin alması konusunda ısrar etmişti. Wolf ise Simmons'ın sadece kendi çıkarını korumak için böyle bir şey yaptığından ve görevine dönmeden önce psikiyatristten onay aldığından emin olmak istediğinden şüpheleniyordu.

Tesco Express'e uğrayıp hafta sonunun geri kalanını geçirmek için yeterli yiyecek almıştı; binasının girişinde bir grup gazetecinin dönüşünü heyecanla bekleyeceğinden doğru bir şekilde şüpheleniyordu. Neyse ki, adli tıp ekipleri çalışmalarını tamamlarken hâlâ yerinde duran polis kordonundan geçerek gazetecilerin çoğunu atlatmayı başardı.

Bu istenmeyen izin gününü, Andrea'nın aylar önce kendisi için paketlediği kutuların bir kısmını ayıklamak için kullanmıştı. Evin oldukça küçük bir bölümü gibi görünüyordu ve Andrea'nın arabayı duvarlarını kaplayan karton kutuların herhangi birine sıkıştırmadığından oldukça emindi.

Cumartesi gecesi ile Pazar arasında ondan gelen on yedi aramayı görmezden geldi, ancak annesinin telefonuna cevap verdi. Annesi, konuşmanın son kırk dakikasında komşusu Ethel'in kırık çiti konusuna geçmeden önce, iki dakika boyunca gerçekten endişeli görünüyordu. Wolf, Temmuz ayında bir hafta sonu Bath'a gelip çiti tamir edeceğine söz verdi; en azından, 14'ünde vahşice öldürülürse, bunu yapmak zorunda kalmamak bir teselli olurdu.

Wolf, Cinayet ve Ağır Suçlar Bürosuna girdiğinde matkap sesleri duydu. Titizlikle seçilmiş bir ekip, su hasarından etkilenen sorgu odasının onarımına başlamıştı. Ofiste ilerlerken, meslektaşlarından iki zıt tepki gözlemledi. Birçoğu destekleyici gülümsemeler verdi, tanımadığı biri ona kahve yapmayı teklif etti ve bir diğeri (davayla ilgisi bile olmayan biri) kendinden emin bir şekilde: "Onları yakalayacağız" dedi. Diğerleri ise, katilin onu öldürmek için seçebileceği zehirli balık, ilaç veya bitkinin onları da beraberinde götüreceğinden korkarak, yürüyen ölüden tamamen uzak durdular.

Baxter, onun ve Edmunds'un masasına yaklaşırken, "Sonunda," dedi. "Biz sizin tüm işlerinizi yaparken siz de güzel bir gün izin mi aldınız?"

Wolf, alaycı sözleri görmezden geldi. Baxter'ın en sık kullandığı yöntemin düşmanlık olduğunu herkesten daha iyi biliyordu: mutsuzsa saldırganlık, kafası karışıksa düşmanca tavır, utanmışsa şiddet. Cumartesi akşamı çıkan haberlerden beri alışılmadık derecede sessizdi ve konuşmak isteyebileceği tek kişi olmasına rağmen onunla iletişime geçmeye çalışmamıştı. Sanki listeyi hiç duymamış gibi davranmaktan memnun görünüyordu ve Wolf da ona bu şekilde müsamaha göstermekten mutluydu.

'Demek ki bu küçük piç,' diye işaret etti hemen yanında oturan Edmunds'a, 'tamamen işe yaramaz değilmiş.'

Baxter, Wolf'u gelişmelerden haberdar etti. Bir uzmanın, bu bitkinin ülkedeki herhangi bir serada yetiştirilebileceği haberini vermesinin ardından, ambrosia bitkisiyle ilgili soruşturma hattından vazgeçmek

zorunda kalmışlardı. Çiçeklerle ilgili durum da benzerdi: Her buket Londra'nın dört bir yanındaki farklı çiçekçilerden satın alınmıştı. Her durumda ödemeler posta yoluyla nakit olarak yapılmıştı.

Edmunds'un izinden giderek Complete Foods fabrikasını ziyaret etmişler ve Naguib Khalid'in zehirlenmesinden önceki gece görevde olan çalışanların kapsamlı bir listesine sahip olmuşlardı. Daha da önemlisi, sabahın erken saatlerinde tesise giren kimliği belirsiz bir adamın güvenlik kamerası görüntülerini ele geçirmişlerdi. Edmunds, sanki başını okşasa da olurmuş gibi, gururla Wolf'a videoyu içeren bir USB bellek uzattı.

"İçime sinmeyen bir şeyler var," dedi Edmunds.

"Yine mi bu?" diye yakındı Baxter.

'Özel yemeklerin zehirli maddelerle dolu teslimatının başka yerlere de gittiğini öğrendim. Üç kişi daha Tetrodotoksin tüketti ve ikisi zaten hayatını kaybetti.'

'Ya üçüncüsü?' diye sordu Wolf endişeyle.

'Umutsuzum.'

Baxter, "St Mary's Akademisi'ndeki gotik tarzı seven öğrencinin eğitim izninde olması tamamen şans eseriydi, yoksa bir tane daha olurdu," dedi.

'Kesinlikle,' diye devam etti Edmunds. 'Katilin bize altı belirli isimden oluşan bir liste verip sonra üç kişiyi daha öldürmesi mantıklı değil...'

'İki buçuk,' diye araya girdi Baxter.

'...rastgele insanları öldürüyorlar ve hatta sorumluluk bile üstlenmiyorlar. Seri katiller böyle davranmaz. Bu bambaşka bir şey.'

Wolf etkilenmiş görünüyordu ve Baxter'a döndü.

'Onu neden sevdiğini anlıyorum.'

Edmunds çok sevinçli görünüyordu.

'Hayır.'

Edmunds'un gülümsemesi soldu.

Wolf, Edmunds'a "Eğitimde olduğu altı ay boyunca onunla aynı masayı paylaşmama izin vermedim" dedi.

"Devam edelim!" diye tersledi Baxter.

"İnhaler konusunda bir ilerleme kaydettiniz mi?" diye sordu Wolf.

"Kutu özel olarak kaynakla tekrar birleştirilmişti. İçinde hiç ilaç yoktu, sadece telaffuz edemediğim bir kimyasal madde vardı," dedi Baxter. "Araştırıyoruz, ancak görünüşe göre herhangi bir okulun kimya laboratuvarının malzemelerinden karıştırılması mümkün. Bu yüzden,

tamamen uygunsuz olan bu kelime oyununu mazur görürseniz, çok fazla umutlanmayın."

'Madem bundan bahsediyoruz,' diye araya girdi Edmunds, 'katilimiz cinayetten kısa bir süre önce, muhtemelen o sabah, astım ilaçlarını değiştirecek kadar yakın olmalıydı. O zaman neden belediye başkanını öldürmedi? Bu, motivesinin intikamdan ziyade olayın gösterişine yönelik olduğunu gösteriyor.'

'Mantıklı,' diye başını salladı Wolf. Hepsinin etrafından dolandığı tabu konuyu açmadan önce tereddüt etti. 'Peki listedeki kişilerle ilgili neler oluyor?'

Baxter'ın gerginliği gözle görülür şekilde arttı.

'Bunun bizimle bir ilgisi yok. Biz zaten ölmüş olanları tespit etmekle meşgulüz, yakında ölecek olanları değil...' Kiminle konuştuğunu fark edince sözünü kesti. 'Eşinizle konuşmanız gerekecek.'

Wolf kalkıp uzaklaşmaya başladı. Bir an duraksadı.

'Chambers'tan haber aldınız mı?' diye sordu kayıtsızca.

Baxter şüpheyle baktı: 'Sana ne?'

Wolf omuz silkti.

'Acaba olan bitenden haberdar mı diye merak ettim. Sanırım elimizden gelen tüm yardıma ihtiyacımız olacak.'

Wolf, arkasındaki gözlerle dolu odadan bıkmıştı ve birinin iki büyük boy fotoğrafının üzerine özenli bir yazıyla "Bez Bebek" karaladığı toplantı odasına geçmişti. Giderek daha da sinirleniyor, aptal küçük USB belleğin içinde sıkışıp kalmış güvenlik kamerası görüntülerini televizyonda nasıl oynatacağına dair hiçbir fikri olmadığını inatla kabul etmeyi reddediyordu.

Odaya girerken, kendisinden on beş yaş büyük olan Finlay, "Televizyonun yan tarafında bir delik var," dedi. "Hayır, aşağıda... ah, durun ben yapayım."

Finlay, USB belleği televizyonun arkasındaki havalandırma deliğinden çıkardı ve prize taktı. Ekranda tek bir dosya içeren mavi bir menü belirdi.

"Neyi kaçırdım?" diye sordu Wolf.

'Garland, Ford ve Lochlan'ı gözetmeleri için görevliler gönderdik. Biz sadece Londra'dakilerle ilgileniyoruz.'

'Çünkü neden beni onu durdurmaya zorlayıp sonra da ülkenin öbür ucunda birini öldüresiniz ki?'

'Evet, öyle bir şey. Başka güçler de aynı isimlere sahip kişilerin peşinde ama onlar bizi ilgilendirmiyor,' dedi Finlay. 'Vijay Rana'nın nerede olduğu konusunda sizin tahmininiz de bizimki kadar geçerli. Beş ay önce vergi dairesi rakamlarında hile yaptığını fark edince ortadan kaybolmadan önce Woolwich'te yaşayan bir muhasebeciydi. Dolandırıcılık biriminin yapılacaklar listesindeydi ama pek ilerleme kaydedememiş gibi görünüyorlar. Yine de bilgilerin gönderilmesini istedim.'

Wolf saatine baktı.

'Çarşambaya kadar otuz sekiz saati var. Umarım, onun iyiliği için, onu önce biz buluruz. Diğerleri kimler?'

'Garland gazeteci, bu yüzden düşman sıkıntısı çekmiyor. İki tane Ashley Lochlan'ımız var; biri garson, diğeri dokuz yaşında.'

"Ama ikisinin de yanında polis memurları bulunduruyoruz, değil mi?" diye sordu Wolf.

'Elbette. Ford da sanırım güvenlik görevlisiydi, ya da uzun süreli hastalık iznine çıkana kadar öyleydi.'

'Aradaki bağlantı ne?'

'Henüz yok. Öncelik şu an için onları bulmak ve evlerini güvence altına almak.'

Wolf bir an için düşüncelere daldı.

'Ne düşünüyorsun evlat?'

'Vijay Rana'nın şaibeli muhasebe kayıtlarıyla kimi dolandırdığını merak ediyorum ve kaybolan birini bulmanın çok zekice bir yolu olacağını düşünüyorum: onu onlar için bizim bulmamızı sağlamak.'

Finlay başını salladı.

'Onu saklandığı taşın altında bıraksak daha iyi olabilir.'

'Olabilir.'

Wolf'un dikkati, Finlay'in yanında getirdiği evrak yığınıyla dağılmıştı. En üst sayfada, muhtemelen kışkırtıcı iç çamaşırı giymiş orta yaşlı bir kadının fotoğrafı vardı.

'Bu da neyin nesi?'

Finlay kıkırdadı.

'Senin hayran grubun! Kendilerine Kurt Sürüsü diyorlar. Artık hedeftesin, bütün manyaklar ortaya çıkıp sana tekliflerde bulunmaya başladı.'

Wolf ilk birkaç sayfayı şaşkınlıkla karıştırdı ve inanmazlıkla başını salladı; Finlay ise geri kalan otuz sayfayı inceleyip, reddettiği sayfaları toplantı salonunun zeminine attı.

"Güzel bir detay!" diye haykırdı Finlay. "Bu kız gerçek bir vintage 'Kurtu Kafesten Çıkar' kampanyası tişörtü giymiş. Benimki hala duruyor. Ama ben o tişörtle böyle görünmüyorum," diye mırıldandı.

Wolf, bunu önceden tahmin etmesi gerektiğini düşündü. Geçmişte, avladığı iğrenç ve tehlikeli yaratıkların ömür boyu hapis cezalarının başlamasından sadece birkaç gün sonra mektup yağmuruna tutulmalarından tiksinmişti. Bir katilin profilini çıkarırken belirli özellikler varsayabildiği gibi, bu çaresiz mektup arkadaşlarını da neredeyse gözünde canlandırabiliyordu: yalnız, sosyal beceriksiz kadınlar, genellikle uzun süreli aile içi şiddet mağdurları, kimsenin gerçekten bozuk olmadığına, yalnızca kendilerinin bu yanlış anlaşılan hukuk kurbanlarını düzeltebileceğine dair yanlış bir inançla boğuşan kişiler.

Wolf, bu şaşırtıcı hobinin ABD'de yaygın olduğunu ve kuruluşların insanları aktif olarak ölüm cezasına çarptırılmış 3.000 mahkumdan biriyle iletişim kurmaya teşvik ettiğini biliyordu. Peki, bunun cazibesi neydi? diye merak etti. Bir ilişkinin trajik, filmvari finalinin tadını çıkarmak mı? Bağlılık sorunları yaşayanların zorunlu zaman çizelgesiyle güçlenmesi mi? Yoksa sadece kendi sıradan hayatlarından daha büyük ve daha ilginç bir şeyin parçası olmak istemek mi?

Siyasi doğruluğun gazabına uğrama korkusuyla, tartışmalı herhangi bir gerçeğe veya gözleme öfkeyle tepki vermeye şartlandırılmış, fikirlerini kamuoyuna açıkça dile getirmenin doğru olmadığını biliyordu. Ancak, bu insanların suçlarının sonuçlarından korunmuşlardı. Bu acımasız yırtıcıların pişmanlık duymayan gözlerine bakmak zorunda kalan Wolf'tü. Bu bilgisiz insanların kaçının, suç mahallindeki kan banyosuna ayakkabılarını batırmış olsalardı, mektup arkadaşlarının ardında bıraktığı perişan aileleri teselli etmiş olsalardı, hâlâ kalemlerini kağıda sararıp yazacaklarını merak etti.

"Aaa, şuna bakın!" diye bağırdı Finlay, biraz fazla heyecanlanarak, öyle ki ana ofisteki birkaç kişi başını çevirdi.

Elinde, yirmili yaşlarında, güzel sarışın bir kadının süslü bir polis kıyafeti giydiği bir fotoğraf vardı. Wolf, erkek dergilerinin kapağında yer alsa hiç de yadırganmayacak bu fotoğrafa bakarken, söyleyecek söz bulamadan duraksadı.

Sonunda, dikkatini çekmeye çalışan bir narsist sosyopatın muhtemelen yeterli olduğuna karar vererek, "Çöpe at," dedi.

'Ama... Brighton'dan Missy...' Finlay e-postanın geri kalanını okuyordu.

"Çöpe at şunu!" diye çıkıştı Wolf. "Bu videoyu nasıl oynatacağım?"

Finlay, somurtarak e-postaları çöpe attıktan sonra Wolf'un yanına oturdu ve uzaktan kumandadaki bir düğmeye bastı.

'İki hafta içinde ölürsen bunun pişmanlığını yaşayacaksın,' diye mırıldandı.

Wolf yorumu görmezden geldi ve dikkatini büyük televizyon ekranına verdi. Bulanık görüntüler, Complete Foods fabrikasının zemininden yüksekte bulunan bir kameradan alınmıştı. Çift kanatlı kapılar bir kutuyla açık tutulmuştu ve arka planda, düşük ücretli personelin bir sonraki tekrarlayan gerilme yaralanmasına doğru robot gibi çalışmasının iç karartıcı derecede monoton görüntüsü vardı.

Aniden kapıda bir figür belirdi. Şüphesiz bir erkekti. Edmunds, bantı inceledikten sonra kapı aralığını ölçerek boyunun altı fitten biraz fazla olduğunu tahmin etmişti. Adam, dışarıdan gelmesine rağmen diğer çalışanlar gibi lekeli bir önlük, eldiven, saç filesi ve yüz maskesi takıyordu. Kendinden emin bir şekilde yürüdü, sadece hangi yöne gideceğine karar verirken bir an tereddüt etti. Sonraki iki dakika boyunca, teslimat için paketlenmiş kutuların arkasında kadrajın içinde görünüp kayboldu. Ardından kimse fark etmeden çift kanatlı kapılardan dışarı, gecenin karanlığına doğru yavaşça yürüdü.

'Eh, bu tamamen zaman kaybıydı,' diye iç geçirdi Finlay.

Wolf ondan görüntüyü geri sarmasını istedi ve pikselli görüntülerin izin verdiği katilin en iyi görüntüsünde durdurdular. Örtülü yüze baktılar. Teknik ekip görüntüyü temizledikten sonra bile, elde edilecek pek bir şey olmayacaktı. Saç filesinin altında kel görünüyordu, en azından kısa tıraşlıydı. Gerçekten ayırt edilebilen tek özellik, kurumuş kana benzeyen bir şeyle kaplı önlüğüydü.

Naguib Khalid'e ulaşılması imkansız olmalıydı, bu da onun cinayetinin en çok planlama gerektirdiğini gösteriyor. Wolf, görünüşe göre yanlış bir şekilde, katilin daha kolay hedeflere yönelmeden önce onu ilk önce öldürdüğünü varsaymıştı. Diğer beş kurbandan hangisinin bu erken aşamada parçalara ayrıldığını ve daha da önemlisi, neden parçalara ayrıldığını merak ediyordu.

BÖLÜM 9

Pazartesi, 30 Haziran 2014

18:15

Edmunds iki küçük şişeyi ışığa tuttu. Birinin üzerinde 'Shattered Pink', diğerinin üzerinde ise 'Sherwood' yazıyordu. Üç dakika süren yoğun incelemeden sonra bile, iki oje birbirinin aynısı gibi görünüyordu.

Selfridges'in zemin katını domine eden labirent gibi makyaj bölümünde duruyordu. Rastgele yerleştirilmiş tezgahlar, okyanusa karşı bir takımada gibi, Oxford Caddesi'nden akın eden müşteri dalgasının tüm gücünü karşılayan ve onları mağazaya dağıtan bir ilk savunma hattı görevi görüyordu. Aynı şaşkın yüzlerden birkaçını daha görmüştü; arkadaşlarından ayrılmış ve satın alma niyetleri olmayan göz kalemleri, rujlar ve Uplight Yüz Aydınlatıcı Jeller arasında amaçsızca dolaşan insanlar.

'Size yardımcı olabilir miyim?' diye sordu, kusursuzca makyajlanmış, baştan aşağı siyah giyinmiş sarışın kadın. Yüzündeki bolca fondöten, Edmunds'un uçuşan saçlarına ve mor ojelerine bakarken yüzündeki yargılayıcı alaycı ifadeyi gizleyemiyordu.

'Bu ikisini alacağım,' dedi neşeyle, mor simleri kadının koluna sürerek onları uzattı.

Kadın dalkavukça gülümsedi ve sendeleyerek küçük imparatorluğunun diğer tarafına geçti ve Edmunds'tan fahiş bir miktar para istedi.

'Sherwood'u seviyorum,' dedi ona, 'ama Shattered Pink'e bayılıyorum.'

Edmunds, kadının kendisine uzattığı kocaman kağıt torbanın dibinde acınası bir şekilde duran, ayırt edilemeyen iki şeye baktı. Masraflarından

geri alabilme umuduyla fişi cüzdanının arkasına koydu; eğer alamazsa, market alışverişi bütçesinin yarısını simli oje için harcamış olacaktı.

"Bugün size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu kadın, işlem tamamlandıktan sonra eski soğuk tavrına geri dönerek.

'Evet. Buradan nasıl çıkabilirim?'

Edmunds, yirmi beş dakikadan fazla bir süre önce çıkışı gözden kaybetmişti.

'Yürüyen merdivenlere doğru ilerleyin, kapıları hemen önünüzde göreceksiniz.'

Edmunds yürüyen merdivene doğru ilerledi, ancak kendini aynı derecede göz korkutucu parfüm bölümüyle karşı karşıya buldu. Makyaj bölümünde üç ayrı seferde yanından geçtiği bir adama başıyla selam verdi ve ardından mağazadan kaçmak için kendi nafile girişimine başladı.

Eve dönüş yolundaki bu beklenmedik uzun sapma, o sabah davada yaşanan bir gelişmeden kaynaklanıyordu. Saha ekibi olay yerindeki çalışmalarını tamamladıktan sonra, kukla Pazar sabahının erken saatlerinde Adli Tıp Hizmetlerine geri götürülmüştü. Taşıma sırasında vücudun çeşitli kısımlarındaki duruş ve ağırlık dağılımının tam olarak korunmasının önemi nedeniyle bu işlem oldukça zahmetliydi. Gece boyunca aralıksız testler, incelemeler ve örnek toplama işlemleri yapılmış, ancak sonunda Pazartesi sabahı saat 11'de Baxter ve Edmunds'a cesede erişim izni verilmişti.

Gece vakti işlenen suç mahallinin gerçeküstü puslu havası olmadan, ceset, suç laboratuvarının hoş olmayan floresan ışığı altında daha da iğrenç görünüyordu: soğuk muayene odasında yavaş yavaş çürüyen, özensizce kesilmiş et parçaları. Loş dairenin yoğun atmosferinde çok uhrevi görünen, onları birbirine bağlayan kalın dikişler, şiddet içeren sakatlamalardan başka bir şey değildi.

'Dava nasıl gidiyor?' diye sormuştu Joe. Edmunds'a göre, tek parça ameliyat önlüğü ve tıraşlı başıyla bir Budist keşişe benzeyen adli tıp uzmanıydı.

'Harika, tam bitiriyorum,' diye alaycı bir şekilde yanıtladı Baxter.

"İşe yaradı, öyle mi?" diye sırıttı adam, belli ki Baxter'ın iğneleyici tavrına alışmıştı ve bundan oldukça keyif alıyor gibiydi. "Belki bu yardımcı olur."

Şeffaf bir delil torbası içinde, iri bir yüzüğü ona uzattı.

"Cevabım kesinlikle hayır," dedi ve bu da Joe'yu güldürdü.

'Erkek sol elinden alınmış. Kısmi parmak izi, kurbanın kendi parmağı değil.'

'Öyleyse kimin?' diye sordu Baxter.

'Hiçbir fikrim yok. Belki bir şeydir, belki değildir.'

Baxter'ın heyecanı azaldı.

'Başlangıç için bize söyleyebileceğiniz bir şey var mı?'

Baxter'ın kaşları önce kalktı, sonra düştü, 'Onun,' 'ya da onun,' 'kesinlikle parmakları vardı.'

Baxter ona dik dik bakınca Edmunds istemsizce bir hırıltı çıkardı ve bunu öksürük gibi göstermeye çalıştı.

'Merak etmeyin, dahası da var,' dedi Joe.

Büyük bir ameliyat iziyle süslenmiş siyah erkek bacağını işaret etti. Elindeki röntgen filmini ışığa tuttu. İki uzun, parlak beyaz çubuk, alttaki solgun iskelete karşı uyumsuz bir şekilde parlıyordu.

Joe, "Tibia, fibula ve femur kemiklerini destekleyen plakalar ve vidalar kullanıldı," diye açıkladı. "Bu büyük bir ameliyattı. 'Ameliyat mı edelim? Amputasyon mu yapalım?' diye düşündüren türden bir ameliyattı. Bunu yapan birileri bunu hatırlayacak."

"Bunların seri numaraları falan yok mu?" diye sordu Baxter.

'Elbette bakacağım; ancak izlerinin bulunup bulunamayacağı ameliyatın ne kadar zaman önce yapıldığına bağlı ve bana eski bir yara izi gibi görünüyor.'

Baxter, Joe ile röntgen filmlerini incelerken, Edmunds, cam penceredeki yansımalarına doğru ürkütücü bir şekilde uzanmış olduğunu fark ettiği kadının sağ kolunu daha yakından incelemek için diz çöktü. Beş tırnağın her biri, koyu mor bir oje ile mükemmel bir şekilde boyanmış ve parıldıyordu.

"İşaret parmağı farklı!" diye birden patladı.

"Ah, fark etmişsin," dedi Joe neşeyle. "Tam da ona geliyordum. Karanlık dairede anlamak imkansızdı ama burada, o parmağa farklı bir oje sürüldüğü açıkça görülüyor."

'Peki bu nasıl yardımcı oluyor?' diye sordu Baxter.

Joe, el arabasından bir ultraviyole lamba aldı, açtı ve zarif kolun uzunluğu boyunca gezdirdi. Mor ışık üzerlerinden geçerken koyu morluklar belirdi ve sonra tekrar kayboldu; en fazla morluk bilekte veya bilek çevresinde birikti.

"Zorlu bir süreçti," dedi. "Şimdi şu tırnaklara bakın: tek bir kırık bile yok. Bunlar sonradan boyandı."

'Mücadeleden sonra mı, yoksa ölümden sonra mı?' diye sordu Baxter.

'İkisi de diyebilirim. İltihaplanma belirtisi bulamadım, bu da morarmanın oluşmasından kısa bir süre sonra öldüğü anlamına geliyor.'

'…Sanırım katil bizimle konuşuyor.'

Mühendislik çalışmaları nedeniyle Kuzey Hattı'nın küçük ama önemli bir bölümü kapatılmıştı. Kalabalık bir otobüse binme ihtimalini pek cazip bulmayan Wolf, Piccadilly hattına binerek Caledonian Road'a gitti ve Kentish Town'a doğru yirmi beş dakikalık yürüyüşe başladı. Parktan geçip, detayları büyüleyici bir yeşil pas rengine bürünmüş yakışıklı saat kulesini gözden kaybettikten sonra, yol pek de güzel bir manzara sunmuyordu; ancak sıcaklık katlanılabilir bir seviyeye düşmüş ve akşamüstü güneşi şehrin bu bölümüne sakinleştirici bir hava getirmişti.

Verimsiz geçen gün, Vijay Rana'yı boş yere aramakla geçmişti. Wolf ve Finlay, Woolwich'e gitmiş ve ailenin evini tahmin edilebileceği gibi ıssız bir halde bulmuşlardı. Uzun otlar ve fırsatçı yabani otlar ön kapıya giden yola yayılmış olsa da, zavallı ön bahçe olması gerekenden çok daha etkileyici görünüyordu. Açılmamış posta ve paket servis broşürlerinden oluşan bir yığın, küçük, kurşun kaplı bir pencereden zar zor görünüyordu.

Fraud'un bir araya getirdiği bilgiler okunmaya bile değmezdi ve muhasebe firmasında Rana'nın bunalmış ortağı, kayıp ortağının nerede saklandığını bilseydi onu bizzat kendisinin öldüreceğini açıkça itiraf etmişti. Tek umut verici bulgu, 1991'den önce Rana hakkında hiçbir bilginin olmamasıydı. Nedense adını değiştirmişti. Kraliyet Adalet Mahkemeleri veya Ulusal Arşivler onlara önceki adını verebilirse, geçmişteki birçok günahın onları Rana'nın şu anki yerine yönlendireceğini umuyorlardı.

Wolf, apartmanına yaklaşırken, ana girişin önünde yasa dışı bir şekilde park edilmiş, kişiselleştirilmiş plakalı koyu mavi bir Bentley gördü. Arabanın önünden karşıya geçerken, sürücü koltuğunda oturan gümüş saçlı adamı fark etti. Ön kapıya ulaştı ve anahtarlarını ararken cep telefonu çaldı. Ekranda Andrea'nın adı belirdi. Hemen telefonu cebine geri koydu ve ardından arkasından pahalı ve ağır bir araba kapısının çarpma sesini duydu.

"Telefonlarımı açmıyorsun," dedi Andrea.

Wolf içini çekti ve ona döndü. Muhtemelen günün büyük bir bölümünü televizyon kamerasının önünde geçirdiği için yine kusursuz görünüyordu. Ona ilk evlilik yıldönümlerinde verdiği kolyeyi taktığını fark etti ama bunu dile getirmemeye karar verdi.

"Cumartesi gecesinin büyük bir kısmını kilit altında geçirdim," diye devam etti.

'Kanunu çiğnediğinizde işte böyle olur.'

'Artık yeter Will. Bunu ben bildirmeseydim, başkası bildirecekti, sen de benim kadar biliyorsun.'

'Bunu kesin olarak biliyor musun?'

'Kesinlikle haklısın. Sence ben bunu yayınlamasaydım katil şöyle mi derdi: “Ah, okumamış, ne hayal kırıklığı. Bu insanları doğrama ölüm listesi işini unutsam iyi olur”? Tabii ki hayır. Başka bir haber kanalına başvurur ve muhtemelen yoğun programında bana yer açardı.'

'Bu mu senin özür anlayışın?'

'Özür dileyecek bir şeyim yok. Beni affetmenizi istiyorum.'

'Önce özür dilemelisin ki biri seni affetsin. İşler böyle yürür!'

'Kim söylüyor bunu?'

'Bilmiyorum, görgü kuralları polisi mi?'

'Çünkü bu gerçekten var olan bir şey.'

"Seninle bu konuya girmeyeceğim," dedi Wolf, eski alışkanlıklarına ne kadar kolaylıkla geri dönebildiklerine hayret ederek. Andrea'nın arkasından kaldırımda bekleyen şık arabaya baktı. "Baban ne zaman Bentley aldı?"

"Defol git!" diye çıkıştı, onu şaşırtarak.

Yavaş yavaş bunun onu neden rahatsız ettiğini anlamaya başladı.

'Aman Tanrım. O, değil mi? Yeni sevgilin,' dedi, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde, renkli camdan içeri bakmaya çalışırken.

'Evet, o Geoffrey.'

'Ah, Geoffrey miydi? Çok zengin görünüyor... Altmış yaşında mı acaba?'

'Ona bakmayı bırak.'

'İstediğim şeye bakabilirim.'

'Çok olgunlaşmamışsın.'

'Bir daha düşününce, onu çok sıkı sıkmamanız daha iyi olur: bir şeyleri kırabilirsiniz.'

İstemeden de olsa Andrea'nın dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı.

'Seni terk etmemin sebebi *sendin* .'

'Ah.'

Rahatsız edici bir sessizlik vardı.

'Sizi akşam yemeğine davet etmek istedik. Neredeyse bir saattir burada oturuyoruz ve açlıktan ölüyorum.'

Wolf inandırıcı olmayan bir hayal kırıklığı sesi çıkardı.

'Çok isterdim ama tam o sırada çıkıyorum.'

'Daha yeni döndünüz.'

'Bak, jestin için teşekkür ederim ama bu gece gelmesem sakıncası olur mu? Yapacak çok işim var ve Rana'yı bulmak için sadece bir günüm kaldı ve—' Andrea'nın gözleri ilgiyle açılırken Wolf dil sürçmesini fark etti.

"Onu elinizde tutmuyor musunuz?" diye sordu şaşkınlıkla.

'Andie, çok yorgunum. Ne dediğimi bilmiyorum. Gitmem gerek.'

Wolf onu kapının önünde bırakıp binasına girdi. Andrea Bentley'nin yolcu koltuğuna geri tırmandı ve kapıyı kapattı.

"Zaman kaybı," dedi Geoffrey bilerek.

'Kesinlikle öyle değil,' diye yanıtladı Andrea.

'Öyle diyorsanız, o zaman akşam yemeğini Sera'da yiyelim mi?'

'Bu gece bensiz de idare edebilirsin, değil mi?'

Geoffrey homurdandı: 'O zaman ofise mi?'

'Evet, lütfen.'

Wolf, dökük dairesinin kapısını açtı ve üst kattaki, birbirleriyle hiç uyumlu olmayan çiftin her gece yaptığı bağırış çağırış sesini bastırmak için televizyonu açtı. Bir emlak programının sunucusu, ülkenin çok daha hoş bir bölgesinde, cennet gibi bir parkın eteklerinde bulunan üç yatak odalı müstakil bir evi yeni evlilere gezdiriyordu. Başkentte şu anda oturduğu derme çatma eve bile yetmeyecek olan, küçücük fiyat üzerinde tartışmalarını dinlemek hem komik hem de iç karartıcıydı.

Wolf mutfak penceresine yürüdü ve karşısındaki suç mahallinin karanlığına baktı. Duraksadı, neredeyse Ragdoll'un hala orada asılı, onu beklediğini görmeyi bekliyordu. Emlak programı sona erdi (çift paralarının karşılığını daha fazla alabileceklerine karar vermişti) ve bir hava durumu sunucusu, ertesi gece gök gürültülü fırtınalar ve aşırı şiddetli yağmurla birlikte sıcak hava dalgasının muhteşem bir şekilde sona ereceğini enerjik bir şekilde tahmin etti.

Televizyonu kapattı, perdeleri çekti ve dört aydan fazla süredir okuduğu kitapla birlikte yatak odasının zeminindeki yatağa çıktı. Bir buçuk sayfa daha okuduktan sonra kesintili bir uykuya daldı.

Wolf, önceki günden kalma katlanmış kıyafetlerinin üzerinde duran cep telefonunun titremesiyle uyandı. Sol kolundaki acıyla anında sarsıldı ve aşağıya baktığında yaranın gece boyunca bandajlarından sızdığını gördü. Odanın loş sabah ışığında garip bir görünümü vardı; önceki iki hafta boyunca alıştığı tanıdık turuncu yerine griydi. Yatakta döndü ve titreyen telefona uzandı.

'Patron?'

'Şimdi ne yaptın?' diye öfkeyle çıkıştı Simmons.

'Bilmiyorum. Şimdi ne yaptım ben?'

'Karınız—'

' *Eski* eş.'

'...Sabah haberlerinde Vijay Rana'nın yüzünü her yere yapıştırdınız ve dünyaya onu bulmak için yetersiz donanıma sahip olduğumuzu ilan ettiniz. Beni işten attırmaya mı çalışıyorsunuz?'

'Bilerek yapmadım, hayır.'

'Üstesinden gel.'

'Yapacak.'

Wolf sendeleyerek ana odaya çıktı. Kolundaki ağrı için iki ağrı kesici aldı ve televizyonu tekrar açtı. Andrea ekranda belirdi, her zamanki gibi kusursuz görünüyordu ama yine de önceki akşamdan tanıdığı aynı kıyafetleri giyiyordu. Her zamanki dramatik üslubuyla, Rana'nın iyiliği için arkadaşlarından ve ailesinden öne çıkmalarını rica eden, şüphesiz uydurma bir 'polis sözcüsü'nden alıntı okuyordu.

Ekranın sağ üst köşesinde, çarşamba sabahına kadar saatleri ve dakikaları geri sayan bir zamanlayıcı vardı. Endişe verici bir şekilde, Rana'yı aramaya nereden başlayacakları konusunda hiçbir fikirleri olmadan, katilin bir sonraki kurbanını almasına kadar sadece 19 saat 23 dakika daha beklemeleri gerekiyordu.

BÖLÜM 10

Salı, 1 Temmuz 2014

08:28

Londra her zamanki tekdüze haline geri dönmüştü; bulutlu gökyüzü, aşağıda uzanan uçsuz bucaksız beton zemine koyu gölgeler düşüren kirli gri binalarla destekleniyordu.

Wolf, metro istasyonu ile New Scotland Yard arasındaki kısa mesafeyi yürürken Andrea'nın numarasını tuşladı. Şaşırtıcı bir şekilde, Andrea neredeyse anında telefonu açtı. Tepkisine gerçekten şaşırmış görünüyordu ve tek amacının, neden olmuş olabileceği zararı telafi etmek için polise yardımcı olmak olduğunu ısrarla belirtti. Ülkedeki herkesin Rana'yı aramasının iyi bir şey olabileceğini savundu ve Wolf bu bencil mantığa gerçekten karşı çıkamadı. Ancak, daha fazla tartışmalı ayrıntıyı ulusun geri kalanına yayınlamadan önce kendisine danışacağına dair yemin ettirdi.

Wolf ofise girdi; Finlay çoktan harıl harıl çalışıyordu. Kraliyet Adalet Divanı'ndaki biriyle telefonda konuşuyor, henüz tamamlayamadıkları basit görevin hayati önemini tekrar vurguluyordu. Wolf karşısındaki masaya oturdu ve gece vardiyası dedektiflerinin bıraktığı, çabalarının karşılığını pek alamadıkları evrak yığınlarını karıştırdı. Rana'yı nasıl bulacağına dair daha iyi bir fikri olmadığı için, meslektaşlarının bıraktığı yerden devam etti: banka hesap özetlerini, kredi kartı ekstrelerini ve ayrıntılı telefon kayıtlarını sistematik olarak ayıklama gibi zahmetli ve zahmetli işe koyuldu.

Saat 9.23'te Finlay'in telefonu çaldı ve esneyerek cevap verdi: 'Shaw.'

'Günaydın, ben Ulusal Arşivler'den Owen Whitacre. Yanıt vermemin bu kadar uzun sürmesinden dolayı özür dilerim—'

Finlay, Wolf'un dikkatini çekmek için ona el salladı.

'Bize bir isim önerebilir misiniz?'

'Aslında, evet. Şu anda size sertifikanın bir kopyasını faksla gönderiyorum, ancak bulduklarımızı göz önünde bulundurarak... yani, bulduklarımızı göz önünde bulundurarak sizinle doğrudan iletişime geçmemin daha doğru olacağını düşündüm.'

'Ne buldun?'

'Evet. Vijay Rana'nın doğum adı Vijay Khalid'dir.'

' *Halid* ?'

'Kontrol ettik ve listede bir kardeşi olduğu, kendisinden küçük bir erkek kardeşi olduğu ortaya çıktı: Naguib Khalid.'

'Şiatsu.'

'Affedersiniz?'

"Önemli değil. Teşekkürler," dedi Finlay telefonu kapatmadan önce.

Simmons, birkaç dakika içinde Wolf ve Finlay'e Rana'nın gizli geçmişini araştırmada yardımcı olmaları için üç ek memur görevlendirdi. Ana ofisin gürültüsünden ve dikkat dağıtıcı unsurlarından uzak, toplantı odasında kendilerini izole ettiler ve çalışmaya başladılar. Onu bulmak için hala on dört buçuk saatleri vardı.

Hâlâ zamanları vardı.

Edmunds, inanılmaz derecede rahatsız olan koltuğunda geçirdiği bir gecenin ardından boynundan çok ağrıyordu. Bir önceki akşam saat 20:10'da eski belediye konutuna döndüğünde Tia'nın annesinin mutfakta bulaşık yıkadığını görmüştü. Anlaşmayı tamamen unutmuştu. Annesi onu her zamanki sıcaklığıyla karşıladı ve köpüklü elleriyle onu sardı, göğsüne ulaşmak için parmak uçlarında yükseldi. Tia ise çok daha az affediciydi. Gergin atmosferi sezen annesi, bahaneler uydurarak olabildiğince çabuk ayrıldı.

"Bu, iki haftadan fazla bir süredir planlanıyordu," dedi Tia.

'İş yerinde biraz oyalandım. Akşam yemeğini kaçırdığım için özür dilerim.'

'Tatlıyı sen alacaktın, hatırlıyor musun? Ben de kendi yaptığım bir tatlıyı uydurmak zorunda kaldım.'

Birdenbire, kaçırdığı için duyduğu üzüntü biraz azaldı.

'Ah hayır,' dedi, inandırıcı bir şekilde hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla. 'Bana da biraz ayırmalıydın.'

'Yaptım.'

Lanet etmek.

'Bundan sonra hayat böyle mi olacak? Akşam yemeklerini atlayacaksın, her zaman tırnakların ojeli mi geleceksin?'

Edmunds, biraz çekingen bir şekilde, pul pul dökülen mor verniği kazıdı.

'Saat sekiz buçuk, T. Tam olarak "her zaman" değil.'

'Yani durum daha da kötüleşecek, değil mi?'

'Belki de öyle olur. Ama bu artık benim işim,' diye tersledi Edmunds.

'İşte bu yüzden Fraud'dan ayrılmanı hiç istemedim,' dedi Tia, sesi yükselerek.

'Ama *yaptım* !'

'Baba olduğun halde bu kadar bencil olamazsın!'

'Bencil mi?' diye bağırdı Edmunds inanmaz bir şekilde. 'Bizim geçinmemiz için para kazanıyorum! Başka neyle geçineceğiz? Senin kuaförlük maaşınla mı?'

Acımasız cevabından hemen pişman oldu, ama zarar çoktan verilmişti. Tia öfkeyle merdivenlerden yukarı çıktı ve yatak odasının kapısını arkasından sertçe çarptı. Sabah özür dilemeyi ummuştu ama Tia daha uyanmadan işe gitti ve eve dönerken çiçek almayı aklına not etti.

Sabahın ilk saatlerinde Baxter ile görüştü; bir önceki günden kalma aynı gömleği giydiğini (diğerleri ütülenmiş halde kilitli yatak odası kapısının arkasında asılıydı) veya başını sağa çeviremediğini fark etmeyeceğini umuyordu. Baxter, yeniden yapılandırılmış bacağıyla ilgili ortopedi cerrahları ve fizyoterapistlerle iletişime geçerken, adama sade gümüş yüzük hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmesi talimatı verilmişti.

Telefonundan en yakın güvenilir kuyumcuyu aradı ve Victoria'ya doğru yaya olarak yola koyuldu. Vardığında, gösterişli satış görevlisi yardımcı olmaktan memnuniyet duydu ve tüm bu dramanın tadını çıkarıyordu. Edmunds'u arka odaya götürdü; burada ön tarafta sergilenen rahat ve zarif illüzyonun yerini, heybetli kasalar, kirli aletler, parlatma ekipmanları ve güçlendirilmiş cam vitrinlerin her birini gözetleyen bir düzineden fazla gizli kameradan gelen görüntüler aldı.

Üst sınıftan, kolayca korkutulabilen müşterilerin gözünden uzak, cüzzamlı gibi saklanmış, solgun ve pasaklı bir adam, yüzüğü çalışma masasına götürdü ve büyüteçle iç bandını inceledi.

'En yüksek kalitede platin, Edinburgh Kuyumculuk Ofisi tarafından damgalanmış, 2003 yılında TSI baş harflerini kullanan biri tarafından üretilmiştir. Bu damganın kime ait olduğunu öğrenmek için onlarla iletişime geçebilirsiniz.'

'Vay canına. Teşekkür ederim. Bunların hepsi inanılmaz derecede yardımcı oldu,' dedi Edmunds, notlar alırken, adamın görünüşte anlamsız sembollerden bu kadar çok şey öğrenmesine hayret etmişti. 'Böyle bir yüzüğün ne kadara satılacağı hakkında bir fikriniz var mı?'

Adam kalın yüzüğü terazinin üzerine koydu ve ardından çekmecelerinden birinin dibinden yıpranmış bir katalog çıkardı.

"Tasarımcı marka bir ürün değil, bu da maliyeti biraz düşürürdü, ancak benzer yüzükleri yaklaşık üç bin dolara satıyoruz."

'Üç bin pound mu?' diye onayladı Edmunds. Bir an için önceki akşam Tia ile yaşadığı tartışmayı hatırladı. 'Bu bize en azından kurbanımızın sosyal sınıfı hakkında bir fikir veriyor.'

"Bu size bundan çok daha fazlasını anlatıyor," dedi adam kendinden emin bir şekilde. "Bu, şimdiye kadar gördüğüm en sıkıcı yüzüklerden biri olmalı. Neredeyse hiçbir sanatsal değeri yok. Elinizde bir avuç elli liralık banknotla dolaşmaya eşdeğer bir mücevher: gösterişçi materyalizm. Tamamen gösteriş, hiç öz yok."

Edmunds şaka yollu, "Gelip bizimle çalışmalısın," dedi.

'Hayır,' diye yanıtladı adam, 'yeterince para kazandırmıyor.'

Öğle yemeğine kadar Baxter kırktan fazla hastaneyi aramıştı. Heyecanla röntgenin kopyalarını ve oluşan yara izinin fotoğrafını e-postayla gönderdiğinde, bir cerrah kendinden emin bir şekilde uzuv kurtaran ameliyatın sorumluluğunu üstlenmişti; ancak hayal kırıklığıyla, sadece beş dakika sonra geri arayarak böyle korkunç bir yara izi asla bırakmayacağını ve daha fazla yardımcı olamayacağını söylemişti. Tarih veya seri numarası olmadan verdiği bilgiler çok belirsizdi.

Toplantı odasında Wolf'ü izledi. O da telefonda, ekibiyle birlikte Rana'yı bulmak için hummalı bir şekilde çalışıyordu. Adının katilin listesinde yer aldığını henüz fark etmemişti, belki de ondan nasıl bir tepki beklediğinden

emin olmadığı içindi. Şimdi, her zamankinden daha çok, birbirleri için ne ifade ettiklerine dair hiçbir fikri yoktu.

Onun kendini işine bu kadar kaptırmasına hayret etmişti. Daha zayıf adamlar dağılır, saklanır, çevrelerindekilerden sempati ve güvence ararlardı. Ama Wolf öyle değildi. Aksine, daha da güçlenmiş, daha kararlı, Yakma Katliamları sırasında tanıdığı adama daha çok benzemişti: aynı verimli, acımasız, kendini yok eden, zaman bombası. Henüz kimse onun bu ince değişimini fark etmemişti, ama zamanla fark edeceklerdi.

Edmunds yüzük konusunda etkileyici bir ilerleme kaydetmişti. Edinburgh Kuyumculuk Ofisi ile iletişime geçmiş ve damganın Eski Şehir'deki bağımsız bir kuyumcuya ait olduğunu öğrenmişti. Yüzüğün fotoğrafını, üzerine kabaca ölçülerini yazarak göndermiş ve geri dönüşlerini beklerken oje renklerini karşılaştırmakla meşgul olmuştu. Ofise dönerken Superdrug ve Boots'a uğradıktan sonra, aradıkları renk tonlarından hiçbiriyle uyuşmayan altı tane daha simli oje şişesinin gururlu sahibi olmuştu.

Baxter, kırk üçüncü hastane görüşmesinin ardından telefonu kapattıktan sonra, "Berbat görünüyorsun," diye belirtti.

'Pek iyi uyuyamadım,' diye yanıtladı Edmunds.

'Dün de o tişörtü giyiyordun.'

'Öyle miydim?'

'Üç ay boyunca hiçbir zaman aynı gömleği iki gün üst üste giymedin.'

'Takipte olduğunu fark etmemiştim.'

"Kavga ettiniz," dedi kadın, Edmunds'ın bu konuda fazla konuşmak istememesinden keyif alarak. "Kanepede bir gece geçirdiniz, değil mi? Hepimiz o durumdan geçtik."

'Sizin için sakıncası yoksa, başka bir şeyden konuşabilir miyiz lütfen?'

'Peki, neydi sorun? Bir kızla eşleşmenden hoşlanmıyor mu?' Baxter sandalyesinde döndü ve ona doğru abartılı bir şekilde kirpiklerini kırpıştırdı.

'HAYIR.'

'Sana gününün nasıl geçtiğini sordu ve sen de ona parçalanmış cesetler veya yakılan belediye başkanları dışında anlatabileceğin hiçbir şey olmadığını fark ettin mi?'

"Her zaman oje var," diye gülümsedi ve önceki günden kalma, rengi biraz kırılmış mor tırnaklarını ona doğru salladı. Onun kendisini

etkilemediğini kanıtlamak için şaka yapmaya çalışıyordu.

'Bu durumda bir şeyi kaçırmışsınız. Doğum günü mü? Yıldönümü mü?'

Edmunds cevap vermeyince, doğru yolda olduğunu anladı. Sabırla bir yanıt bekleyerek ona baktı.

'Annesiyle akşam yemeği,' diye mırıldandı.

Baxter kahkahalarla gülmeye başladı.

'Annesiyle akşam yemeği mi? Tanrım, kendine gelmesini söyle. Tanrı aşkına, seri katili yakalamaya çalışıyoruz.' Gizlice yaklaştı. 'Birlikte olduğum bir adamın annesinin cenazesini kaçırdım çünkü Thames Nehri'nde bir teknenin peşinden koşuyordum!'

Kadın kahkaha attı, Edmunds da öyle. Tia'yı savunmadığı, onun yeni rolünün gerektirdiği sorumluluklara hâlâ alışmaya çalıştığını açıklamadığı için kendini suçlu hissediyordu, ama ortağıyla ortak bir zemini paylaşmanın tadını çıkarıyordu.

"Ondan sonra bir daha ondan haber alamadım," diye devam etti.

Kahkahası yavaş yavaş kesilirken, Edmunds kayıtsızlığın altında gerçek bir hüzün sezdiğini düşündü; farklı seçimler yapmış olsaydı neler olabileceğini düşünürken yüzünde beliren hafif bir parıltıydı bu.

'Bir gün, biz olay yerinde meşgulken ve sen orada yokken çocuğunun dünyaya gelmesini bekle de gör.'

Edmunds savunmacı bir tavırla, "Bu olmayacak," dedi.

Baxter omuz silkti ve sandalyesinde geriye doğru döndü. Telefonu eline alıp listedeki bir sonraki numarayı tuşladı.

'Evlilik. Dedektif. Boşanma. Bu odadaki herkese sorun. Evlilik. Dedektif. Boşanma… Ah, merhaba, ben Dedektif Çavuş Baxter…'

Simmons ofisinden çıktı ve Baxter'ın Chambers'ın boş masasına yığdığı otopsi fotoğrafları yığınına bakmak için durdu.

'Chambers ne zaman dönecek?' diye sordu ona.

'Hiçbir fikrim yok,' diye yanıtladı, başka bir fizyoterapi bölümüne bağlanırken.

'Eminim bugündü.'

Baxter, bu konuyla ilgilenmediğini ve daha fazla bir şey duymak istemediğini ima eden bir şekilde omuz silkti.

"Birkaç yıl önce o yanardağ patladığında beni bir hafta boyunca mağdur etti. Umarım Karayipler'de 'mahsur' kalmamıştır. Benim için onu arar mısın?"

Telefonun diğer ucundan Will Young şarkısının yüksek sesle çalması onu daha da sinirlendirmişti ve "Kendin ara onu," diye çıkıştı.

'Komutanla telefonda görüşmem var. Hemen yap!'

Bağlantının kurulmasını beklerken Baxter cep telefonunu çıkardı ve ezbere bildiği Chambers'ın ev numarasını çevirdi. Doğrudan telesekretere bağlandı:

'Chambers! Baxter arıyor. Neredesin, tembel herif? Kahretsin, umarım çocuklar bunu duymaz. Eğer Arley veya Lori dinliyorsa, lütfen "herif" ve "kahretsin" kelimelerini görmezden gelsinler.'

Hastanede çalışanlardan biri sonunda diğer telefonu açtı ve Baxter'ı hazırlıksız yakaladı.

"Lanet olsun," diye patladı telefona, ardından aniden telefonu kapattı.

Wolf, saatler geçtikçe kendini tamamen çaresiz hissediyordu. Saat 14.30'da, Rana'nın kuzeninin evine gönderdiği memurdan bir telefon aldı. Diğer tüm olası ipuçları gibi, bu da sonuçsuz kalmıştı. Wolf, Rana ve ailesinin arkadaşları veya akrabaları tarafından saklandığından emindi. Beş aydan fazla bir süre önce iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlardı ve yanlarında okul çağında iki çocuk vardı; bu çocuklar hafta içi dikkat çekici olurlardı. Yorgun gözlerini ovuşturdu ve Simmons'ın küçük ofisinde volta attığını, amirlerinden gelen bitmek bilmeyen telefon görüşmeleriyle uğraşırken, son hasarı değerlendirmek için haber kanallarını karıştırdığını gördü.

Yarım saat daha olaysız geçti, ardından Finlay aniden bağırdı.

'Bir şey buldum!'

Wolf ve diğerleri, üzerinde çalıştıkları işi bırakıp dinlemeye koyuldular.

'Rana'nın annesi 1997'de öldüğünde, evi iki oğluna miras bıraktı, ancak ev hiçbir zaman satılmadı. Birkaç yıl sonra, evi Rana'nın yeni doğan kızına devrettiler. Şüphesiz bir başka vergi kaçırma yöntemi.'

'Nerede?' diye sordu Wolf.

'Lady Margaret Yolu, Southall.'

"Kesinlikle öyle olmalı," dedi Wolf.

Wolf taş-kağıt-makas oyununu kaybetti ve mahcup bir şekilde Simmons'ın telefon görüşmesini yarıda kesti. Başmüfettiş toplantı odasına katıldı ve Finlay keşfettiklerini açıkladı. Wolf ve Finlay'in Rana'yı yalnız başlarına yakalamalarına karar verildi. Gizlilik, hayatta kalması için çok önemliydi ve basının onları yerden yere vurmasına izin vermek, Rana'yı

bulamadıklarını açıkça göstermek ve Perşembe sabahı onu sağ salim ortaya çıkarmak onların işine yaradı.

Simmons, gizli nakliye ve koruma konusunda çok daha donanımlı olan İngiltere Koruma Altındaki Kişiler Servisi'ndeki bağlantılarını kullanarak Rana'nın güvenli olduğu ilan edilene kadar ortak sorumluluk üstlenme fikrini ortaya attı. Tam telefonu eline almıştı ki toplantı odasının kapısına hafif bir tıkırtı geldi.

"Şimdi olmaz!" diye bağırdı, genç bir subay çekinerek odaya girip kapıyı arkasından kapatırken. "Şimdi olmaz dedim!"

'Sözünüzü kesmek zorunda kaldığım için çok üzgünüm efendim, ama bence mutlaka cevaplamanız gereken bir telefon görüşmesi var.'

'Peki neden böyle düşünüyorsunuz?' diye sordu Simmons küçümseyerek.

'Çünkü Vijay Rana az önce Southall Polis Karakoluna gidip teslim oldu.'

'Ah.'

BÖLÜM 11

Salı, 1 Temmuz 2014

16:20

Finlay, otoyolun dış şeridinde arabanın direksiyonunda uyuyakalmıştı. Kırk dakikadan fazla süredir trafikte bekledikleri için bu durum, olabileceği kadar felaket olmamıştı. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki horlamaları sudan çok ince metale çarpan taşların sesi gibi geliyordu. Ön cam silecekleri çoktan işlevini yitirmişti ve ilerideki gecikmenin sebebi muhtemelen buydu.

Anonim kalma çabasıyla, basın mensuplarının yanından başarıyla geçerek aniden bastıran yağmurdan korunmak için geri çekilen bir ortak araç kullanmışlardı. Sirenleri olsa bile, dört şeritli yolun dış şeridinde sıkışıp kalmışlardı ve tıkanmış trafik her boşluğa yayılmıştı. On metreden daha az bir mesafede, ulaşılması imkansız bir şekilde dışarıda kalan emniyet şeridine asla ulaşamazlardı.

Wolf, Southall Polis Karakolu'nda Başmüfettiş Walker ile görüşmüştü. Walker, Wolf'un hemen hem yetenekli hem de zeki biri olarak izlenimini edinmişti. Walker, Rana'yı karakola vardığında aramış ve kapıda nöbetçi bir adamıyla birlikte onu bir gözaltı hücresine kapatmıştı. Wolf'a, kendisi de dahil olmak üzere sadece dört kişinin Rana'nın binada olduğunu bildiğini söylemişti. Adamlarına, hatta görevdeki meslektaşlarından bile sır saklamaları için yemin ettirmişti. Walker, Wolf'un isteği üzerine, uydurma bir gaz kaçağı bahanesiyle karakolu halka kapatmış ve memurlarına

molalarını diğer karakollarda geçirmelerini söylemişti. Gecikmeye rağmen Wolf, Rana'nın şimdilik güvende olduğuna ikna olmuştu.

Beş aracın karıştığı zincirleme kaza, sonunda yakın şeritten geçen yavaş ilerleyen trafiğe eğlence sağlamak için kenara çekildi. Bir saatten biraz fazla bir süre sonra Southall'a ulaştılar ve Wolf ile Finlay arabadan inerken karanlık gökyüzünde ilk gök gürültüsü sesleri yankılandı. Sokak lambaları çoktan yanmış, şemsiyelerin tepelerinden ve oluklardan taşan su selinden yansıyarak, ana caddedeki yoğun trafiği geride bırakıyordu.

Otoparktan karakolun arka girişine kadar on saniyelik bir koşudan sonra ikisi de sırılsıklam olmuştu. Başkomiser onları içeri aldı ve ardından kapıyı hızla arkalarından kilitledi. Finlay'in yaşına yakındı ve tanıdık üniformasını gururla giyiyordu. Saçlarının ciddi şekilde dökülmesi ona o kadar yakışıyordu ki, sanki bilerek kel kalıyormuş izlenimi veriyordu. Onları sıcak bir şekilde karşıladı ve onları mola odasına götürdü, orada her birine sıcak bir içecek ikram etti.

'Peki beyler, Bay Rana için bir plan var mı?' diye sordu Walker. Soruyu Finlay'e yöneltti, muhtemelen yaşlı adama bir nezaket göstergesi olarak, çünkü Wolf'un düzenlemeleri yaptığının farkındaydı.

Finlay, sırılsıklam olmuş koluyla yüzündeki yağmur suyunu silerken, "Koruma Altındaki Kişiler için bir şeyler ayarlamak için oldukça kısa bir süre," dedi. "Onun güvenliğinin sağlanacağından emin olana kadar harekete geçmeyecekler."

"O halde bunu sizin son derece yetenekli ellerinize bırakıyorum," dedi Walker. "Lütfen kendinizi evinizde gibi hissedin."

Walker odadan çıkmak üzereyken Wolf, 'Onunla konuşmak istiyorum,' dedi.

Cevap vermeden önce biraz düşündü, belki de cevabında en az kırıcı ifadeyi bulmaya çalışıyordu.

'DS Fawkes, şu sıralar oldukça ünlüsünüz,' diye başladı.

Wolf bu konuda nereye varmak istediğinden emin değildi.

'Gerçi, bunu söylerken saygısızlık etmek istemem ama tüm bunlar olmadan önce de öyleydiniz, değil mi?'

'Anlam?'

'Yani, Bay Rana bu öğleden sonra resepsiyona sendeleyerek geldiğinde oldukça üzgündü. Eşi ve çocuklarından uzaklaşmak istiyordu ki bu, içinde

bulunduğu koşullar altında oldukça anlaşılabilir bir durum. Sonra birden yıkıldı ve ölen kardeşi için ağlamaya başladı.'

'Anlıyorum,' dedi Wolf, Walker'ın çekincelerini şimdi anlayarak: biliyordu. Wolf biraz sinirlenmişti; ancak baş müfettişin sadece işini yaptığını takdir ediyordu. 'Vijay Rana'yı daha önce hiç tanımamıştım, hatta adını bile duymamıştım. Onunla ilgili tek ilgim onu hayatta tutmak ve görüşmemiz sırasında korunmaya ihtiyacı olan biri varsa o da benim.'

"O halde, mahkumla görüşmeniz sırasında her zaman hazır bulunmama itiraz etmezsiniz," dedi Walker.

Wolf, umursamaz bir tavırla, "Bu kesinlikle kendimi daha güvende hissetmemi sağlardı," dedi.

Walker onları binanın arka tarafındaki gözaltı odasına götürdü; burada durumdan haberdar olan diğer üç memur gergin bir şekilde bekliyordu. Başkomiser Wolf ve Finlay'i onlarla tanıştırdıktan sonra nöbet tutan memurdan Rana'nın hücresinin kapısını açmasını istedi.

Walker onlara, "Onu diğer misafirlerimizden olabildiğince uzağa, en uç köşeye yerleştirdik," dedi.

Kapı ağır ağır açıldı ve küflü bir tuvalet ile tahta bir bankın üzerine serilmiş mavi yatak ve yastıktan oluşan hücre ortaya çıktı. Rana, başını ellerinin arasına almış, hâlâ su lekeli bir anorak giymiş halde oturuyordu. Walker, mahkumuna yavaşça yaklaşırken arkalarından kilit yüksek sesle tıkırdadı.

'Bay Rana, bu iki memur şu görevden sorumlu:'

Rana yukarı baktı ve kan çanaklı gözleri Wolf'a takılınca banktan fırlayıp ileri atıldı. Geçerken Walker kollarından birini, Finlay ise diğerini tuttu. Onu çığlıklar atarak banka geri sürüklediler:

'Seni şerefsiz! Seni şerefsiz!'

İki deneyimli polis memuru, kısa boylu ve aşırı kilolu olan Rana'yı kolayca etkisiz hale getirdi. Birkaç günlük sert sakal, aşırı büyük yüzünde düzensiz bir şekilde uzamıştı. Teslim olurken adeta çöktü ve yastığına yüzünü gömerek ağlamaya başladı. Walker ve Finlay, adam tekrar yerine oturduğunda dikkatlice ellerini bıraktılar. Ortam yavaş yavaş sakinleşti.

"Kardeşin için başsağlığı diliyorum," dedi Wolf alaycı bir gülümsemeyle. Rana'nın öfkeli gözleri ona dikildi. "Gerçekten de tam bir pislikti."

Walker ve Finlay onu tekrar banka oturtmaya çalışırken Rana, "Seni şerefsiz!" diye tekrar bağırdı.

"Kahretsin, Will," diye yakındı Finlay, yanlışlıkla kasıklarına isabet eden bir diz darbesinden sonra.

'Bunu bir daha yaparsan, Fawkes,' diye öfkeyle çıkıştı Walker, 'onu durdurmaya bile çalışmam.'

Wolf özür dileyen bir el kaldırdı ve duvara yaslanmak için birkaç adım geri çekildi. Rana sakinleştikten sonra Finlay ona durumu açıkladı: teslim olma haberini nasıl sadece birkaç kişiye sakladıklarını, Koruma Altındaki Kişilerden talimat beklediklerini, güvende olacağını ve teslim olmakla doğru kararı verdiğini anlattı. Eğitimine uygun olarak, Rana'nın güvenini kazanmak için yeterli bilgiyi verdikten sonra Finlay, sohbet havasında sorular sormaya başladı. Rana'ya listedeki diğer kişilerden herhangi birini tanıyıp tanımadığını, ona zarar vermek isteyen kişilerin isimlerini, son zamanlarda olağan dışı telefon görüşmeleri veya olaylar olup olmadığını sordu.

Finlay, Wolf'un daha önce hiç duymadığı kadar kibar bir şekilde, "Kardeşiniz hakkında size birkaç soru sorabilir miyim?" diye sordu. Rana'nın hassas noktası olduğunu açıkça tespit ettikleri noktada adeta parmak uçlarında dolaşıyordu.

Wolf, durumu daha da kötüleştirmemek için gözlerini sıkıca yere dikti.

'Neden?' diye sordu Rana.

Finlay, "Çünkü listedeki isimlerle daha önce suçladığı kurbanlar arasında mutlaka bir bağlantı olmalı," diye yumuşak bir sesle açıkladı.

Wolf gözlerini devirdi.

'Tamam,' dedi Rana.

'Kardeşinizle en son ne zaman görüştünüz?'

'2004… 2005 mi?' diye tereddütle yanıtladı Rana.

'Yani bu, duruşmada bulunmadığınız anlamına mı geliyor?'

'Hayır, değildim.'

Wolf, beş dakikadan uzun bir süre sonra ilk kez konuşarak, 'Neden?' diye sordu.

Walker, Rana'yı yakalamak için uzandı; ancak adam ne hareket etmeye ne de soruyu yanıtlamaya çalıştı.

Wolf, Walker ve Finlay'in bakışlarını umursamadan, "Kendi kardeşinin duruşmasının tek bir gününe bile gelmeyen nasıl bir adamdır?" diye devam

etti. "Size söyleyeyim: Gerçeği zaten bilen, kardeşinin suçlu olduğunu zaten bilen bir adamdır."

Rana yanıt vermedi.

' *İşte bu* yüzden yıllar önce adınızı değiştirdiniz. Onun ne yapacağını biliyordunuz ve kendinizi ondan uzaklaştırmak istediniz.'

'Böyle bir şey yapacağını hiç bilmiyordum...'

"Biliyordun," diye bağırdı Wolf, "ve hiçbir şey yapmadın. Küçük kızın kaç yaşında?"

"Fawkes!" diye bağırdı Walker.

'Kaç yaşındasın?' diye bağırdı Wolf.

'On üç,' diye mırıldandı Rana.

"Eğer ben onu durdurmasaydım, kardeşinin küçük kızını çoktan diri diri yakmış olup olmayacağını gerçekten merak ediyorum. Kız onu tanıyordu, muhtemelen ona güveniyordu. Böylesine kolay bir hedefe ne kadar süre direnebileceğini düşünüyorsun?"

'Durun artık!' diye bağırdı Rana, tıpkı bir çocuk gibi ellerini kulaklarının üzerine götürerek. 'Lütfen, durun artık!'

"Sen, Vijay *Khalid* , bana borçlusun!" diye tısladı Wolf.

Hücre kapısına yumruklarıyla vurdu ve Finlay ile Walker'ı inleyen mahkumla baş başa bıraktı.

Saat 19:05'te Wolf, en geç 22:30'da birinin yanlarında olacağı konusunda bilgilendiren bir telefon aldı. Koruma altındaki kişiler, Rana'nın hayatına yönelik tehdidin aciliyetini göz önünde bulundurarak, uygun şekilde eğitilmiş görevliler ve uygun bir güvenli ev ayarlama sürecindeydi. Wolf haberi Walker ve görevlilerine iletti ve onlar da Wolf'un çoktan istenmeyen bir misafir olduğunu gizlemeye çalışmadılar.

Onların acımasız bakışlarından bıkan adam, Finlay, kendisi ve tutsak için biraz yiyecek almaya karar verdi (tedbir olarak Walker'a Rana'ya olay yerinde hiçbir şey yedirmemesi talimatını vermişti). Herkese patates kızartması almayı cömertçe teklif etti; bunu onlara bir şey borçlu hissettiği için değil, içeri eli boş dönmesine izin vermeyeceklerinden emin olamadığı için yaptı.

Wolf ıslak paltosunu giydi ve polis memurlarından biri onun için güçlendirilmiş kapıyı açık tuttu. Görünüşe göre kalın metal, dışarıdaki fırtınanın sesini azaltmıştı. Wolf, her araba derin bir su birikintisinden

geçtiğinde kaldırıma su basan mini tsunamilere karşı ilerlemesini zamanlamaya çalışarak ıssız ana caddeye koştu. Balık ve patates kızartması dükkanını buldu ve kaygan, çamur lekeli zemine adım attı. Sağır edici yağmurun üzerine kapıyı kapatırken telefonunun çaldığını fark etti.

'Kurt,' diye yanıtladı.

"Merhaba Will. Ben Elizabeth Tate," dedi kısık bir ses.

'Liz, senin için ne yapabilirim?'

Elizabeth Tate, sert mizaçlı bir savunma avukatıydı ve aynı zamanda Londra'nın merkezindeki birçok polis karakolunda nöbetçi avukat olarak görev yapıyordu. Neredeyse otuz yıldır bu işteydi; hazırlıksız yakalananların (sarhoşlardan katillere kadar) ilk savunma hattı, yalnız ve perişan haldekilerin tek destek sesiydi. Zaman içinde aralarında birçok anlaşmazlık yaşanmış olsa da, Wolf Elizabeth'i severdi.

Diğer avukatlar, şüphesiz suçlu olan müvekkillerinin hatırı için değil, kendi egolarını korumak için yalan söylerken, Elizabeth onları hukukun izin verdiği ölçüde savunur, daha fazlasını yapmazdı. Nadiren araları bozulduğunda ise, bunun nedeni müvekkilinin masumiyetine içtenlikle inanmasıydı ve bu koşullar altında en iyileri kadar acımasız ve tutkuyla mücadele edebiliyordu.

"Sanırım şu anda Bay Vijay Rana'yı koruyorsunuz," dedi.

"Kızarmış sosis ve patates kızartmasını iki kere lütfen, canım," diye sipariş verdi arka plandan biri.

Wolf, vereceği cevaba karar verirken konuşmacının üzerini örttü.

'Ne demek istediğini anlamıyorum...'

'Rol yapmayı bırakın. Karısı beni aradı,' dedi Elizabeth. 'Geçen yıl onu ben temsil etmiştim.'

'Vergi kaçırmak için mi?'

'Yorum yok.'

'Vergi kaçırma suçundan.'

'Simmons ile zaten görüştüm ve bu akşam müvekkilimle görüşmeme izin vermeyi kabul etti.'

'Kesinlikle hayır.'

'Telefonda size Polis ve Ceza Kanunu'ndan alıntılar yapmaya mı zorlayacaksınız beni? Az önce patronunuza tam olarak bunu yirmi dakika boyunca yaptım. Bay Rana sadece sizin korumanız altında değil, aynı zamanda bir suçtan dolayı tutuklu. İkimiz de biliyoruz ki, önümüzdeki iki

gün içinde size veya başkasına söyleyeceği her şey, mahkemedeki davasına zarar verecek şekilde onu daha da suçlu duruma düşürebilir.'

'HAYIR.'

'Üzerimde ve eşyalarımda yapılacak kapsamlı bir aramaya razı oldum ve elbette, uygulamaya koyduğunuz diğer tüm prosedürlere de uyacağım.'

'HAYIR.'

Elizabeth iç çekti.

"Önce Simmons'la konuş, sonra beni ara," dedi ve telefonu yüzüne kapattı.

Wolf, istasyonda ıslak patates kızartmalarının son kalıntılarını ayıklarken telefonda Elizabeth'e "Ne zaman burada olabilirsin?" diye mırıldandı.

O ve Simmons on dakika boyunca tartıştılar, ancak davadan korkan komiserlerinin böyle bir konuda geri adım atacağını düşünmek gerçekçi değildi – hâlâ yargılamayı planladıkları bir suçtan dolayı bir mahkûmun yasal danışmanlık hakkını reddetmek. Wolf'un emirlerini baltalayacağını bekleyen Simmons, ona Cumartesi akşamı yaptıkları konuşmayı hatırlattı. Wolf'u her an davadan uzaklaştırabileceğini yineledi. Ayrıca Rana'ya avukatını reddetmenin, aleyhindeki davanın düşürülmesi için gerekçe olabileceğini belirtti; bir suçlunun hayatını kurtarmış olurdu, ancak onu serbest bırakırdı.

Wolf, isteksizce de olsa Elizabeth'i geri aramıştı.

'Brentford'daki işlerimi bitirmem gerekiyor, sonra yolda Ealing'e kısa bir uğramam lazım. Saat onda yanınızda olmalıyım.'

'Bu çok riskli bir durum. Maçın son anlarında, buçukta oyundan çıkarılıyor.'

'Orada olacağım.'

Şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu ve ardından gözaltı odasındaki tüm ışıklar söndü. Birkaç dakika sonra, acil durum aydınlatmasının ürkütücü parıltısı karanlığı biraz hafifletti. En yakın hücrelerden birindeki bir mahkum, kapısını ritmik bir şekilde tekmelemeye başladı. Boğuk vuruşlar, klostrofobik koridoru bir savaş davulu gibi doldururken, duvarların ötesinde sessiz bir fırtına şiddetle devam ediyordu. Wolf ayağa kalktı ve Elizabeth'in telefonunu kapattı.

Elinin titrediğini fark etti ve bunun sebebini görmezden gelmeye çalıştı: Bu onun kâbusuydu, güvenlikli koğuşta geçirdiği sayısız uykusuz gece,

koridor labirentini dolduran bitmek bilmeyen çığlıkları dinlemek, çaresiz bedenlerin hareket etmeyen kapılara çarpmasının nafile seslerini duymak. Kendini toparlamak için bir an durdu ve sonra elini cebine soktu.

"Rana'nın durumunu kontrol etmek istiyorum," diye seslendi işlem istasyonunun yanındaki diğerlerine.

O ve Walker, istikrarlı ritmin giderek yükseldiği karanlık koridorda ağır adımlarla ilerlediler. Rana'nın odasını koruyan görevli aceleyle kapıyı açtı. İçerisi zifiri karanlıktı. Koridordan gelen zayıf ışık karanlığı zar zor delip geçiyordu.

'Bay Rana?' diye sordu Walker. 'Bay Rana?'

Finlay elinde bir meşale ile arkalarından belirdi. Meşalenin ışığını odanın içinde çılgınca salladı ve ardından bankta hareketsiz yatan figürün üzerine doğrulttu.

"Kahretsin," dedi Wolf, karanlık odaya dalıp Rana'yı sırt üstü çevirdi. İki parmağını adamın boynuna bastırarak nabzını aradı.

Rana'nın gözleri aralandı ve derin uykuda olduğu için korku dolu bir çığlık attı. Finlay koridorda kıkırdarken Wolf rahat bir nefes aldı. Walker ise sanki saat 22:30'un bir an önce gelmesini istiyormuş gibi görünüyordu.

BÖLÜM 12

Salı, 1 Temmuz 2014

23:28

Wolf'un Koruma Altındaki Kişiler ekibinden en son duyduğuna göre, hâlâ M25'te mahsur kalmışlardı. Gözaltı memurlarından biri, gecikmeye neden olan olayla ilgili BBC *Haberleri'nin* yayınını izleyebilmeleri için telefonunu tezgâhın üzerine koymuştu. Görünüşe göre bir kamyon yolun ortasına devrilmişti. Otoyola iki hava ambulansı inmişti ve en az bir kişinin öldüğü doğrulanmıştı.

Gözaltı odasında ışıklar tekrar yanmıştı ve dışarıdaki fırtına şiddetlendikçe oda giderek daha da sıcak ve rahat bir hale geliyordu. Finlay yine plastik bir sandalyede uyuyordu. Bir polis memuru Rana'nın hücresini koruyordu, diğer ikisi ise Walker'ın arkasından birbirlerine bıkkın bakışlar atıyorlardı. On iki saatlik vardiyanın on beşinci saatine girmişlerdi ve kendilerini gözaltı hücrelerinde bulunan insanlar kadar hapsedilmiş hissediyorlardı.

Wolf, eşi benzeri görülmemiş hava koşulları nedeniyle ciddi şekilde geciken Elizabeth'i beklemek üzere arka kapının yanında bekliyordu. Ondan aldığı son mesajda, beş dakikadan az bir süre kaldığını ve çaydanlığı kaynatmasını söylemişti.

Wolf, su basmış otoparka ve tıkanmış drenajlardan fışkıran kirli suya bakarken, yaklaşan fırtınanın şiddetini de gözleriyle izledi. İki far ışığı köşeyi dikkatlice döndü ve bir taksi bir dakikadan fazla bir süre girişin

önünde bekledi. Arka koltuktan elinde evrak çantası olan kapüşonlu bir kişi çıktı, basamaklardan yukarı koştu ve metal kapıya aceleyle vurdu.

"Kim o?" diye seslendi Wolf, kapüşonun altındaki yüzü seçemeyince.

'Sence kim?' diye bağırdı Elizabeth'in boğuk sesi.

Wolf kapıyı açtı ve Meteoroloji Dairesi'nin tahmin ettiği gibi şiddetli rüzgarlar kağıtları ve posterleri odanın her yerine savururken, yatay bir yağmurla ıslandı. Ağır kapıyı tekrar kapatmak için tüm gücünü harcaması gerekti.

Elizabeth sırılsıklam olmuş paltosunu çıkardı. Elli sekiz yaşındaydı ve gri saçlarını her zaman sıkı bir at kuyruğu şeklinde toplardı. Wolf onu sadece üç kıyafetle görmüştü. Her biri, yirmi yıl önce satın alındığında son derece pahalıymış gibi görünüyordu, ancak şimdi yıpranmış ve modası geçmişti. Ne zaman karşılaşsalar, sigarayı tekrar bırakmış olurdu, ama her zaman taze sigara kokusu yayardı ve gösterişli pembe ruju her zaman karanlıkta sürülmüş gibi görünürdü. Wolf'a baktığında sarı dişli, sevgi dolu bir gülümseme belirdi yüzünde.

'Liz,' diye selamladı.

"Merhaba tatlım," dedi, paltosunu en yakın sandalyeye fırlattıktan sonra ona sarılıp her iki yanağına da abartılı iki öpücük kondurdu. Onu normalden biraz daha uzun süre kucakladı. Wolf bunun, onun iyiliğine dair annelik endişesini iletmek için yapıldığını varsaydı.

"Dışarısı çok pis," dedi salondakilere, henüz farkına varmamışlarsa diye.

"İçecek ister misiniz?" diye sordu Wolf.

"Bir fincan çay için ölürdüm," dedi ona, çok daha geniş bir izleyici kitlesini hak edecek kadar abartılı bir tonda.

Wolf, taktiksel içeceği hazırlamak için ayrıldı ve Walker ile memurlarını güvenlik aramalarını yapmakla baş başa bıraktı. Yıllardır tanıdığı, bir dostu olan bir meslektaşını elle aramaya tabi tutmaktan rahatsızlık duyuyordu. En azından bu şekilde, olayda hiçbir dahli yokmuş gibi görünecekti. Elizabeth'in Finlay ile şakalaştığını ve Finlay'in de onun evrak çantasının içeriğini karıştırdığını görmek için gözaltı odasına dönmeden önce olabildiğince oyalandı. Üzerinde gravür bulunan bir çakmak (ki Elizabeth bunu sadece duygusal nedenlerle saklıyordu) ve iki pahalı tükenmez kalem çıkarmıştı.

'Onaylandı!' diye gülümsedi Finlay.

Çantayı kapattı ve Elizabeth'e geri uzattı; Elizabeth de ılık çayını birkaç yudumda içti.

'Peki, müvekkilim nerede?'

"Seni onun yanına götüreceğim," dedi Wolf.

'Biraz mahremiyete ihtiyacımız olacak.'

'Kapıda biri olacak.'

'Bu gizli bir konuşma canım.'

'O zaman sessiz konuşsan iyi olur,' diye omuz silkti Wolf.

Bu durum Elizabeth'in gülümsemesine neden oldu.

'Yine aynı ukalalık yapıyorsun, değil mi Will?'

Rana'nın hücresinin kapısına vardıklarında Wolf'un cep telefonu çaldı. Nöbetçi polis memuru Elizabeth'i içeri aldı ve kapıyı tekrar kilitledi. Wolf memnun bir şekilde koridorda geri döndü ve telefonu açtı. Arayan Simmons'tı ve iki haber veriyordu. Koruma altındaki kişilerin nihayet hareket edebildiğini ve yarım saat içinde yanlarında olacaklarını yeni öğrenmişti. Ardından daha tartışmalı olan ikinci konuya geçti: Wolf ve Finlay'in Rana'ya eşlik etmesine izin verilmeyecekti.

Wolf kararlı bir şekilde, "Onlarla gidiyorum," dedi.

Simmons, "Uymaları gereken katı protokoller var," diye savundu.

'Umurumda değil... Onu öylece teslim edip, kim bilir nereye götürmelerine izin veremeyiz.'

'Yapabiliriz ve yapacağız.'

'Bunu kabul ettin mi?' Wolf, şefinden açıkça hayal kırıklığına uğramıştı.

'Evet, yaptım.'

'Bırakın ben onlarla konuşayım.'

'Olmayacak.'

'Nazik olacağım, söz veriyorum. Lütfen durumu açıklayayım. Numara nedir?'

Wolf'un ucuz dijital saati gece yarısını bip sesiyle bildirirken, kendilerine doğru gelen ekibin lideriyle tartışıyordu. Her koşulda protokolü çiğnemeyi akılsızca reddeden inatçı adama karşı öfkesi giderek artıyordu. Yüz yüze daha rahat konuşabileceğini düşünen Wolf, adama "şerefsiz" dedi ve telefonu kapattı.

Finlay, Walker ve başka bir polis memuruyla birlikte küçük bir hava durumu tahminini izlerken, "Hiç arkadaşın olmaması mucize," dedi.

"Saatte 90 mile varan rüzgarlar," diye bozuk bir ses onları uyardı.

Finlay sözlerine şöyle devam etti: "Bu gençler çok iyi eğitilmişler. Bu kadar kontrolcü olmayı bırakmalısın."

Wolf, kalan birkaç arkadaşlığından birini tehlikeye atacak bir şey söylemek üzereyken, memurun Rana'nın hücresinin kilidini açtığını duydu. Elizabeth koridora geri çıktı. Kapı arkasından kapanıp kilitlenirken, müvekkiline hâlâ kısa vedalar ediyordu. Koridorda ilerlerken çıplak ayakları bej renkli zemine çarpıyordu (Walker, gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarını elinden almıştı). Wolf'un yanından tek kelime etmeden geçti ve eşyalarını masadan topladı.

'Liz?' dedi, ruh halindeki ani değişim karşısında şaşkına dönmüştü. 'Her şey yolunda mı?'

"Pekala," diye yanıtladı paltosunu üzerine geçirirken. Düğmelerle uğraşırken elleri titremeye başladı. Sonra, Wolf'un şaşkınlığı karşısında, gözyaşlarını sildi. "Gitmek istiyorum lütfen."

Kapıya doğru yürüdü.

'Seni üzecek bir şey mi söyledi?' diye sordu Wolf. Kendi kendine öfkelendiğini hissedebiliyordu. Her gün insanlığın en kötü yanlarıyla uğraşmak zorunda kalan bu kadını koruma içgüdüsüyle doluydu. Elizabeth'in kalın derisinin altına inmek için hak edilmemiş, acımasız bir lafın gerekeceğini biliyordu.

"Ben koca bir kızım, William," diye tersledi. "Kapıdan, şimdi lütfen."

Wolf yanına gidip ağır demir çubuğu kaydırdı. Elizabeth dışarı adımını attığında, uzaktan gelen gök gürültüsüne bir rüzgar ve yağmur dalgası daha eşlik etti.

"Çantan!" dedi Wolf, çantayı Rana'nın yanında bırakmış olabileceğini fark ederek.

Elizabeth çok korkmuş görünüyordu.

"Onu senin için alabilirim. Bir daha onu görmene gerek yok," dedi.

'Sabah gelip alacağım.'

'Saçmalama.'

"Tanrım, Will, bırakın artık!" diye bağırdı ve sonra sendeleyerek merdivenlerden aşağı indi.

Finlay gözlerini küçük ekrandan ayırmadan, 'Bütün bunlar neydi?' diye sordu.

Wolf, Elizabeth'in ana caddeye doğru köşeyi dönmesini izledi. Yavaş yavaş, göğsünde huzursuz bir his kabarmaya başladı. Saatine baktı: 00:07

Koridorda geriye doğru koşarken "Kapıyı açın!" diye bağırdı.

Telaşlanan polis memuru anahtarları yere düşürdü ve Walker'a yetişmesi için zaman tanıdı. Kilit sertçe kapandı ve Wolf ağır kapıyı iterek açtı; Rana'yı yatağın üzerinde dik otururken gördü. Arkasından Walker'ın rahat bir nefes verdiğini duydu…

…ve sonra oturan mahkûma tekrar baktığında nefesi kesildi.

Rana'nın başı öne doğru sarkmış, yüzü ölülerin mor ve ezik renkleriyle kaplı, kan çanaklı gözleri yuvalarından doğal olmayan bir şekilde fırlamış haldeydi. Piyano teli gibi görünen bir şey boynuna birkaç kez dolanmış, koyu teninde derin çizgiler oluşturmuştu. Açık evrak çantasının iç kenarından daha fazla tel çıkıyordu, artık göz önünde saklı olmadığı için bu durum apaçık ortadaydı.

"Ambulans çağırın!" diye bağırdı Wolf, koridorda hızla geri dönüp gece karanlığına doğru koşarken.

Kaygan basamaklardan hızla aşağı atladı, sular altında kalmış otoparktan geçti ve sağanak yağmur yüzüne çarparken ana caddeye çıktı. Otuz saniyeden az bir süre geçmişti, ancak Elizabeth ıssız kaldırımda hiçbir yerde görünmüyordu. Fırtınanın gürültüsünün dezavantajlı olduğunu bilerek karanlık dükkan vitrinlerinin önünden koştu. Geçen her araba, hızla geçerken yüzeydeki su püskürtmesinin yükselip alçalmasıyla daha çok kalkış yapan bir uçağın sesine benziyordu. Milyonlarca yağmur damlası, park halindeki arabaların metal tavanlarına çarptıkça daha da şiddetleniyordu.

'Elizabeth!' diye bağırdı, ama sesi rüzgârda kayboldu.

İki dükkan arasındaki bir ara sokaktan hızla geçti ve durdu. Adımlarını geri takip ederek, dar geçidin karanlık ağzında durdu ve karanlığa doğru gözlerini kısarak baktı. Biraz daha içeri girdi, yağmurun cam şişelere, atılmış ambalajlara ve görünmez ara sokak zeminini kaplayan diğer çöplere çarpma sesini dinledi.

'Elizabeth?' diye usulca seslendi. Biraz daha yaklaştı. Ayaklarının altındaki zeminin çatladığını hissedebiliyordu. 'Elizabeth?'

Ani bir hareket duydu ve ardından soğuk tuğla duvara itildiğini hissetti. Uzandı ve neredeyse bir avuç giysiyi yakalayacaktı ki Elizabeth sokağa doğru koştu.

Wolf, turuncu bir sokak lambasının loş ışığına çıktığında sadece birkaç saniye gerideydi. Elizabeth paniğe kapıldı ve pervasızca yola fırladı. Bir

station wagon araba, ondan sadece birkaç santim ötede kayarak durdu ve zaten sağır edici geceye öfkeli bir korna sesi daha ekledi. Elizabeth şimdi ondan birkaç metre öndeydi. Tuhaf bir şekilde, adımları yavaşlamaya başlayınca cep telefonunu çıkardı ve kulağına tuttu. Wolf hızla yetişiyordu ve çıplak ayakla yağlı su birikintilerinde ve çamurlu yol kenarlarında koştuğu için ayak tabanlarını kaplayan kanı ve kiri görebiliyordu. Sonunda duyabileceği mesafeye geldiğinde, telefonda nefes nefese konuştuğunu duyabiliyordu:

'Bitti! Bitti!'

Elini uzatıp onu yakalamaya çalışırken, kadın aniden tekrar yola döndü. İçgüdüsel olarak onu takip etti, trafikte bir boşluk olup olmadığından emin değildi. Elizabeth geniş yolun ortasındaki yaya adasına tökezleyerek düştü ve asfalt zemine yuvarlandı. Tekrar elleri ve dizleri üzerine kalktığında, Wolf'un yolun ortasında durduğunu gördü. Yüzündeki dehşet ifadesini görünce, tam o sırada çift katlı otobüs üzerine doğru gelirken, onun bakışlarını takip etmek için döndü.

O hiç çığlık atmadı.

Wolf, on metreden fazla ileride, kaldırıma yaslanmış halde yatan buruşmuş bedene doğru yavaşça ilerledi. Arkasından daha fazla arabanın aniden durduğunu ve far ışıklarını kırık bedenin üzerine düşürdüğünü duydu. Gözlerinin dolduğunu hissetti; arkadaşının bunu neden yaptığını anlamaya çalışacak kadar bile travma geçirmiş ve bitkin düşmüştü.

Şaşkın otobüs şoförü, yanındaki birkaç yolcunun koltuklarından olup biteni hayretle izlediği sırada, sendeleyerek adama doğru ilerledi. Yüzünde bir umut ifadesi vardı; kadının hâlâ ayağa kalkabileceğine, belki de hiç yaralanmadığına, hayatının sonsuza dek değişmediğine dair bir umut. Wolf'un adamı teselli etme ya da ona kulak asma niyeti yoktu. Böylesine tehlikeli koşullarda yolda yatan bir kadını fark edemediği için suçlanamazdı, ama Elizabeth'in hayatına son veren oydu ve Wolf o anki öfkesine güvenmiyordu.

Giderek uzayan trafik kuyruğuna bir araba daha eklenince, karanlık yolun yeni bir bölümü aydınlandı ve Wolf, Elizabeth'in kırık telefonunun otobüsün çarptığı yerde durduğunu fark etti. Yavaşça telefona doğru sürünerek gitti ve telefonu çevirdiğinde aramanın hala devam ettiğini gördü. Telefonu kulağına sıkıca tutarak, hattın diğer ucunda hışırtılar ve sessiz nefes alışverişleri duyabiliyordu.

'Kim bu?' Wolf soruyu sorarken sesi titredi.

Hiçbir yanıt gelmedi, sadece dinleyen birinin düzenli nefes alışverişi ve arka planda bir yerlerde çalışan endüstriyel makinelerin sesi duyuluyordu.

'Ben Metropolitan Polisinden Dedektif Çavuş Fawkes. Kimsiniz?' diye tekrar sordu; gerçi cevabı zaten bildiğini hissediyordu.

Uzaktan mavi ışıklar yaklaşıyordu, ama Wolf hareketsiz oturmuş, katilin onu dinlediğini dinliyordu. Wolf onu tehdit etmek, korkutmak, bir şekilde ondan bir tepki almak istiyordu ama yaşadığı saf öfke ve nefreti asla dile getiremeyeceğini biliyordu. Bunun yerine, etrafındaki hareketliliği görmezden gelerek dinlemeye devam etti. Nefes alışverişini neden katilinkine uydurduğunu bilmiyordu, ama kısa bir süre sonra telefonun diğer ucundan yüksek bir cızırtı geldi ve hat aniden kesildi.

BÖLÜM 13

Çarşamba, 2 Temmuz 2014

05:43

Karen Holmes, bir sonraki trafik raporunu endişeyle bekliyordu. Bu erken sabah saatlerinden önce hiçbir zaman iyi uyuyamazdı ve gece boyunca şiddetli fırtına yüzünden birkaç kez uyanmıştı. Gloucester'daki bungalovundan karanlıkta çıktığında, çöp kutusunun yolun ortasında yattığını ve çit panellerinden birinin komşusunun arabasına yaslandığını gördü. Ağır ahşap paneli olabildiğince sessizce yerine koydu ve tatsız komşusunun kaputundaki ek çizikleri fark etmemesi için dua etti.

Karen, her ay başkentteki firmanın ana ofislerine yaptığı ziyaretten nefret ediyordu. Meslektaşlarının hepsi otel ve akşam yemeklerini masraf olarak gösteriyordu; ancak o, köpeklerine bu kadar düzenli olarak bakacak makul bir kişi bulamıyordu ve onların refahı onun önceliğiydi.

Otoyoldaki trafik şimdiden yoğunlaşmaya başlamıştı ve bitmek bilmeyen ortalama hız kontrolü, kilometrelerce uzanan plastik konileri korumak için ilerlemesini yavaşlatmıştı; bu koniler, birilerinin yakın gelecekte bir yerlerde bir çalışma başlatabileceği ihtimalini ima ediyordu.

Karen, bir haberi kaçırmış olabileceği paranoyasıyla radyosuyla oynamak için aşağıya baktı. Tekrar yola baktığında, orta refüjün çelik bariyerleri arasında büyük siyah bir çanta fark etti. Çantanın büyüklüğü ve şekli ona alışılmadık geldi. Tam yanına geldiğinde, saatte 49 mil hızla giderken, hareket ettiğini gördüğüne yemin edebilirdi. Dikiz aynasına baktığında, açıklanamaz bir şekilde tamponuna kadar hızlanıp saatte 90 mil

hızla sollama yapan Audi sedanı gördü; ya çok zengin ya da hız kameralarını umursamayacak kadar aptaldı.

Otoyolda ilerlemeye devam etti ve iki mil sonra bir kavşak olduğunu fark etti. Bir şey gördüğünden emin olsa bile (ki emin değildi), duracak vakti yoktu. Çanta muhtemelen şiddetli rüzgarlar nedeniyle oraya savrulmuştu ve arabası geçerken onu yerinden oynatmıştı; yine de Karen, içinde bir şey olduğu, hareket ediş biçimiyle ilgili bir şey olduğu hissinden kurtulamıyordu.

İki Staffordshire bull terrier cinsi köpeği de kurtarma köpeğiydi; birlikte bulunmuş ve bir çöp konteynerine ölüme terk edilmişlerdi. Bu düşünce onu her zaman fiziksel olarak hasta hissettirirdi. Yol çalışmasından çıkarken, bir BMW saatte yüz milin üzerinde bir hızla yanından geçti ve Karen, içindeki canlıların çok uzun süre yaşayamayacağından emindi.

Aniden direksiyonu çevirdi ve eski Fiesta'sı, titreşim şeritlerini geçip bağlantı yoluna girerken şiddetli bir şekilde titredi. Geri dönüp kontrol etmek yolculuğunu sadece on beş dakika geciktirecekti. Döner kavşağı döndü ve ters yönde otoyola yeniden katıldı.

Karen, o monoton yolda çantanın tam olarak ne kadar ilerlediğini hatırlamak zordu, bu yüzden yaklaştığını düşündüğünde yavaşladı. Çantayı ileride gördü, dörtlü flaşörlerini yaktı ve emniyet şeridine çekerek çantanın hizasında durdu. Siyah çantayı bir dakikadan fazla izledi, aptalca davranıp kendine kızdı, çünkü çanta bir sonraki hızla gelen araç tarafından savrulana kadar tamamen hareketsiz duruyordu. Sağa sinyal verdi ve iç şeride geri dönmek üzereyken çanta aniden ileri fırladı.

Karen, trafikte bir boşluk beklerken kalbi hızla çarpıyordu. Arabadan indi ve üç şeridi geçerek orta refüjün üzerinden atladı. Sadece birkaç metre öteden geçen arabaların gücünü hissedebiliyordu; üzerine toz ve yağlı su sıçratıyorlardı. Diz çöktü ve tereddüt etti.

'Yılan gibi davranmayın. Lütfen yılan gibi davranmayın,' diye fısıldadı kendi kendine.

Konuşurken, çantanın içindeki bir şey ona doğru kasıtlı bir hareket daha yaptı ve inleme sesleri duyduğunu sandı. Dikkatlice kağıt benzeri malzemeyi tuttu ve bir ucunda küçük bir delik açtı. Karen, içerideki şeyin gelen trafiğe doğru fırlayabileceğinden endişelenerek, yırtığı yavaşça daha da genişletti. Yüksek bir panik halindeyken, yanlışlıkla malzemenin yarısını yırttı ve kirli sarı saçlı bir kafa asfaltın üzerine saçılırken dehşet içinde

geriye düştü; bağlı ve ağzı tıkalı kadın etrafına telaşla baktı. Kocaman yalvaran gözlerle Karen'e baktı ve bilincini kaybetti.

Edmunds, New Scotland Yard'daki güvenlik kontrolünden geçerken adımlarında bir neşe vardı. Önceki gece için özür dilemek amacıyla Tia'yı akşam yemeğine çıkarmak için eve zamanında varmıştı. İkisi de şık giyinmek için çaba sarf etmiş ve birkaç saat boyunca bu tür lükslerin kendilerine doğal geldiğini düşünmekten mutluluk duymuşlardı. Üç çeşit yemek yemişler ve Edmunds hatta biftek bile sipariş etmişti. Bu yanılsamayı bozan tek şey, Tesco Clubcard kuponlarını kasadan nasıl geçireceğini bilmediğini restoranın diğer ucundaki amirine bağıran huysuz garson olmuştu.

Edmunds'ın keyfi, sonunda oje rengine uygun bir eşleşme bulunmasıyla yerine gelmişti. Bu bilginin nasıl bir fayda sağlayacağından henüz emin değildi, sadece Ragdoll'un dişi sağ kolunu tanımlamaya yönelik önemli bir adım olduğunu biliyordu. Ofise girdiğinde Baxter'ın zaten masasında olduğunu gördü. Odanın diğer ucundan bile, kötü bir ruh halinde olduğunu anlayabiliyordu.

'Günaydın,' diye neşeyle sordu Edmunds.

"Neye sırıtıyorsun sen?" diye tersledi.

'Güzel bir geceydi,' dedi Edmunds omuz silkerek.

'Vijay Rana için öyle değildi.'

Edmunds oturup dinlemeye başladı. 'O...?'

'Yıllardır tanıdığım Elizabeth Tate adındaki bir kadın için değil. Ve Wolf için de değil.'

'Wolf iyi mi? Ne oldu?'

Baxter, Edmunds'a önceki gece yaşanan olayları ve genç kadının o sabah erken saatlerde bulunmasını anlattı.

'Çanta adli tıp biriminde, ancak ambulans ekibi olay yerine vardığında bunu kadının ayağından sarkmış halde buldular.'

Baxter, Edmunds'a morgda kullanılan bir ayak etiketi içeren küçük bir plastik delil torbası uzattı.

Edmunds, "İlgili kişi: Dedektif Çavuş William Fawkes" diye okudu. "Henüz biliyor mu?"

'Hayır,' dedi. 'Wolf ve Finlay bütün gece ayaktaydı. Günün geri kalanında görevden alındılar.'

Bir saat sonra, bir kadın polis memuru, dehşete kapılmış kadını kalabalık ofisin içinden geçirdi. Doğrudan hastaneden getirilmişti ve hala kir içindeydi. Yüzü ve kolları kesik ve morluklarla doluydu ve keçeleşmiş saçları sarıdan siyaha kadar her tonu kaplıyordu. Her ani sese ve yeni bir sese alarma geçerek tepki veriyordu.

Olay yerine, kadının Elizabeth'in kızı Georgina Tate olarak teşhis edildiği haberi ulaşmıştı. Görünüşe göre iki gündür işe gelmemişti ve annesi kişisel sorunları gerekçe göstererek onun adına telefonla aramıştı. Kayıp ihbarı yapılmamıştı. Bu bilgi kırıntılarından bile neler olup bittiğini anlamak zor değildi ve Baxter, güçlü, becerikli ve sarsılmaz ahlaklı olduğunu bildiği bir kadını cinayete sürüklemenin bu kadar kolay olmasından rahatsız olmuştu.

Georgina Tate yenilenmiş görüşme odasına alınırken Baxter ciddi bir ifadeyle, "Henüz bilmiyor," dedi.

'Annesi hakkında mı?' diye sordu Edmunds.

'Bunu duyacak durumda görünmüyor, değil mi?'

Baxter eşyalarını toplamaya başladı.

'Bir yere mi gidiyoruz?'

'Hayır, değiliz,' dedi Baxter. 'Ben öyleyim. Wolf veya Finlay yokken, tüm bu sorunları benimkilerin üzerine bir de ben halletmek zorunda kalan aptalın kim olduğunu tahmin edin. Listede dördüncü sırada kim var?'

Baxter'ın bunu sormasına biraz şaşıran Edmunds, "Güvenlik görevlisi Andrew Ford," dedi.

'Tam bir pislik. Çok içki içiyor. Dün gece, ortalığı dağıtmasını engellemeye çalışan kadın bir polisin dişini kırmayı başardı.'

'Ben de seninle geleceğim.'

'Bununla başa çıkabilirim. Sonra gazeteci Jarred Garland ile bir görüşmem var, kendisi üç gün sonra ölecek...' Baxter parmaklarıyla saydı, 'son haftasını hepimizin ne kadar işe yaramaz olduğunu ve bir seri katilin hedef listesinde olmanın nasıl bir his olduğunu yazarak geçirmeye karar vermiş. Benden onu “yatıştırmam” ve “güvence vermem” istendi.'

' *Sen mi* ?' diye sordu Edmunds inanmaz bir şekilde. Neyse ki Baxter onun inanmazlığını bir iltifat olarak algıladı. 'Ne yapmamı istiyorsun?'

'Georgina Tate'in hatırladığı işe yarar bir şey olup olmadığını öğrenin. Yüzükle ilgili soruşturmayı sürdürün; kimin için yapıldığını bilmemiz gerekiyor. Adli tıp uzmanlarının bize verebileceği yeni bir şey olup

olmadığını kontrol edin ve adli tıp yetkilileri tarafından teslim edildiği anda Elizabeth Tate'in cep telefonunu ele geçirin.'

Baxter ofisten ayrıldı ve Edmunds, ona oje olayından bile bahsetmediğini fark etti. Küçük şişeyi masaya koydu ve Wolf Southall'da isteksiz katillerin peşine düşerken, ofise kaçırılan kadınlar getirilirken ve suç dünyasının önde gelen isimleriyle telefon görüşmeleri yaparken, önemsiz soruşturmasıyla bu kadar heyecanlandığı için kendini aptal hissetti. Elbette her şey korkunçtu, ama biraz kıskandığını da itiraf etmeliydi.

Elijah, iki bin sterline yeni satın aldığı fotoğrafın konferans salonunun duvarına yansıtılmasıyla heyecanla, "Bu muhteşem!" diye güldü. "Ve gerçekten *muhteşem* ."

Andrea elini ağzına götürmüş, karanlık odada başka kimsenin yanaklarından süzülen gözyaşlarını görmemesine şükrediyordu. Resim hiç de güzel değildi; aslında, muhtemelen hayatında gördüğü en üzücü şeydi: Wolf'un diz çökmüş, tek bir sokak lambasının altında aydınlatılmış, parıldayan yağmur ve araba farlarının su birikintilerine ve dükkan vitrinlerine sahne ışıkları gibi yansıdığı siyah beyaz bir fotoğraf. Evlilikleri boyunca Wolf'un belki iki veya üç kez ağladığını görmüştü ve her seferinde kalbi kırılmıştı.

Bu çok daha kötüydü.

Sular altında kalmış yolda, yaşlı bir kadının parçalanmış bedeninin yanında oturmuş, kanlı elini hâlâ nazikçe tutarken, yüzünde tam bir yenilgi ifadesiyle boşluğa bakıyordu.

Yıkılmıştı.

Andrea meslektaşlarının yüzlerine baktı: gülümseyenler, alkışlayanlar, kahkaha atanlar. Öfke ve tiksintiyle titrediğini hissedebiliyordu. O anda hepsinden nefret etti ve fotoğraftaki adama bir zamanlar aşık olmasaydı aynı neşeli ifadeyi takınır mıydı diye düşündü. Bunu kabul etmek onu rahatsız etti.

'Yolda ezilmiş olan kim?' diye sordu Elijah salondakilere, herkes omuz silkip başlarını sallarken. 'Andrea mı?'

Andrea, gözlerini diğerlerinden saklamaya çalışarak, tüm dikkatini resme verdi.

'O zavallı kadının kim olduğunu nereden bileceğim ki?'

"Eski kocan ona oldukça düşkün görünüyor," dedi Elijah.

Odanın köşesinde duran kel yapımcı, diğerlerinin eğlenmesi eşliğinde, "Biraz fazla heveslisin!" diye bağırdı.

'Onu tanıyor olabilirsiniz diye düşündüm,' diye bitirdi Elijah.

"Şey, ben öyle düşünmüyorum," dedi Andrea olabildiğince nazik bir şekilde, ancak birkaç kişi şaşkın bakışlarla karşılık verdi.

"Önemli değil. Her iki durumda da televizyon için altın değerinde," dedi Elijah, kadının ses tonundan etkilenmeden. "Fotoğrafla ve Rana'nın (ya da adı her neyse) yaşayacağı saatleri gösteren sayaçla başlayacağız. Onun için devam eden arama çalışmalarından biraz bahsedeceğiz, sonra da spekülasyon ve uydurmalar için tekrar fotoğrafa döneceğiz."

Andrea dışında odadaki herkes kıkırdadı.

'Bu kadın kim? Ragdoll davasındaki baş dedektif neden bir sonraki kurbanı aramak yerine bir trafik kazasında? Yoksa bu cinayetlerle bir şekilde bağlantılı mı? Her zamanki gibi.' Elijah merakla bekledi. 'Başka bir şey var mı?'

Andrea'nın elinde telefon olmadan hiç görmediği sinir bozucu genç adam, "'Hashtag: notonthelist' şu anda trend oluyor," dedi, "ve Ölüm Saati uygulamamız şimdiden elli binden fazla indirildi."

'Kahretsin. Bunun için ücret almalıydım,' diye küfretti Elijah. 'Bez Bebek emojisi nasıl gidiyor?'

Başka bir adam çekinerek masanın üzerinden ona bir kağıt parçası uzattı. Elijah kağıdı aldı ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Çizgi filmde dehşetin tüm boyutunu yansıtmak zor," diye açıkladı gergin adam savunmacı bir şekilde.

Elijah resmi ona doğru fırlatarak, "İş görür," dedi. "Ama göğüsleri çıkar. Çocuklar için biraz uygunsuz değil mi sence?"

Görünüşe göre on yıldır yaptığı iyiliği tamamladığından memnun olan Elijah, toplantıyı erteledi. Andrea, toplantı salonundan ilk kalkan ve ayrılan kişi oldu. Makyaj odasına mı ineceğine yoksa doğrudan çıkıştan mı çıkacağına kendisi de karar verememişti. Tek bildiği, Wolf'u görmeyi çok istediğiydi.

Simmons, toplantı odasının duvarındaki devasa bez bebek kolajlarına bakakalmıştı. Sağ ayakkabısındaki derin çizik dışında kusursuz görünüyordu; bu çizikleri cilalayamamıştı. Arkadaşını su basmış görüşme odasının zemininde yanmış ve cansız halde gördükten sadece birkaç dakika

sonra, ofisindeki metal dosya dolabına öfkeyle tekme atarken deriyi zedelemişti. Bir şekilde, o öğleden sonra onları giymesi uygun görünüyordu; kişisel olmayan, disiplinli ve resmi bir toplantıda, kayıp ve dostluğun özel bir sembolüydü bu.

Belediye Başkanı Turnble için cenaze töreni, Westminster Abbey arazisindeki St Margaret Kilisesi'nde saat 13:00'te yapılacaktı; ailesi, cenaze teslim edildikten sonra daha sonra özel bir tören yapılmasını talep etmişti. Bundan önce, Simmons'ın Vijay Rana ve Elizabeth Tate'in ölümlerini doğrulamak için bir basın toplantısı düzenlemesi planlanmıştı. Halkla ilişkiler ekibi, duruma "olumlu bir bakış açısı" kazandırmanın en iyi yolu konusunda kendi aralarında tartışırken, Simmons öfkesini kontrol altında tutmakta zorlanıyordu.

Simmons, henüz geri dönmeye cesaret edemediği ve bir daha geri döneceğinden de emin olmadığı görüşme odasından Georgina Tate'in çıkarılışını izledi. Arkadaşının kabarmış ve soyulmuş yüzünün görüntüsünü asla unutmayacaktı ve bu istenmeyen anıyı her hatırladığında hâlâ yanmış et kokusunu alabiliyordu.

'Peki, şöyle yapalım: Tate adlı kadını durdurmayı başardığımız gerçeğine odaklanalım,' diye önerdi Simmons'a göre yaklaşık on beş yaşında olan uzun boylu bir genç adam, 'sokaklarımızda bir katil daha eksildi, değil mi?'

Simmons yavaşça arkasını dönerek, ellerinde grafikler ve tablolar bulunan, sabah gazetelerinin işaretlenmiş bölümlerinin zehirli atık gibi parıldadığı üç kişilik ekibe baktı. Bir şey söylemek istedi, ancak açıkça tiksintiyle başını salladı ve odadan çıktı.

BÖLÜM 14

Çarşamba, 2 Temmuz 2014

11.35

Baxter, District hattı treniyle Tower Hill'e gitti ve Jarred Garland'ın istasyondan uzaklaşma yönündeki belirsiz talimatlarını isteksizce takip etti. Londra Kulesi'ni solunda tutarak, kalabalık ana yoldan aşağı doğru ilerledi. Neden onun evinde (polis koruması altında saklanması gereken yerde) ya da gazete bürosunda buluşamadıklarını anlamıyordu.

Beklenmedik bir olay sonucu, ahlaksız, kendini öne çıkaran, halkı kışkırtan gazeteci, onunla bir kilisede buluşmak istemişti. Garland'ın, birçok insan gibi, son günlerinde dine yönelip yönelmediğini merak etti. Eğer bir şeye inanmış olsaydı, bu son dakika aydınlanmalarının arsızca sergilenmesini hafiften aşağılayıcı bulacağından emindi.

Başının üzerindeki kara bulutlar dağılmaya başlıyor, güneş şehrin içini birkaç dakikalığına ısıtıyordu. On dakika yürüdükten sonra yüksek bir kilise kulesi gördü ve bir sonraki ara sokağa girdi. Köşeyi döndüğünde, üzerine vuran parlak güneş ışınlarıyla ağzı açık kaldı.

Doğu'daki Aziz Dunstan Kilisesi'nin bozulmamış kulesi, kendi yıkık duvarlarının üzerinde yükseliyordu. Kalın, canlı ağaçlar hayali bir çatıdan fışkırıp yüksek kemerli pencerelerden dışarı çıkarken, tırmanıcı bitkiler taş duvarlara dolanıp diğer taraftan yoğun oluşumlar halinde geri sarkarak samimi bahçelere garip gölgeler düşürüyordu. Çocuk masallarından fırlamış bir şeye benziyordu: şehrin içindeki gizli orman, göz önünde saklı, sırtını ona dönmüş sıkıcı ofis binalarından görünmez.

Baxter metal kapılardan içeri girdi, yıkık kiliseye adım attı ve kalın sarmaşıklarla kaplı devasa bir kemerin altından akan suyun hafifçe süzüldüğü yolu takip ederek küçük bir çeşmenin etrafına inşa edilmiş taş döşeli bir avluya ulaştı. Bir çift kendi fotoğraflarını çekmeye çalışıyordu ve kilolu bir kadın güvercinleri besliyordu. Uzak köşede sessizce oturan yalnız figüre doğru yürüdü.

'Jarred Garland mı?' diye sordu.

Adam şaşkınlıkla yukarı baktı. Baxter'la aynı yaşta, kolları kıvrılmış dar bir gömlek giymiş, sakalsız yüzü ve abartılı saçlarıyla orta derecede çekiciydi. Kadını kibirli bir gülümsemeyle baştan aşağı süzdü.

"Bugün çok daha iyi geçti," dedi güçlü bir Doğu Londra aksanıyla. "Oturun lütfen."

Garland sağındaki boş yeri işaret ettiğinde, Baxter soluna oturdu. Garland buna geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Şu aptal sırıtışı yüzünden sil de bana neden ofisinde buluşamadığımızı söyle!" diye çıkıştı Baxter.

'Gazeteciler, mümkünse dedektiflerin ofislerinde dolaşmasından pek hoşlanmazlar. Neden sizin ofisinizde buluşamayalım?'

"Çünkü dedektifler, kendini beğenmiş, ortalığı karıştıran, fırsatçı gazetecilerin... diye yüzünü buruşturarak havayı kokladı, 'berbat bir tıraş losyonu sürerek ofislerinde dolaşmasından hiç hoşlanmazlar, nokta.'"

'Yazılarımı okudunuz, öyle mi?'

'İstekimle değil.'

'İltifatınız için teşekkür ederim.'

'Üzülme.'

'Peki, ne düşündünüz?'

'Isırmamakla ilgili o atasözü neydi...?' diye sözünü tamamlayamadı Baxter.

'Seni besleyen eli ısırma, değil mi?'

'Hayır, öyle değil. Ha evet: Sizi acımasız, yetenekli, dahi bir seri katilden koruyan tek kalkanınızın elini ısırmayın.'

Bu sefer Garland'ın çocuksu yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

'Biliyorsunuz, bugünkü yazıma çoktan başladım. Metropolitan Polisi'ni bir başka başarılı infaz için tebrik ederek başlıyorum.'

Baxter, korumakla yükümlü olduğu adama yumruk atarsa ne kadar büyük bir belaya bulaşacağını merak etti.

'Ama bu tamamen doğru değil, değil mi? Kendinizi aştınız. Dedektif Fawkes size iki işi birden halletti!'

Baxter cevap vermedi ve bahçelere göz gezdirdi. Garland, onun hassas noktasına dokunduğunu düşünmüş olmalıydı; aslında, öfkesini kontrol edememesi için etrafta tanık olup olmadığını araştırıyordu.

Konuşurlarken güneş bir bulutun arkasına saklanmıştı ve gizli bahçe gölgede daha da uğursuz bir görünüm almıştı. Aniden, Tanrı evinin içten dışa doğru parçalanması, güçlü duvarlarının yılan gibi sarmaşıkların tutuşuyla yıkılıp parça parça toprağa sürüklenmesi, bu tanrısız şehirde onu kurtarmaya yetecek kadar kimsenin kalmadığının tartışılmaz kanıtı görüntüsü biraz rahatsız edici geldi.

Yeni piknik alanını tamamen mahvettikten sonra Baxter, Garland'a döndü ve gömleğinin altından ince siyah bir kutunun üst kısmının göründüğünü fark etti.

"Ah, seni pislik herif!" dedi Baxter, cebinden mini ses kayıt cihazını kaparken. Kırmızı bir kayıt ışığı yanıp sönüyordu.

'Hey, yapamazsın—'

Baxter onu kaldırım taşlı zemine sertçe çarptı ve iyice ezmek için topuğuyla da ezdi.

'Sanırım bunu hak etmiştim,' diye itiraf etti Garland şaşırtıcı bir olgunlukla.

'Bakın, olay şöyle işliyor: Evinizin dışında iki polis memuru nöbet tutuyor. Onları kullanın. Wolf yarın sizinle iletişime geçecek.'

'Onu istemiyorum. Seni istiyorum.'

'Bu bir seçenek değil.'

'Bakın, Dedektif, durum şöyle: Ben bir mahkum değilim. Tutuklanmadım. Metropolitan Polisi'nin benim üzerimde hiçbir yetkisi yok ve onların yardımını kabul etmek zorunda değilim. Ve en kibar şekilde söylemek gerekirse, şu ana kadar pek de iyi bir siciliniz yok. Bu konuda sizinle çalışmaya razıyım, ancak kendi şartlarımla. İlk olarak: Sizi istiyorum.'

Baxter ayağa kalktı, müzakereye hiç niyeti yoktu.

'İkincisi: Kendi ölümümü taklit etmek istiyorum.'

Baxter şakaklarını ovuşturdu ve yüzünü buruşturdu, sanki Garland'ın aptallığı ona fiziksel acı veriyormuş gibi.

'Bir düşünün. Eğer ben zaten ölmüşsem, katil beni öldüremez. Ama bunu gerçekçi bir şekilde, mesela bir seyirci önünde yapmamız gerekirdi.'

"Doğru bir noktaya değinmiş olabilirsiniz," dedi Baxter.

Garland, yanına tekrar oturduğunda yüzü aydınlandı.

'Yüzünü John Travolta'nınkiyle değiştirebiliriz... Ah hayır, dur, o bir filmdi. Peki ya ışınlansak... hayır. Buldum: Bir savaş uçağı kiralasak, sanırım Wolf'un ehliyetinde o kategori var, ve bir helikopteri havaya uçursak...'

"Hardy-har-har," dedi Garland biraz utanarak. "Beni ciddiye almadığınızı hissediyorum."

'Çünkü ben öyle değilim.'

"Hayatım tehlikede," dedi Garland ve Baxter ilk defa onun sesinde korku ve kendine acıma duygusunu duyabildiğini düşündü.

'Öyleyse eve git,' dedi.

Ayağa kalktı ve uzaklaştı.

'Çok teşekkür ederim, gerçekten minnettarım. Siz de. Hoşça kalın.'

Baxter, Garland ile görüşmesinin ardından ofise döndüğü sırada Edmunds telefonu kapattı. Baxter yanına geldiğinde gülümsememesi için masanın altında bacağını acı verici bir şekilde çimdikledi.

Onun gülümsemesinden nefret ediyordu.

Bilgisayarının başına oturdu, yüksek sesle homurdandı ve klavyesinin üzerindeki kırıntıları eline süpürmeye başladı.

"Bunlardan herhangi birini gerçekten yedin mi?" diye tersledi.

Öğle yemeği yemeye vakit bulamayacak kadar meşgul olduğunu ve kadının kendi kahvaltılık granola barının artıklarını elinde tuttuğunu söylememeye karar verdi. Baxter yukarı baktığında, adamın gergin bir ifadeyle onu sabırla izlediğini gördü. Sanki heyecandan patlayacakmış gibiydi.

'Pekala, dinleyelim bakalım,' diye iç çekti.

'Collins ve Hunter. Surrey merkezli, aile tarafından işletilen ve ülke genelinde birçok uzman şubesi ve ortaklığı bulunan bir hukuk firması. Çalışanlarına yüzük hediye etme konusunda uzun süredir devam eden bir gelenekleri var...' Edmunds, kalın platin yüzüğü içeren delil torbasını havaya kaldırdı. 'Tam olarak bu yüzük, beş yıllık hizmetin ardından verildi.'

'Emin misin?' diye sordu Baxter.

'Evet.'

'Bu bize seçim yapabileceğimiz geniş bir liste bırakmıyor.'

'Konuştuğum hanımefendiye göre en fazla yirmi ila otuz kişi. Bana iletişim bilgilerini de içeren tam listeyi bu öğleden sonra gönderecek.'

'Sonunda biraz nefes almanın zamanı gelmişti,' diye gülümsedi Baxter.

Edmunds, kadının mutlu olduğunda ne kadar farklı göründüğüne hayran kaldı.

'Garland ile görüşmeniz nasıl geçti?'

'Bizi öldürmemizi istiyor. İçki içelim mi?'

Baxter'ın şok edici tepkisi, ona içki ısmarlama teklifiyle daha da gölgede kaldı. Bu daha önce hiç olmamıştı ve Edmunds paniğe kapıldı.

"Çay," diye birden söyledi.

Çaydan nefret ederdi.

Beş dakika sonra Baxter, paylaştıkları masaya geri döndü ve önüne sütlü bir çay bıraktı. Belli ki Edmunds'un laktoz intoleransı olduğunu unutmuştu (ya da en başından beri hiç dinlememişti). Edmunds abartılı bir keyifle çayından bir yudum alıyormuş gibi yaptı.

"Simmons ne zaman dönecek?" diye sordu. "Garland meselesi hakkında onunla konuşmam gerek."

'Üç, sanırım.'

'Georgina Tate'ten bir şey öğrendiler mi?' diye sordu Baxter.

'Pek bir şey değil,' diye yanıtladı Edmunds, not defterine bakarak. 'Beyaz tenli. Ama bunu zaten biliyorduk. Sağ ön kolunda yara izleri var.' Sayfanın altındaki kendi karalamasını çözmesi biraz zaman aldı. 'Ha evet. Dışarıdayken bir telefon aldınız: Eve Chambers. Numaranın sizde olduğunu söyledi.'

Baxter, Chambers'ın karısının kendisini aramasından şaşırmış bir şekilde, 'Eve mi aradı?' diye sordu.

'Sesinden oldukça üzgün bir ses geliyordu.'

Baxter hemen cep telefonunu çıkardı. İki adım ötede oturan Edmunds ile özel olarak konuşamayınca ayağa kalktı ve Chambers'ın boş masasına doğru ilerledi. Telefon ikinci çalışta açıldı.

'Emily,' dedi rahatlamış bir ses.

'Eve? Her şey yolunda mı?'

'Ah evet, eminim öyledir sevgilim. Sadece ben, şu yaşlı bunak herif gibi endişeleniyorum. Sadece... Dün telesekreter mesajını aldım.'

"Evet, bunun için özür dilerim," dedi Baxter çekingen bir şekilde.

'Sorun değil. Sizin tarafınızda bir karışıklık olduğunu varsaydım, ama Ben dün gece eve gelmedi.'

Baxter kafası karışmıştı: 'Eve, nereden eve hiç gelmedin?'

'İşten geliyorum canım.'

Baxter birdenbire kendine geldi, biraz daha dik oturdu ve telefondaki iyi kalpli kadını gereksiz yere endişelendirmemek için cevabını dikkatlice düşündü.

'Tatilden ne zaman döndünüz?' diye sordu Baxter, sohbet havasında.

'Dün sabah, ben eve geldiğimde Ben çoktan işe gitmişti. Buzdolabında yiyecek yoktu, eve hoş geldin notu da yoktu... O adam işte!'

Eve zoraki bir kahkaha attı. Baxter başını okşadı. Eve her ağzını açtığında daha da kafası karışıyordu ve ona karşı ters davranmamaya çalışıyordu.

'Peki, neden Chamb'den... Ben'den daha geç eve döndün?'

'Üzgünüm sevgilim. Anlamıyorum.'

'Ben tatilden ne zaman döndü?' diye neredeyse bağırdı Baxter.

Telefonun diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu, ardından Eve'in endişe dolu sesi kısık bir fısıltıyla cevap verdi:

'Tatile gelmedi.'

Baxter'ın aklına faydalı bir şey bir türlü gelmeye çalıştığı o şaşkınlık dolu sessizlikte, Eve telefonda ağlamaya başladı. Chambers iki haftadan fazla bir süredir kayıptı ve kimse bunun farkında değildi. Baxter kalbinin hızla çarptığını, boğazının kuruduğunu hissedebiliyordu.

'Sence başına bir şey gelmiş olabilir mi?'

'Eminim iyidir,' dedi Baxter inandırıcı olmayan bir şekilde. 'Eve?'

Ona sadece uzaktan gelen bir ağlama sesi cevap verdi.

'Eve, Ben'in neden seninle tatile gelmediğini bilmem gerek... Eve?'

Kendini kaybediyordu.

"Çünkü sürekli bundan bahsediyordu," diye devam etti Baxter, olabildiğince neşeli bir tonla. "Bana kız kardeşinin sahildeki evinin ve kazıklar üzerine inşa edilmiş restoranın resimlerini gösteriyordu. Gerçekten de çok heyecanlanıyordu, değil mi?"

'Evet canım, öyleydi. Ama uçuşumuzun olduğu sabah beni evden aradı. Ben de eşyalarımı toplamış, onu bekliyordum. Sabah ilk iş olarak Dr. Sami'ye ilaçlarını almak için gitmiş ve sonunda "gözlem" için hastaneye

yatırılmış. Ertesi gün bana her şeyin yolunda olduğunu ve işe geri döneceğini söyleyen bir mesaj gönderdi.'

'Başka ne söyledi?'

'Beni sevdiğini ve son zamanlarda bacağıyla ilgili bazı sorunlar yaşadığını söyledi. Beni endişelendirmek istememiş. Tabii ki kalacağımı söyledim ama o, parayı boşa harcamaktansa gitmem konusunda kesinlikle ısrarcıydı. Bu konuda tartıştık.'

Eve tekrar ağlamaya başladı.

'Onun bacağı mı, Eve?'

Baxter, Chambers'ın zaman zaman hafifçe topallayarak yürüdüğünü hatırladı, ancak bunun bir soruna yol açacak kadar ciddi olduğunu hiç görmediğini veya Chambers'ın bu konuda şikayet ettiğini duymadığını söyledi.

'Evet, biliyorsun canım, yıllar önce geçirdiği kazadan sonra. Çoğu gece eve ağrıları ve sızılarla geliyor. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor. Plaklar, çubuklar ve... neredeyse aklını kaybediyordu... Anlıyor musun?'

Baxter telefonu düşürmüş ve Chambers'ın masa çekmecelerini telaşla karıştırmaya başlamıştı. Şiddetli bir şekilde titriyordu ve nefes nefese kalmaya başlamıştı. En üstteki çekmeceyi tamamen boşalttı ve içindekileri masanın üzerine saçtı. İnsanlar onu utanç verici bir şaşkınlıkla izliyorlardı.

Edmunds, kadının ikinci çekmecedeki evrakları, kırtasiye malzemelerini, ağrı kesicileri ve abur cuburları yere döktüğü sırada ona yaklaştı. Kadın çoktan dizlerinin üzerine çökmüş ve dağınıklığı ayıklamaya başlamıştı ki, Edmunds da onun karşısına diz çöktü.

"Ne arıyoruz?" diye sordu usulca. Baxter'ın bu kadar çok neyi bulması gerektiğinden emin olamadan, halının üzerine yığınları yaydı. "Yardım edeyim."

Baxter, nefes alışverişi giderek hızlanırken, "DNA," diye fısıldadı.

Gözyaşlarını sildi ve dolabın alt çekmecesini hızla çekti. Çekmeceyi yere devirmek üzereyken Edmunds elini uzatıp ucuz bir plastik tarak çıkardı.

'Böyle mi?' diye sordu, onu ona doğru uzatarak.

Sürünerek yanına gitti ve elinden aldı, histerik bir şekilde ağlamaya başladı ve göğsüne yaslanarak kontrolsüzce hıçkıra hıçkıra ağladı. Edmunds tereddütle kolunu onun omzuna attı ve öfkeyle toplanan kalabalığı uzaklaştırdı.

'Bütün bunlar da neyin nesi, Baxter?' diye fısıldadı.

Ona cevap verebilecek kadar kendine gelmesi bir dakika sürdü. O zaman bile, telaşlı nefesleri arasında zar zor konuşabiliyordu:

'Bez Bebek... Bacak... Bu Chambers!'

BÖLÜM 15

Çarşamba, 2 Temmuz 2014

19:05

Wolf, sabah 8.57'de nihayet davetsiz yatağına sürünerek girdiğinde hâlâ ayakkabılarını giyiyordu. O ve Finlay, gece boyunca birbirlerinden çeyrek mil uzaklıktaki iki suç mahallinde çalışmışlar; delilleri korumuş, medya haberlerini kontrol altında tutmuş, tanıklarla görüşmüş ve ifadeleri derlemişlerdi. Finlay sonunda onu binasının önüne bıraktığında, şehrin geri kalanı işe giderken, ikisi de konuşamayacak kadar bitkin düşmüştü. Wolf sadece arkadaşının omzuna hafifçe vurmuş ve arabadan inmişti.

Ağzı tost dolu bir şekilde sert zeminde oturmuş, Andrea'nın günün ilk yayınını izliyordu, ancak Elizabeth'in buruşmuş bedeninin yanında çekilmiş fotoğrafı ekranda belirince yayını kapatmıştı. Kendini yatak odasına sürükledi ve gözlerini kapattıktan birkaç dakika sonra uykuya daldı.

Kolunu gerçek bir doktora göstermeyi ummuştu ama Simmons'tan telefon gelene kadar, yani saat 18:00'e kadar kesintisiz uyudu. Simmons, Belediye Başkanı Turnble'ın hizmetinden bahsettikten sonra, günün ilerleyişi ve önceki gecenin medya yankıları hakkında bilgi verdi. Tereddütlü bir duraksamanın ardından, Wolf'a Baxter'ın keşfini anlattı. Adli tıp uzmanları, Chambers'ın masasındaki taraktan alınan saçın Ragdoll'un sağ bacağıyla birebir eşleştiğini doğrulamıştı. Son olarak, Wolf'a istediği zaman davadan vazgeçebileceğini hatırlattı.

Wolf kendine mikrodalgada ısıtılabilen köfteli makarna pişirmişti, ancak Simmons'la yaptığı konuşmadan sonra katilin lekeli önlüğünün görüntüsü

aklından çıkmıyordu. Bulanık güvenlik kamerası görüntülerine bakarken, kirli önlüğe kurumuş kanın kime ait olduğunu, katil Naguib Khalid'i avlamadan önce kimin öldüğünü merak etmişti. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Katil, ülkeyi terk etmeden önce Chambers'ı öldürmek zorunda kalmıştı.

Televizyonun karşısına oturdu ve kabus gibi fotoğrafın haber kanallarında paylaşıldığını, hepsinin de Wolf'un davada bu kadar önemli bir rol üstlenmek için uygun bir seçim olup olmadığını tartışarak yayın sürelerini doldurduğunu fark etti. Etli görünen yemeğinden sadece iki lokma alabildi ve sonra yemeyi bıraktı. Ayağa kalkıp çöpe atmak üzereyken interkom çaldı. Sinir bozucu bir şekilde, pencerelerden hiçbirini açamıyordu; aksi takdirde, hem rahatsız edici muhabirden hem de iğrenç yemeğinden bir anda kurtulabilirdi. İsteksizce, ahizedeki bir düğmeye bastı.

'William Fawkes: medyanın günah keçisi, erkek manken ve ölüme mahkum adam,' diye neşeyle yanıtladı.

'Emily Baxter: Duygusal olarak çökmüş ve hafiften sarhoş. Yukarı çıkabilir miyim?'

Wolf gülümsedi, başka bir düğmeye bastı, en kötü dağınıklığı hızla yatak odasının kapısından dışarı fırlattı ve kapıyı kapattı. Baxter'ı ön kapıda karşıladı; Baxter dar kot pantolon, siyah bilekte botlar ve dantelli beyaz bir bluz giymişti. Gözlerinin etrafına dumanlı mavi bir makyaj yapmıştı ve tatlı, çiçeksi bir parfüm kokusu eşikten içeri süzülüyordu. İç karartıcı derecede eski püskü odaya girerken ona bir şişe kırmızı şarap uzattı.

Wolf, Baxter'ı bunca yıldır tanımasına rağmen, onu bu kadar rahat kıyafetler içinde görmeye bir türlü alışamadı. Daha genç, zarif ve narin görünüyordu; cesetler ve seri katillerden ziyade danslara ve akşam yemeklerine daha uygun biriydi.

'Sandalye mi?' dedi.

Baxter, eşyasız odayı şöyle bir gözden geçirdi.

'Sende var mı?'

"Ben de sana bunu soruyordum," dedi Wolf kuru bir tonda.

Üzerinde 'Pantolon ve Gömlek' yazan kutuyu onun için odanın ortasına sürükledi ve oturmak üzere olduğu kutunun içinden birkaç şarap kadehi buldu. Her birine ölçülü birer kadeh şarap doldurdu.

'Şey, burası gerçekten de...' Baxter, hiçbir şeye dokunmak istemediğini belli eden bir ifadeyle sözünü yarıda kesti. Ardından, buruşuk gömleği ve

dağınık saçlarıyla Wolf'a aynı şekilde baktı.

'Daha yeni kalktım,' diye yalan söyledi. 'Üzerim kötü kokuyor ve duş almam gerek.'

İkisi de şaraplarından birer yudum aldılar.

'Duydun mu?' diye sordu.

'Duydum.'

'Biliyorum onun en büyük hayranı değildin, ama benim için çok şey ifade ediyordu, biliyor musun?'

Wolf gözlerini yere dikmiş bir şekilde başını salladı. Daha önce hiç böyle konuşmamışlardı.

"Bugün stajyerimin kollarına kapanıp ağladım," dedi Baxter, kendinden son derece utanarak. "Bunu asla unutamayacağım."

'Simmons, bunu senin çözdüğünü söyledi.'

'Yine de... benim stajyerim! Sen olsaydın sorun olmazdı.'

İkisi de onun kollarını onun etrafına sarmış halini hayal ettiklerini bilmenin verdiği rahatlıkla daha da uzayan, ağır bir sessizlik oldu.

Baxter, uğursuz görüntüyü vurgulayarak, "Keşke orada olsaydın," diye mırıldandı; iri, dumanlı gözleri Wolf'un tepkisini ölçmek için yukarı doğru kaydı.

Baxter cömertçe bardaklarını doldurup daha da yaklaşırken, adam oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı ve içeride bir şeyleri kırdı.

'Gerçekten ölmeni istemiyorum.'

Kadın hafifçe peltek konuşuyordu ve Wolf, onun yanına gelmeden önce ne kadar içki içtiğini merak etti. Uzandı ve elini tuttu.

'İnanabiliyor musun, aramızda bir şey olduğunu düşündü?'

Wolf, bu alakasız cümleyi anlamak için bir an duraksadı: 'Andrea?'

'Biliyorum! Çılgınca, değil mi? Yani, şöyle bir düşünsenize, bir ilişki yaşamanın tüm olumsuz yönlerini yaşadık ama olumlu yönlerinden hiçbirinin tadını çıkaramadık.'

Gözleri tekrar onu izliyordu. Wolf elini bıraktı ve ayağa kalktı. Baxter arkasına yaslandı ve şarabından bir yudum aldı.

"Hadi dışarı çıkıp bir şeyler yiyelim," diye coşkuyla önerdi.

'Aslında ben değilim—'

'Tabii ki! Hemen ileride bir noodle restoranı var. Duşa gireyim. Beş dakika sonra gideriz.'

Wolf neredeyse koşarak banyoya girdi. Sıkışmış kapıyı kapalı tutmak için altına bir havlu sıkıştırmak zorunda kaldı ve olabildiğince hızlı bir şekilde soyundu.

Baxter ayağa kalkarken başı dönüyordu. Sendelleyerek mutfağa gitti, bardağındaki kalan içkiyi içti, sonra da musluk suyuyla doldurdu. Bardağı tekrar doldurdu ve karşısındaki boş daireye bakarken üç bardak daha içti; tüm bu sefalet ve ölümün ardındaki beyin, canavarını gururla sergiliyordu.

Chambers'ın Eve'i korumak için muhtemelen baskı altında yaptığı o telefon görüşmesini düşündü.

Banyo duvarlarının incecik dokusuna, akan suyun boğuk sesi nüfuz ediyordu.

Elizabeth Tate'in yağmur altında perişan halde yattığını, Wolf'un onun elini tuttuğu siyah beyaz fotoğrafı gözünde canlandırdı.

Wolf, yankılı duşta uyumsuz bir şekilde mırıldanıyordu.

Wolf'ü düşündü ve onu kurtaramayacağını biliyordu.

Baxter bardağını lavaboya koydu, mikrodalgada yansımasına baktı ve banyo kapısına doğru yürüdü. O gün ikinci kez kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Kapı ile çerçeve arasındaki ışık sızması, Wolf'un kapıyı kilitleyemediğini veya kasten kilitlemediğini gösteriyordu. Elini paslı kapı koluna koydu, derin bir nefes aldı…

Ön kapı çalındı.

Baxter, hâlâ titrek metal parçasını tutarak donakaldı. Wolf ise duşta, olanlardan habersiz, hâlâ mırıldanıyordu. Daha acil bir şekilde kapı çalındı. Kendi kendine küfretti, öfkeyle ön kapıya koştu ve kapıyı ardına kadar açtı.

'Emily!'

'Andrea!'

İki kadın da rahatsız edici bir sessizlik içinde durdu, ikisi de ne diyeceklerinden emin değildi. Wolf beline havlu sarmış halde banyodan çıktı. Yatak odasına doğru yarı yolda iken ikisinin de onu suçlayıcı bakışlarla izlediğini fark etti. Durdu, kapı aralığında gelişen kıskanılacak durumdan dolayı rahatsız olan manzaraya baktı, başını salladı ve kendini yatak odasına kilitledi.

Andrea, baştan beri haklı olmanın verdiği keyif ve öfkeyi bir arada taşıyarak, "Burası çok rahat görünüyor," dedi.

'Sanırım içeri gelsen iyi olur,' dedi Baxter kenara çekilip kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturarak. 'Boks mu?'

'Ayakta duracağım.'

Baxter, Andrea'nın Wolf'un dökük dairesini incelemesini izledi. Her zamanki gibi sıkıcı derecede kusursuz görünüyordu ve tasarım topuklu ayakkabıları, sendeledikçe sinir bozucu bir tıkırtı sesi çıkarıyordu.

'Burası...' diye başladı Andrea.

"Öyle değil mi?" dedi Baxter, varlıklı kadına orta sınıf *dairesinin* bu derme çatma kulübeye hiç benzemediğini açıkça belirtmekte ısrar ederek.

'Neden burada yaşıyor?' diye fısıldadı Andrea.

"Sanırım bunun sebebi boşanmada onu fena halde mağdur etmeniz," dedi Baxter öfkeyle.

'Bu sizi ilgilendirmez,' diye fısıldadı Andrea, 'ama evi yarı yarıya paylaşacağız.'

İkisi de garip bir sessizlik içinde küçük odayı şöyle bir gözden geçirdi.

Andrea sözlerine şöyle devam etti: "Bilginize, Geoffrey ve ben Will hastaneden ilk çıktığında ona maddi olarak yardımcı olduk."

Baxter yarı dolu kırmızı şarap şişesini eline aldı.

'Şarap?' diye neşeyle sordu.

'Duruma bağlı, ne tür bir şey?'

'Kırmızı.'

'Bunu anlıyorum. Demek istediğim şuydu: nereden geliyor?'

'Morrisonlar.'

'Hayır, yani... Ben katılmayacağım.'

Baxter omuz silkerek locasına geri döndü.

Wolf, giyineli beş dakikadan fazla olmuştu ama hâlâ kasvetli yatak odasında, yan odadaki bağırış çağırışların dinmesini bekliyordu. Baxter, Andrea'yı başkalarının sefaletinden faydalanmakla suçlamıştı; Andrea buna gücenmişti, oysa ki hiç şüphesiz öyleydi. Ardından Andrea, Baxter'ı sarhoş olmakla suçlamıştı; o da buna gücenmişti, oysa ki hiç şüphesiz öyleydi.

Tartışma Wolf'ün Baxter ile olan ilişkisine gelince, sonunda saklandığı yerden çıktı.

'Peki bu ne zamandır devam ediyor?' diye çıkıştı Andrea ikisine de.

'Ben ve Baxter mı?' diye sordu Wolf masum bir şekilde. 'Saçmalama.'

"Saçmalık mı?" diye bağırdı Baxter, gücenmiş bir şekilde, durumu daha da kötüleştirerek. "Belki, belki de, bir nebze de olsa benden hoşlanmanın neresi bu kadar saçma?"

Wolf, söyleyeceği her şeyin yanlış olacağının tamamen farkında olarak irkildi.

'Hiçbir şey, öyle demek istemedim. Biliyorsun, bence sen çok güzelsin, zekisin ve harikasın.'

Baxter, Andrea'ya küçümseyerek gülümsedi.

'İnanılmaz mı?' diye bağırdı Andrea. 'Ve sen hâlâ bunu inkâr etmeye mi çalışıyorsun?' Baxter'a döndü. 'O zaman onunla burada mı yaşıyorsun?'

Sarhoş Baxter, "Hayatım buna bağlı olsa bile bu berbat yerde yaşamazdım," diye karşılık verdi.

"Hey!" diye bağırdı Wolf. "Doğrusu, tamir edilmesi gereken bir ev."

'Tamir gerektiren bir ev mi? Tam bir yıkım evi!' diye güldü Andrea, az önce yapış yapış bir şeye basmıştı. 'Tek istediğim dürüst olman. Şimdi ne önemi var ki?'

Wolf'la yüz yüze konuşmak için yanına gitti.

'İrade …'

'Andie…'

"Bir ilişki mi yaşıyordunuz?" diye sordu sakince.

"Hayır!" diye haykırdı öfkeyle. "Hiçbir sebepten evliliğimizi mahvettin!"

'Aylar boyunca neredeyse birlikte yaşadınız. Gerçekten de aranızda cinsel ilişki olmadığını düşünmemi mi bekliyorsunuz?'

"İşleri gayet iyi *hallettik* !" diye bağırdı kadının yüzüne.

Wolf paltosunu kaptı ve kapıyı çarparak daireden çıktı, Andrea'yı Baxter'la yalnız bıraktı. İkisi de konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu.

Baxter usulca, 'Andrea,' dedi, 'sana kötü haber vermekten daha çok keyif alacağım hiçbir şey olmadığını biliyorsun, ama hiçbir şey olmadı.'

Tartışma sona ermişti, yıllarca süren şüphe ve suçlamalar tek bir samimi cümleyle silinmişti. Andrea bir kutunun üzerine oturdu, tamamen inandığı bir şeyin aslında hiç yaşanmamış olmasına şaşırmıştı.

Baxter, Andrea'nın iyiliğinden çok kendi iyiliği için, "Wolf ile arkadaşız, hepsi bu," diye mırıldandı.

İlişkilerinin inkar edilemez derecede karmaşık olması, Chambers'ın ölümünün ardından duyduğu teselli ve güvence ihtiyacı ve en yakın arkadaşını kaybetme ihtimali karşısındaki paniği yüzünden kendini tamamen rezil etmişti.

Omuz silkti. Suçu alkole atmak zorunda kalacaktı.

Andrea, "Will'in yanındaki fotoğraftaki kadın kimdi?" diye sordu.

Baxter ona gözlerini devirdi.

"Adını istemiyorum," dedi savunmacı bir tavırla. "Sadece... onu iyi tanıyor muydu?"

'Pekala. Bunu hak etmemişti...' Baxter, Vijay Rana'nın cinayetine dair hiçbir detayı ifşa etmemek için dikkatli davranmak zorundaydı. 'Bunların hiçbirini hak etmemişti.'

'Durumu nasıl?'

'Doğrusu? Bana eski günleri hatırlatıyor.'

Andrea, evliliklerinin son perdesini çok iyi hatırlayarak anlayışla başını salladı.

Baxter, Wolf'ta sadece kendisinin fark ettiği değişimi dile getirmekte zorlanarak, "Her şey çok kişisel, çok fazla baskı. Onu yine tüketiyor," dedi.

Andrea, "Bunun kasıtlı olup olmadığını merak etmek gerekiyor," dedi. "Onun sinirlerini bozmak, Will'in onları yakalamaya o kadar odaklanmasını sağlamak ki, kendini kurtarmayı bile düşünemesin."

'Katili yakalamakla kendini kurtarmak aynı şey değil mi?'

'İlla ki öyle olmak zorunda değil. Aday olabilir ama olmayacak.'

Baxter güçsüzce gülümsedi: 'Hayır, yapmayacak.'

"Biliyorsun, bu konuşmanın neredeyse aynısını daha önce de yapmıştık," dedi Andrea.

Baxter tedirgin görünüyordu.

'Merak etmeyin, bunu kimseye söylemedim ve asla söylemeyeceğim. Demek istediğim, ne yapacağımıza zaten karar verdik.'

Baxter, "Simmons'a tek bir kelime söylesem davadan uzaklaştırılırdı, ama ben ona bunu yapamam," dedi. "Ölmeyi beklemek için burada oturmaktansa, dışarıda kendi kendini yok etmesini tercih ederim."

'Karar verildi o zaman. Sessiz kal. Ona elinden geldiğince yardım et.'

'Eğer içlerinden birini bile kurtarabilsek, katilin yanılmaz olmadığını kanıtlayabilsek, her şey bu kadar umutsuz görünmezdi.'

Andrea içtenlikle, 'Nasıl yardımcı olabilirim?' diye sordu.

Baxter'ın aklına birdenbire bir fikir geldi; ancak, hassas materyalleri dünya çapında medyaya yaydığı için zaten tutuklanmış bir kadınla bu kadar önemli bir konuyu tartışmak büyük bir riskti. Garland'ın kendi ölümünü taklit etme yönündeki aptalca önerisini düşünmeye bile niyeti yoktu, ancak eğer basını bir kez olsun engel değil de müttefik olarak kullanma fırsatı

bulursa, şanslarını kendi lehlerine çevirmenin başka bir yolu olabilir diye düşündü.

Andrea samimi görünüyordu ve Wolf hakkında açıkça derin bir endişe duyuyordu. Ayrıca Baxter'ın planını başarıyla gerçekleştirmesi için en büyük umudu da oydu.

'Jarred Garland'ı kurtarmama yardım etmen gerekiyor.'

' *Benim de* dahil olmamı istiyor musunuz?' diye sordu Andrea.

'Ve kameramanınız.'

'Anlıyorum.'

Andrea, Baxter'ın tuhaf isteğinin satır aralarını okudu. Metropolitan Polisi'nin endişe verici çaresizlik düzeyini ortaya çıkardığında Elijah'ın zafer dolu yüzünü hayal edebiliyordu. Muhtemelen cinayetten önceki akşam haberi yayınlamadan önce bir süre rol yapmasını önerecekti.

Niyet ne kadar onurlu olursa olsun, bir haber muhabirinin halkı kasten yanıltması kariyer intiharı olurdu; insanlar ona bir daha nasıl güvenebilirdi ki?

Konferans salonundaki meslektaşlarının, Elizabeth Tate'in bu kadar şiddetli bir şekilde ölmesinden dolayı duydukları memnuniyeti ve sanki Tate onların iyiliği için otobüsün önüne atlamış gibi minnettarlıklarını hatırladı. Wolf'un cansız bedeninin başında sevinçle toplandıklarını, hayatının zaten en kötü günü olacak olan güne 'biraz dram katmasını' beklediklerini hayal ederken yumruklarını sıktı.

O orada olamazdı. Hepsi onu tiksindiriyordu.

'Ben yapacağım.'

BÖLÜM 16

Perşembe, 3 Temmuz 2014

08:25

Wolf, Dr. Preston-Hall ile sabah 9'daki görüşmesine giderken ofise uğradı. Masasına oturdu ve taşan çöp kutusunu devirdiğinde küfretti. Odada boş ve korumasız bir çöp kutusu olup olmadığına dair sinsi bir bakış, temizlik görevlilerinin iş yükünün bölümün iş yüküyle orantılı olarak artmadığını gösteriyordu.

Wolf, kendisinden sonra ortalığı biraz toparlama çabası gösterdikten sonra, Finlay'in izin gününde zahmetli izleme formunu doldurmaya kalkıştığını görünce duygulandı. Formun önüne iliştirilmiş bir notta şunlar yazıyordu:

Ne kadar da saçmalık! Toplantıda görüşürüz. Son .

Doktorun Finlay'in açık sözlülüğünden hoşlanmayacağını varsayarak notu kaldırdı ve bir an Chambers'ın boş masasına baktı, Baxter'ın önceki günkü alışılmadık çöküşünü hayal etti. Onu bu kadar üzgün düşünmekten nefret ediyordu. Tanıştıkları süre boyunca onu sadece bir kez bu kadar perişan halde görmüştü ve bu, o travmatik ve gerçeküstü günde onu her şeyden daha çok etkilemişti.

Old Bailey mahkeme salonunda Baxter için yer yoktu, ancak o inatla Wolf'a eşlik ederek Halid davasının kararını dinlemekte ısrar etmişti. O aşamada Wolf işten uzaklaştırılmıştı ve ekipteki herkes davanın ele alınış

biçimiyle ilgili resmi bir soruşturmayla karşı karşıyaydı. Onun gelmesini istememişti. Wolf ve Andrea arasındaki uçurum, hafta boyunca doruk noktasına ulaşmış ve Stoke Newington'daki sıra evlerine polis çağrılmasıyla sonuçlanmış, uydurma aile içi şiddet hikayelerine de tuz biber katmıştı. Buna rağmen, Baxter bazı bağlantılarını kullanarak saatlerce görkemli Büyük Salon'da beklemesine izin verilmişti.

Wolf, ustabaşıyı hâlâ net bir şekilde hatırlıyordu (Gandalf'a tıpatıp benziyordu) ve katibin kararı sormasını da anımsıyordu. Ondan sonraki her şey bulanıktı: panik çığlıkları, yer cilası kokusu, beyaz bir elbiseye bastırılmış kanlı bir el.

Aklında canlı kalan tek şey, liman güvenlik görevlisinin tek bir acımasız darbeyle sol bileğini paramparça etmesi ve metalin kemiği yerinden oynatması sonucu hissettiği yoğun acıydı. Bir de Baxter'ın o kaosun ortasında, gözlerinden yaşlar süzülerek, ona defalarca "Ne *yaptın* ?" diye sormasıydı.

Direnmeyi bırakıp polis memurlarının onu zapt etmesine izin verdiğinde, kadının kanlar içinde kalan jüri üyesinin kolunu tutup onu güvenli bir yere götürdüğünü izledi. Baxter ağır çift kapıdan kaybolduğunda, onu bir daha asla göremeyeceğine inanmıştı.

Wolf'un dalgınlığı, arızalı faks makinesinden her zaman gelen rahatsız edici bir bip sesi ve tanıdık vızıltı ve patlama sesleriyle bölündü. Baxter'ı ofisinde Simmons'la hararetli bir sohbette görebiliyordu. Daireden çıktığından beri hiç iletişim kurmamışlardı ve eve döndüğünde her iki kadın da gitmişti. Biraz suçluluk hissetti, ama aklında o kadar çok şey vardı ki, aralarındaki bitmek bilmeyen çekişmenin ortasında kalmak istemedi. Faydalı bir şey yapacak zamanı olmadığı için, takip formunu alıp ofisten ayrıldı.

Wolf'un Dr. Preston-Hall ile olan görüşmesi hiç de iyi geçmemişti ve o kasvetli ofisi geride bırakıp İngiliz yazının güvenilir çiseleyen yağmuruna geri dönmekten rahatlamıştı. Hava sıcak olmasına rağmen, beyaz gömleğinin üzerine paltosunu giydi. Masasının köşesinde, Finlay'in aynı ucuz tişörtü giyerken dolu fırtınasına yakalandıktan sonra ona verdiği küçük kupa hâlâ duruyordu: Bayan Islak Tişört 2013. O zamandan beri bu konuda kendini rahatsız hissediyordu.

Yeni İskoçya Yard'a doğru yavaşça yürürken toplantıyı düşündü. Dr. Preston-Hall, üzerindeki baskı miktarı ve Pazartesi günkü görüşmelerinden bu yana gözlerinin önünde iki kişinin daha ölmesinin yarattığı etkiyle ilgili endişelerini dile getirmişti. Neyse ki, Chambers'ın ölümü hakkında kimse ona bilgi vermemişti.

Görüşmelerin yalnızca Finlay'in raporlarında yer alan bilgilere ve doktorun Wolf ile yaptığı gizli görüşmelere dayanması gerekirken, önceki gün haberlere damgasını vuran fotoğraftan kaçınmak imkansız olmuştu.

Doktor, fotoğrafın, istemeden de olsa, kendisine verdiği en dürüst şey olduğunu ve ölü kadının elini tutan adamın paramparça olduğunu herkesin görebileceğini söyledi. Ona, Wolf'un "soruşturmada bundan sonra daha az öne çıkan bir rol üstlenmesi" konusunda Simmons'ı arayacağını, bunun ne anlama geldiğini bilmese de, söyledi ve ardından onu Pazartesi sabahına kadar tekrar görevden aldı.

Wolf geri döndüğünde ofis yarı boştu. Edmonton'da gece boyunca çete bağlantılı bir bıçaklama olayında iki genç öldürülmüş, üçüncüsü ise hastanede kritik durumda bulunuyordu. Bu, Londra'nın her zamanki gibi hayatına devam ettiğinin ve Ragdoll cinayetlerinin, ölüme mahkum edilenlerin hayatlarının ve Wolf'un kendi hayatta kalma mücadelesinin, olayla ilgisi olmayan milyonlarca insan için sadece ilginç sohbet konularından ibaret olduğunun bir başka hatırlatıcısıydı.

Masasına döndüğünde onu bekleyen bir mesaj vardı. Güvenlik görevlisi ve listede dördüncü sırada yer alan Andrew Ford, önceki sabahtan beri Wolf ile şahsen görüşmek istiyordu. Zaman geçtikçe kendisine atanan memurlara karşı giderek daha agresifleşiyordu. Görünüşe göre Baxter onun yerine gitmiş, ancak kaba adam tarafından hızla geri çevrilmişti.

Toplantı odasına çağrıldıklarında, Wolf, her zamanki ulaşılmaz haline geri dönmüş, koyu makyajı ve sıkılmış ifadesiyle Baxter'ın yanındaki boş koltuğa oturdu.

'Günaydın,' dedi kayıtsızca.

'Günaydın,' diye sertçe yanıtladı, gözlerine bakmadan.

Pes etti ve bunun yerine Finlay ile konuşmaya başladı.

1. (BAŞLIK) Naguib Khalid 'Yakma Katili'
2. (GÖVDE) – ?
3. (SOL KOL) *platin yüzük, hukuk bürosu mu?*

4. (SAĞ KOL) *tırnak cilası mı?*
5. (SOL BACAK) – ?
6. (SAĞ BACAK) Dedektif Benjamin Chambers

Raymond Turnble~~A~~ (Belediye Başkanı)
Vijay Rana/Khalid~~B~~ (Erkek kardeş/muhasebeci)
C – Jarred Garland (Gazeteci)
D – Andrew Ford (Güvenlik görevlisi/alkolik/baş belası)
E – Ashley Lochlan (Garson) veya (dokuz yaşında kız çocuğu)
F – Kurt

Hepsi sessizce listeye baktılar, bir ilham gelmesini ve bariz bir bağlantının aniden ortaya çıkmasını umuyorlardı. Toplantının ilk yirmi dakikasını kendi aralarında tartışarak geçirmişlerdi, bu da Simmons'ı neredeyse okunaksız el yazısıyla mevcut ilerlemelerini büyük tahtaya karalamaya itmişti. Bunu böyle yazılı olarak görünce, oldukça yetersiz bir ilerleme kaydetmişlerdi.

"Ceset Yakma Cinayetleri kilit nokta olmalı," dedi Finlay. "Khalid, kardeşi Will..."

Simmons, listeye bir not daha ekleyerek, "Kardeşinin davayla hiçbir ilgisi yoktu," dedi. "Orada bile değildi."

Finlay omuz silkerek, "Belki Alex bize bir isim önerdiğinde daha anlamlı olur," dedi.

'Öyle olmayacak,' diye araya girdi Baxter. 'Edmunds'un elinde o yüzüklerin sahibi olan yirmi iki kişi var. Bunlardan hiçbiri Halid'in davasına karışmadı.'

'Ben öyleydi, değil mi?' diye sordu Finlay.

İsmin anılmasıyla rahatsız edici bir sessizlik oluştu. Finlay, ölen meslektaşının adını anmaktan suçlu görünüyordu, sanki o da bulmacanın bir parçasıymış gibiydi.

Baxter duygusuz bir şekilde, "Chambers'ın da bunda payı vardı, ama bu odadaki diğer herkesten daha fazla değil," diye yanıtladı. "Ve olsa bile, bu listenin geri kalanıyla nasıl bir bağlantı kurabilir ki?"

Simmons, "Bu diğer kişilerin geçmişlerini ne kadar detaylı bir şekilde araştırdık?" diye sordu.

Baxter, "Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz, ancak daha fazla yardıma gerçekten ihtiyacımız var," dedi.

'Hiçbiri yok,' diye çıkıştı Simmons öfkeyle. 'Zaten departmanın üçte biri bu işe yardım ediyor. Başka kimseyi ayıramam.'

Baxter, amirinin ne kadar baskı altında olduğunu anlayarak geri adım attı.

Simmons, "Fawkes, alışılmadık derecede sessizsin, aklından geçen bir şey var mı?" diye sordu.

'Eğer Halid'in davası kilit noktaysa, neden ben de onunla aynı listede olayım? Bu mantıklı değil. Hem Yakma Katili'nin hem de onu durdurmaya çalışan kişinin ölmesini istiyorlar?'

Ortamda şaşkınlık dolu bir sessizlik vardı.

Finlay, "Ünlü olduğu için olabilir," diye önerdi. "Belki Ben'in de dikkatini çeken büyük bir davası vardı."

"Bu bir fikir," dedi Simmons. "Bir araştırın."

O anda Edmunds ter içinde ve dağınık bir halde odaya daldı.

"Yüzük Michael Gable-Collins'e aitti," dedi zafer edasıyla. "Collins ve Hunter'ın kıdemli ortağı."

'Collins ve Hunter? Bu isimler size neden tanıdık geliyor?' diye sordu Finlay.

Wolf omuz silkti.

'47 yaşında, boşanmış, çocuğu yok. İlginçtir ki, geçen cuma öğlen ortaklar toplantısına katıldı,' diye devam etti Edmunds.

Simmons, "Dolayısıyla o toplantı ile Ragdoll'un bulunması arasında yaklaşık on iki saatlik bir zaman dilimi var," diyerek bu soylu ismi listeye ekledi.

"Ve kesinlikle duruşmada yoktu, değil mi?" diye sordu Finlay, Baxter'ın bıkkınlıkla iç çekişini görmezden gelerek.

"Hâlâ araştırıyorum, ama doğrudan değil. Hayır," dedi Edmunds.

"Yani bir bağlantı bulmaya hala yaklaşamadık mı?" dedi Finlay.

"Ah, dava bağlantıyı sağlıyor," dedi Edmunds kısaca.

'Ama az önce bu adamın bununla hiçbir ilgisi olmadığını söylediniz.'

'Evet, yaptı. Hepsi yaptı. Sadece henüz çözemedik. Kilit isim Halid.'

'Ama—' diye başladı Finlay.

'Konuyu değiştirelim,' diye araya girdi Simmons, saatine bakarak. 'Jarred Garland, Dedektif Baxter'ın korumasının başına geçmesini istedi. Bunu kendisiyle uzun uzun görüştüm ve ihtiyaç duyduğu her konuda ona yardımcı olmanızı bekliyorum.'

"Bekleyin, bekleyin, bekleyin!" diye bağırdı Kurt.

Simmons, "Kendisi bu konuyla ilgili olarak bugünün geri kalanında ve yarın ofiste olmayacak. Fawkes, elbette, onun yokluğunda soruşturmalarına devam etmekten memnuniyet duyacaktır," dedi.

'Bu sabah -*her neyse-o kişiden* aldığım telefon görüşmesinden sonra hâlâ burada olabildiğiniz için kendinizi şanslı saymalısınız.'

"Efendim, bu konuda Wolf'a katılıyorum," dedi Edmunds, buyurgan tonuyla herkesi şaşırtarak. Baxter ona bir şey fırlatacak gibiydi. "Katil, Wolf'a meydan okudu. Bu dinamiği değiştirirsek, nasıl tepki vereceğini bilemeyiz. Bunu bir hakaret olarak algılayacaktır."

'Güzel. Umarım öyle yapar. Ben kararımı verdim.'

Edmunds başını salladı: "Bence bu bir hata."

"Senin gibi polis ve hırsızlar üzerine süslü bir doktora derecem olmayabilir Edmunds, ama inan ya da inanma, zamanında birkaç katille uğraştım," diye çıkıştı Simmons.

'Bunun gibi değil,' dedi Edmunds.

Edmunds inatla geri adım atmayı reddedince Finlay ve Baxter koltuklarında rahatsızca kıpırdandılar.

'Yeter!' diye bağırdı Simmons. 'Hâlâ deneme sürecindesiniz. Bunu aklınızda tutsanız iyi olur. Katil, Jarred Garland'ı Cumartesi günü, ona kim bakıcılık yaparsa yapsın öldürmeye çalışacak. Öte yandan Garland, Baxter bakıcılık yapmadığı *sürece* bizim müdahil olmamıza izin vermeyecek.'

'Baxter, Fawkes'ı çalışmaların hakkında bilgilendir. Tüm bu baş ağrısı için teşekkürler. Şimdi git.'

Toplantı sona erdiğinde, Edmunds Baxter'la konuşmak için yanına gitti.

"Seni küçük pislik," diye tısladı ona. "Sana ne oldu böyle?"

'BEN-'

'Bu benim için çok büyük bir olay ve zaten yeterince zor olan işleri, yeteneklerimden şüphe duyup patronumun önünde beni utandırmanız işleri daha da zorlaştırıyor.'

Baxter, Wolf'un kapı aralığında oyalanıp kendisiyle özel olarak konuşma fırsatı beklediğini fark etti.

"Günün geri kalanında ne yapacağını biliyor musun?" diye sordu Edmunds'a.

'Evet.'

'O zaman ona açıklayabilirsin.'

Kadın ayağa kalktı ve Wolf'a hiç aldırmadan odadan fırlayıp çıktı. Edmunds ona güçsüzce gülümsedi.

'Tırnak ojeleriniz nasıl?' diye sordu.

Wolf, kimliği belirlenemeyen üç ceset parçasıyla ilgili yeni bir şey bulup bulmadıklarını öğrenmek için adli tıp uzmanını aradı. Ona, testlerin hala devam ettiğini ve soruşturma açısından değerli bir şey sunamayacaklarını söylediler. Bir ara Peckham'a gidip Andrew Ford ile görüşmesi gerekiyordu, ancak Baxter ofisten ayrılmadan önce onunla konuşmak için bekliyordu.

Nedense Edmunds aniden masasının ucunda belirmiş ve Baxter otuz beş dakikadır Simmons'ın ofisinde olmasına ve masasının boş olmasına rağmen oradan ayrılmamıştı. Edmunds sohbet etmeye çalışıyordu, ancak Wolf onları izlemekle o kadar meşguldü ki onunla gerçekten iletişim kuramıyordu.

'Aklıma bir fikir geldi,' dedi Edmunds. 'Katilimiz metodik, becerikli ve zeki. Henüz bir kere bile hata yapmadı. Bu da beni düşündürdü: Bunu daha önce de yapmış. Bir düşünün. Bu kişi sanatını mükemmelleştirmiş...'

'Sanat mı?' diye sordu Wolf şüpheyle.

'O böyle görecek ve cinayetlerin ne kadar korkunç olduğu inkar edilemez olsa da, objektif olarak bakıldığında etkileyici oldukları da bir gerçek.'

'Etkileyici mi?' diye homurdandı Wolf. 'Edmunds, katil sen misin?' diye sordu ifadesiz bir yüzle.

Wolf'un dikkatini çeken şu sözler aklıma geldi: "Eski dava dosyalarını incelemek istiyorum; alışılmadık yöntemler, ulaşılması imkansız olduğu düşünülen kurbanların cinayetleri, uzuv kesme ve sakatlama örnekleri arıyorum. Bir yerlerde mutlaka bir iz bırakmıştır."

Edmunds, Wolf'un fikrini destekleyeceğini, hatta düşünce tarzından etkileneceğini ummuştu. Bunun yerine, Wolf öfkelendi.

'Bu davada tam zamanlı olarak çalışan dört kişi var: dört! Hepsi bu. İnsanlar dışarıda ölürken, sizin gibi insanların samanlıkta iğne aramanıza izin verebileceğimizi mi sanıyorsunuz?'

"Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum," diye kekeledi Edmunds.

Wolf ayağa kalkıp ofisin karşısına doğru koşarak Simmons'la işini yeni bitirmiş olan Baxter'ı durdururken, "Sadece işini yap," diye çıkıştı.

'Hey,' dedi.

'Olmayacak.'

Baxter elinde bir dosyayla yanından geçerek masasına doğru yürüdü.

'Eğer bu dün geceyle ilgiliyse...'

'Öyle değil.'

Toplantı odasının önünden geçerlerken Wolf, Baxter'ın bileğini kavrayıp onu içeri çekti ve bu durum yakındaki insanların garip bakışlarını üzerine çekti.

'Hey!' diye bağırdı.

Wolf toplantı odasının kapısını kapattı.

'Dün gece seni yalnız bırakıp gittiğim için özür dilerim. Hala konuşmamız gereken şeyler vardı. Beni çok sinirlendirdi... Seni onunla yalnız bırakmamalıydım. Özür dilerim.'

Baxter sabırsız görünüyordu.

'Sana güzel ve zeki olduğunu söylediğim kısmı hatırlıyor musun...'

"Harika," diye hatırlattı ona alaycı bir gülümsemeyle.

'İnanılmaz,' diye başını salladı Wolf. 'Bunu hiç sevmedi, değil mi?'

Baxter geniş bir gülümsemeyle, "Hayır. Hayır, yapmadı." dedi.

'Şu Garland meselesinde size yardımcı olayım. Edmunds'la daha fazla oturamam. Birkaç dakika önce tırnaklarımı boyamaya çalıştı!'

Baxter güldü: 'Hayır, ama teşekkür ederim.'

'Hadi ama, patron sensin. Ne dersen yaparım.'

'Hayır. Daha az kontrolcü olmalısın. Simmons'ı duydun; seni davadan tamamen uzaklaştırmanın eşiğinde. Vazgeç artık.'

Wolf'un yüzü umutsuz görünüyordu.

Baxter odadan çıkmaya çalışırken, "Affedersiniz," dedi.

Wolf kapıdan ayrılmadı: 'Anlamıyorsunuz. Yardım etmem *gerekiyor* .'

"Affedersiniz," dedi daha sert bir sesle.

Wolf dosyayı elinden kapmaya çalıştı. Plastik dosya, aralarındaki boşluğu kapatırken oluşan gerilime dayanarak büküldü ve çatladı. Onu daha önce de böyle görmüştü, Yakma Katili soruşturması sırasında, saplantısına tamamen kapıldığı, dostu düşmandan ayırt edemez hale geldiği zaman.

'Bırak gitsin Will.'

Onun adını hiç kullanmadı. Garland dosyasını elinden kurtarmaya tekrar çalıştı ama başaramadı. Tek yapması gereken yardım çağırmaktı. Bir düzine polis memuru kapıdan içeri dalacak ve Wolf davadan uzaklaştırılacaktı. Bu kadar uzun süre devam etmesine izin vererek, işaretleri görmezden gelerek

yanlış bir şey yapıp yapmadığını merak etti. Sadece ona yardım etmek istemişti, ama artık yeterdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Elini kaldırıp buzlu cama vurmak istedi ama tam o sırada Edmunds odaya dalıp kapıyı yanlışlıkla Wolf'un sırtına çarptı.

Wolf elini bıraktı.

'Özür dilerim,' dedi Edmunds. 'Andrew Ford hakkında sizin için telefonda Polis Memuru Castagna var.'

"Onları geri arayacağım," dedi Wolf.

'Görünüşe göre pencereden atlamakla tehdit ediyor.'

'Polis Memuru Castagna mı, Ford mu?'

'Ford.'

'Kaçmak mı yoksa intihar etmek mi?'

'Dördüncü kat, yani yarı yarıya.'

Wolf buna gülümsedi ve Baxter onun normal, saygısız haline dönüşmesini izledi.

'Pekala, onlara yolda olduğumu söyleyin.'

Baxter'a sıcak bir gülümsemeyle baktı ve Edmunds'un peşinden dışarı çıktı. Baxter, buzlu camın arkasında, görünmeyecek şekilde bekledi. Derin bir nefes verdi ve düşmemek için çömeldi. Böylesine önemli bir karar verdikten sonra, her zamanki gibi kararsız kalmanın verdiği baş dönmesi ve duygusal tükenme hissi onu yıpratmıştı. Kimse odaya girmeden ayağa kalktı, derin bir nefes aldı ve ofise geri döndü.

BÖLÜM 17

Perşembe, 3 Temmuz 2014

15:20

Wolf, Peckham Rye İstasyonu'na gitmek için banliyö trenine binmek zorunda kaldı ve bu ona mantıksız derecede büyük bir iş gibi geldi. Kendini ödüllendirmek için, şekersiz şuruplu, ekstra sıcak, çift shot'lı, az yağlı bir macchiato aldı, ancak arkasındaki adamın sadece 'Kahve. Sade' sipariş etmesiyle kendini oldukça güçsüz hissetti.

Ana yolda, çevredeki her şeyin üzerinde gururla yükselen üç belediye konut kulesine doğru ağır ağır yürüdü; halkın geri kalanının onları istenmeyen çirkinlikler olarak gördüğünden ve fırsat bulduklarında yıkacaklarından habersizdi ya da sadece bu durumdan etkilenmemişti. En azından bu ucube yapıların tasarımcıları, onları yılın %90'ında neredeyse görünmez kılan mükemmel bir 'kasvetli, yağmurlu, sisli, Londra gökyüzü grisi'ne boyamayı tercih etmişlerdi.

Wolf, 'Shakespeare Kulesi' yazılı kuleye yaklaştı; büyük adamın bunu ne kadar büyük bir onur olarak göreceğinden emin değildi ve tanıdık manzaraları ve sesleri içine çekerken iç çekti. Belki de bir düzine kadar Aziz George Haçı'nı tasvir eden bayrak pencerelerden sarkıtılmıştı; bu büyük ülkeye ya da en azından on bir güvenilir şekilde hayal kırıklığı yaratan futbolcuya bağlılık yemini ediyorlardı. Wolf'un tahminine göre bir Staffordshire bull terrier veya Alman çoban köpeği olan bir köpek, dışarıya kapatılmış beş metrelik balkondan durmadan havlıyordu ve iğrenç iç

çamaşırlarından oluşan bir sergi, grotesk modern sanat eserleri gibi yağmurda kuruyordu.

Kimileri onu bağnaz veya sınıfçı olmakla suçlayabilirdi, ama onlar çalışma hayatlarının yarısını şehrin her yerindeki bu binaların aynısında geçirmemişlerdi. O, bu binalardan nefret etme hakkını kazandığını düşünüyordu.

Ana girişe yaklaşırken, binanın arka tarafından bağırışlar duyabiliyordu. Kule bloğunun yanından yürürken, üzerinde sadece bir atlet ve iç çamaşırı olan, kirli görünümlü bir adamın yukarıdaki balkondan sarktığını görünce şaşırdı. İki polis memuru onu geri çekmeye çalışıyordu ama nafile. Birkaç komşu da, düşüşünü yakalama şansına sahip olurlarsa diye, kendi balkonlarına çıkmış, cep telefonlarıyla fotoğraf çekmeye hazırlanıyordu. Wolf, pijamalı bir komşu sonunda onu tanıyana kadar bu tuhaf sahneyi eğlenerek izledi.

"Televizyondaki o dedektif değil misin sen?" diye bağırdı ona boğuk bir sesle.

Wolf, meraklı kadını görmezden geldi. Balkondan sarkan adam aniden bağırmayı kesti ve kahvesini yudumlarken aşağıdan ona sakince baktı.

"Andrew Ford, sanırım?" dedi Wolf.

"Dedektif Fawkes mı?" diye sordu Ford, İrlanda aksanıyla.

'Evet.'

'Seninle konuşmam gerekiyor.'

'Elbette.'

'Burada olmaz. Yukarı gel.'

'Elbette.'

Wolf kayıtsızca omuz silkerek ana girişe yöneldi, Ford ise beceriksizce korkulukların üzerinden geri tırmandı. Yukarı çıktığında kapıda çekici bir Asyalı polis memuruyla karşılaştı.

"Seni gördüğümüze çok sevindik," dedi ona.

Konuştuğunda, Wolf onun gülümsemesindeki büyük boşluğu fark etti ve öfkelenmeye başladığını hissetti.

'Bunu sana *o* mu yaptı?' diye sordu, kendi ağzını işaret ederek.

'Kasten yapmadım. Çırpınıyordu ve onu kendi haline bırakmalıydım. Kendi aptallığım yüzünden oldu.'

'Güvenlik görevlisi olmak için biraz dengesiz, değil mi?'

'Geçtiğimiz yıl boyunca işten izinliydi. Şimdi esasen sadece içki içiyor ve sürekli söyleniyor.'

'Nerede çalışıyordu?'

'Sanırım Debenhams.'

'Benden ne istiyor?'

'Seni tanıdığını söylüyor.'

Wolf şaşırmış bir şekilde, "Muhtemelen onu tutuklamışlardır," dedi.

'Muhtemelen.'

Polis memuru Wolf'ü dağınık daireye götürdü. Koridor DVD'ler ve dergilerle doluydu, yatak odası ise adeta bir çöplük gibiydi. Daracık salona girdiler; her yer ucuz votka şişeleri ve yüksek alkollü bira kutularıyla kaplıydı. Tek kanepe, sigara yanığı izleriyle dolu bir yorganın altında saklıydı ve tüm mekân hafif bir ter, kusmuk, kül ve taşan çöp kokusuyla doluydu.

Andrew Ford, Wolf'tan neredeyse on yaş küçüktü, ama ondan çok daha yaşlı görünüyordu. Dağınık saçları, kel kafasının etrafında seyrek yamalar halinde uzamıştı. Orantısızdı – sıska, küçük ama belirgin bir bira göbeği vardı ve teninde sarılık nedeniyle hafif bir sararma vardı. Wolf selam vermek için el salladı. Bu pis adama dokunmaya hiç niyeti yoktu.

'Metropolitan polis memuru ve Ragdoll cinayetlerinin baş soruşturmacısı... Dedektif Çavuş William Oliver Layton-Fawkes,' diye heyecanla tekrarladı Ford ve ona kısa bir alkış verdi. 'Ama Wolf, değil mi? Harika bir isim. Koyunlar arasında bir kurt gibisin, değil mi?'

Wolf, iğrenç odaya göz gezdirirken, "Ya da domuzlar," dedi incelikten yoksun bir şekilde.

Ford ona saldırmak üzereymiş gibi görünse de, bunun yerine kahkahalara boğuldu.

"Çünkü sen polissin. Ne demek istediğini anlıyorum," dedi, Wolf'un ne demek istediğini hiçbir şekilde anlamamış gibi.

"Konuşmak mı istedin?" diye sordu Wolf, Baxter'ın bu konuda da liderliği üstlenmek isteyebileceğini umarak.

'Bütün bu domuzlar varken olmaz!' diye bağırdı.

Wolf iki subaya başıyla onay verdi ve onlar da odadan çıktılar.

"Bir bakıma silah arkadaşıyız, değil mi?" dedi Ford. "İki dürüst hukuk adamıyız."

Wolf, Debenhams'tan gelen adamın kendisini 'hukuk beyefendisi' olarak tanımlamasını biraz abartılı buldu, ama bunu görmezden geldi. Ancak sabırsızlanmaya başlamıştı.

'Ne hakkında konuşmak istiyordunuz?' diye sordu.

'Sana yardım etmek istiyorum Kurt.' Ford başını geriye doğru eğdi ve yüksek sesle uludu.

'Hayır, değilsin.'

"Bir şeyi kaçırdınız," dedi Ford kibirli bir şekilde. "Önemli bir şeyi."

Wolf onun devam etmesini bekledi.

Ford, bu alışılmadık güç konumunun tadını çıkararak çocuksu bir şekilde, 'Sizin bilmediğiniz bir şey biliyorum,' diye şarkı söyledi.

'Dişini kırdığın o yakışıklı subay...'

'Hintli mi?' Ford, küçümseyici bir hareketle sordu.

'...Seni tanıdığını söyledi.'

'Seni tanıyorum Wolf, ama sen beni hiç hatırlamıyorsun, değil mi?'

'Bana bir ipucu ver.'

'Kırk altı gün boyunca aynı odada kaldık ama hiç konuşmadık.'

"Tamam," dedi Wolf tereddütle, iki memurun çok uzaklaşmamış olmasını umarak.

'Her zaman bir mağazada çalışmadım. Eskiden biriydim.'

Wolf'un gözleri bomboştu.

'Ve görüyorum ki hâlâ sana verdiğim bir şeyi giyiyorsun.'

Wolf şaşkınlıkla gömleğine ve pantolonuna baktı. Ceplerini yokladı ve saatine göz attı.

'Daha sıcak!'

Wolf kolunu sıyırdı ve sol kolundaki ciddi yanıkları ve dijital kol saatini gösterdi. Annesinin geçen Noel'de aldığı ucuz bir modeldi.

'Çok sıcak, çok sıcak, çok sıcak!'

Wolf saati çıkardığında bileğindeki ince beyaz yaranın geri kalan kısmı da ortaya çıktı.

"Rıhtım güvenlik görevlisi mi?" diye sordu Wolf dişlerini sıkarak.

Ford hemen cevap vermedi. Sinirli bir şekilde yüzünü ovuşturdu ve mutfağa gidip bir şişe votka aldı.

"Beni hafife alıyorsunuz," diye yanıtladı sonunda sahte bir öfkeyle. "Ben Andrew Ford'um: Yakma Katili'nin hayatını kurtaran adam!"

Şişeden öfkeyle bir yudum aldı, içki çenesinden aşağı aktı.

'Eğer seni ondan uzaklaştırmak için kahramanca davranmasaydım, o son küçük kızı öldürmek için hayatta kalamazdı. Aziz Andrew! Mezar taşıma bunu yazdırmak istiyorum. Aziz Andrew: Çocuk katili yardımcısı.'

Ford ağlamaya başladı. Koltuğa yığıldı ve iğrenç yorganını üzerine çekti, bu sırada dengesiz duran küllüğü yere devirdi.

'İşte bu kadar. Şu domuzları gönderin. Kurtarılmak istemiyorum. Sadece size söylemek istedim... size yardım etmek için.'

Kurt, zavallı yaratığın şişeden bir yudum daha alıp televizyonu açmasını izledi. Çocuk programının jenerik müziği son sesle çalarken Kurt dışarı çıktı.

Andrea, kameramanı Rory'nin, uzay gemisi kaptanı kılığına girerek, arkadaşı Sam'e şüpheli bir şekilde benzeyen bir uzaylı varlığın kafasını Pulse-Bō (folyo kaplı sopa) ile kesmesini şaşkınlık içinde sessizce izledi. Oluşan kesikten bol miktarda yeşil balçık fışkırdı ve aşırı tepki veren vücudun geri kalanı sonunda hareket etmeyi bıraktı.

Rory duraklatma düğmesine bastı.

'Peki, ne düşünüyorsun?'

Rory otuzlu yaşlarının ortalarındaydı ama pasaklı bir genç gibi giyinmişti. Biraz kiloluydu, kalın kızıl bir sakalı ve güler yüzlü bir yüzü vardı.

"Kan yeşildi," dedi Andrea, kanlı videonun etkisinden hala biraz sersemlemiş bir halde. Düşük bütçeli ama etkili bir yapımdı.

'O bir *Kruutar'dı* ... bir uzaylıydı.'

'Doğru. Bunu anlıyorum, ama Emily'yi bunu yapmaya ikna edebilmemiz için kırmızı kan görmesi gerekecek.'

Andrea, Baxter ve Garland ile Rory'nin film stüdyosu olan StarElf Pictures'da buluşmak üzere anlaşmıştı; bu stüdyonun Brockley İstasyonu'nun arka tarafındaki bir garaj olduğu ortaya çıkmıştı. Önceki akşam konuşulan planla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen, Baxter'ın gelmesini beklerken Andrea, Garland, Rory ve onun yapımcı/oyuncu/en iyi arkadaşı Sam, bir kişinin ölümünü taklit etmenin en iyi yolunu tartışıyorlardı.

StarElf'in eski yapımlarından bir düzineden fazla ölüm sahnesini izledikten sonra, iç organların dışarı çıkarılmasının sorunlu olduğuna, kafa kesmenin gerçekçi ancak belki biraz aşırı olduğuna ve patlamaların bazen

ters gittiğine (Sam'in başparmağı hala çalışma masasının üzerindeki turşu kavanozunda gururla duruyordu) karar verdiler. Doğrudan göğse bir kurşun sıkmanın en uygun yol olduğuna karar verdiler.

Telaşlı Baxter, kırk dakika gecikmeyle nihayet gelmişti ve Rory ile Sam'in Garland'ı oyalayarak silah atışının canlı testini yapmalarıyla vakit kaybetmelerinden hiç de memnun kalmamıştı. On beş dakika boyunca süren tartışma ve Garland'ın birkaç kez tek başına şansını deneyeceği tehdidinden sonra, Baxter isteksizce bağırmayı bırakıp onları dinlemeyi kabul etti. Çevresini şüpheyle inceledi ve Garland, StarElf ekibinin yetenekleri konusunda haklı olarak şüpheci olduğunu anlayabiliyordu. Neyse ki, henüz başının üzerindeki ayak parmağı kavanozunu fark etmemişti.

'Biliyorum çekinceleriniz var, ama bunu başarabiliriz,' diye heyecanla söyledi Rory sunumunu hazırlarken. Beş gün önce, Baxter'ın sevgili kamerasını yanlışlıkla Kentish Town kaldırımına düşürmesiyle tesadüfen karşılaşmışlardı. Neyse ki Rory kin tutan biri değildi ve gizli görevlerinin getireceği olasılıktan gerçekten heyecan duyuyor gibiydi.

O ve Sam, dünyanın dört bir yanındaki sinema filmlerinde ve tiyatro yapımlarında kullanılan inanılmaz derecede gerçekçi efektin, bir kişinin kıyafetlerinin altına sahte kanla dolu ince bir torba (genellikle prezervatif) gizlenerek nasıl elde edildiğini canlı bir şekilde anlattılar. Küçük bir dinamit çubuğuna rahatsız edici derecede benzeyen, squib adı verilen küçük bir patlayıcı, kanı dışarı doğru fırlatmak için torbanın arkasına takılırdı. Kontrollü patlamayı tetiklemek için gereken akımı sağlamak üzere bir saat pili kullanacaklardı ve bu da Rory'nin kendi tasarımı olan bir verici tarafından çalıştırılacaktı. Son olarak, yanıklardan ve fırlayan parçalardan korunmak için deri ile patlayıcı arasına kalın, kauçuk astarlı bir kemer takılması gerekiyordu.

Andrea telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıktığında, Rory elinde Glock 22 ile Garland'ı vurmak için kullandığı silahı beceriksizce yanına geldi ve sanki bir paket cipsmiş gibi ağır silahı ona uzattı. Garland silahı beceriksizce incelerken rahatsız görünüyordu ve Baxter güvenle namlunun ucuna bakarken irkildi.

Garland omuz silkerek, "Gerçek gibi görünüyor," dedi.

'Evet, öyle,' dedi Rory neşeyle. 'Öyle olmayan mermiler.'

Garland'ın eline bir yığın boş kağıt parçası bıraktı.

'Namlu ağzında alev ve patlama sesi oluşturmak için barutla doldurulmuş ancak üstünde mermi bulunmayan fişekler.'

"Ama sahte silahlardan ateşleme pimlerini çıkarıyorlar, değil mi?" diye sordu Baxter, Garland'ın silahı genel yönüne doğru sallaması üzerine içgüdüsel olarak eğilerek.

'Genellikle öyle yaparlar, evet,' dedi Rory, bariz sorudan kaçınarak.

'Peki ya bu konuda?' diye sordu Baxter.

'Pek sayılmaz, hayır.'

Baxter ellerini başına koydu.

'Tamamen yasal,' dedi Rory savunmacı bir tavırla. 'Ehliyetim var. Ne yaptığımızı biliyoruz. Tamamen güvenli. Bakın...'

Kameralardan birini ayarlayan Sam'e döndü.

'Çekim mi yapıyorsunuz?' diye sordu.

'Öyle mi?' dedi Sam, endişeli bir şekilde.

Hiç beklemeden emniyet kilidini açtı ve tetiği çekti. Sam'in göğsünden fışkıran koyu kırmızı kanın sesi kulakları sağır eden bir patlama gibi çıktı. Andrea aceleyle içeri geri koştu. Baxter ve Garland, hızla büyüyen kan birikintisine dehşet içinde baktılar. Sam tornavidasını yere fırlattı ve Rory'ye kaşlarını çatarak baktı.

"Önce tişörtümü değiştirecektim, seni salak," dedi kameraya dönmeden önce.

"İnanılmaz görünüyordu!" diye haykırdı Garland.

Hepsi beklentiyle Baxter'a baktı, ancak onun yüz ifadesi kesinlikle etkilenmemişti.

Garland'a dönerek, "Bir dakika dışarıda konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Baxter, özel olarak konuşabilmeleri için arabanın kilidini açtı. Yolcu koltuğundaki dağınıklığı ayak boşluğuna doğru temizledi.

"Şunu açıkça belirtmek istiyorum," diye başladı. "Ölümünüzü sahte olarak göstermeyeceğiz. Bu muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey."

'Ancak-'

'Sana bir planım olduğunu söylemiştim.'

'Ama sen yapmadın mı—'

'Zaten bu insanlara gereğinden fazla güveniyoruz. Metropolitan Polis Teşkilatı'nın insanların hayatta kalması için ölümleri uydurmaya başladığı haberi yayılırsa neler olacağını hayal edebiliyor musunuz?'

'Cümlenin önemli kısmı "İnsanları hayatta tutmak"tır,' dedi Garland, giderek daha da sinirlenerek. 'Sen bir polis memuru gibi düşünüyorsun!'

' *Ben* bir polis memuruyum.'

'Bu benim hayatım; bu benim kararım.'

"Bunu yapmayacağım," dedi Baxter. "Kesin cevabım bu. Yardımımı istemiyorsanız, sorun değil. Ama bir planım var ve bana güvenmenizi rica ediyorum."

Ağzından çıkan sözlerden dehşete kapılmış bir şekilde yüzünü buruşturdu. Garland da aynı derecede şaşırmış görünüyordu. Yaklaşan cinayeti bir flört aracı olarak kullanma fırsatını kaçırmak istemeyen Garland, Baxter'ın elini tuttu.

'Tamam... Sana güveniyorum,' dedi ve Baxter bileğini kendi içine doğru bükerken acınası bir şekilde inledi.

"Tamam, tamam, tamam!" diye nefes nefese tekrarladı, ta ki kadın sonunda elini bırakana kadar.

"Akşam yemeği?" diye sordu, hiç de telaşlanmadan.

'Sana söylemiştim, sen benim tipim değilsin.'

'Başarılı mı? Kararlı mı? Yakışıklı mı?'

"Mahvoldu," dedi Baxter, adamın kendinden memnun ifadesinin yerle bir oluşunu izlerken alaycı bir gülümsemeyle.

Normalde onun aşağılık yaklaşımlarına asla tahammül etmezdi, ancak bir önceki gece Wolf'ü baştan çıkarma girişiminin felaketle sonuçlanmasının ardından, bu ilgiden oldukça keyif alıyordu.

"İkinci bir randevuya çıkmak istemezsen, iyi bir güvence olur," dedi Garland, kendine olan güvenini hızla yeniden kazanarak.

'Sanırım öyle,' diye gülümsedi Baxter.

'Öyleyse bu bir *evet* mi?' diye sordu Garland umutla.

'Hayır,' dedi gülümseyerek.

'Ama bu bir *hayır* da değil, değil mi?'

Baxter bir an düşündü: 'Hayır.'

Devasa bir projektör, sonsuz gibi görünen yeraltı arşivlerinin üzerine sahte bir ay ışığı yansıtıyor, metal rafların sıraları boyunca uzun gölgeler düşürüyor ve karanlıktan uzanan parmaklar gibi dar koridorlara iniyordu. Edmunds, sert depo zemininde bağdaş kurarak oturmuş, okurken zaman kavramını tamamen kaybetmişti. Etrafına, listesindeki on yedinci karton

delil kutusunun içeriği dağılmıştı: fotoğraflar, DNA örnekleri, tanık ifadeleri.

Baxter ve Wolf'un başka işlerle meşgul olması nedeniyle, Watford'un dışındaki güvenli bir tesiste bulunan Merkez Depo'yu ziyaret etme fırsatını değerlendirmişti. Beş yıl süren yorucu bir süreçte, Metropolitan Polisi'nin elindeki her kaydı tarama, kaydetme ve fotoğraflama gibi akıl almaz bir iş tamamlanmıştı; ancak fiziksel kanıtların yine de muhafaza edilmesi gerekiyordu.

Daha hafif suçlarla ilgili eşyalar, mahkeme tarafından belirlenen bir süre sonra ailelere iade edilebilir veya imha edilebilirken, cinayet veya ciddi suçlarla ilgili tüm deliller süresiz olarak saklanırdı. Bu deliller, yer ve kaynaklara bağlı olarak bir süre ilgili polis karakolunda saklanır, ardından güvenli, sıcaklık kontrollü arşivlere transfer edilirdi. Yeni deliller ortaya çıktığında, temyizler yapıldığında veya teknolojideki gelişmeler yeni bir şey ortaya çıkardığında davalar sıklıkla yeniden açıldığından, bu çeşitli ölüm hatıraları, ilgili kişilerden çok daha uzun süre korunacaktı.

Edmunds kollarını uzattı ve esnedi. Birkaç saat önce başka birinin el arabasıyla dolaştığını duymuştu ama şimdi devasa depoda yalnızdı. Delilleri dikkatlice kutuya geri yerleştirdi, başsız kurban ile Bez Bebek Katili arasında bir bağlantı olduğunu düşündürecek hiçbir şey bulamadı. Kutuyu rafa geri koyarken, listesinden sildi. Ancak o zaman saatin kaç olduğunu fark etti: 19:47. Yüksek sesle küfrederek uzaktaki çıkışa doğru koştu.

Güvenlikten geçtikten sonra telefonu kendisine iade edildi ve merdivenlerden aşağı indiğinde Tia'dan beş cevapsız arama olduğunu fark etti. Eve gitmeyi düşünmeden önce New Scotland Yard'a şirket aracını geri götürmesi ve ofise uğraması gerekiyordu. Tia'nın numarasını çevirdi ve tepkisine hazırlanmaya başladı.

Wolf, Wimbledon ana caddesindeki Dog & Fox'un önünde otururken ikinci Estrella birasının sonuna yaklaşıyordu. Özellikle de tepede uğursuz bir yağmur bulutu çökmüşken, soğuk dış mekan masalarında oturan tek kişi oydu, ama Baxter'ın caddenin karşısındaki şık dairesine dönüşünü kaçırmak istemiyordu.

Saat 20:10'da, siyah Audi marka arabasının köşede bir yayayı neredeyse ezdiğini ve ardından yan yola park ettiğini gördü. Artık ılıklaşmış olan birasını bıraktı ve ona doğru yürümeye başladı. On metre kadar

uzaklaşmıştı ki Baxter arabadan indi ve kahkahalar attı. Ardından yolcu kapısı açıldı ve tanımadığı bir adam dışarı çıktı.

"Bu yerlerden birinde salyangoz satılıyor olmalı, ben de satıyorum," dedi adam.

"Sanırım amaç son yemeğinizi geri kusmak değil," dedi Baxter alaycı bir gülümsemeyle.

'Önce ağzıma iğrenç, sümüksü, kirli bir yumuşakça atmadan gitmeyi reddediyorum.'

Baxter bagajı açtı, çantalarını çıkardı ve arabayı kilitledi. Wolf, garip bir durumun geliştiğini sezerek paniğe kapıldı ve yaklaşmaya başladıklarında bir posta kutusunun arkasına çömeldi. Baxter ve tanıdığı kadın, kaldırımda sürünen heybetli adamı fark etmeden önce aslında onun yanından geçmişlerdi.

'Kurt mu?' diye sordu Baxter inanmaz bir şekilde.

Wolf, sanki birbirlerini normalde böyle selamlıyorlarmış gibi, rahat bir şekilde ayağa kalktı ve gülümsedi.

"Merhaba," dedi, ardından şık giyimli adama elini uzattı. "Wolf - ya da Will."

"Jarred," dedi Garland elini sıkarak.

Wolf şaşırmış bir şekilde baktı: 'Ah, sen...'

Baxter'ın sabırsız ifadesini fark edince soruyu bir kenara bıraktı.

'Burada ne işin var? Neden saklanıyordun?'

"Garip bir durum olabileceğinden endişelenmiştim," diye mırıldandı Wolf, Garland'ı işaret ederek.

"Şimdi değil mi?" diye sordu, yüzü kızararak. "Bize biraz zaman verebilir misiniz?" dedi, ana caddeye doğru yürüyen Garland'a.

"Dün gece ve bu sabah olanlar için, yani aslında her şey için özür dilemeye gelmiştim," dedi Wolf. "Bir şeyler yiyebileceğimizi düşünmüştüm ama anlaşılan sizin zaten... planlarınız var."

'Göründüğü gibi değil.'

'Hiçbir şeye benzemiyor.'

'İyi, çünkü öyle değil.'

'Memnun oldum.'

'Sen misin?'

Söylenmeyen onca şey yüzünden konuşma dayanılmaz bir hal alıyordu.

"Ben gidiyorum," dedi Wolf.

'Öyle yap,' diye yanıtladı Baxter.

Arkasını dönüp istasyona doğru ters yöne doğru yürümeye başladı, sadece kaçmak için. Baxter içinden küfretti, kendine kızdı ve sonra yolun sonunda Garland'ın yanına gitti.

BÖLÜM 18

Cuma, 4 Temmuz 2014

Sabah 5.40

Baxter neredeyse hiç uyumamıştı. Garland ile yolun aşağısındaki Café Rouge'da akşam yemeği yemişlerdi, şans eseri salyangoz kalmamıştı. Sahte bir hayal kırıklığıyla Garland, şüpheli Fransız garson başka bir yenilemez lezzet önermeden önce hemen bir biftek sipariş etmişti. Wolf'un ani ziyaretiyle çok meşgul olduğu için pek arkadaşlık edememişti ve Wolf'un tüm çabalarına rağmen, Garland'ın koruma ekibinin onu saat 22:00'ye kadar restorandan almasını ayarlamıştı.

Çantalarını dar merdivenlerden tek başına dairesine taşımakta zorlandı ama Garland'ın yardım teklifini kabul etmesinde hayali bir alt metin bulacağını biliyordu. Kapıyı açtı ve tertemiz tek odalı dairesine sendeleyerek girdi. Kedisi Echo, koridorda onu karşılamak için ahşap zeminde kayarak geldi. Açık tavan penceresinden içeri giren hafif bir esinti sayesinde hava ferahlatıcı derecede serindi. Ayakkabılarını paspasa attıktan sonra eşyalarını yatak odasına taşıdı ve kalın beyaz halının üzerine bıraktı. Echo'yu besledikten sonra kendine büyük bir kadeh kırmızı şarap ısmarladı, dizüstü bilgisayarını oturma odasından aldı ve yatağa çıktı.

Elli dakikadan fazla bir süre internette amaçsızca gezinmiş, e-postalarını kontrol etmiş, Facebook'ta bir aydan fazla süredir olan haberleri okumuştu. Arkadaşlarından biri daha hamileydi ve Edinburgh'da bir bekarlığa veda partisine davet almıştı. İskoçya'yı çok seviyordu ama ajandasına bile

bakmadan katılamayacağı için doğal olmayan bir şekilde kız gibi bir mesaj yazarak özür dilemişti.

Aklı sürekli Wolf'a dönüyordu. Önceki gece ne hissettiğini, daha doğrusu ne hissetmediğini oldukça açık bir şekilde belli etmişti. Günün erken saatlerinde onu tuttuğu yerden kolunda morluklar vardı ve sonra da onu akşam yemeğine çıkarmak için gelmişti. Bu sadece suçluluk duygusundan mı kaynaklanıyordu? Onu reddettiği için pişman mıydı? Onu *reddettiğinden* emin miydi? Bunları düşünmekten sıkılan kadın, kendine bir bardak daha doldurdu ve televizyonu açtı.

Garland'ın cumartesiye kadar ölmeyeceği göz önüne alındığında, Ragdoll cinayetleri gece geç saatlerdeki haber programlarında ikinci plana atılmıştı; programlar daha çok Arjantin kıyılarında alabora olan ve Falkland Adaları'na saatte üç yüz galondan fazla petrol sızdıran petrol tankerine odaklanmıştı. Akşam yemeğinde Garland'a biraz daha sempati duymaya başlamıştı, ancak cumartesi günü bile, yaklaşan çamurdan kaçan zavallı küçük penguenlerin onun gölgesinde kalacağını kabul etmek zorundaydı.

Petrol sızıntısı, hisse senedi fiyatları, Falkland Adaları'nın çeşitli vahşi yaşamı, teröristlerin olaya karışmış olabileceğine dair kanıtlanmamış olasılık, petrolün Atlantik Okyanusu'nu geçerek İngiliz kıyılarını kirletme ihtimali (hiçbiri) gibi akla gelebilecek her türlü konuşma konusunu tükettikten sonra, Garland'ın kendisine yönelik tehdide karşı bu kadar açık bir şekilde yaklaşmasının ardındaki mantığı tartışmak üzere cinayetlere geri döndüler. Sinirlerini yatıştırmak için hiçbir şey yapmayan Baxter, televizyonu kapattı ve sabaha kadar kitap okudu.

Sabah saat 6'yı biraz geçe dizüstü bilgisayarını açtı ve gazetenin internet sitesine girdi. Garland'ın " *Ölü Adam Konuşuyor"* köşesine olan eşi benzeri görülmemiş talep nedeniyle, gazete her sabah aynı saatte en son sayıyı yüklüyor ve internet sayfasını siber alanda en değerli yerlerden biri haline getiriyordu. Ekranın ortasında, parfüm, makyaj veya Charlize Theron filmi satan sinir bozucu bir video bir türlü kapanmıyordu. Sonunda kendiliğinden kaybolduğunda, kendisi ve Andrea'nın birlikte hazırladığı kısa açıklama ortaya çıktı. Açıklama zaten yüz binden fazla görüntülenme almıştı:

Cumartesi sabahı Londra'da yeri açıklanmayan bir otelde, en yüksek teklifi verene (TSİ 09:30'a kadar) özel bir saatlik görüşme. 0845 954600.

Garland'ın hafta boyunca makalelerinde sergilediği açık sözlülüğe rağmen, Andrea, ölecek olan adamla dünya çapında özel bir röportaj yapma cazibesinin karşı konulmaz olacağına emindi. Baxter'ın planı basit bir oyalama taktiğinden başka bir şey değildi. Andrea'nın yardımıyla Garland ile yarım saatlik bir röportajı önceden kaydedecekler ve bu röportaj Cumartesi sabahı 'canlı' olarak yayınlanacaktı. Dünya medyası kaçınılmaz olarak başkentteki seçtikleri otele akın ettiğinde ve Garland'ın yerini katile yanlışlıkla bildirdiğinde, Garland zaten ülkenin diğer ucundaki Koruma Altındaki Kişilerin elinde güvende olacaktı.

Planın etkinliği, sıradanlığına ve inandırıcılığına dayanıyordu: fırsatçı gazetecinin açgözlülüğü ve kendini sömürmesi, sonsuz güçlü haber şirketleri arasındaki kıyasıya mücadele ve 'gizli' bir buluşmanın varsayılan anonimliği. Teklif verenlerden tekliflerini belirtmelerini ve iletişim bilgilerini bırakmalarını isteyen kayıtlı bir mesaj hazırlamışlardı. Bu elbette boşunaydı, ancak Andrea'nın elinde televizyon kamerasıyla otelde bulunmasını haklı çıkaracaktı. Garland, aldatmacanın mekanı olarak Covent Garden'daki ME London otelinin lobisini seçmişti. Baxter nedenini sorduğunda, Garland sadece kamerada 'akıllara durgunluk verecek' diye cevap vermişti.

Saate baktı, dizüstü bilgisayarını kapattı ve spor kıyafetlerini giydi. Şehrin üzerinden güneş yeterince yükselmişti ve oturma odasının pencerelerinden içeriye yakıcı bir ışık vuruyordu tam o sırada koşu bandına çıktı. Gözlerini kör edici güneşe karşı kapatarak kulaklıklarını taktı ve adımlarının ritmik sesini duyamayacak hale gelene kadar sesi sonuna kadar açtı.

Andrea, StarElf Pictures'ın yeni grafitiyle kaplı kapısına vardığında Sam çoktan Garland'ı hazırlamaya başlamıştı. Önceki gece geç saatlerde Garland'dan bir telefon almıştı ve Garland ondan yardım istemişti.

'Bunu başarabileceğimizi biliyorsun,' demişti.

Andrea, "Emily'nin hayır demesinin mutlaka sebepleri vardır," diye düşündü.

'Onun elleri polis tarafından bağlı, sizinkiler değil... *Lütfen* .'

'Emily ile tekrar konuşabildim.'

'Bizi durduracak.' Garland çaresiz bir ses tonuyla konuştu. 'İş bittiğinde, onun da oyuna katılmaktan başka çaresi kalmayacak. Bunun benim en iyi

şansım olduğunu o da bizim kadar biliyor.'

Andrea cevap vermeden önce uzun bir sessizlik oldu.

"Saat sekizde StarElf'te ol," diye iç geçirdi, doğru şeyi yapıyor olmasını umarak.

'Teşekkür ederim.'

Andrea içeri girdi. Garland gömleğinin düğmelerini çözüyordu, Sam ise vericiyle uğraşıyordu.

"Günaydın. Kapıdaki yeni sanat eseri gerçekten çok güzel," diyerek Sam'i övdü.

"Şu lanet olası kaykaycı çocuklar yine içeri girmeye çalışıyorlar," diye mırıldandı odanın diğer tarafındaki Garland'a doğru giderken. "Rory'ye onları buraya sokmamasını söyledim."

"Şu koruyucu malzemeyi uzatır mısın?" dedi Sam, arkasındaki masanın üzerinde duran ve hafif patlamanın etkisini emecek olan kalın koruyucu kemeri işaret ederek.

Onu eline aldı, ince kumaşın altındaki sert kauçuk astarı hissetti ve ona uzattı. Üzerinde gömlek olmadan Garland şaşırtıcı derecede zayıftı ve vücudunun sol tarafının tamamı çirkin benlerle kaplıydı. Sırtının üst kısmına David Beckham'ın ünlü koruyucu melek dövmesini kopyalamıştı ki bu, böylesine ince bir kumaş üzerinde absürt görünüyordu.

"Derin bir nefes al," dedi Sam, kumaşı Garland'ın göğüs kafesinin etrafına sarıp arkadan bağlarken.

Ardından sahte kanla dolu prezervatifi, kutudaki fişeklerden birini ve saat pil yuvasını taktı. Garland tekrar giyinirken, Andrea Sam'den silahı ve boş fişekleri defalarca kontrol etmesini istedi. Baxter'ın arkasından böyle iş yapmak yanlış geliyordu, bu yüzden yapabileceği en az şeyin hiçbir detayın gözden kaçmadığından emin olmak olduğunu düşündü.

Sam, Garland'a inandırıcı bir şekilde nasıl öleceğine dair son dakika oyunculuk tavsiyeleri vermişti. Umarım dinlemiyordur, çünkü zaten bağırsakları dışarı çıkmış devin on dakikalık saçma bir konuşma yapmasına ve acemi polis memurunun kendi cenazesinde hapşırmasına katlanmıştı.

Sam, Baxter gelmeden yirmi dakika önce, kar maskesi, telsiz ve boş mermi dolu tabancayı üzerinde gizleyerek evden ayrıldı.

'Gergin misin?' diye sordu Andrea, Baxter'ın arabasının dışarıdaki çakılların üzerinde çıkardığı gürültüyü duyarak.

'Yarın civarında, evet,' diye yanıtladı Garland.

'Pekala, eğer bu sabah planlandığı gibi giderse...'

'İşte bu beni endişelendiriyor. Bunu bilmenin bir yolu yok, değil mi? Bana inanmasını ancak beni öldürmeye kalkıştığında anlayacağız.'

'İşte bu yüzden Emily bu gece sizi Londra'dan olabildiğince uzağa götürüyor - tabii öncesinde ikimizi de kendisi öldürmezse,' diye şaka yaptı Andrea endişeyle.

Baxter kapıdan içeri girdi ve saatine baktı: 'Gitme vakti.'

Baxter neyle karşılaşacağını bilmiyordu, ama kesinlikle bu değildi. Otele vardıklarında, o ve Garland siyah bir asansöre bindirilmiş ve lobiye çıkmışlardı. Kapılar açıldı ve parlak siyah zeminde birkaç adım attıktan sonra, gerçeküstü resepsiyon alanına hayretle bakmak için durakladı.

Büyük bir mermer piramidin loş ışıklı tabanında duruyorlardı. Önlerinde, garip bir şekilde aşırı büyük bir kitap bir sehpa üzerinde açık duruyordu; beyaz kanepeler ise karanlık zeminde, sanki suyun içinde duruyorlarmış gibi yansıyordu. Dağınık haldeki yan sehpalar ve sağlam resepsiyon masası, kusursuz obsidyen blokları gibi, zeminden doğal olarak yükselmiş gibi görünüyordu. Cilalı mermer duvarlara, piramidin içine doğru tırmanırken yerçekimine karşı yüzen ve yüz metreden fazla yukarıdaki doğal ışık üçgeninden güneşin yakıcı ışığıyla kaybolan hareketli denizanası görüntüleri yansıtılıyordu.

"Haydi bakalım," dedi Garland, sonunda kesinlikle etkilenmemiş olan Baxter'ı etkilemeyi başardığı için memnun bir şekilde.

Personelden biri onlara birer kadeh Prosecco uzattı ve ardından onları deri koltuklardan birine götürdü. Bu sırada Garland, kadına biriyle buluşacaklarını söyledi. Eğer ikisinden birini tanıdıysa da, bunu belli etmemişti.

Garland, piramidin içinden kaçmaya çalışan büyüleyici denizanasını izlerken, "Dün akşam yemeğinden gerçekten keyif aldım," dedi.

'Evet, yemek her zaman güzeldir,' dedi Baxter kaçamak bir şekilde.

'Şirketi kastetmiştim.'

'Café Rouge?'

Garland gülümsedi ve konuyu şimdilik bırakmanın doğru olduğunu anladı.

"Röportajdan sonra nereye gideceğiz? Biliyorsun, röportajdan sonra?" diye fısıldadı.

Baxter başını salladı ve soruyu görmezden geldi.

'Kimse bizi duyamaz,' diye tısladı.

'Koruma altındaki kişilerin halihazırda kurulmuş bir evi bulunmaktadır...'

'Kurtaramadığınız son kişi,' diye acı bir şekilde bitirdi Garland.

Baxter, Sam'in resepsiyon alanından geçip tuvaletlere girdiğini fark etmedi ancak Garland'daki ani değişimi fark etti.

"Buradalar," dedi endişeyle.

Andrea, Rory ile birlikte Londra'daki ME'ye girdiğinde hâlâ Elijah ile telefonda konuşuyordu. Asansör kapıları kapandığında, Andrea'nın bağlantısı kesildi ve Elijah, Garland'a sorması gereken soruları sıralarken konuşması yarıda kesildi. Elijah, röportajı öyle bir şekilde yönlendirmesini istiyordu ki, Garland katile meydan okuyan, sonuna kadar direnen biri gibi görünsün.

"Kimse katliamdan hoşlanmaz," demişti birkaç dakika önce. "İnsanlar kavga ister."

Muhteşem lobiye girdikten sonra onu geri arama zahmetine bile girmemişti. Rory, dev kitap ve piramidin birkaç ek çekimini yapmak için gitmişti, ancak hepsi bu görüntülerin bir sonraki filminde yer alma olasılığının daha yüksek olduğundan emindi. Baxter veya Garland'ı tanımayan personel üyesi Andrea'yı kesinlikle tanıdı ve tanışma gösterisi yapan gruba heyecanla baktı. Garland'ın son röportajını açık artırmaya çıkaracağı haberi tüm sabah boyunca geniş çapta duyurulmuştu. Andrea, kadın kaçmadan önce onu yakaladı.

"Burası seçkin bir otel," dedi Andrea. "Şu an bir deneme yapıyoruz ama yarın asıl otele geri dönme zorunluluğumuz yok. Bu nedenle, sizden ve meslektaşlarınızdan azami gizlilik bekliyorum. Onların da beklentilerimin farkında olduklarından emin olun."

"Elbette," diye gülümsedi kadın, sanki Ragdoll Katili'nin bir sonraki kurbanıyla gizlice selfie çekmek aklından hiç geçmemiş gibi. Onları dikkatle izleyen resepsiyon görevlilerini azarlamak için resepsiyona doğru yürüdü.

'Sence buna inandı mı?' diye sordu Andrea.

'Belki,' diye yanıtladı Baxter, endişeli bir ifadeyle. 'En iyisi röportajı yapıp buradan gidelim.'

Edmunds bir gece daha kanepede geçirmişti. Eve döndüğünde, saat 22:00'den biraz sonra, Tia çoktan uyumuş ve onu yatak odalarının dışında bırakmıştı. Sabahın erken saatlerine kadar uyanık kaldı ve araştırabileceği başka cinayet vakaları için Google'da arama yaptı.

Sabahı Michael Gable-Collins hakkında arka plan bilgisi araştırarak geçirmişti. Katil, Ragdoll'un elinde platin yüzüğü bırakarak, nedenini bilmesek de, onu teşhis etmelerini istemişti. Khalid'in her şeyin anahtarı olduğundan emin olan Edmunds, yorulmadan çalışmış ve sonunda aralarındaki bağlantıyı bulmuştu.

Collins ve Hunter hukuk firması Khalid'i mahkemede temsil etmişti; ancak Michael Gable-Collins'in davayla başka hiçbir bağlantısı yoktu. Duruşmanın tek bir gününe bile katılmamıştı ve ortak ve aile hukuku uzmanı olarak, Charlotte Hunter'ın gözetiminde yürütülen hazırlık çalışmalarında hiçbir rolü olmamıştı.

Hukuk bürosu her yıl yüzlerce dava üstlenmesine rağmen, bunun sadece bir tesadüf olmadığına emindi ve tüm davalar arasındaki bağlantıyı aramaya devam etmek için işe erken geldi. Halid davasıyla bağlantılı tüm isimlerin, avukatlardan tanıklara, personelden halka açık salona giriş yapanlara kadar eksiksiz bir listesini derlemişti. Gerekirse her birini tek tek inceleyecekti.

Andrea kameraya doğru kendini tanıttı ve kısa süre sonra neredeyse hiç prova yapmadıkları tiyatro oyunlarını eleştirecek olan devasa izleyici kitlesi düşüncesi onu biraz huzursuz etti.

'…Bu sabah aramıza Ragdoll Katili tarafından adı açıklanan üçüncü kurban olan gazeteci Jarred Garland da katıldı. Günaydın, Jarred.'

Rory, Andrea ve Garland'ı aynı kareye alacak şekilde pozisyonunu ayarladı. Beyaz deri kanepelerde karşılıklı oturuyorlardı.

'Sizin için inanılmaz derecede zor bir dönemde bizimle konuştuğunuz için teşekkür ederiz. En bariz soruyla başlayalım: Neden? Bu kişi, bu seri katil, neden sizi seçti?'

Baxter röportaja dalmıştı. Garland'ın gergin olduğunu anlayabiliyordu. Korkmuştu; bir şeyler ters gidiyordu. Erkekler tuvaletinin kapısı gıcırtıyla açıldı ve Sam, yüzünü örten kar maskesiyle baştan aşağı siyah giyinmiş halde, kimseye fark ettirmeden lobiye çıktı. Sağ elinde zaten silahı tutuyordu.

'Keşke bilseydim,' dedi Garland. 'Eminim siz de deneyimlemişsinizdir Bayan Hall, gazetecilikte çalışmak her zaman size arkadaş kazandırmaz.'

İkisi de yapmacık bir şekilde gergin bir kahkaha attı.

Resepsiyondaki kadınlardan birinden bir çığlık yükseldi ve Rory, yaklaşan silahlı adamı filme almak için kamerayı çevirdi. Baxter içgüdüsel olarak maskeli adama doğru koştu ve sesinin biraz tanıdık gelmesi ve neler olup bittiğini anlaması üzerine bile yavaşlamadı.

'Kahrolası Jarred Garland, seni adi herif!' diye doğaçlama yaptı.

Rory, silahlı adamın yolundan kaçtı ve kamerayı ayağa kalkarken dehşete kapılmış görünen Garland'a çevirdi. Silah sesi kulakları sağır ediciydi, cilalı yüzeylerden yankılanıyordu ve Andrea, Garland'ın göğsünün ortasından kan fışkırırken anında çığlık attı. Baxter, Garland planlandığı gibi kanepeye düşerken Sam'in üzerine sertçe indi ve ardından yaradan göz kamaştırıcı beyaz bir ışık çıktı, siyah zemine kıvılcımlar saçtı. Havai fişek yanar gibi tıslama sesinin üzerinde çığlık atmaya başladı, çırpınıyor ve göğsündeki kemeri tırmalıyordu.

Kamerayı yere düşüren Rory, ona yardım etmek için koştu. Cam kırılma seslerini duydu ve kıvılcımın Garland'ın vücudunda dönerken yaydığı yoğun ısıyı hissetti. Panik içinde umutsuzca tokaya uzandı ve sonra iğrenerek parmaklarının Garland'ın göğüs boşluğunun derinliklerine girdiğini fark etti.

Ardından kemeri kuvvetlice çekmeye çalıştı, ancak kauçuk astarın çoğu zaten deriye yapışmıştı. Cam kırılmasına benzer bir ses daha duyuldu ve Rory, ellerindeki deriyi yakan bir tür sıvı yüzünden yere düştü.

Baxter sersemlemiş bir halde koşarak yanına gitti.

"Yapma!" diye bağırdı Rory acı içinde. "Bu asit!"

Baxter resepsiyon görevlilerine 'Ambulans çağırın!' diye emretti.

Aniden, çemberini tamamladıktan sonra, beyaz kıvılcım söndü. Geriye sadece Garland'ın zorlu nefes alışverişinin sesi kaldı. Baxter kanepeye koştu ve Garland'ın elini tuttu.

'Her şey yoluna girecek,' diye söz verdi ona. 'Andrea… Andrea!'

Andrea, donakalmış bir şok içinde ona bakakalmıştı. Yavaşça döndü ve Baxter'a baktı.

Baxter, asitten mi, sıcaktan mı yoksa tamamen başka bir şeyden mi yandığından emin olamadan, "Resepsiyonda yanık pansumanları olan bir ilk yardım çantası olmalı. Gidip getirin," diye talimat verdi.

Andrea, temel ilk yardım çantasıyla kanepeye döndüğünde, birkaç siren sesi çoktan yaklaşıyordu. Garland için her nefes alışı açıkça bir acıydı. Başını kanepeye yaslamış, denizanasının duvarlara tırmanıp tünelin sonundaki ışığa doğru ilerleyişini izliyordu.

Andrea kutuyu eline alırken Baxter onun gözlerine baktı.

'Ne yaptın?' diye sordu dehşet içinde, sonra Garland'a döndü. 'İyileşeceksin,' dedi tekrar yatıştırıcı bir şekilde, yalan söylediğini bilmesine rağmen. Eriyen gömleğinin bir parçası kopmuştu ve yanmış akciğerinin bir bölümünün iki kaburga kemiği arasında şişmeye çalıştığını görebiliyordu. Görüş alanından gizlenmiş olan hasarı hayal bile etmek istemiyordu. 'İyileşeceksin.'

Silahlı polisler lobiyi doldurdu ve en azından polisler gelmeden önce silahını bırakacak kadar akıllı davranan Sam'i kuşattı. Güvenli olduğuna karar verildikten sonra, sağlık görevlileri onları takip ederek içeri girdi ve Garland'ı dikkatlice bir sedyeye kaldırdı. Baxter, onu asansörlere doğru götürmeden önce aralarında anlamlı bir bakış alışverişi olduğunu gördü. Başka bir ekip ise Rory'nin şekli bozulmuş ellerine yanık pansumanı sarıyordu.

Garland'ın oturduğu yerde, ortam ışığında cam kırıkları parıldıyordu. En büyük parça, üst kısmından kırılmış ince bir çubuk gibi görünüyordu. Koltukta derinin tamamen yanmış olduğu birkaç nokta görebiliyordu. Ayağa kalktı ve sağlık görevlilerini asansörlere kadar takip etti; Garland hayatta olduğu sürece onun yanında kalmaya kararlıydı.

Edmunds şaşkınlıkla ofisin etrafına bakındı. İşine o kadar dalmıştı ki, diğer meslektaşlarının masalarını bırakıp büyük televizyonun etrafında toplandıklarını fark etmemişti. Departmanda şaşkın bir sessizlik hakimdi; sadece sürekli çalan telefonlar ve Simmons'ın ofisinden gelen, şüphesiz komiserle konuşan boğuk sesi duyuluyordu.

Edmunds ayağa kalktı. Kalabalığın arkasına doğru yaklaşırken, ekranda Andrea'yı kısa bir anlığına gördü. Televizyonda görünmeye yabancı olmasa da, açıkça kendisinin ve ülkenin geri kalanının alışkın olduğu bağlamda yer almıyordu. Bir masanın arkasında oturmak yerine, titrek cep telefonu kamerasının kadrajda tutmakta zorlandığı bir ortamda, sağlık görevlilerinin yanında koşuyordu. Arka planda, sedyede yatan birinin üzerine eğilmiş Baxter'ı fark etti. Bu ancak Jarred Garland olabilirdi.

Sonunda, tekrar haber merkezine döndüler. Edmunds'un meslektaşları masalarına dönmeye başladılar ve yavaş yavaş konuşmalar yeniden başladı. Baxter'ın Garland'ın korunmasında öncülük ettiği herkesçe biliniyordu ve birçok kişi, çalışmalarını alenen eleştiren adamın canlı yayına çıkmasına izin verme kararını eleştirmişti.

Artık birkaç yeni soru soruluyordu: Baxter neden Garland'ı halkın önünde sergiliyordu? Onu vuran kişi Ragdoll Katili miydi? Ona aslında ne olmuştu? Çelişkili raporlar, vurulduğunu veya yakıldığını söylüyordu.

Edmunds'un ilgisini çeken tek bir soru vardı: Katil neden bir gün önceden hareket etmişti?

BÖLÜM 19

Cuma, 4 Temmuz 2014

14:45

Garland'ın yaralanmalarının ciddiyeti ve nedeninin bilinmemesi nedeniyle, acil servise, Chelsea ve Westminster Hastanesi'ne sevk edilmişti ve orada uzman yanık ünitesinden bir danışman hazır bekliyordu. Baxter, tüm yolculuk boyunca elini tutmuş ve ancak baskıcı bir hemşirenin odadan çıkmasını istemesi üzerine bırakmıştı.

Andrea ve Rory birkaç dakika sonra ikinci bir ambulansla gelmişlerdi. Baxter'ın yapışkan yanık pansumanının altından görebildiği kadarıyla, sol eli oteldeki gibi sulu ve ağrılıydı, ancak sağ avucundan büyük bir et parçası kopmuştu; yara yanık yarasından çok ısırık yarasına benziyordu. Sağlık görevlisi hemşireyle konuştuktan sonra geri döndü ve Rory'yi uzman doktora götürmek üzere götürdü.

Baxter ve Andrea, yolun aşağısındaki bir Starbucks'ın önünde, birbirleriyle konuşmadan oturuyorlardı. Garland iki saatten fazla bir süre önce ameliyata alınmıştı ve Rory'den henüz bir haber alamamışlardı. Baxter, zamanının büyük bir kısmını, şüphesiz ki kulak ardı edilen bu akıl almaz hikâyeyi doğrulamak için Sam'in nereye götürüldüğünü bulmaya çalışarak geçirdi.

Andrea, kırık kahve karıştırıcısıyla uğraşırken, "Ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum," diye mırıldandı.

Baxter onu görmezden geldi. Andrea'dan yardım istemenin hayatında yaptığı en büyük hatalardan biri olduğunu ve gerçekten de kendisinde

temelden bir sorun olup olmadığını merak ettiğini zaten oldukça açık bir şekilde belirtmişti.

Baxter ona, "Sana hiçbir konuda güvenilemez," demişti. "Dokunduğun her şey berbat olunca bunu hala anlamıyor musun?"

Tartışmayı yeniden alevlendirmek istedi ama bundan hiçbir fayda gelmeyeceğine karar verdi ve Andrea da Baxter kadar suçlu ve üzgün hissediyordu.

Andrea kendi kendine, "Ona yardım ettiğimi sanıyordum," dedi. "Dediğin gibi: eğer içlerinden birini kurtarabilseydik, Will için her şey bu kadar umutsuz görünmezdi."

Baxter, önceki sabah Andrea'yı toplantı odasında nasıl abluka altına aldığını ona söyleyip söylememe konusunda tereddüt etti. Andrea ise bunu kendine saklamaya karar verdi.

'Sanırım onu kaybedeceğiz,' diye fısıldadı Andrea.

'Çelenk?'

'İrade.'

Baxter başını salladı: 'Hayır.'

'İkiniz de... Eğer isterseniz... Öyle görünüyorsunuz ki... O mutlu olmalı.'

Baxter bir şekilde Andrea'nın anlaşılmaz sözlerini çözdü ama ima edilen soruyu görmezden geldi.

'Hayır, değiliz,' dedi yine kararlı bir şekilde.

ÜZGÜNÜM. BU GECE SİZİN İÇİN YEMEK YAPACAĞIM. SEVGİLERLE, UX

Edmunds, Baxter'ın masasının kendi tarafında oturmuş, Simmons'ın görmeden Tia'ya mesaj atmaya çalışıyordu. İlk üç özürünü görmezden gelmişti.

'Edmunds!' diye bağırdı Simmons, hemen arkasından. 'Mesajlaşacak vaktin varsa, olay yerine gidip bugün ne olduğunu öğrenmeye de vaktin var demektir.'

'Ben?'

'Evet, sen,' diye tısladı Simmons, telefon tekrar çalmaya başlayınca ofisine doğru tiksintiyle bakarak. 'Fawkes ve Finlay ülkenin öbür ucunda,

Baxter ise hâlâ hastanede. Yani geriye sadece ben, sen ve yalnızca sen kaldık.'

'Evet, efendim.'

Edmunds üzerinde çalıştığı şeyi toparladı, Baxter'ın kendisine bağırmaması için masayı hızla düzenledi ve ofisten ayrıldı.

Joe, adli tıp laboratuvarında ellerini yıkarken her zamanki gibi keşişvari bir ifadeyle, "Durumu nasıl?" diye sordu. "Haberleri gördüm."

"Sanırım tüm ülke öyle düşündü," dedi Edmunds. "Ondan haber alamadım ama Simmons aldı. Hala Garland ile birlikte hastanede."

'Bu onun düşünceli bir davranışı, ama maalesef gereksiz.'

'Onu ameliyat ediyorlar, demek ki bir şansı olduğunu düşünüyorlar.'

'Hayır, öyle bir durum yok. Oradaki yanık uzmanıyla konuştum ve karşı karşıya oldukları durumun farkında olmasını sağladım.'

'Hangisi?'

Joe, Edmunds'u bir çalışma istasyonuna çağırdı; burada otel kanepesinden toplanan kırık cam parçaları mikroskop altında bekliyordu. Bir deney tüpünün dibinde birkaç damla kalıntı sıvı acınası bir şekilde duruyordu. Bir alete tellerle bağlı metal bir çubuk bu sıvıya batırılmıştı. Koruyucu kemerin kalan kısmı bir tepsiye serilmişti, Garland'ın derisinin parçaları hala iğrenç bir şekilde kauçuğa yapışmıştı.

'Garland'ın ölümünü taklit etmek için silah sesi çıkarmaya çalıştıklarının farkında olduğunuzu varsayıyorum, değil mi?' diye sordu Joe.

Edmunds başını salladı: 'Simmons bize söyledi.'

'İyi plan. Cesurca,' dedi Joe içtenlikle. 'Peki, sahte silah sesiyle birini nasıl öldürürsünüz? Silahı mı değiştirirsiniz? Boş mermileri mi değiştirirsiniz? Kan torbasının arkasındaki etkisiz patlayıcıyı mı değiştirirsiniz, değil mi?'

'Sanırım.'

'Yanlış! Bütün bunlar kontrol edilecek, hatta iki kez kontrol edilecek. Bu yüzden katilimiz, Garland'ın göğsüne takılacak koruyucu kemeri yeniden tasarlamaya karar verdi. Sadece bir malzemenin içine yerleştirilmiş bir kauçuk şerit, kimseye bir tehdit oluşturmuyor.'

Edmunds, burnunu yanmış et kokusundan koruyarak kemerin kalıntılarına doğru ilerledi. Yanmış metalin birkaç teli, kauçuğun arasından gelişigüzel bir şekilde dışarı çıkıyordu.

Joe, kokuya aldırış etmeden, "Kauçuk astarın etrafına sarılmış magnezyum şeritleri, zavallı adamın göğsünü sarmış ve birkaç bin derece sıcaklıkta onu yakıyordu," dedi.

'Yani, kan torbasını tetiklediklerinde...'

'Magnezyum bobini ateşlediler. Ateşin daha iyi tutuşmasını sağlamak için ön kısımlara bir miktar hızlandırıcı madde sürüldüğünü fark ettim.'

'Peki, camın tüm bunların neresinde yeri var?' diye sordu Edmunds.

'Aşırıya kaçma, tabiri caizse. Katil, Garland'ın hayatta kalmamasını sağlamak istedi. Bu yüzden, önlem olarak kemerinin içine birkaç şişe asit bağladı ve bunlar yoğun ısı altında açıkta kalan etinde patladı... Ah, bir de zehirli buharın solunmasıyla oluşan ölümcül kasılmaları ve ödemi de unutmayalım.'

'Aman Tanrım.' Edmunds defterine çılgınca bir şeyler karalıyordu. 'Ne tür bir asit?'

'Buna asit demekle hakkını tam olarak veremem. Bu madde çok daha kötü, çok daha kötü. Buna süper asit diyorlar, muhtemelen triflik asit, sıradan sülfürik asitten yaklaşık bin kat daha güçlü.'

Edmunds, masum görünümlü deney tüpünden bir adım geri çekildi.

"Garland'ın içini kemiren bu şeyler mi var?" dedi Edmunds.

'Anladın mı demek istediğimi? Umutsuz bir durum.'

'Bu malzemeleri bulmak zor olmalı, değil mi?'

'Evet ve hayır,' diye yanıtladı Joe pek yardımcı olmadı. 'Endüstriyel olarak yaygın şekilde katalizör olarak kullanılıyor ve silah yapımında kullanılabilirliği nedeniyle karaborsada endişe verici bir talebi var.'

Edmunds derin bir iç çekti.

"Korkmayın, araştırabileceğiniz çok daha umut verici ipuçları var," dedi Joe neşeyle. "Ragdoll'da bir şey buldum."

Baxter, hastaneden gelen bir aramayı cevaplamak için masadan kalktı. Yokluğunda Andrea, isteksizce iş telefonunu çantasından çıkardı ve açtı. On bir cevapsız arama: dokuzu Elijah'dan, ikisi de Geoffrey'den; güvende olduğunu ona söylemeyi hatırlamadan önce almışlardı. Bir de yeni sesli mesaj vardı. Kendini toparladı ve telefonu kulağına götürdü.

'Neredesin? Hastanede misin? Saatlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum,' diye başladı Elijah, rahatsız olmuş bir şekilde. 'Oteldeki personelden biriyle konuştum. Olayın olduğu sırada bir şey çekiyormuşsun dedi. O görüntüleri

hemen burada istiyorum. Teknik eleman Paul'ü minibüsün yedek anahtarıyla otele gönderdim. Oradan yükleyecek. Bunu aldığında beni ara.'

Baxter masaya döndüğünde Andrea'nın sarsılmış göründüğünü fark etti.

'Ne?' diye sordu.

Andrea ellerini başına koydu: 'Aman Tanrım.'

'Ne?'

Andrea, umutsuzca Baxter'a baktı.

"Görüntüler ellerinde," dedi. "Üzgünüm."

Dokunduğu her şey gerçekten de boka dönüşüyordu.

Hastaneye geri çağrılmışlardı ve ana girişi kuşatan televizyon kameraları ve muhabirlerden oluşan duvarı aşmak zorunda kalmışlardı. Andrea, Elijah'ın Isobel ve kameramanını bu son korkunç olayı haber yapmaları için gönderdiğini fark etti ve şimdi kendisi de olayın tam merkezindeydi.

Polis memurunun geçmelerine izin vermesinin ve asansörlerin güvenliğine ulaşmalarının ardından Baxter, "Kendi ilacınızın tadına bakın," diye belirtti.

Bir hemşire onları özel bir odaya götürdü ve Baxter, hemşirenin tavırlarından ne söyleyeceğini anında anladı: tüm çabalarına rağmen, hasarın boyutu çok büyüktü ve Garland'ın kalbi ameliyat masasında durmuştu.

Bunu bekliyor olmasına ve Garland'ı sadece üç gündür tanımasına rağmen, gözyaşlarına boğuldu. Bu kadar büyük bir suçluluk yükünden kurtulmayı hayal bile edemiyordu. Neredeyse göğsünde bu yükün çekildiğini fiziksel olarak hissedebiliyordu. O, onun sorumluluğundaydı. Belki de her şeyi onun arkasından planlamak zorunda hissetmeseydi… Belki de o…

Hemşire, Garland'ın kız kardeşinin bilgilendirildiğini ve isterlerse koridorun aşağısındaki bir odada yalnız başına oturabileceğini söyledi, ancak Baxter bunu kaldıramadı. Andrea'dan Rory'ye acil şifa dilemesini rica etti ve hastaneden olabildiğince çabuk ayrıldı.

Joe, artık kötü şöhretli bez bebek cesedini dondurucudan çıkardı ve laboratuvarın ortasına tekerlekli bir araba ile taşıdı. Edmunds, o korkunç şeyi bir daha asla görmek istememişti. Gövdesi zaten beş ayrı vücut parçasına korkunç bir şekilde bağlanmış olan zavallı kadına son bir hakaret olarak, göğsünün ortasından, küçük göğüslerinin arasından dallanıp her iki

omuzda biten yeni bir dikiş dizisi uzanıyordu. Olay yerinde, uzuv kesme ve sakatlama işlemlerinin ölümden sonra gerçekleştiğini tespit etmiş olsalar da, bu isimsiz, soluk tenli kadının en çok cezalandırılan kişi olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Edmunds, fark ettiği tek bir yanlış hizalanmış dikiş yüzünden Joe'ya haksız yere kızarak, "Otopside bir şey mi buldun?" diye sordu.

'Ha? Hayır, hiçbir şey yok.'

'Bu yüzden?'

'Biraz durun ve sonra bana bu bedende neyin yanlış olduğunu söyleyin.'

Edmunds ona umutsuz bir bakış attı.

'Elbette, bariz olanlar dışında,' diye ekledi Joe.

Edmunds, gerçekten ihtiyacı olmasa da, o iğrenç cesede baktı. Bu görüntüyü hafızasından asla silemeyeceğinden şüphe ediyordu. Onunla aynı odada bulunmaktan nefret ediyordu. Tamamen mantıksız olsa da, yine de ürkütücü bir yanı vardı. Joe'ya boş gözlerle baktı.

'Hayır mı? Bacaklara bakın. Farklı ten renkleri ve boyutlarda olduklarını hesaba katarsak, neredeyse simetrik bir şekilde kesilip dikilmişler. Ama kollar bambaşka bir hikaye: bir tarafta tamamen kadın kolu var...'

'Oje rengini belirlemek için tüm kola ihtiyacımız yoktu zaten,' diye ekledi Edmunds.

'...ve sonra sadece bir el ve diğer elinde bir yüzük.'

'Demek ki gövdeye ait olan kol bir şekilde önemli bir şey olmalı,' dedi Edmunds araya girerek.

'Ve öyle de.'

Joe bir klasörden birkaç fotoğraf alıp Edmunds'a uzattı; Edmunds ise fotoğraflara şaşkınlıkla göz gezdirdi.

'Bu bir dövme.'

'Bu, sildirdiği bir dövme. Hem de çok etkili bir şekilde, diye eklemeliyim. Mürekkebin metalik içeriği radyografiyle hala görülebiliyor, ancak kızılötesi görüntü çok daha net.'

Edmunds, görüntüyü ters çevirirken "Bu nedir?" diye sordu.

'Bu senin işin,' diye gülümsedi Joe.

Simmons, havasız ofisinde komutanla bir saatten fazla bir süredir oturmuş, onun her zamanki gibi yukarıdan "aktarma" tehdidini dinliyordu. Ardından birkaç kez onun tarafında olduğunu yinelemiş, daha sonra dedektiflerini,

departmanının tamamını ve onları yönetme yeteneğini eleştirmişti. Penceresiz odada nefes almakta zorlanan Simmons, sıcaklık yükselmeye devam ettikçe sinirlerinin gerildiğini hissediyordu.

'Terrence, DS Baxter'ın görevden uzaklaştırılmasını istiyorum.'

'Tam olarak ne için?'

'Bunu açıkça söylememe gerek var mı? Bu, açıkçası saçma olan planıyla Jarred Garland'ı bizzat kendisi öldürdü.'

Bu kadından sürekli olarak akan, kendini beğenmiş zehirli laflardan çok sıkılmıştı. Alnından terlerin aktığını hissedebiliyordu ve son derece önemli bir evrakla kendini serinletmeye çalıştı.

Simmons, "O bu konuda hiçbir şey bilmediğine yemin ediyor," dedi. "Ve ben de ona inanıyorum."

'Bu durumda en iyi ihtimalle beceriksizdir,' diye karşılık verdi Vanita.

'Baxter en iyi dedektiflerimden biri ve Fawkes dışında bu davaya herkesten daha çok bağlı ve bu davaya daha çok hakim.'

'Yaklaşan felaketlerinizden bir diğeri daha. Danışman psikiyatristin davadan geri çekilmesini tavsiye ettiğini bilmediğimi mi sanıyorsunuz?'

"Şey, dışarıda bir seri katil var ve pencereden ceset işaret ederek Fawkes'ın olaya karışmış olmasını beklediğini dile getirdi," diye çıkıştı Simmons, niyetinden biraz daha sert bir tonda.

'Terrence, kendine bir iyilik yap. Baxter'ın pervasız eylemlerini kınadığını göstermen gerekiyor.'

'Bunu bilmiyordu! Peki sizce farklı olarak ne yapmasını önerirdiniz?'

Artık iyice sinirlenmeye başlamıştı. O daracık, terletici odadan bir an önce çıkmak istiyordu.

'Öncelikle, ben—'

'Bir dakika, umurumda değil,' diye hırladı, 'çünkü ekibimin dışarıda nelerle uğraştığı hakkında *hiçbir fikriniz* yok, nasıl olabilir ki? Siz polis memuru değilsiniz.'

Vanita, onun alışılmadık bu çıkışına alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

'Ya sen, Terrence? Gerçekten mi? Şurada, küçük dolabında oturuyorsun. Bilinçli olarak menajer olmaya karar verdin. Artık buna göre davranmaya başlasan iyi olur.'

Simmons, kadının acımasız yorumu karşısında bir an için şaşkına döndü. Kendisini hiçbir zaman takımının geri kalanından izole edilmiş olarak

düşünmemişti.

'Baxter'ı görevini yaptığı ve bugün hayatını tehlikeye attığı için görevden uzaklaştırmayacağım, başka bir göreve atamayacağım, hatta azarlamayacağım bile.'

Vanita ayağa kalktı ve gösterişli kıyafetinin tamamını gözler önüne serdi.

'Komiserin bu konuda ne diyeceğini göreceğiz. Saat beşte bir basın toplantısı planladım. Bu sabah yaşananlarla ilgili resmi bir açıklama yapmamız gerekiyor.'

"Lanet olsun, kendin yap!" diye çıkıştı Simmons da ayağa kalkarak.

'Affedersiniz?'

'Artık daha fazla basın toplantısı düzenlemeyeceğim, sizin arkanızı kollayan politikalarınızı dinlemeyeceğim ve meslektaşlarım tehlike altındayken burada telefonda oturmayacağım.'

'Devam etmeden önce çok iyi düşünün.'

'Hayır, istifa etmiyorum. Sadece şu anda yapmam gereken daha faydalı işler var. Siz de çıkabilirsiniz.'

Simmons çıkarken kapıyı sertçe çarptı. Chambers'ın boş masasında yer açtı ve bilgisayarı başlattı.

Edmunds ofise döndüğünde Baxter çoktan masasındaydı. Garland'ın en tartışmalı öykülerini internette araştıran Simmons'ın yanından geçerken şaşkınlıkla ona baktı. Aceleyle yanına gidip ona sarıldı ve şaşırtıcı bir şekilde Simmons geri çekilmedi.

Otururken, "Senin için endişeleniyordum," dedi.

'Garland için ...'e kadar orada kalmak zorundaydım.'

"Gerçekten hiç şansı yoktu," dedi Edmunds. Joe ile yaptığı konuşmayı ve dövmenin keşfini ona anlattı.

'Öncelikle şunu yapmalıyız—'

'Öncelikle şunu yapmanız *gerekiyor* ,' diye düzeltti Baxter. 'Ben bu işten çekiliyorum.'

'Ne?'

'Simmons bana komutanın benim görevden uzaklaştırılmam için baskı yaptığını söyledi. En azından Pazartesiye kadar başka bir göreve atanmayı beklemeliyim. Simmons benim yerime geçecek ve Finlay de sana göz kulak olmayı kabul etti.'

Edmunds, Baxter'ı hiç bu kadar bitkin görmemişti. Ofisten çıkıp, bazı dövme salonlarında kızılötesi görüntüler almayı önerecekken, pasaklı iç posta görevlisi yanlarına yaklaştı.

"Dedektif Emily Baxter?" diye sordu, üzerinde kurye etiketleri olan ince, el yazısıyla yazılmış bir zarfı tutarak.

'O benim.'

Zarfı elinden aldı ve tam yırtıp açacakken, adamın hâlâ ona baktığını fark etti.

'Evet?'

'Normalde senin için buraya çiçek taşıyorum, değil mi? Peki çiçekler nerede bu arada?'

"Delil olarak paketlendi, adli tıp uzmanları tarafından incelendi ve bir adamı öldürdükten sonra yakıldı," dedi gayet sakin bir şekilde. "Yine de onları buraya getirdiğiniz için teşekkürler."

Edmunds, şaşkına dönmüş adamın tek kelime etmeden arkasını dönüp uzaklaşmasını izlerken sırıttı. Baxter zarfı yırtarak açtı. İnce bir magnezyum bobini masanın üzerine düştü. İkisi de endişeli bir bakış paylaştı ve Edmunds ona bir çift tek kullanımlık eldiven uzattı. Baxter, Garland'ın sedyesinin yanında ambulansın arkasına binerken çekilmiş bir fotoğrafını çıkardı. Fotoğraf, otelin dışında yaşanan kaosu izlemek için toplanan büyük kalabalığın bakış açısından çekilmişti. Fotoğrafın arkasına bir mesaj karalanmıştı:

Sen kurallara uymayacaksan, ben de uymayacağım.

"Söylediğin gibi yaklaşıyor," dedi Baxter.

Edmunds fotoğrafı yakından incelerken, "Kendini tutamıyor," dedi.

'Noktalama işaretleri doğru kullanılmış.'

"Çok da şaşırtıcı değil. Belli ki iyi eğitimli," dedi Edmunds.

Baxter, "Kurallara uymayacaksan, ben de uymam" diye yüksek sesle okudu.

'Buna inanmıyorum.'

'Onun o olduğunu düşünmüyor musun?'

'Ah, sanırım o. Ama buna inanmıyorum. Bugün, yaşadığınız onca şeyden sonra bunu gündeme getirmeyecektim ama—'

"İyiyim," diye ısrar etti Baxter.

'Bir şeyler ters gidiyor. Garland'ı neden söylediğinden bir gün önce öldürsün ki?'

'Bizi cezalandırmak için. Wolf'ü orada olmadığı için cezalandırmak için.'

'Bize böyle düşündürmek istiyor. Ama kusursuz bir skor tablosunun pahasına sözünden döndü. Bunu kendi hatası olarak görürdü.'

'Ne demek istiyorsun?'

'Bir şey onu korkuttu ve Garland'ı erken öldürmesine neden oldu. Panikledi. Ya çok yaklaştık ya da gerçekten yarın Garland'a ulaşamayacağına inandı.'

'Tanık koruma programına alınacaktı.'

'Elizabeth Tate ondan önce Rana da aynı durumdaydı. Üstelik, onun nereye gittiğini senden başka kimse bilmiyordu. Öyleyse, ne farklıydı?'

'Ben mi? Sorumlu bendim. Ne ekip ne de Wolf olaya dahil değildi.'

'Kesinlikle.'

'Sen ne diyorsun?'

'Ya katilin hepimizi gözetim altında tuttuğu ve Garland'ın ortadan kaybolmasından önce bu sabahı son şansı olarak gördüğü ihtimalini kabul edeceğiz ya da...'

'Olası görünmüyor.'

'...ya da davayla ilgili derinlemesine bilgiye sahip birinin ona bilgi sızdırdığı'

Baxter güldü ve başını salladı.

'Vay, gerçekten de arkadaş edinmeyi çok iyi biliyorsun, değil mi?'

'Umarım yanılıyorumdur,' dedi Edmunds.

'Sen öylesin. Burada Wolf'un ölmesini kim ister ki?'

'Hiçbir fikrim yok.'

Baxter bir an düşündü.

'Peki ne yapacağız?' diye sordu.

'Bu konuyu ikimiz arasında saklı tutalım.'

'Doğal olarak.'

'Ve sonra bir tuzak kurduk.'

BÖLÜM 20

Cuma, 4 Temmuz 2014

18:10

Wolf uyandığında kendini tekrar Londra'da buldu. O ve Finlay, Andrew Ford'u Koruma Altındaki Kişiler ekibine teslim etmek için ülkenin bir ucundan diğer ucuna kadar araba sürmüşlerdi. İkisi de Ford'un nihai varış noktasını bilmiyordu, ancak Brecon Beacons'ta bir yerdeki Pontsticill Barajı'nın otoparkında memurlarla buluştuklarından, Güney Galler'de ıssız bir yerde olduğundan oldukça emin olabilirlerdi.

Ford, dört saatlik yolculuk boyunca, özellikle Garland'ın zamansız ölüm haberi ana akım radyo istasyonlarına ulaştıktan sonra, oldukça sıkıcı bir yol arkadaşı olmuştu. Bir benzin istasyonuna girdiklerinde, Wolf Baxter'ı aramaya çalıştı ama sadece sesli mesajına ulaştı. Finlay, yolcunun bir süreliğine susmasını umarak, yolculuğun geri kalanında ona bir şişe votka almaya karar verdi.

Finlay arabaya döndüğünde, "Al bakalım, Andrew," dedi. Ford onu görmezden geldi ve Finlay derin bir iç çekti. "Pekala. Al bakalım, Aziz Andrew, çocuk katili yardımcısı."

Ford, Finlay'e, bir keresinde yakılan cesetleri öldüren katilin hayatını vahşi ama onurlu bir kurttan nasıl kurtardığına dair hikayesini anlatmış ve o zamandan beri tam unvanı dışında hiçbir şeye cevap vermeyi reddetmişti. O sabah Peckham'daki sefil dairesinden ayrılmayı reddederek günlerini zaten ciddi şekilde aksatmıştı; bu da teslimata geç kalmalarına ve şimdi de yoğun saatlerde başkente dönmelerine neden olmuştu.

En azından rezervuarın kendisi beklenmedik bir sürpriz olmuştu. Arabadan indiklerinde, akan suyun kükremesiyle karşılaştılar. Güneşin kilometrelerce uzanan ormanlarla çevrili masmavi sular üzerinde parlamasıyla manzara zaten yeterince etkileyici olurdu, ancak kıyıdan uzanan ince bir çelik yol, batık bir kulenin en üst odası gibi görünen yere doğru uzanıyordu. Kemerli pencereler açık renkli taş duvarları bölüyordu ve mavi bakır kulenin tepesinde, hayal edilen kalenin geri kalanını çoktan yutmuş olan yükselen sudan geri çekiliyormuş gibi duran demir bir rüzgar gülü vardı.

Tehlikeli geçidin altında, suda devasa bir boşluk açılmıştı ve rezervuarı sonsuz bir şekilde aşağıdaki karanlığa doğru çekiyordu; sanki devasa bir tıkaç yeryüzünden kopmuş ve kulenin son parçasını da uçuruma sürüklemekle tehdit ediyordu. Bir süre onu izledikten sonra dönüş yolculuğuna başladılar.

Wolf yüksek sesle esnedi ve nerede olduklarını anlamak için doğruldu.

Trafik ışıklarında bir Audi'nin küstahça önünden geçmesi üzerine küfür etmeme kuralını bozmamak için kendini zor tutan Finlay, "Gece geç mi?" diye sordu.

'Dürüst olmak gerekirse, hiçbir gece doğru dürüst uyuyamıyorum.'

Finlay arkadaşına baktı.

'Hâlâ burada ne yapıyorsun evlat?' diye sordu. 'Git artık. Uçağa bin ve git.'

'Nerede? Aptal suratım dünyanın her yerindeki gazetelerin manşetlerinde.'

'Bilmiyorum, Amazon yağmur ormanları mı, Avustralya'nın ıssız bölgeleri mi? Bekleyip geçmesini bekleyebilirsin.'

'Ömrümün geri kalanını böyle, sürekli arkama bakarak geçiremem.'

'Bu da çok daha uzun sürebilir.'

'Onu yakalarsak, iş biter.'

'Ya yapmazsak?'

Wolf omuz silkti. Ona verecek bir cevabı yoktu. Işıklar yeşile döndü ve Finlay uzaklaştı.

Andrea haber odasına döndüğünde ayakta alkışlarla karşılandı. İnsanlar sırtını sıvazlayıp tebrik mırıldanırken, o da masasına doğru ilerlerken aralarından sıyrılıp yoluna devam etti. Hastane tuvaletlerinde ovmasına

rağmen, ölen adamın sahte kanının hâlâ bluzuna sıçramış olduğunun farkındaydı.

Olaydan neredeyse sekiz saat sonra bile asit hala etini yakmaya devam eden Rory için çok endişeliydi; yaralarının periyodik olarak yıkanması için hastanede kalması gerekiyordu. Doktor, Rory'nin büyük olasılıkla sağ elinin başparmağını kaybedeceğini ve daha fazla sinir kaybı olursa işaret parmağını da kullanamayacağını söylemişti.

Kendiliğinden oluşan alkışlar uyumsuz ve beceriksiz bir şekilde dağılırken Andrea oturdu. Garland'ın diri diri yanışının görüntüleri, kanalın o gün yüzüncü kez yayınladığı sırada tavandaki ekranlarda ağır çekimde oynuyordu. Rory'nin attığı televizyon kamerası her şeyi kaydetmişti, objektifteki çatlak görüntüyü mükemmel bir şekilde çerçevelemişti. Tiksintiyle başka yöne baktı ve Elijah'ın ona bıraktığı notu buldu:

> *Özür dilerim. Gitmem gerekiyordu. Cinayetin gerçek görüntüleri: harika! Pazartesi sabahı geleceği görüşmek üzere buluşuyoruz – bunu hak ettin. Elijah.*

Bu belirsiz mesaj, ona kalıcı bir sunucu pozisyonu, hayallerindeki işi teklif etmeyi planladığı anlamına geliyordu; ancak Andrea, sevinçten uçmak yerine, boşluk hissetti. Dalgın bir şekilde posta kutusundaki kahverengi zarfı aldı ve yırtarak açtı. İçinden bir şey düşüp masanın üzerine indi. Andrea, ME London'dan çıkarken çekilmiş kendisinin ve Rory'nin fotoğrafını çıkarmadan önce küçük metal bobini inceledi.

Telefonunu çıkardı ve Baxter'a mesaj attı. Katilden gelen bu ikinci mesaj büyük bir haberdi ve hikaye hakkındaki iddiasını daha da doğruladı, ancak yine de içeriği zarfın içine geri koydu ve çekmecesinde kilitledi.

Artık bu oyunu oynamak istemiyordu.

Ahşap Ikea masasının ortasındaki dengesiz mum kümesi hem romantik hem de yangın tehlikesi oluşturuyordu. Tia salonu kapatmakla görevlendirilmişti, bu da Edmunds'ın ondan önce eve gelip hemen akşam yemeğini hazırlamaya başlaması anlamına geliyordu. Onu böyle bir çaba gösterirken görünce çok sevinmiş ve aldığı tek kişilik yemeği dondurucuya

koymuştu. Edmunds'ın tayininden önceki gibi, beyaz şarap ve Waitrose tatlısı eşliğinde birlikte keyifli bir akşam geçirdiler.

İşten ayrılmadan önce Edmunds, Tia yattıktan sonra gözden geçirmeyi planladığı bir yığın eski dosya çıktısı almıştı. Bunları, 152 cm boyundaki Tia'nın asla bulamayacağı yüksek mutfak dolaplarının üstüne saklamıştı, ancak saatler geçtikçe, konuşma işiyle ilgili kışkırtıcı konuya dönene kadar, dosyaların orada olduğunu tamamen unutmuştu.

'Orada mıydın?' diye sordu Tia, farkında olmadan karnındaki şişliği ovuşturarak. 'O zavallı adam...'

'HAYIR.'

'Ama patronunuz kimdi? Hintli komutan hanımefendinin adını söylediğini duydum.'

'Baxter mı? Aslında o benim patronum değil. Ama... sanırım patronum gibi de sayılabilir.'

'Peki tüm bunlar olurken siz ne üzerinde çalışıyordunuz?'

Tia, belli ki onun çalışmalarına ilgi göstermeye çalışıyordu. Her ne kadar gizli bir bilgi olsa da, onu geri çeviremeyeceğini düşündü. Soruşturmanın en önemsiz yönünü onunla paylaşmaya karar verdi; bu, hem Tia'nın, ekip içindeki rolünün sıradanlığı konusunda içini rahatlatmak hem de soruşturmanın önemsizliğini ortaya koymak açısından önemliydi.

'Haberlerde Ragdoll kedisinin resimlerini gördünüz mü? Sağ kolu bir kadına aitti.'

'DSÖ?'

'Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum. İki farklı oje sürmüştü ve bunun kimliğine dair bir ipucu olduğuna inanıyoruz.'

'Bir elde iki çeşit mi?'

'Başparmak ve üç parmak ezilmiş şekerle boyandı, ancak sonuncusu biraz farklı bir şey.'

'Gerçekten bir oje renginin bu kadının kim olduğunu söyleyebileceğini mi düşünüyorsun?'

Edmunds omuz silkerek, "Elimizdeki tek bilgi bu," dedi.

"Gerçekten çok özel bir şey olması gerekirdi, değil mi?" dedi Tia. "Yani, bir faydası olması için."

'Özel?'

'Evet, mesela şu burnu havada yaşlı kadın haftada bir tırnaklarını yaptırmak için salona geliyor ve Sheri o malzemeyi özel olarak sipariş

etmek zorunda kalıyor çünkü içinde gerçek altın parçacıkları falan var.'

Edmunds, Tia'yı dikkatle dinliyordu.

'Çoğu dükkanda satılmıyor çünkü çalmak çok kolay ve bir şişesi yaklaşık yüz pounda mal oluyor.'

Edmunds heyecanla Tia'nın elini tuttu.

'T, sen bir dâhisin!'

Edmunds, internette sınırlı sayıda üretilen ve inanılmaz derecede pahalı ojeler aradıktan sadece yarım saat sonra, aradığı eksik rengi bulduğunu düşündü: Chanel Limited Edition Feu De Russie 347.

Edmunds bardaklarını doldururken Tia, "Bu içki 2007 Moskova Moda Haftası'nda şişesi on bin dolara satılıyordu!" diye okudu.

'Oje için mi?'

"Muhtemelen bir yardım etkinliğiydi," diye omuz silkti. "Yine de, eminim ki çantasında bu içecekten bir şişe taşıyan çok fazla insan yoktur."

Ertesi sabah Baxter, Edmunds'tan saat 10'da Sloane Street'teki Chanel Butiğinde buluşmasını isteyen bir mesaj aldı. Pazartesi günü davadan alınacağını hatırlattığında, Edmunds ona henüz Cumartesi olduğunu hatırlattı.

Alarmı duymazdan geldiği için geç kalmıştı ve yaklaşık iki dakika boyunca tekerlekli sandalyenin arkasında mahsur kalmıştı. Garland'ın korkunç ölümünün ardından, tek istediği bitkisel hayata geçmek ve kendini güvende hissetmekti, bu yüzden cuma akşamı televizyon izlerken kanepeye kıvrılmıştı. Ayrıca tek başına iki şişe şarabı da bitirmeyi başarmıştı.

Tekerlekli sandalye bir kanal kapağına takılınca, fırsatı değerlendirip sollama yaptı ve Edmunds'u biraz ileride kendisini beklerken buldu. Ekip üyelerinden birinin bilgi sızdırdığı teorisini çok düşünmüştü. Ne kadar çok düşünürse, o kadar saçma geliyordu. Wolf'un elbette hiçbir ilgisi yoktu ve Finlay'e tamamen güveniyordu. Simmons, onu savunduğu için disiplin cezasıyla karşı karşıyaydı ve bunu asla yüzüne söylemese de, Edmunds'a da diğerleri kadar güveniyordu.

Edmunds ona ılık bir paket kahve uzattı ve Tia'nın keşfini anlattı. Onun, huysuz amiri gibi kendisine hitap etmeye geri dönmesinden memnun oldu. Bir önceki gün çok ihtiyaç duyduğu acıma veya güvenceden eser yoktu ve ona olan inancı, kendine olan güvenini yeniden kazandırdı.

Oxford Street mağazasından bir yönetici onları karşılamaya gelmişti. Son derece verimli olan kadın, bir saatten fazla bir süre boyunca onların adına telefon görüşmeleri yaptı ve hesaplarını kontrol etti. Sonunda, yedisinde isim ve teslimat bilgileri bulunan on sekiz işlemden oluşan bir liste çıkardı.

"Başka kişiler de vardı," diye anlattı onlara düzgün konuşan kadın, "bunlar açık artırmalar, ödüller, hayır etkinlikleri için gönderiliyordu. İletişim bilgilerini elimizde bulundurduğumuz kişiler doğal olarak en iyi müşterilerimizdir..."

Kadın, çıktıyı okurken sözü yarım kaldı.

'Bir sorun mu var?' diye sordu Baxter.

'Bay Markusson. Kendisi Oxford Street'teki müdavimlerimizden biri.'

Baxter listeyi kadının elinden aldı ve iletişim bilgilerini okudu.

Baxter, "Burada Stockholm'de yaşadığı yazıyor," dedi.

'Zamanını Stockholm ve Londra arasında geçiriyor. Ailesiyle birlikte Mayfair'de mülkleri var. Teslimat adresine kesinlikle sahibim. Bir dakika izin verirseniz...'

Kadın, ana şubelerinin numarasını tekrar tuşladı.

Baxter, Edmunds'a mırıldandı: "Bay Markusson'un şu anda İsveç'te bir saunada çıplak bir şekilde keyif çatma ihtimali ne kadar?"

"Ah, o değil canım," dedi kadın, telefonu tiyatral bir şekilde kendisinden uzak tutarak. "Dün geldi."

Simmons, Chambers'ın masasına tekrar oturmayı özellikle tercih etmişti. Birkaç kişi önemsiz sorunlar, vardiya değişiklikleri ve tatil talepleriyle ona yaklaşmıştı, ancak o, eldeki göreve odaklanmak için en acil konular dışındaki hiçbir konuyla ilgilenmeyi reddetmişti.

Karısı, muhtemelen görevden alınacağı haberini iyi karşılamamıştı ve o da gecenin büyük bir bölümünü, hâlâ ipotek ödemelerini karşılayabileceklerini ve yaz tatillerine gidebileceklerini söyleyerek karısını teselli etmekle geçirmişti. Geçineceklerdi. Her zaman olduğu gibi.

Edmunds'un Halid davasındaki isim listesini Kayıp Kişiler veri tabanındaki isimlerle tek tek karşılaştırma gibi zihin uyuşturan bir işin ortasındaydı. Cinayetlerin hepsinin Halid'in etrafında döndüğüne Edmunds kadar ikna olmamıştı; ancak üzerinde çalışabileceği daha umut verici bir şey de yoktu.

Konsantrasyonu azalmaya başlamıştı ki, elli yedinci isimde nihayet bir eşleşme buldu. Raporun tüm ayrıntılarını görüntülemek için çift tıkladı. Rapor, Ragdoll'un bulunmasından bir gün sonra, 29 Haziran Pazar tarihliydi ve Metropolitan Polisi tarafından oluşturulmuştu. Üç kimliği belirsiz kurbanlarından biri olmalıydı.

"Kahrolası herif," diye mırıldandı Simmons.

Baxter ve Edmunds, Mayfair'de ağaçlıklı ama işlek bir ara sokakta bulunan dört katlı şehir evinin ön kapısına çıkan dik merdivenleri tırmandılar. Kapıyı iki kez çaldıktan sonra, koridordan kendilerine doğru gelen ayak seslerini duydular. Kapıyı, bir elinde kahve, diğer kulağı ve omzu arasında sıkıştırılmış telefonuyla kaslı bir adam açtı. Uzun ama düzenli bir şekilde şekillendirilmiş parlak sarı saçları, belirgin bir şekilde kaslı yapısı ve mavi kot pantolonunun üzerine giydiği pahalı gömleği vardı. Onlara sabırsızca bakarken, yoğun bir tıraş losyonu kokusu etraflarına yayıldı.

'Evet?'

'Bay Stefan Markusson?'

'Bu doğru.'

'Polis. Size birkaç soru sormamız gerekiyor.'

İlk izleniminin aksine, Markusson cana yakın ve misafirperverdi. Onları, ancak Gürcü bilim kurgusu olarak tanımlanabilecek inanılmaz evinden geçirerek, tamamen cam bir duvarın geriye doğru katlanarak teraslı bahçeye açıldığı oturma odasına götürdü. Baxter, Rory'nin burayı çok seveceğinden emindi ve ev sahibi onları herhangi bir anda yalnız bırakırsa onun için birkaç fotoğraf çekmeye kararlıydı.

Markusson, ziyarete kimin geldiğini görmek için aşağı inen sevimli kızını tekrar yukarı gönderdi ve Edmunds, güzel iki kollu karısı onlara buzlu çay hazırlamak için gittiğinde zamanlarını boşa mı harcadıklarını merak etti. Ancak Baxter'ın tecrübesi ona, erkeklerin nadiren eşlerine bu kadar abartılı hediyeler aldığını ve kendisi odadan çıktığında çok daha dürüst cevaplar alma olasılıklarının yüksek olduğunu öğretmişti.

'Peki, size nasıl yardımcı olabilirim?' diye sordu Markusson, aksanı şimdi daha belirginleşmişti.

Baxter, "Nisan 2007'de Moskova'da olduğunuza inanıyoruz" dedi.

'Nisan 2007 mi?' Markusson boşluğa baktı. 'Evet, moda haftası. Karım bizi bu gösterilerin hepsine sürüklüyor.'

'Dışarıdayken aldığınız bir şey hakkında size sormamız gerekiyor...' Baxter duraksadı, adamın on bin dolarlık alışverişini hatırlamasını bekliyordu. Görünüşe göre hatırlamadı. 'Bir şişe Chanel oje mi?'

O sırada Bayan Markusson içecekleriyle geri döndü ve Baxter kocasının yüzündeki rahatsız ifadeyi fark etti.

Markusson, oturduğu yerden karısını sevgiyle kucaklayarak, "Neden gidip Livia'ya eşlik etmiyorsun?" dedi. "Biz de yakında çıkacağız."

Güzel sarışın kız odadan uslu uslu çıkarken Baxter gözlerini devirdi ve Edmunds, kızın ruh halindeki dramatik değişimi fark etti.

"On bin liralık cila mı?" diye sordu, tam kapı tık diye kapanırken.

'Bu, Londra'dayken tanıştığım bir kadın içindi. O zamanlar çok seyahat ediyordum ve yalnızlık hissi çok yoğundu...'

'Açıkçası umurumda değil,' diye araya girdi Baxter. 'Bu kadının adı ne?'

'Michelle.'

'Soyadınız?'

'Sanırım Gailey'di. Şehirde olduğum zamanlarda akşam yemeği yerdik. Moda işlerine bayılırdı, bu yüzden ona bir hediye aldım.'

'Peki, tam olarak nasıl tanıştınız?' diye sordu Baxter.

Markusson boğazını temizledi. 'Arkadaşlık sitesi.'

'Rich-shits.com?'

Markusson, hakareti hak ettiğini düşünerek, onu sineye çekti.

Markusson, "Michelle zengin bir aileden gelmiyordu; ona bu hediyeyi almamın sebebi buydu," diye açıkladı. "Sorunlardan kaçınmak için, *farklı* sosyal statüden biriyle çıkmak akıllıca görünüyordu."

'Bahse girerim öyle olmuştur.'

Edmunds, her zamanki gibi defterine bir şeyler karalarken, "Onu en son ne zaman gördün?" diye sordu. Dalgın bir şekilde buzlu çayından bir yudum aldı ve kekelemeye başladı. Baxter onu görmezden geldi.

'Kızım 2010'da doğduğunda nişanı iptal ettim.'

'Bu çok nazik bir davranış.'

'O zamandan beri onu görmedim. Çok garip...'

'Bu nedir?' diye sordu Baxter.

'Son bir haftadır onu çok düşünüyorum, muhtemelen haberlerde çıkan tüm bu olaylar yüzünden.'

Baxter ve Edmunds birbirlerine bakıştılar.

'Hangi şeyler?' diye hep bir ağızdan sordular.

'Ceset Yakma Katili ölü bulundu. Adı Naguib Khalid miydi? Michelle ile son görüşmemizde onun hakkında çok konuşmuştuk. Onun için büyük bir adımdı.'

'Neydi?' diye ikisi birden tekrar sordu.

Markusson düşünceli bir şekilde, "Onunla görevlendirilmişti," dedi. "O, onun denetimli serbestlik memuruydu."

BÖLÜM 21

Pazartesi, 7 Temmuz 2014

09:03

Wolf, Cinayet ve Ağır Suçlar bölümüne girerken Dr. Preston-Hall'ın asistanının aramasını görmezden geldi. Resmi olmayan bir şekilde, onun bakımından ayrılmıştı. Zaten işe yaramaz olduğuna dair kararını vermiş olduğundan, değerli zamanını bu yaşlı cadının yanında bir an daha boşa harcamanın bir nedenini göremiyordu.

Simmons'ın psikiyatristin tavsiyesini geçersiz kılmak için tek gerekçesi Jarred Garland'ın zamansız ve kamuoyunun gözü önünde gerçekleşen ölümüydü. Çok az zamanları kalmışken ve zaten aleyhlerine olan ihtimaller varken, katili daha fazla kışkırtma riskini göze alamazdı ve cinayetin ardından Baxter'a gönderilen bildiri, Wolf'un olaydaki rolünün devam edeceğini açıkça ortaya koymuştu.

Simmons'ın değerlendirmesine göre, sokaklarda dengesiz bir dedektifin bulunmasının riski, seri katilin ima ettiği tehditlerin yanında çok daha azdı: Ek kurbanlar mı? Belirlenen tarihlerin tekrar göz ardı edilmesi mi? Basına daha fazla hassas bilgi sızdırılması mı?

Zaten durumla başa çıkamıyorlardı.

Tuhaf bir şekilde, Wolf, kendisini bir hafta içinde öldürmeyi planlayan acımasız canavara, işini koruduğu için biraz minnettarlık duymadan edemedi. Ona bir kart alma niyeti yoktu ama her şeyin bir hayrı vardır...

Wolf, aniden karar verip hafta sonu için Bath'e gitmeye karar vermişti. Kendi ölümünü pek aklından geçirmemiş olsa da, içten içe büyüdüğü evin

fırın gibi sıcak oturma odasını, annesinin fazla pişmiş biftek Wellington'ını ve görünüşe göre liselerinin iki mil yarıçapındaki bir alanda yaşayıp, çalışıp ve ölecek olan en eski arkadaşıyla yerel bir barda bira içmeyi özlüyordu.

Babasının hayatı boyunca anlattığı aynı hikâyeleri dinlemek için zaman ayırmış ve bunca zamandan sonra, neden bu kadar düzenli olarak tekrar anlatılmaya değer olduklarını anlamıştı. Sadece bir kez, konuşmada bir sessizlik anında, ebeveynleri cinayetler ve oğullarının yaklaşan felaketi konusuna kısaca değinmişlerdi; babası hiçbir zaman duygusal bir tip olmamıştı. Görünüşe göre Wolf duşta iken (çok fazla sıcak su kullandığı için ona yapılan ince bir gönderme) konuyu 'uzun uzun' tartışmışlar ve hayatın çoğu problemine her zamanki çözümlerini bulmuşlardı: yukarıdaki eski odasına geri dönebilirdi.

Babası ona güvenle, 'Bu adamın buraya kadar yürümek isteyeceğinden şüpheliyim,' dedi.

Geçmişte Wolf, onların saflığını ve olayları basitleştirmesini sinir bozucu bulabilirdi, ancak bu sefer bunu sevimli ve komik buldu. Babası ise onun bu fikrine güldüğü için ona kızdı.

'Belki de büyük şehirlerin her şeyi bilenlerinden değilim ama bu aptal olduğum anlamına da gelmiyor,' diye tersledi. Nedense, başkentle her zaman bir sorunu olmuştu ve oğlu 'sıkıcı küçük kasabalarını' daha iyi şeyler için terk ettiğinden beri ona farklı davranmıştı. 'Lanet olası M4 bir bela. Yol boyunca yol çalışmaları ve ortalama hız kontrolleri!'

Ne yazık ki bu durum Wolf'ü tekrar kızdırdı ve babasını daha da sinirlendirdi.

'William-Oliver!' diye azarlamıştı annesi, William Senior 'bir fincan çay yapmak' için dışarı çıktığında.

Onun her zaman adını ikiye katlamasından nefret ediyordu. Zaten gösterişli soyadları yeterince kötü değilmiş gibi, kadın da tireleri mütevazı yaşam koşullarını gizlemek için bir kamuflaj olarak görüyordu; tıpkı bakımlı bahçe ve evin önünde park edilmiş kredili arabanın, içerideki yıpranmış odalarla hiçbir şekilde uyuşmaması gibi.

Wolf evde birkaç iş yaptı; ancak bu işler arasında yan komşusu Ethel'in kanlı çiti de vardı ve Ethel aniden verandadan çıkıp ona çıkışınca, Wolf bahçe duvarının arkasına saklanırken neredeyse kendini sakatlıyordu.

Önümüzdeki hafta için dinlenmiş ve enerjik hissediyordu, ancak sonra, yoğun ofise bir bakış attığında her şeyin değiştiğini fark etti.

Komutan, Simmons'ın ofisine tekrar yerleşmiş gibi görünüyordu. Bu sırada Simmons, Chambers'ın eski masasına taşınmış ve yanında oturan, iki gözü de simsiyah olmuş Edmunds'u da yanına almıştı. Baxter ise, herkesin onun tahammül edemediğini bildiği ve Ragdoll davasıyla hiçbir ilgisi olmayan Blake adlı bir dedektifle derin bir sohbete dalmıştı.

Toplantı odasındaki büyük tahtada, ölen kurbanlar listesine iki isim daha eklenmişti ve Wolf, masasında Finlay'den bir not buldu; notta, "psikiyatristteki işini bitirdikten sonra" Belgravia'daki İrlanda büyükelçiliğinde kendisiyle buluşması isteniyordu. Orada Andrew Ford'un korumasından sorumlu olacaklardı; bu durum Wolf'ü biraz rahatsız ediyordu çünkü Ford'u Güney Galler'de bırakıp arabayla uzaklaştığını net bir şekilde hatırlıyordu.

Şaşkınlıkla Simmons ve Edmunds'ın yanına gitti; yakından bakınca Edmunds'ın burnunun kırık olduğu açıkça belliydi.

'Günaydın,' dedi kayıtsızca. 'Peki, neler kaçırdım?'

Madeline Ayers, Collins ve Hunter'da dört yıl çalışmış ve yüksek profilli dava boyunca Naguib Khalid'in savunma avukatlığını yapmıştı. Simmons, Kayıp Kişiler raporundaki ismi hemen tanımıştı. Ayers, Wolf'a ve genel olarak Metropolitan Polis Teşkilatı'na yönelik aşağılayıcı ve çoğu zaman propaganda niteliğindeki saldırının öncülüğünü yapmıştı. Mahkeme salonunda yaptığı alaycı yorumları ve tartışmalı sözleriyle, özellikle Wolf'un müvekkilinin yerine oturmasını önermesiyle tanınmıştı.

Ayers'ın adını görmek, Edmunds'ın baştan beri haklı olduğunun teyidi olmuştu: Bu olay her zaman Khalid ile ilgiliydi. Chelsea'deki evine polis memurlarının gönderilmesi, uyumsuz bez bebekleri bir arada tutan solgun, kırılgan gövdenin ona ait olduğunu resmen doğrulamak için sadece bir formaliteydi. Soruşturmada bu trajik ama umut verici adıma rağmen, ekip Michael Gable-Collins'in davayla bağlantısını anlamaya daha da yaklaşamamıştı.

Bundan sadece üç saat sonra, Baxter ve Edmunds, Khalid'in denetimli serbestlik memuru Michelle Gailey'nin, on bin dolarlık bir oje ve son derece ikiyüzlü bir İsveçli sayesinde, beşinci kimliği belirsiz kurbanları olduğunu doğrulayarak ofise geri döndüler. O sırada daha acil meselelerin gölgesinde kalan olayda, Khalid'in ehliyetsiz araç kullanmaktan suçlu bulunduğu ve

son kurbanını aldığı sırada Michelle Gailey'nin gözetimi altında olduğu ortaya çıktı.

Bez bebek cesedini oluşturan altı vücut parçasından yalnızca biri tanımlanamıyordu. Davaya karışan diğer kişilerin hiçbirinin kayıp olduğu bildirilmemiş olsa da, Simmons artık son kurbanın adının sayfadan kendisine baktığından emindi. Listeyi baştan geriye doğru incelemeye başladı ve ancak doğrudan temas kurduğunda veya bez bebeğin bulunmasından bu yana görüldüğünden emin olduğunda bir ismi listeden siliyordu.

Pazar sabahı şafak sökerken, Rachel Cox, Galli Tintern köyünün yakınlarındaki şirin bir kır evinde gece vardiyasının sonuna yaklaşıyordu. Koruma Altındaki Kişiler Kurumu'nda bir yıldan biraz fazla bir süredir çalışıyordu, ancak bu süre içinde onu gönderdikleri en keyifli yer burasıydı. Ne yazık ki, aynı zamanda en zorlu yer de burasıydı.

Andrew Ford zamanının çoğunu ya Rachel ve iş arkadaşına küfürler savurarak ya da hassas küçük eve eşyalar fırlatarak geçiriyordu. Cuma gecesi ateş yakma girişiminin başarısızlıkla sonuçlanmasının ardından sazdan çatılı kulübeyi neredeyse yakmıştı ve Cumartesi öğleden sonra da ikisi birden onu araziden ayrılmaktan fiziksel olarak alıkoymak zorunda kalmıştı.

Finlay ona barajda bir tavsiye vermişti, o zamanlar bunu önemsememişti ama şimdi birkaç saat uyuduktan sonra şehre gidip eve birkaç şişe alkol sokmayı ciddi ciddi düşünüyordu. Bunu amirinden saklaması gerekecekti ama İrlandalı misafirleriyle geçireceği kalan geceleri daha katlanılabilir hale getireceğinden hiç şüphesi yoktu.

Neyse ki Ford, saat 3 civarında nihayet yorulmuş ve uyuyakalmıştı. Rachel, koridordan sızan sıcak ışığın altında, mutfaktaki buruşuk ahşap masada oturuyordu. Horlamaları dinliyor ve boğuk seslerdeki her duraklamada nefesini tutarak uyanmamış olmasını umuyordu. Tekrar uykulu hissetmeye başlayınca, amirinin tavsiyesine uyarak kalkıp bahçeyi devriye gezmeye başladı.

Gıcırtılı tahta zeminde parmak uçlarında yürüdü, ağır arka kapıyı olabildiğince sessizce açtı ve soğuk sabah havasına çıktı. Botlarını giyip, şafak öncesi ışığında ıslak çimenlerin üzerinde yürürken uyanmaya

başladığını hissetti. Soğuk hava gözlerini yakıyordu ve keşke ceketini yanına almayı düşünseydi diye düşündü.

Duvarı dönüp ön bahçeye çıktığında, elli metre ötede ön kapının yanında duran hayaletimsi bir figür onu ürküttü.

Rachel, silahlı meslektaşının uyuduğu yatak odasının hemen altındaydı. Rachel seslenirse yirmi saniyeden kısa sürede orada olurdu, ancak onu gereksiz yere uyandırmak istemediği gibi, telsizini mutfak masasında bıraktığı gerçeğine de dikkat çekmek istemediği için kendisi araştırmaya karar verdi.

Kadın temkinli bir şekilde biber gazını çıkardı ve arkasındaki parıldayan tepelerin silüetiyle beliren, yüz hatları belirsiz figüre yaklaştı. Evin güvenliğinden uzaklaştıkça attığı her adımda sıcaklık düşüyor gibiydi ve zoraki, yavaş nefesleri zaten ürkütücü olan manzaraya gizemli bir sis katıyordu.

Birkaç dakika sonra güneş, dalgalanan ufkun üzerinden yükselecekti. Rachel, sessizce figürün on metre yakınına kadar yaklaşmıştı ve hâlâ tek bir belirgin özellik bile göremiyordu; sadece uzun boylu olduğunu ve ön kapıya bir şeyler taktığını fark etmişti. Çakıllı yola çıkmak zorunda kalana kadar, figür onun varlığından haberdar olduklarına dair hiçbir işaret göstermemişti. Soğuk taşlar botlarının altında gürültüyle çıtırdadı ve karanlık figür aniden yaptığı işi bırakıp onun yönüne bakmaya başladı.

Rachel olabildiğince kendinden emin bir şekilde, "Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Polis memuru olduğunu ancak son çare olarak açıklaması gerektiği konusunda eğitilmişti. Bir adım daha yaklaştı. "Dedim ya, size yardımcı olabilir miyim?"

Rachel, telsizi geride bıraktığı için kendine çok kızmıştı. Kulübeden neredeyse elli metre uzaktaydı ve meslektaşını uyandırmak için yüksek sesle bağırması gerekiyordu. Keşke daha önce yapsaydı diye düşündü. Figür hareketsiz duruyordu. Cevap vermedi, ama hırıltılı nefes alışverişini duyacak ve aralarındaki mesafeyi dolduran, yaklaşan yangının habercisi gibi duman bulutlarını görecek kadar yakındı.

Rachel'ın cesareti sonunda tükendi. Derin bir nefes alıp yardım istedi ve o figür hızla uzaklaştı.

"Coombes!" diye bağırdı kapıyı kırarak içeri daldı ve ormanın yanından geçen çamurlu patika boyunca aşağı doğru gölgenin peşinden koştu.

Rachel yirmi beş yaşındaydı ve üniversitesinin yıldız koşucusuydu. Giderek dikleşen ve zemini daha da engebeli hale gelen yamaçtan aşağı doğru tökezleyerek inerken aralarındaki mesafeyi hızla kapatıyordu. Gerçeküstü bir sessizlik hakimdi; sakin tepelerde duyulan tek ses, kovalamaca devam ederken zorlu nefes alışverişleri ve ağır adımlarının sesiydi.

'Polis! Durun!' diye nefes nefese bağırdı.

Güneş her geçen an daha da yükseliyor, karanlık ağaçların tepeleri altın sarısı güneş ışığıyla aydınlanıyordu. Rachel, kısa kesilmiş saçlı ve kafa derisinde çaprazlama uzanan derin bir yara izi olan heybetli bir adamı kovaladığını görebiliyordu. Adam ağır botlar ve koşarken arkasında dalgalanan siyah veya koyu mavi bir palto giymişti.

Aniden yoldan çıktı ve ormanı çevreleyen dikenli tel çitin üzerinden beceriksizce atladı.

Rachel, adamın acı içinde bağırdığını duyduktan sonra hızla ayağa kalkıp ağaçlık alanın arasından kayboldu. Adamın çiti aştığı yere ulaştı ve takibi bıraktı. Adrenalin devreye girdiğinde eğitimi hatırlamak bazen zor oluyordu, ama elinde sadece biber gazı vardı. Adamın heybetli yapısını zaten tespit etmişti ve bu nedenle, yoğun ormanın kendisinden çok ona daha fazla avantaj sağlayacağından şüpheleniyordu. Ayrıca, ihtiyacı olan her şeye sahipti.

Diz çöktü ve metal sivri uçtaki bir bobinin etrafında biriken koyu renkli kana baktı. Teli kesecek bir şeyi olmadığı ve delilleri gözetimsiz bırakamayacağı için cebinden temiz bir mendil çıkardı ve emebildiği kadarını emdi. Bir gözü ağaçlık alanda, uzun ve dik yokuşu tırmanmaya başladı.

Baxter, Pazar sabahı ofise ilk gelen ekip üyesiydi ve Koruma Altındaki Kişiler birimiyle iletişime geçilmesi yönündeki acil mesajı almıştı. Kimlik doğrulama ve güvenlik numaralarıyla ilgili zorlu yirmi dakikalık bir süreçten geçtikten sonra nihayet Rachel'a bağlandı. Rachel, Baxter'a olayı ve eve döndüğünde kulübenin kapısına bağlı bulduğu kahverengi zarfı anlattı. Zarfın içinde, bir önceki öğleden sonra çekilmiş, Rachel ve meslektaşının ön bahçede Ford ile boğuştuğunu gösteren tek bir fotoğraf vardı.

Rachel ve amiri son derece yetenekli ve titiz davranmışlardı. Ormanı tarayan yerel polisleri görevlendirmişler, ayak izlerini korumak için çamurlu patikayı kordon altına almışlar ve Rachel'ın topladığı kanlı doku örneklerini ve izinsiz giren kişinin kendini yaraladığı çit parçasını poşetlere koymuşlardı; her ikisi de zaten Metropolitan Polis Teşkilatı'nın adli tıp laboratuvarına gönderilmişti.

Eğer bu, katilin yaptığı ilk hata olsaydı, bundan sonuna kadar faydalanmayı planlamışlardı.

Andrew Ford'un artık güvenli evde güvende olmadığı açıktı. Simmons, Wolf'a ulaşamayınca, alternatif düzenlemeler üzerinde çalışırken Ford'u almak için Baxter ve Edmunds'u göndermişti. Belediye Başkanı Turnble aracılığıyla tanıştığı birkaç kişiye yaptığı kişisel görüşmelerin ardından, İrlanda Büyükelçiliği'nin büyükelçisiyle bağlantı kurdu.

Büyükelçilik, zaten silahlı diplomatik koruma görevlileri tarafından gözetim altında tutulduğu ve binaya standart olarak güvenlik önlemleri entegre edildiği için mantıklı bir seçim gibi görünmüştü. Simmons, büyükelçiyle olabildiğince açık konuşmuş ve Ford'un alkol problemi ve dengesiz davranışları konusunda dürüst davranmıştı.

'O zaman pasaportunu kontrol etmeye gerek yok,' diye şaka yapmıştı büyükelçi.

Ford'u ve Metropolitan Polisi'ni durum çözülene kadar elçiliğin en üst katını kullanmaya davet etmişti ve Finlay, Pazar gecesini orada geçirme görevini üstlenmişti.

Edmunds, pazar akşamı, gün boyu süren seyahatten bitkin bir halde eve dönmüştü. Ford'u Finlay'in bakımına bırakmışlar, ardından Baxter da onu evine kadar bırakmıştı.

"Kediyi dışarı bırakma!" diye bağırdı Tia, eşikten içeri adımını attığı anda.

'Ne?'

Küçük çizgili kedi yavrusu hızla yanından geçerken neredeyse ayağı takılıp düşüyordu ve kedi ön kapıya çarptı.

'T? Bu da ne?' diye sordu.

Tia meydan okurcasına, "Adı Bernard ve sen işteyken bana eşlik edecek," dedi.

'Tıpkı bebeğin yapacağı gibi mi?'

'Ama bebek henüz gelmedi, değil mi?'

Edmunds, sevimli yavru kedi bacaklarına sürtünürken sendeleyerek mutfağa doğru ilerledi. Tia ise açıkça çok mutluydu ve eve geç geldiği için şikayet bile etmemişti, bu yüzden Edmunds itiraz etmemeye veya kedilere karşı şiddetli alerjisi olduğunu hatırlatmamaya karar verdi.

Pazartesi sabahı Vanita, Simmons'ın rolünü üstlenmiş ve davanın sorumluluğunu devralmıştı. Chambers'ın masasına geri dönen Simmons, birimin daha yakın bir parçası olmaktan oldukça memnundu; işler sakinleştiğinde kendisini bekleyen disiplin cezasından ise pek hoşlanmıyordu. Bu arada Baxter, normal görevlerine geri atanmıştı.

İlk davası, kendisini aldatan kocasını bıçaklayarak öldüren bir kadındı. Sıkıcı bir şekilde, kadın suçunu itiraf etmişti. Bu nedenle Baxter, beş saniyelik soruşturma çalışmasının yanı sıra saatlerce süren sıkıcı form doldurma işiyle de karşı karşıya kaldı. Ayrıca, her zaman ona karşı bir ilgisi olan, Saunders'ın sinir bozucu çevresinden Blake ile birlikte çalışmak zorundaydı. Neyse ki, yetenekli bir oyuncu olduğu için kimse onun bu adamdan nefret ettiğini fark etmemişti.

Simmons, haftasonuna dair gelişmeleri toplantı odasındaki yıpranmış tahtaya karalamıştı:

1. (BAŞLIK) Naguib Khalid 'Yakma Katili'
2. (GÖVDE) – ? – Madeline Ayers – (Khalid'in savunma avukatı)
3. (SOL KOL) *platin yüzük, hukuk bürosu mu?* – Michael Gable-Collins – *neden?*
4. (SAĞ KOL) *Oje mi?* – Michelle Gailey – (Khalid'in denetimli serbestlik memuru)
5. (SOL BACAK) – ?
6. (SAĞ BACAK) Dedektif Benjamin Chambers – *neden?*

Raymond Turnble ~~A —~~ (Belediye Başkanı)
Vijay Rana/Khalid ~~B —~~ (Kardeş/muhasebeci) *duruşmada yoktu.*
Jarred Garland ~~C —~~ (Gazeteci)
D – Andrew Ford (Güvenlik görevlisi/alkolik/baş belası) – *Liman güvenlik görevlisi*
E – Ashley Lochlan (Garson) veya (dokuz yaşında kız çocuğu)

F – Kurt

Edmunds o sabah işe gitmek için hazırlanırken ailelerinin en yeni üyesini neredeyse tamamen unutmuştu, ancak koridorda uyuyan tüylü topun üzerine yanlışlıkla basıp yüzüstü ön kapıya çarptığında acı bir hatırlatma aldı.

Tia elbette Bernard'ın tarafını tutmuş ve Edmunds'a bu kadar çok kan akıtarak onu korkutmayı bırakmasını söylemişti.

BÖLÜM 22

Pazartesi, 7 Temmuz 2014

11.29

'Yayında' ışığı söndüğü anda Andrea mikrofonunu çıkardı, stüdyodan aceleyle çıktı ve haber odasına geri döndü. Elijah görüşmelerini saat 11.35'e planlamıştı ve Andrea onun ofisine çıkan merdivenleri tırmanırken, Elijah ona her zaman istediği şeyi teklif ederse ne diyeceğini hâlâ bilmiyordu.

Baxter'a yardım etmeyi kabul ettiğinde, acımasız mesleği geride bırakmaya niyetliydi; ancak, yanlış yönlendirilmiş kurtuluş girişimi korkunç bir şekilde ters tepti ve şöhretini ve gazetecilik etkisini baş döndürücü yeni zirvelere taşıdı. Bir şekilde, kendini bu kirden kurtarma mücadelesinde, kendini daha da derine gömmekten başka bir şey başaramadı.

Elijah onun geldiğini fark etti ve ilk kez, daha kapıyı çalmasına bile fırs vermeden kapıyı açtı; böylece kararını vermek için çok ihtiyaç duyduğu birkaç saniyeyi ondan çaldı. Hafifçe ter kokuyordu ve koltuk altlarında koyu lekeler oluşmaya başlamıştı. Vücuduna oturan gök mavisi bir gömlek giymişti; gömlek, herhangi bir kasını gerdiğinde yırtılacak gibiydi ve vücut orantısızlığını daha da vurgulayan dar siyah pantolon giymişti.

Ona iğrenç espressolarından birini ikram etti, Andrea reddetti ve ardından nadiren şaşırdığını ama onun, kendisinin inanmadığı bir öldürücü içgüdü gösterdiğini itiraf etmesi gerektiğini uzun uzun anlattı. Arkasındaki projektörde bir grafik açmak için bir düğmeye bastı ve ona bakmadan rakamları sıralamaya başladı. Andrea gülmemek için kendini zor tuttu

çünkü bahsettiği çarpık grafiğin yarısı ofis penceresinden dışarı kaybolmuştu; eğer başını çevirecek kadar kibirli olmasaydı bunu fark ederdi.

Elijah, Garland cinayeti üzerindeki mükemmel çalışmasından dolayı onu tebrik ederken, sanki titizlikle koreografisini yaptığı canlı bir televizyon yayınıymış gibi, kadın dalgın dalgın dikkatini dağıttı. Garland'ın çırpınışlarının anıları zihnini meşgul ederken, Elijah sonunda söylemek istediği noktaya geldi.

'...en yeni ana haber sunucumuz!'

Andrea'nın yanıt vermemesi üzerine morali bozuldu.

'Söylediklerimi duydun mu?' diye sordu.

'Evet, duydum,' dedi Andrea sessizce.

Elijah sandalyesine yaslandı, ağzına bir parça sakız attı ve onaylarcasına başını salladı. Konuşmasına devam ederken, farkında olmadan ona küçümseyici bir şekilde parmağını uzattı.

Andrea onu yırtıp atmaya çok heveslendi.

"Bunun ne olduğunu anlıyorum," dedi ağzı açık bir şekilde çiğnerken. "Bu Wolf ile ilgili. Şöyle düşünüyorsunuz: Ciddi ciddi oturup kameranın karşısına geçip eski kocamın ölümünü dünyaya duyurmamı bekleyemez, değil mi?"

Onun ağzından laf kaçırmasından nefret ederdi; ancak bu sefer haklıydı. Başını salladı.

'Eh, yapacak bir şey yok canım,' diye tersledi. 'İşte bu da onu bu kadar ilgi çekici kılacak. Wolf'un hayatının aşkının, onun ölüm haberini canlı yayında okurken öğrenmesini izleyebilecekken kim sıkıcı BBC'yi izleyecek ki? Kaçırılmaması gereken bir şey!'

Andrea acı bir kahkaha attı ve kalkıp gitmek için ayağa kalktı.

'İnanılmazsın.'

'Ben gerçekçi biriyim. Zaten her halükarda bu süreçten geçeceksin. Neden bunu kamera önünde yapıp kendini yıldız haline getirmeyesin? Ah! Onu bir gece önce röportaj vermeye ikna edebilirsin. Bu ne kadar yürek burkan olurdu? Hatta senin vedalaşmanı canlı yayınlayabiliriz.'

Andrea öfkeyle ofisten çıktı ve kapıyı arkasından sertçe çarptı.

"Bir düşün bakalım!" diye bağırdı arkasından. "Hafta sonuna kadar cevabını bekliyorum, ne olursa olsun!"

Andrea'nın yirmi dakika sonra kameranın karşısına geçmesi gerekiyordu. Sakince kadınlar tuvaletine girdi, kabinlerin hiçbirinde kimsenin olmadığından emin oldu, kapıyı kilitledi ve gözyaşlarına boğuldu.

Edmunds, boş adli tıp laboratuvarında Joe'yu beklerken yüksek sesle esnedi. Klinik atık kutusu ile buzdolabı arasında kalan dar bir köşede durmayı tercih etmişti. Tesadüfen, bu nokta aynı zamanda büyük ceset dondurucusundan da en uzak noktaydı ve Edmunds, not defterine bir şeyler yazarken birkaç saniyede bir dondurucuya göz atıyordu.

Saat 3'ü geçene kadar uyanık kalmış, mutfak dolaplarının üstüne sakladığı dosya yığınlarını karıştırmıştı. Tia'nın onları orada bulma umudu olmasa da, yeni evcil hayvanı, perdeleri tırmanma aracı olarak kullanarak dosyaları bulmuş ve ardından çok önemli bir tanık ifadesinin üzerine kusmuştu. Henüz öğle yemeği vakti bile gelmemişken, endişe verici derecede yorgun hissediyordu. En azından yorgunluğu buna değmişti; kesinlikle daha fazla araştırma gerektiren bir davaya rastlamıştı.

'Vay canına! Sana ne oldu böyle?' diye sordu Joe laboratuvara girerken.

"Önemli değil," diye yanıtladı Edmunds, köşesinden çıkıp utançla kırık burnuna dokunarak.

"Evet, kesinlikle o," diye açıkladı Joe. "Üç fotoğraf da aynı kamerayla çekildi."

'Lütfen kandan bir şey bulduğunuzu söyleyin.'

'Yapabilirdim ama yalan söylemiş olurdum. Veritabanımızda yok.'

"Yani onu hiç tutuklamadık," dedi Edmunds, daha çok kendi çıkarına. Artık arşivlenmiş dava dosyalarının büyük bir yüzdesini güvenle dışlayabilirdi.

'Kan grubu: O pozitif.'

'Nadir olan mı?' diye sordu Edmunds umutla.

"Çok sıradan," dedi Joe. "Mutasyon veya hastalık belirtisi yok, alkol veya uyuşturucu kullanmıyor. Göz rengi: gri veya mavi. Biliyorsun, son zamanların en sapık seri katili için kanı acınacak derecede donuk."

'Yani hiçbir şeyin yok mu?'

'Ben öyle demedim. Bot izleri 44 numara ve taban deseni de askeri bot kalıbına benziyor, belki de askeri bot olabilir?'

Edmunds not defterini tekrar çıkardı.

'Olay yeri inceleme ekipleri, ayak izlerinde asbest, katran ve vernik izlerine rastladı; ayrıca çevredeki toprağa kıyasla önemli ölçüde daha yüksek seviyelerde bakır, nikel ve kurşun tespit ettiler. Belki de bir depoydu?'

'Bunu araştıracağım. Teşekkür ederim,' dedi Edmunds kitabını kapatırken.

'Hey, duyduğuma göre gövdemizi teşhis etmişler. O dövmenin ne olduğunu çözebildin mi?' diye sordu Joe.

'Kafesten kaçan bir kanarya gibiydi.'

Joe şaşkınlıkla baktı: 'Komik bir şeymiş, çıkarılması.'

Edmunds omuz silkti.

'Sanırım bazı kanaryaların kafese ait olduğunu sonunda anladı.'

İrlanda Büyükelçiliği, Belgravia'daki geniş köşe parselinde yer alan ve Buckingham Sarayı'nın arazisine bakan, heybetli beş katlı bir binaydı. Rüzgarsız ve güneşli bu günde Wolf, işlek kaldırımın üzerine doğru uzanan solmuş bayrakların gölgesinde büyük giriş kapısına girdi. Büyük giriş yolu, aynı zamanda çöplerin toplandığı servis alanının üzerinden geçen ve bodrum katına yangın merdiveni sağlayan bir köprü görevi de görüyordu.

Wolf, hayatı boyunca birçok elçilikte bulunmuştu, hiçbiri kendi seçimiyle değildi ve her zaman aynı izlenimle ayrılmıştı: yüksek tavanlar, eski tablolar, süslü aynalar ve kimsenin henüz oturmaya cesaret edemediği rahat görünümlü kanepeler; tıpkı hem misafirperver görünmek isteyen hem de bir şeyleri kırmadan önce gitmenizi isteyen varlıklı bir akrabayı ziyaret etmek gibiydi. Bu elçilik de istisna değildi.

Wolf, halka açık alanlardaki güvenlik kontrolünden geçtikten sonra, ince detaylarla süslenmiş ördek yumurtası mavisi duvarlarla çevrili görkemli bir merdivenle karşılaştı. Yukarı çıkarken üç ayrı yerde durdurulması cesaret vericiydi ve en üst kata ulaştığında, medeni koridoru dolduran Andrew Ford'un tanıdık yüksek sesiyle karşılandı.

Wolf, kavgacı adamla tekrar yüzleşmeden önce, uzaktaki saraya sakin bir an baktı. Kapıdaki silahlı memura gülümsedi, ancak memur karşılık vermedi ve gösterişli odaya girdiğinde Finlay'in sakin bir şekilde televizyon izlediğini, Ford'un ise yaramaz bir çocuk gibi yerde kıvrandığını gördü.

Oda normal şartlarda açıkça bir ofis olarak kullanılıyordu. Bilgisayarlar, masalar ve dosya dolapları ya tamamen kaldırılmış ya da kaba misafirlerini

ağırlamak için uzak duvara yığılmıştı. Hatta birileri çok kısa bir süre içinde odaya kamp yatağı, su ısıtıcısı, kanepeler ve televizyon bile yerleştirmişti.

Alışkanlıklarına bağlı bir insan olan Ford, belli ki tertemiz deri kanepede televizyonun önünde uyumuştu; çünkü aynı pis kokulu, lekeli yorgan şimdi de eski odasından kalma, kanepenin üzerinde seriliydi. Bu kadar lüks bir ortamda yaşayan bu kirli, perişan haldeki adamın görüntüsü tuhaftı ve Wolf, tüm eşyaları arasında bu iğrenç yatak örtüsünü ülkenin bir ucundan diğer ucuna taşıyıp geri getirmeyi seçtiğine inanamıyordu.

"Kurt!" diye bağırdı Ford, sanki eski dostlarmış gibi. Heyecanla uludu.

Finlay, diğer, yorgansız kanepeden neşeyle el salladı.

'Seni görünce nasıl bir ses çıkarıyor?' diye sordu Wolf, Finlay'e.

'Maalesef bunu tekrarlayamam. Pek de dostane bir durum değildi.'

Ford yerden kalktı ve Wolf, ellerinin sürekli titrediğini gördü. İrlandalı adam daha sonra aşağıdaki sokağa bakmak için pencereye koştu.

"Geliyor Wolf. Beni öldürmeye geliyor!" dedi Ford.

'Katil mi? Şey... evet,' dedi Wolf şaşkınlıkla. 'Ama bunu yapmayacak.'

'Öyle. Öyle. Öyle. Bir şeyler biliyor, değil mi? Daha önce nerede olduğumu biliyordu. Şimdi nerede olduğumu da bilecek.'

'Eğer o pencereden uzaklaşmazsan, oturacak.'

Finlay, hayatının son on yedi saatini cehenneme çeviren çocuksu adamın itiraz etmeden itaat etmesini öfkeyle izledi. Wolf arkadaşının yanına oturdu.

'İyi geceler?' diye neşeli bir şekilde sordu.

Finlay kendi kendine, "Böyle devam ederse onu kendi ellerimle öldüreceğim," diye mırıldandı.

'En son ne zaman içki içti?'

"Sabahın erken saatleri," dedi Finlay.

Wolf, uzun süreli alkoliklerde yoksunluk belirtilerinin ne kadar yıkıcı olabileceğini deneyimlerinden biliyordu. Ford'un artan kaygısı ve deliryum tremens'in başlaması hiç de umut verici bir işaret değildi.

"Bir içkiye ihtiyacı var," dedi Wolf.

'İnanın bana, sordum. Büyükelçi hayır dedi.'

Wolf, Finlay'e "Neden biraz ara vermiyorsun?" dedi. "Sigara içmek için can atıyor olmalısın."

"Burada ölecek olan benim!" diye bağırdı Ford arka planda.

İkisi de onu görmezden geldi.

Wolf, anlamlı bir bakışla, "Dışarıdayken bize birkaç şişe *limonata* da alır mısın?" diye önerdi.

Simmons elinde kahveyle Vanita'nın kapısının önünden geçti.

' *Chaachaa chod* ,' diye mırıldandı, en sevdiği Hintçe hakaretini kullanarak.

Onun yüzünden, tüm sabahı, onun halletmediği evrak ve posta yığınıyla boğuşarak geçirmişti. Bir sonraki e-postayı açtı: Ragdoll soruşturmasına dahil olan herkese gönderilen bir başka güncelleme. Alıcılar listesinde Chambers'ın adının da yer aldığını fark etti ve iç çekti. Simmons, protokollere uygun olarak, ölüm haberini aldıktan hemen sonra binaya giriş kartını iptal etmişti, ancak kıdemli memuru veritabanlarından çıkarmak ve ekipmanlarını toplamak gibi bitmek bilmeyen görev, yapılacaklar listesinin en alt sıralarında bir yerlerde duruyordu.

Ölen bir meslektaşının adını sürekli güncellemelerde paylaşmanın uygunsuz olduğunu varsayarak, hızla adının silinmesi için bir talep yazdı ve listedeki bir sonraki işe geçti.

Simmons ve Edmunds, aralarında sadece 45 santimetre mesafe olmasına rağmen, bir saatten fazla süredir sessizce çalışıyorlardı. Edmunds, huysuz kıdemli subayının yanında şaşırtıcı derecede rahat hissediyordu. Belki de Baxter'ın üç ayı onu sertleştirmişti, ama sessizlik rahatlatıcıydı; sadece işlerine dalmış iki profesyonel, verimli, entelektüel ruhlar, karşılıklı saygı paylaşıyorlardı.

Simmons, Edmunds'un düşünce akışını bölerek ona döndü.

'Sonrasında sana bir masa sipariş etmeyi hatırlatır mısın?'

'Elbette efendim.'

Bundan sonra sessizlik çok daha az rahatlatıcı geldi.

Simmons, listede kalan seksen yedi ismin her biriyle tek tek iletişime geçme gibi zahmetli bir işle hâlâ uğraşıyordu. İlk denemesinde sadece yirmi dördünü listeden çıkarabilmişti. Sayfayı ters çevirip baştan başlamıştı; son kurbanı da tespit ettiklerinde tüm bulmacanın anlam kazanacağından emindi.

Listeyi derleme fikrini ilk ortaya atan Edmunds, Simmons'ın soruşturmanın kendi payına düşen kısmını nasıl ve ne zaman sahiplendiğinden emin değildi, ancak bunu sorgulamaya da niyeti yoktu.

Zaten Ragdoll kurbanları ile Naguib Khalid arasında olası tüm bağlantıları araştırmakla meşguldü.

Chambers veya Jarred Garland arasında bir bağlantı bulamamış olsa da, polis memurlarının ve gazetecilerin yıllar içinde uzun düşman listeleri biriktirme eğiliminde olduklarını düşündü. Bunun yerine, dikkatini Michael Gable-Collins, Belediye Başkanı Turnble ve garson Ashley Lochlan'a yoğunlaştırmaya karar verdi.

Kendini hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Bu birbirinden farklı insanları birbirine bağlayan bir şey vardı ama Halid'in kilit isim olduğunu bilmelerine rağmen, bir şekilde olayın tamamını göremiyorlardı.

Baxter, Wolf'un dairesinden sadece iki sokak aşağıda bir ara sokakta meydana gelen ciddi bir cinsel saldırı olay yerindeydi. Gerçekten de berbat bir bölgeydi. Blake'i, delil aramak için çöp konteynerine tırmanmasına yardım etmeyi reddederek kızdırmıştı ve bunun yerine tanık aramakla meşguldü, ancak Andrew Ford'un hayatına yönelik suikast girişimine sadece bir buçuk gün kala, İrlanda büyükelçiliğindeki Wolf ve Finlay'i düşünerek dikkatini dağıtmıştı. Edmunds'u da özlemişti. Onun bir köpek yavrusu gibi peşinden koşmasına o kadar alışmıştı ki, o sabah erken saatlerde boşluğa bir emir havlamıştı.

Sıkılmıştı. Genç bir kadının hayatındaki en korkunç olayı araştırırken bunu itiraf etmek korkunç bir şeydi, ama öyleydi. Garland'ın kendisinden sadece birkaç metre ötede çırpınırken yaşadığı umutsuzluk duygusunu hatırladı. Elini tuttuğunu, hayatta kalması için dua ettiğini ve hemşirenin gelip ölüm haberini verdiğini hatırladı.

Adrenalini özlemişti. Hayatının en kötü günlerinden biriydi ve yine de, her şeyi yeniden yaşama fırsatı verilseydi, yine yapardı. Onda bir sorun mu vardı? Hayal kırıklığı yaratan anılar hiç olmamasından daha mı iyiydi? Korku ve tehlike hissetmek, hiçbir şey hissetmemekten daha mı tercih edilebilirdi? Ve bunlar, katilin kendi vahşetini haklı çıkarmak için kendine sorduğu türden sorular mıydı?

Korkuya kapılarak gidip biraz çalışmaya karar verdi.

Wolf ve Finlay, neredeyse duyulmayacak bir sesle *Top Gear'ın* tekrar bölümünü izlerken, Ford diğer kanepedeki yorganın altından yüksek sesle

horluyordu. Yaklaşık bir buçuk şişe 'limonata' içtikten sonra sızıp kalmış ve iki dedektife bir saatlik huzurlu bir sessizlik sağlamıştı.

'Thomas Page,' diye fısıldadı Finlay olabildiğince alçak sesle.

'Ne?' diye sordu Wolf.

'Thomas Page.'

'Şerefsiz. Adam onu yere serdi...'

'Eğitimdeyken bir suç mahallinde iki dişin kırılmıştı. Biliyorum.'

'Her zaman sinirli bir yapısı vardı.'

'Sen de her zaman ukala bir tiptin,' diye yanıtladı Finlay omuz silkerek.

'Neden onu sürekli gündeme getiriyorsun ki?'

'Hugh Cotrill,' diye araya girdi Finlay.

"Aşağılık herif," diye tısladı Wolf, neredeyse Ford'u uyandırarak. "Hırsızlıktan ilk tutuklamamdı ve onu kurtaran, sistemi kullanan o şerefsizdi."

"İşini yapıyordu," dedi Finlay gülümseyerek. Belli ki Wolf'u kasten kışkırtıyordu.

'Saati kendi müşterisi çaldı, o şerefsiz. Ne demek istiyorsun?'

'Demek istediğim şu: Will, sen pek çok özelliğe sahipsin ama affetmek bunlardan biri değil. Kin tutuyorsun. Muhtemelen bir zamanlar sana söylediğim veya yaptığım bir şey yüzünden benden nefret ediyorsun.'

Wolf alaycı bir gülümsemeyle "Dedi ki," diye açıkladı.

'Şuradaki herif zaten iyi bir günde bile pek sevimli sayılmaz, ama ondan *gerçekten* nefret ediyor olmalısın. Bileğini üç adımda kırdı...?'

Wolf başını salladı.

'...yerlere ulaştı ve muhtemelen Halid'in hayatını kurtardı.'

'Tekrar soruyorum,' dedi Wolf, 'ne demek istiyorsun?'

'Özellikle bir şey yok. İşlerin nasıl da garip bir şekilde geliştiği ortada, değil mi? Korumakla görevli olduğun bir adamı kurtarmak için zerre kadar umursadığına inanmıyorum.'

İkisi de bir an televizyona dalınca Wolf fısıldadı: "Bir konuda haklısın. İşlerin nasıl geliştiği gerçekten komik. Bir şekilde kendimi bu bok parçasını kurtarmak istediğim bir durumda buldum..."

Wolf küfretmekten kendini alıkoydu ve Finlay onun öz denetimini onaylayarak başını salladı.

'...bu adamın hayatı, yaptığım her şeyden daha önemli, çünkü eğer *onu* kurtarabilirsek, belki, sadece belki, *kendimi de* kurtarabiliriz.'

Finlay anlayışla başını salladı ve Wolf'a acı verici derecede samimi bir şekilde sırtına vurduktan sonra gösterisine geri döndü.

BÖLÜM 23

Salı, 8 Temmuz 2014

06:54

Ford, Wolf, Finlay ve diplomatik koruma görevlisi çılgına dönmüş adamı odaya geri sürüklemeye çalışırken, "Bırakın beni!" diye bağırdı. "Öldürüyorsunuz beni! Öldürüyorsunuz beni!"

Zayıf ve sararmış adam şaşırtıcı derecede güçlüydü ve üçü de üç dakikalık panik sırasında onu zar zor kapı eşiğinden içeri itmeyi başarmıştı. Adam hala kalın kapı çerçevesine sıkıca tutunmuştu ve bacakları şiddetle onlara doğru tekme atıyordu. Arka planda Andrea, televizyon aracılığıyla dünyaya sesleniyordu; başının üzerinde asılı duran Ölüm Saati, Ford'un son saatlerini sayıyordu. Ardından sahadaki bir muhabire geri döndü ve Wolf, muhabir ve meslektaşlarının aniden ekranda Ford'la boğuşurken görünmesiyle dehşete kapıldı.

Adam, karşıdaki binanın penceresinden tehlikeli bir şekilde sarkmış bir deli tarafından kullanılan kamerayı bulmak için döndüğünde, çılgın adamı neredeyse elinden düşürüyordu. Neyse ki, DPG memuru takviye çağırmıştı ve o anda iki silahlı adam daha yardıma koştu.

"Perdeleri getirin!" diye bağırdı Wolf çaresizce.

İki polis memuru da televizyona baktı ve durumu hemen anladı. Biri pencerelere koşarken diğeri Ford'un çırpınan bacaklarından tuttu. Umutsuzca sayıca az kalan Ford, gevşedi ve ağlamaya başladı.

'Beni öldürüyorsun,' diye hıçkırarak tekrarladı.

Wolf, yeni gelenlere, "O gazetecileri o binadan çıkarmamız gerekiyor," dedi. Yeni gelenler başlarını sallayarak aceleyle odadan çıktılar.

'Beni öldürüyorsun!'

"Sus!" diye çıkıştı Wolf.

Simmons'la konuşması gerekiyordu. Ford'u rızası dışında alıkoymalarının yasal olarak nerede olduğunu bilmiyordu ve itiraf etmek gerekirse, becerikli bir kameraman sayesinde hepsi teknik olarak saldırı suçundan yargılanabilirdi. Bu gibi konularda Vanita'ya başvurması gerektiğini biliyordu, ancak cevabının halkla ilişkiler ekibi tarafından yönlendirileceğini ve kendi çıkarlarını koruyacağını da biliyordu. Simmons ise gerçek dünyanın nasıl işlediğini biliyordu.

Yarım saat sonra Wolf, şans eseri işe oldukça erken gelen Simmons ile durumu görüştü. Garland'ın görüşlerini reddetme tehdidinin aksine, Ford'un "akıl sağlığının yerinde" olarak nitelendirilemeyeceği konusunda hemfikir oldular. Bu nedenle, polisin geçici olarak özgürlük hakkını elinden alması onun çıkarına idi.

Bu, en iyi ihtimalle bile gri bir alandı ve açıkçası, çaresizce bir şeylere tutunmaya çalışıyorlardı. Protokol, nitelikli bir tıp uzmanının hastayı iyice değerlendirmesini ve onaylamasını gerektiriyordu; ancak Elizabeth Tate olayından sonra, Wolf'un herhangi birinin Ford'a erişmesine izin vermesinin imkanı yoktu.

Büyükelçi, haber raporunu gördükten sonra elçiliğe geri dönmüştü. Wolf, kendilerine yardımcı olmak için elinden gelenin en iyisini yapan nüfuzlu adama karşı ne kadar küstahça davrandığı için biraz suçluluk duyuyordu. Wolf, personelini basına bilgi satmakla suçlamış ve (hiçbir hakkı olmamasına rağmen) sızıntının kaynağı hakkında kapsamlı bir soruşturma yapılmasını talep etmişti. Daha sonra özür dilemek zorunda kalacaktı.

Ford'la geçirdiği zorlu gecenin ardından aşırı yorgun ve sinirliydi ve öfkesini yanlış kişiye yöneltmişti. Yine de, reyting peşinde koşarken başka bir hayatı pervasızca tehlikeye atan Andrea'ya yöneltmesi gereken öfkesiydi bu. Bu sefer, onun sürekli müdahalesinin etkisini öylece geçiştirmesine izin vermeyecekti. Bu adama bir şey olursa, Andrea'nın hesap vermesini sağlayacaktı.

Simmons, Ford için başka bir yer bulmalarını önermişti, ancak Wolf buna karşı çıkmıştı. Şehrin basın mensuplarının yarısı aşağıdaki sokakta

toplanmıştı. Telefonla konuşurlarken bile, cereyanlı pencerelerden sızan telaşlı hareketliliği duyabiliyordu. Ford'u, giderek büyüyen kalabalığa maruz bırakmadan veya takip edilmeden asla yerinden oynatamazlardı. Güvenli bir binadaydılar ve onu oradan en iyi şekilde koruyabilirlerdi.

Wolf odaya döndüğünde, Ford sakin bir şekilde Finlay ile konuşuyordu. Otuz dakika önceki sahneyi göz önünde bulundurursak, Ford'un teslim olmuş ve şaşırtıcı derecede vakarlı olduğu görülüyordu.

Finlay, "Görevinizi yapıyordunuz," dedi. "Az önce suçsuz ilan edilen birinin gözünüzün önünde dövülerek öldürülmesine izin vermeniz için ne gibi bir nedeniniz olabilirdi?"

"Cidden doğru şeyi yaptığımı mı sanıyorsun?" diye acı acı güldü Ford.

'Hayır. Sana yapabileceğin *tek* şeyi yaptığını söylüyorum.'

Wolf, ilgi çekici sohbeti bölmemek için kapıyı sessizce kapattı.

'Eğer siz müdahale etmeseydiniz ve Halid ölmüş olsaydı, onun "Kremasyon Katili" olarak ifşa edilme olasılığı çok düşüktü ve Will,' Finlay kapıda duran adama doğru işaret ederek, 'hayatının geri kalan yirmi beş yılını hapiste geçirecekti.'

Ford gözlerinde yaşlarla, "Küçük bir kız çocuğu öldü," dedi.

'Evet. Ve iyi bir adam kurtuldu,' dedi Finlay. 'Khalid'in hayatta kalmasının iyi bir şey olduğunu söylemiyorum. Sadece... böyle şeyler olur diyorum.'

Finlay, her zaman yanında taşıdığı eski iskambil destesini çıkardı ve üç yığın dağıttı. Ford'la yaptığı konuşma, tahmin edilemez adamı sakinleştirmiş gibi görünüyordu, ancak Wolf'u da etkilemişti; o da koltuğa oturdu. O travmatik günün olumsuz sonuçlarına hep takılıp kalmıştı; olumlu yönlerini hiç düşünmemişti bile.

Hayal kırıklığı yaratan elini aldı ve Finlay'i dikkatle izledi. Yıllarca onunla oynadıktan sonra, onun kirli bir hilebaz olduğunu biliyordu. Ford, kartlarına baktıktan sonra gözyaşlarına boğuldu; bu pek de poker yüzü sayılmazdı.

"Üçlük attığınız var mı?" diye sordu Finlay.

'Balık tutmaya git.'

Blake'in zayıf bir mesanesi ve Earl Grey çayına düşkünlüğü vardı. Edmunds bunu son bir gündür giriş çıkışlarını izleyerek anlamıştı. Edmunds, ayağa

kalkıp odanın arkasındaki Baxter'ı görmeye koşmadan önce, Blake'in kendi ve Simmons'ın masasının yanından geçmesini bekledi. İki dakikası vardı.

'Edmunds! Ne halt ediyorsun?' diye sordu Baxter, dikkat çekmemek için yere çömelirken.

"Birileri basına ve dolayısıyla katile elçilik hakkında bilgi verdi," diye fısıldadı.

'Bu dava hakkında sizinle konuşmama izin verilmiyor.'

'Güvendiğim tek kişi sensin.'

Baxter biraz yumuşadı. Garland fiyaskosundan beri herkes ona cüzzamlı gibi davranıyordu. En azından bir kişinin hâlâ onun fikrine değer verdiğini bilmek rahatlatıcıydı.

'Hepsine güvenebilirsiniz. Büyükelçilik hakkında herkes ağzından kaçırabilirdi: DPG, personel, karşıdaki binadaki herkes. Bu konuyu *gerçekten* bırakmalısınız. Şimdi beni başıma bela etmeden buradan defolun.'

Edmunds aceleyle masasına döndü. Birkaç dakika sonra Blake elinde bir kupa ile yanından geçti.

Öğleden sonra erken saatlerde Simmons listedeki seksen sekiz isimden kırk yedisini elemişti, Edmunds ise kurbanlar arasındaki bağlantıları aramaya devam ediyordu. Standart kontroller ve protokoller hiçbir sonuç vermeyince, dolandırıcılık eğitimine geri döndü ve eski departmanının özel yazılımına erişmek için bir meslektaşının şifrelerini ödünç aldı.

On beş dakika içinde bir şey buldu ve yerinden fırlayarak Simmons'ı ölümüne korkuttu. Özel olarak konuşmak için toplantı odasına geçtiler.

'Ashley Lochlan,' dedi Edmunds zafer edasıyla.

'Sıradaki kurban mı?' dedi Simmons. 'Ya o?'

'2010 yılında evliydi ve Ashley Hudson adını kullanıyordu.'

'Bunu zaten biliyor olmalıydık, değil mi?'

"Bunu yaptık, ancak bilgisayarlar on ay önce açılmış, farklı bir isme ait ikinci bir banka hesabını aramıyordu. 5 Nisan 2010'da Hudson hesabına iki buçuk bin sterlin nakit yatırdı," dedi Edmunds, Simmons'a bir çıktı uzatarak.

'Bu, Halid'in yargılanmasının başlangıcına denk geliyordu.'

'Araştırdım. O sırada asgari ücretle bir barda çalışıyormuş. Daha sonra iki hafta sonra ikinci bir ödeme olarak iki bin beş yüz lira daha yatırmış.'

'İlginç.'

'Şüpheli,' diye düzeltti Edmunds. 'Bu yüzden o dönemdeki diğer mağdurlarımızın hesaplarını inceledim ve Bay Vijay Rana tarafından yapılan iki eşleşen para çekme işlemi buldum.'

'Halid'in kardeşi neden bir barmene beş bin sterlin havale etsin ki?'

'Tam da ona bunu sormak üzereyim.'

'Yap şunu. Harika iş çıkardın Edmunds.'

Saat 16:00'da Wolf, kapıdan memurların nöbet değişimine dair boğuk sesler duydu. Sabahki olaydan sonra televizyonu kapatmışlardı, ancak bu sadece göstermelik bir hareketti, çünkü altlarındaki yolda toplanan kalabalık, polis arabaları ve gazetecilerin henüz sıkılıp dağılmadığını gayet net duyabiliyorlardı.

Birkaç kısa olay dışında, Ford yeni bulduğu sakinliğini korumuş ve Wolf ile Finlay'e bir zamanlar nasıl bir adam olduğuna dair nadir bir bakış açısı sunmuştu. Hatta, dışarıda beklentiyle bekleyen kana susamış kalabalık tarafından kışkırtılmış, meydan okuyan ve kararlı bir tavır sergiliyordu.

'Bir seri katilin hayatımı mahvetmesine zaten izin verdim. Bir başkasının da hayatıma ne zaman son vereceğine karar vermesine izin vermeyeceğim.'

"İşte bu ruh hali!" dedi Finlay cesaretlendirici bir şekilde.

"Kontrolü geri alıyorum," dedi Ford. "Ve bugün bunun için en uygun zaman gibi görünüyor."

Güvenlik önlemi olarak tüm pencereleri kapatmış ve perdeleri indirmişlerdi. Koridordan bir vantilatör ödünç almalarına rağmen oda boğucu derecede sıcaktı. Wolf manşetlerinin düğmelerini çözdü ve kollarını yukarı sıyırdı, sol kolunu kaplayan iyileşmekte olan yanığı ortaya çıkardı.

Ford, Wolf'un yarasına işaret ederek, "Ben hiç sormadım," dedi. "Ne oldu?"

"Önemli değil," diye yanıtladı Wolf.

'Belediye Başkanı Turnble...' Finlay sözünü tamamlayamadı.

'Yani, ikiniz de sadece yanımda bulunarak büyük bir risk alıyorsunuz, değil mi? Kim bilir, belki de buraya bir roketatar fırlatabilir.'

Bu düşünce Finlay'in aklından bile geçmemişti ve endişeyle Wolf'a baktı.

Wolf, perdenin aralığından bakarken neşeli bir şekilde, "Zaten fazla vaktim yok," dedi.

"Benim yüzümden kimsenin zarar görmesini istemiyorum," dedi Ford.

Wolf, beş dakikadan fazla bir süredir sokakta üç kişiden oluşan bir grubu izliyordu. Diğer izleyicilerden uzakta bir yere yerleşmiş ve bir şey bekliyor gibi görünmeleri dikkatini çekmişti. İki kişi büyük bir bez çanta taşıyarak oraya gelmiş ve kapalı yolun ortasına bırakmıştı. Wolf, her birinin yüzüne farklı bir hayvan maskesi takmasını izledi. Kısa süre sonra onlara altı kişi daha katıldı.

Wolf pencereden "Finlay!" diye seslendi. "Sokaktaki polis memurlarıyla iletişime geçebilir misin?"

'Evet. Ne o?'

'Bela.'

Maskeli grubun iki üyesi, bir çizgi film maymunu ve bir kartal, yere çömelip çantayı açtılar. İhtiyaç duyduklarını çıkardılar, kalabalığın arasından sıyrılıp polis kordonunun altından geçtiler.

'Çocuk katili!' diye seslendi onlardan biri, hafifçe boğuk bir şekilde.

"Kremasyon Katilinin kurtarıcısı!" diye bağırdı kadın meslektaşı.

Kalabalığı kontrol eden polis memurları, kordonu geçen iki kişiyi hızla uzaklaştırdı, ancak geride kalan yedi kişi, büyük bir çantadan pankartlar, levhalar ve bir megafon çıkararak medyanın dikkatini çekti. Köpekbalığı maskesi takan bir kadın, zaten gürültülü olan sokakta bağırıp çağırmaya başladı.

'Andrew Ford hak ettiği cezayı alacak!' diye gürledi. 'Eğer Yakma Katili'nin hayatını kurtarmasaydı, Annabelle Adams bugün hâlâ hayatta olurdu!'

Wolf, Ford'un tepkisini ölçmek için odaya geri baktı, onu tekrar kızdıracağını bekliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, Ford hiç kıpırdamamıştı. Sadece oturmuş, kendisine yöneltilen çarpık saldırıyı dinliyordu. Ne diyeceğini bilemeyen Finlay, televizyonu tekrar açtı, bir çocuk programı buldu ve dışarıdaki gürültüyü bastırmak için sesi sonuna kadar açtı. Wolf, kasvetli, büyük odanın birdenbire Ford'un yoksul tek odalı dairesine benzediğini düşündü.

'Şeytanı esirgersen, Tanrı seni cezalandırır!'

Protestocular aynı sahte dini sloganı tekrar tekrar haykırmaya başlamıştı. İçlerinden biri bir muhabirle hararetli bir şekilde konuşurken, elebaşı Ford'un başından beri Halid ile ilişkisi olduğunu öne sürdü.

Wolf, gözlerini aşağıdaki tehditten ayırmadan Ford'a, "Bu daha önce hiç yaşandı mı?" diye sordu.

"Böyle olmaz," diye yanıtladı Ford dalgın bir şekilde. Neredeyse duyulmayacak bir fısıltıyla, "Şeytanı esirgeme, Tanrı *beni* cezalandırır," diye haykırmaya katıldı.

Sokak seviyesindeki polislerden bazıları protestocuların etrafında toplanmıştı; protestocular barışçıl olsalar da, onları dağıtmak için hiçbir gerekçeleri yoktu. Wolf, Finlay'e pencereye gelmesi için işaret etti.

'Bunun onun işi olduğunu mu düşünüyorsun?' diye mırıldandı Finlay, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi.

'Bilmiyorum. Ama içime sinmiyor.'

Finlay, "Aşağı inip birkaç soru sormamı ister misin?" diye teklif etti.

'Hayır. Onunla benden daha iyi anlaşıyorsun. Ben gideyim.'

Wolf, kapıya yönelmeden önce maskeli insanlara son bir kez baktı.

Ford, ayrılırken "Wolf," dedi. "Kontrolü geri al."

Wolf, bu tuhaf yoruma kibarca gülümsedi, Finlay'e omuz silkti ve odadan çıktı. Zemin kata indiğinde, Edmunds'tan bir telefon aldı; Edmunds ona Ashley Lochlan ile ilgili keşfini anlattı.

Edmunds, "Senden başka kimseyle konuşmayı reddediyor," dedi.

"Meşgulüm," dedi Wolf.

Elçilikten dışarı adımını attığı anda, bir gazeteci dalgası ona doğru hücum etti. Belki de Finlay'i göndermesi gerektiğini düşündü. Kendi adını haykıranları duymazdan gelerek, güvenlik şeridinin altından eğildi ve tezahüratların sesini takip ederek kalabalığın arasından ilerledi.

"Bu önemli," dedi Edmunds. "Belki de sonunda aranızdaki bağlantının ne olduğunu bize söyleyebilir. Ondan sonra, size bunu kimin yaptığını çözme konusunda gerçek bir şansımız olur."

'Pekala. Numarayı mesaj at. Müsait olduğumda arayacağım.'

Wolf telefonu kapattı. Yedi protestocunun etrafında geniş bir alan oluşmuştu. Yakından bakıldığında, karikatürize maskeler çok daha uğursuz görünüyordu: hareketsiz gülümsemelerden zehirli sesler yükseliyor, öfkeli gözler plastikteki karanlık deliklerden parlıyordu. Hem boyu hem de davranışlarıyla en korkutucu olanı, ağzı açık bir kurt maskesi takan kişiydi. Diğerlerinin etrafında dolaşırken, başının üzerinde yüksekte tuttuğu iki tahta parçasıyla agresif bir şekilde bağırıyordu. Wolf, muhtemelen son kauçuk merminin kalçasından sekip düşmesinden kaynaklanan eski bir yaradan dolayı hafifçe topalladığını fark etti.

Kavgacı adamdan uzak durmaya özen gösteren Wolf, ağzına megafon tutmuş köpekbalığı maskeli kadına yaklaştı. Konuşmasının ortasında megafonu elinden kaptı ve arkadaki binanın duvarına fırlattı; megafon elektrik çarpması gibi bir sesle paramparça oldu. Suçlayıcı televizyon kameraları her hareketini açgözlülükle takip ediyordu.

'Hey! Bunu yapamazsın... Dur, sen o dedektif değil misin?' diye sordu kadın, şimdi çok daha kadınsı ve orta sınıf bir tonla.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Wolf.

'Protesto ediyorum,' diye omuz silkti.

Wolf, kadının kendini beğenmiş gülümsemesinin görüş alanından gizlendiğini hissedebiliyordu ve hiç de eğlenmiş görünmüyordu.

'Aman Tanrım. Biraz rahatla.' Maskesini kaldırdı. 'Doğrusu, bilmiyorum. Hiçbirimiz bilmiyoruz. İnsanların, erkek gruplarının daha popüler görünmesi için otellerin önünde kızların durması gibi şeyler için ilan verdiği bir internet sitesi var. Bugün de protesto gösterisi düzenlemek için ilan verilmişti.'

'Hangi site?'

Üzerinde ayrıntıların yazılı olduğu bir broşürü ona uzattı.

'Bunları benim üniversitemde dağıtıyorlardı.'

"Bunun için ücret alıyor musunuz?" diye sordu Wolf.

'Elbette. Yoksa neden yapalım ki?'

'Daha önce bu konuda oldukça tutkulu görünüyordunuz.'

'Buna *oyunculuk* deniyor. Karttan okuyordum.'

Wolf, yayını dinleyenlerin sayısının çok farkındaydı. İdeal bir dünyada, onu canlı yayında sorgulamazdı.

'Maaşınızı nasıl alıyorsunuz?'

'Çantanın içinde nakit para var. Her biri elli sterlin.' Sorularından sıkılmış gibiydi. 'Ve sormadan önce söyleyeyim, hepimiz Brompton Mezarlığı'ndaki bir mezarın başında buluştuk. Çanta zaten orada bizi bekliyordu.'

'Kimin?'

'Çanta?'

'Kimin mezarı?'

'Daha önce okuduğum isim – Annabelle Adams mı?'

Wolf, cevaba duyduğu şaşkınlığı gizlemeye çalıştı.

"Bu çanta ve içindeki her şey bir cinayet soruşturmasında delil," dedi ve boş çantayı grubun önüne doğru tekmeledi.

Sızlanıp küfrettiler ama fiziksel talimatlara uyarak tahtaları, pankartları ve not kartlarını karmakarışık bir yığın haline getirdiler.

'Ve maskeler,' diye hırladı Wolf sabırsızca.

Protestocular teker teker, isteksizce altı renkli maskeyi teslim ettiler. Protestoculardan ikisi, teknik olarak hiçbir yanlış yapmamış olsalar bile, kimliklerini gizlemek için hemen başlarına kapüşonlarını geçirdiler.

Wolf, şimdiye kadar talimatları görmezden gelen kurt maskeli son protestocuya dönmek için arkasını döndü. Heybetli adam, sanki kendi bölgesini işaretliyormuş gibi, kalabalığın arasından açtığı çemberi çiğnerken nefes nefese slogan atmaya devam ediyordu. Wolf adamın önüne çıktı. İronik bir şekilde dost canlısı görünen kurt, dudaklarını yalayıp salya akıtırken tasvir edilmişti. Adam, Wolf'a sertçe çarptı ve ardından bir tur daha attı.

"Bunlara ihtiyacım olacak!" diye bağırdı Wolf, başının üzerinde taşıdığı ve artık tanıdık gelen sloganın yazılı olduğu iki tahtayı işaret ederek.

Wolf, adamın yoluna geri döndü ve en kötüsüne hazırlandı. Adam, Wolf'un böyle bir ilana yanıt vermesini beklediği türden biriydi; maskenin ardına saklanan, anonimliğinin verdiği güçle hareket eden, fırsatçı bir şekilde büyük kalabalıkları ve yetersiz güvenlik önlemlerini şiddet, vandalizm ve hırsızlık eylemleri gerçekleştirmek için kullanan biriydi.

Wolf, yüzüne sadece birkaç santim kala duran haydutu tutuklamakta hiç tereddüt etmedi. Birinin boyuna uymak için dik durmak zorunda kalmaya alışkın değildi ve plastik örtünün arkasından gelen, ilaç kokusuna benzer, çürümüş bir kokudan hafifçe irkildi. Ürkütücü bir şekilde, ona bakan vahşi, açık mavi gözler, sanki gerçekten yaratığa aitmiş gibi görünüyordu.

Wolf, tartışmalı geçmişinden haberdar olan herkesi korkutacak bir tonda, "Kurullar. Şimdi," dedi.

Wolf göz temasını kesmeyi reddetti. Adam, tıpkı gerçek bir hayvan gibi, meraklı bir şekilde, yeni rakibini incelercesine başını yana çevirdi. Wolf arkasındaki kameraların gergin karşılaşmayı izlediğini ve durumun daha da kötüleşmesi için dua ettiğini hissedebiliyordu. Aniden, adam elinde tuttuğu iki tahtayı da beton zemine fırlattı.

"Ve maske," dedi Wolf.

Adamın itaat etme niyeti yoktu.

'Maske,' diye tekrarladı.

Bu sefer, agresif bir şekilde yaklaşan Wolf oldu. Plastik burnunun ucunun kendi burnuna değdiğini hissedebiliyordu, birbirlerinin sıcak nefeslerini paylaşırken mide bulandırıcı bir koku yayıldı. On saniye boyunca bu şekilde acı verici bir şekilde durdular, ta ki Wolf'un şaşkınlığına, adamın soluk gözleri arkasındaki elçiliğin üst pencerelerine doğru kayana kadar. Etraftaki insanlar da Wolf'un gördüğünü fark edince nefes nefese kalıp bağırmaya başladılar.

Wolf arkasını döndüğünde, Ford'un eğimli çatıda tehlikeli bir şekilde dengede durduğunu, Finlay'in ise küçük bir pencereden sarkarak onu geri çağırdığını gördü. Ford, Finlay'in uzanan ellerinden kurtulup, tıpkı dengesini kaybeden bir ip cambazı gibi açık çatıda sendeleyerek bir bacaya doğru ilerlediğinde, kalabalık nefesini tuttu.

"Hayır, hayır, hayır!" diye tısladı Kurt.

Karşıt görüşlü protestocuyu kenara itti ve kalabalığın arasından ilerlemeye başladı. Diplomatik koruma görevlileri, Ford'un yanında ve alt kattaki bazı pencerelerden göründüler.

"Bunu yapma, Andrew!" diye bağırdı Finlay, şimdi vücudunun yarısı dengesiz çatının üzerinde uzanmış halde pencere pervazındaydı.

Bir kiremit parçası koptu ve sonsuza dek düşecekmiş gibi göründükten sonra aşağıdaki polis arabasının ön camını çatlattı.

"Kıpırdama, Finlay!" diye bağırdı Wolf, kalabalığın arasından çıkarken. "Sakın kıpırdama!"

"Kurt!" diye bağırdı Ford.

Wolf ani bir frenle durdu ve sokak seviyesinde hissedemediği bir esintiyle savrulan dağınık saçlı adama baktı. Şehrin üzerinden onlara doğru hızla gelen bir itfaiye aracının megafonunu duyabiliyordu.

"Kontrolü geri almalısın!" dedi Ford tekrar, ama bu sefer Wolf onun ne demek istediğini anladı.

'Hayır. Bunu *yaparsam kazanırım* .'

Ford bacaya tutunma yerini bıraktı ve dengesini sağlamak için titreyen kollarını yavaşça kaldırdı. Ana yoldaki trafik, insanların bu dünya çapındaki haberi ilk elden izlemek için araçlarını terk etmesiyle durmuştu. Aşağıdaki kalabalık, dalgın muhabirlerin fısıltılı bültenleri dışında sessizdi. İtfaiye aracı sadece birkaç sokak ötede olabilirdi.

Finlay, pencerenin güvenliği ile baca arasında bir yerde sendelemişti. Ford neredeyse dengesini kaybedince izleyicilerden dehşet çığlıkları yükseldi. Kollarını uzatarak gözlerini kapattı ve kenarın üzerinde dengesiz bir şekilde sallandı.

"Böyle şeyler olur," dedi, o kadar alçak sesle ki sadece Finlay duyabildi.

Sonra kendini öne doğru bıraktı.

Finlay aralarındaki boşluğu hızla geçmeye çalıştı, ancak Ford çoktan ulaşamayacağı bir yere düşmüştü. Wolf, yoldaki diğer iki yüz kişiyle birlikte çaresizce izlerken, Ford sessizce pencerelerin önünden geçip, ardından bodrum katındaki servis alanına donuk bir gürültüyle düşerek gözden kayboldu.

Bir an her şey sessizleşti – sonra muhabir ordusu ileri atıldı, olay yerinin ilk korkunç görüntülerini yayınlama umuduyla birkaç polis memurunu ezdi geçti. Wolf, siyah metal yangın merdivenine koştu ve Ford'a ulaşmak için aceleyle son altı basamağı atladı. Çarpmanın etkisiyle doğal olmayan bir şekilde bükülmüş olan cesede yaklaşırken, adamın kafatasının arkasından bol miktarda akan kanın içinde durduğunu fark etti.

Nabzını kontrol etmeye bile fırs bulamadan, güneş, yukarıdaki insanların gölgeleri tarafından taze cesedin üzerinden kovulmuştu. Şüphesiz ki bir başka ikonik fotoğraf için poz verdiğinin farkında bile olmayan Wolf, duvara yaslanarak, etrafını saran büyüyen kan birikintisinin ortasında yardım beklemeye başladı.

Üç dakika sonra servis alanı polis memurları ve sağlık görevlileriyle dolup taşmıştı. Wolf, çatıda can havliyle bacaya tutunmuş olan Finlay'in itfaiye tarafından kurtarılmasını izleyebilmek için yerden yukarıya tırmanmak üzere ayağa kalktı. Wolf'ü metal merdivenlere kadar takip eden kırmızı ayak izleri, şişman bir adli tıp görevlisinin uzun süren inişini tamamlamasını beklemek zorunda kaldığı yere kadar uzanıyordu.

Wolf ellerini ceplerine koydu ve şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Tanıdık olmayan bir kağıt parçası çıkardı ve dikkatlice açarak buruşuk sayfanın ortasında tek bir kanlı parmak izini ortaya çıkardı. Diğer taraftan da koyu renkli harflerin bir izi görünüyordu. Kağıdı çevirdiğinde, katilin kendine özgü el yazısıyla karalanmış kısa bir mesaj buldu:

Tekrar hoşgeldiniz.

Ona şaşkınlıkla baktı, ne zamandır yanında taşıdığını ve katilin onu nasıl ele geçirmeyi başardığını merak etti.

Kurt maskesi!

"Çekil yolumdan!" diye bağırdı Wolf, merdivenlerdeki iri yarı adamı iterek yanından geçerken.

Kaotik yola çıktı ve protestocuların herhangi birini bulmak için kalabalığın arasında telaşla arama yaptı. Gösteri bittiği için ekipmanlarını toplayan veya olay yerinden ayrılan insanların arasından sıyrılarak, el konulan panoların ve pankartların bir yığın halinde atıldığı yere ulaştı.

Daha iyi bir görüş açısı elde etmek için bir bankın üzerine tırmanırken, oyalanan yayalara "Çekilin!" diye bağırdı.

Yolun ortasında yerde bir şey fark etti ve ilerleyerek, beton zemine basılıp çatlamış ve kirlenmiş plastik kurt maskesini buldu.

Wolf eğilip onu yerden aldı; katilin hâlâ orada olduğunu, onu izlediğini, ona güldüğünü, Ford üzerinde sahip olduğu, medya üzerinde sahip olmaya devam ettiği ve Wolf'un kabul etmekten nefret etse de kendisi üzerinde sahip olduğu inkâr edilemez gücün tadını çıkardığını biliyordu...

ST ANN'S HASTANESİ

Çarşamba, 6 Ekim 2010

10:08

Wolf, görkemli eski binayı çevreleyen güneş ışınlarıyla aydınlanmış bahçelere baktı. Yukarıdaki kurumuş yaprakların arasından sızmayı başaran birkaç ışık huzmesi, hafif bir esintinin koreografisi eşliğinde bakımlı çimenlerin üzerinde dans ediyordu.

Hatta bu sakin manzarayı keyifle izlemek için gereken konsantrasyon bile yorgun zihnini yıpratıyordu. Günde iki kez zorla içirilen ilaçlar onu sürekli yarı uyanık bir halde bırakmıştı; alkolün neden olduğu o sıcak koordinasyon bozukluğu gibi değil, daha çok uzak, ilgisiz, yenilmiş bir haldeydi.

Bunun gerekliliğini anlıyordu. Ortak alanlar, ruh sağlığı bozukluklarının tüm yelpazesinden muzdarip insanlarla doluydu: intihar girişiminde bulunanlar, cinayet işleyenlerle aynı masayı paylaşıyor, değersizlik duygularıyla depresyona sürüklenenler, büyüklenme kuruntuları olan diğerleriyle konuşuyordu. Bu, ilaçlarla sulandırılmış bir felaket reçetesiydi; ancak Wolf, bunun aslında iyileştirmekten ziyade kontrol etme ihtiyacından doğduğunu düşünmeden edemiyordu.

Günlerin ve haftaların nasıl geçtiğini anlamıyordu; hastanenin gerçeküstü, rutin sınırları içinde yaşıyordu, kendisi ve diğer tutuklular pijama benzeri önlükleriyle koridorlarda amaçsızca dolaşıyor, ne zaman yemek yiyeceklerini, ne zaman yıkanacaklarını, ne zaman uyuyacaklarını öğreniyorlardı.

Wolf, mevcut durumunun ne kadarının ilaçlardan, ne kadarının uykusuzluğun neden olduğu bitkinlikten kaynaklandığından emin olamıyordu. Bu yarı katatonik halinde bile gecenin karanlığından, fırtına öncesi sessizlikten, morarmış gözlü gece vardiyası çalışanlarının hastaları odalarına geri götürmesinden ve o güzel eski hastanenin duvarları içinde saklı gerçek psikozu ortaya çıkaran o kapalı ortamdan korkuyordu. Her gece, bu insanların neden yalnız kalmaktan korkarak, karanlıkta acınası ağlamalarıyla mücadele ettiklerini merak ederdi.

Başucunda duran sabırsız hemşire, "Ağzını aç," diye talimat verdi.

Wolf, ağzını açıp dilini dışarı çıkararak bir avuç parlak renkli hapı yuttuğunu kanıtladı.

"Seni neden güvenlikli koğuşa nakletmek zorunda kaldığımızı anlıyorsun, değil mi?" diye sordu ona, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi.

Wolf cevap vermedi.

'Eğer Doktor Sym'e ilaçlarını daha düzenli kullandığını söyleyebilirsem, eminim seni eski yerine geri alacaktır.'

Wolf dikkatini tekrar pencereye çevirdiğinde kadın homurdanarak başka birini rahatsız etmeye gitti.

Okul odasının sessiz bir köşesinde oturuyordu; neredeyse lise yıllarının ortak odasının mükemmel bir kopyasıydı, üst üste istiflenebilen parlak turuncu okul sandalyeleriyle donatılmıştı. Masa Tenisi Adamı, her gün bu saatlerde olduğu gibi, tek kişilik maçını bir şekilde kaybetmeyi başardığı için giderek daha da sinirleniyordu. Wolf'un önlüklerinin renginden dolayı tanıdığı İki Pembe Hanım, plastilinden basit modeller yapıyordu ve bir grup da büyük televizyonun etrafındaki yıpranmış kanepeleri işgal etmişti; adının anıldığının belirsiz bir şekilde farkındaydı, ta ki bir personel aceleyle gelip Londra Belediye Başkanı'nın yerine SüngerBob Kare Pantolon'u koyana kadar.

Wolf, yatılı koğuşta özellikle kargaşa ve şiddet dolu bir gecenin ardından, karşısındaki anaokulu manzarasına inanamayarak başını salladı. Pembe Hanımlardan biri neşeyle oyun hamurundan yaptığı çiçeğe kan sürüyordu. Wolf, muhtemelen yerinden oynatılamayan bir kapıyı çılgınca tırmalarken aldığı hasardan dolayı tırnaklarındaki acıyı umursamadan devam ederken irkildi.

Bu insanlarla aynı özelliği paylaşıp paylaşmadığını merak etti: böylesine aşırılıklara meyilli olma kapasitesi. İçten içe biliyordu ki, sonuçları ne olursa olsun, kendini koruma içgüdüsünü bir kenara bırakarak, Halid'i o insanların önünde öldürürdü.

Onu paramparça ederdi.

Belki de 'normal' insanlar duygularını daha iyi kontrol edebiliyordu. Belki de onun normal olarak gördüğü şey aslında normal değildi.

Düşünceleri, yirmili yaşlarının ortalarında uzun boylu siyahi bir adamın televizyonun önünden kalkıp pencerenin yanındaki masasına yaklaşmasıyla bölündü. Wolf, kesinlikle kaçınılmaz olduğu birkaç durum dışında, hapse girdiğinden beri kimseyle iletişim kurmaktan kaçınmıştı. Bu, hastaneyi arama girişimlerinden vazgeçip oraya kadar boşuna yolculuk eden Andrea için bile geçerliydi; Wolf odasından çıkmayı reddetmişti.

Wolf o adamı daha önce de görmüştü. Her zaman parlak kırmızı ameliyat önlüğü giyer ve çıplak ayakla dolaşırdı. Wolf'a genel olarak içine kapanık ve düşünceli biri gibi gelmişti, bu yüzden plastik sandalyelerden birini işaret edip sabırla cevap beklemesi onu çok şaşırtmıştı.

Wolf başını salladı.

Adam sandalyeyi dikkatlice masadan kaldırdı ve oturdu. Ortak alanlara her girdiğinde personelin taktığı metal kelepçelerle birbirine bağlı ellerini Wolf'a uzatırken, etrafını hafif bir enfeksiyon kokusu sarmıştı.

"Joel," dedi adam kalın bir Güney Londra aksanıyla.

Wolf, bileğindeki bandajı bahane ederek adamın elini tutmadı. Adamın sakin tavrına rağmen, yerinde duramıyor gibiydi ve Wolf, masanın altından bir ayağın sinirli bir şekilde yere vurduğunu duyabiliyordu.

"Seni tanıdığımı sanıyordum," diye sırıttı Joel, iki eliyle Wolf'u işaret ederek. "Kapıdan içeri adım attığın anda, 'Onu tanıyorum' dedim."

Wolf sabırla bekledi.

'Yaptıklarınızı görünce kendi kendime şöyle düşündüm: “Bu adam, sadece onun Cenaze Katili olduğunu *düşünmüyor* ; *biliyor* . Değil mi? O kızları öldüren o ucube o. Değil mi? Ve onu öylece serbest bıraktılar.'

Wolf başını salladı.

Joel küfretti ve başını salladı.

'Denemeye çalıştın. Onun peşinden giderek doğru olanı yaptın.'

'Biliyorsun,' diye başladı Wolf, haftalar sonra ilk kez konuşarak. Sesi hatırladığından farklıydı. 'İyi niyetini takdir ediyorum, ama tüm sabah bir

kase mısır gevreğine fısıldadığını izlemeseydim muhtemelen daha anlamlı olurdu.'

Joel hafifçe gücenmiş görünüyordu.

"Tanrıya inanan bir adam fısıldamakla dua etmek arasındaki farkı bilir," dedi Joel suçlayıcı bir tonla.

'Ve aklı başında bir adam, bir kase Coco Pops ile tanrısı arasındaki farkı bilirdi,' diye alay etti Wolf, farkında olmadan sırıtırken. Birden meslektaşlarıyla karşılıklı hakaretleşmeyi ne kadar özlediğini fark etti.

'Pekala, tamam. Öyle olsun,' dedi Joel ayağa kalkarken. 'Görüşürüz, *Dedektif* .'

Joel gitmek üzereydi ama durdu ve Wolf'a geri döndü.

'Büyükbabam şöyle derdi: “Düşmanı olmayan insan, ilkesiz insandır.”'

'Bilgece sözler,' diye başını salladı Wolf. Kısa süren bu konuşma onu yormuştu. 'Ama sanırım buraya gelmenizin sebebi de bu tür tavsiyeler.'

' *Hayır* . Burada olmayı ben seçtim, değil mi?'

'Öyle mi?'

'Burada olduğum sürece yaşıyorum.'

Wolf düşünceli bir şekilde, "Düşmanı olmayan bir adam..." diye tekrarladı.

'Hiç düşmanım kalmadı, *Dedektif* ...' dedi Joel, Wolf'a sırtını dönüp uzaklaşırken, '...işte sorun bu.'

BÖLÜM 24

Çarşamba, 9 Temmuz 2014

02:59

Edmunds'un saati sabah 3'te bip sesi çıkardı. Merkezi Depo'nun yüksek tavanından sarkan vızıldayan bir lambadan yayılan ışık huzmesinin ortasında oturuyordu. Arşivlere dördüncü ziyaretiydi ve bu yalnız geceleri dört gözle beklemeye başladığını fark etti.

Sürekli karanlığı huzur verici, sıcaklığı kontrol edilen iklimi ise hoş buldu: ceketini çıkaracak kadar sıcak, ama uyanık ve tetikte kalmasını sağlayacak kadar da serin. Tozlu bir nefes daha alırken, etrafındaki havada dönen toz parçacıklarını izlerken, orada gömülü olan muazzam tarih yığını karşısında bunaldı.

Sanki sonu olmayan bir oyun gibiydi. On binlerce birbirinin aynı karton kutunun her birinin içinde, doğrulanmayı ya da belki de ilk kez çözülmeyi bekleyen bir bulmaca vardı. Her bir kutunun, kaybedilmiş bir hayatı, mahvolmuş hayatları temsil ettiği, hepsi de düzenli bir sıra halinde dizilmiş ve bir yeraltı mezarlığındaki mezarlar gibi saygılı bir sessizliğin içinde durduğu gerçeğinin verdiği üzüntüden ziyade, bu kutuların ona sunduğu zorluğa odaklanmak daha kolaydı.

Günün olayları şüphelerini kesin olarak doğrulamıştı. Katil, yine de sözde saklanmış hedefinin nerede olduğunu biliyordu.

Baxter saf davranıyordu.

Büyükelçilikteki birinin Andrew Ford'un yerini sızdırmış olabileceği doğruydu; ancak bu tekil bir olay değildi. Bu, ihanete uğradıkları dördüncü

olaydı ve daha da kötüsü, bunu ondan başka kimse göremiyordu.

Tia'ya yine yalan söylemiş, kötü şansın kendisine düştüğünü ve bir gözetleme görevine dahil edildiğini, böylece katili geçmişe doğru avlamak için kendine bir gece daha kazandırdığını anlatmıştı. Katil oradaydı, o devasa depoda bir yerlerdeydi, Edmunds bundan emindi; şimdi onlara doğru son hızla koşan canavarın ilk çekingen adımlarıydı bunlar.

Pazartesi gecesi, 2008 yılından kalma, çözüme kavuşturulmamış bir vakaya rastlamıştı. Bu vakada, yerli bir İslamcı köktendinci güvenlikli bir hücrede ölmüştü. Tahmini ölüm zamanında binaya giriş veya çıkış kaydı yapılmamıştı ve güvenlik kamerası kayıtları da bunu doğrulamıştı. Sağlıklı olduğu anlaşılan yirmi üç yaşındaki gencin cesedinde boğulma belirtileri vardı; ancak bunu destekleyecek başka bir kanıt bulunamamış ve ölüm nihayetinde doğal nedenlere bağlanmıştı.

İnternet aramaları ayrıca bir askeri üste bir denizcinin şüpheli ölümünü de ortaya çıkarmıştı. Joe'nun umut verici bot izi teşhisinden sonra Edmunds, askeri polise tüm dosyanın açıklanmasını isteyen resmi bir yazılı talepte bulunmuştu, ancak henüz bir yanıt alamamıştı.

Son bir saati, 2009'da işlenen bir cinayetin delillerini inceleyerek geçirmişti. Çok uluslu bir elektronik şirketinin varisi, yan odada yirmi metreden daha az bir mesafede oturan iki korumaya rağmen, bir otel süitinden gizemli bir şekilde kaybolmuştu. Olay yerinde genç adamın öldüğünü ilan edecek kadar kan vardı, ancak hiçbir ceset bulunamadı. Polisin katili aramaya başlaması için bile işe yarar parmak izi, DNA veya güvenlik kamerası görüntüsü yoktu; bu da Edmunds'un davayı Ragdoll cinayetleriyle ilişkilendirmek için kullanabileceği hiçbir şey olmadığı anlamına geliyordu. Tarihi not aldı ve içeriği kutunun içine geri koydu.

Serin hava onu ayakta tutuyordu. Hiç yorgun hissetmiyordu, ama en geç saat 3'te çıkıp işe gitmeden önce birkaç saat uyuyacağına dair kendine söz vermişti. Bitirmeyi umduğu diğer beş davanın listesine geri döndü ve iç çekti. Ayağa kalktı, kutuyu rafa geri koydu ve loş koridorda uzun yürüyüşüne başladı.

Yüksek rafların sonuna yaklaşırken, etiketlerdeki tarihlerin Aralık 2009'a, yani listesindeki bir sonraki cinayetin işleneceği aya ulaştığını fark etti. Saatine baktı: 03:07

'Bir tane daha,' diye kendi kendine tekrarladı, uygun kutuyu bulup raftan indirdi.

Saat 8.27'de Wolf, Plumstead ana caddesinin yanındaki bakımsız bir ara sokakta bulunan, pek de davetkar olmayan bir apartman bloğuna girdi. Uykudan yine vazgeçmişti, çünkü artık gözlerini uzun süre kapatmaması için sebepler listesine kurt maskesinin rahatsız edici görüntüsünü de eklemişti. Katilin aşırı özgüveni onu sarsmıştı. Elçiliği ziyaret etmek başlı başına bir riskti, düzenlediği protestoya katılmak pervasızcaydı ve Wolf'la bu şekilde yüzleşmek narsistçe ve kendine zarar verici bir davranıştı.

Wolf, Edmunds'un onlara katilin zaman geçtikçe daha da yaklaşacağına, sonunda yakalanma arzusunun onu cezbedeceğine dair verdiği sözü hatırladı. Elçilik dışındaki olayın katilin yardım çağrısı olup olmadığını, eylemlerini kibirden ziyade çaresizliğin mi yönlendirdiğini merak etti.

Çamurlu merdivenleri tırmanırken, bir hafta önceki fırtınalardan beri yağmur yağmış olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Üçüncü katta, sararmış koridora ulaşmak için boyası dökülmüş bir yangın kapısını açtı. Ashley Lochlan'ın kapısının önünde nöbet tutması gereken iki polis memurundan eser yoktu.

Binadaki tek yeni boyanmış ön kapıya sahip gibi görünen 16 numaralı daireye yaklaştı ve tam kapıyı çalacakken, iki polis memuru ellerinde tost sandviçleri ve kahve fincanlarıyla koridora çıktılar. İkisi de orada duran heybetli dedektifi görünce irkildiler.

Kadın polis memuru ağzı pastırma ve tost dolu bir şekilde, "Günaydın," dedi.

Kurtun midesi guruldadı.

Kahvaltısının diğer yarısını ona ikram etti, o ise kibarca reddetti.

'Onu ne zaman taşıyacağınızı biliyor musunuz?' diye sordu genç görünümlü meslektaşı.

"Henüz değil," dedi Wolf biraz sert bir şekilde.

"Hayır, öyle demek istemedim," dedi adam hızla. "Tam tersine, o gerçekten çok hoş bir insan. Onu çok özleyeceğiz."

Kadın polis memuru onaylayarak başını salladı. Wolf şaşırdı. Ona her zaman çok iyi hizmet etmiş olan güvenilir klişeler, kapının ardında sadece pijamalı, dumanlı bir kedi kurtarma operasyonu beklemesine neden olmuştu, ancak iki polis memurunun da ayrılmak için aceleleri olmadığı açıktı.

'Az önce duşa girdi. Seni içeriye götüreyim.'

Kadın polis memuru ön kapıyı açtı ve onu taze kahve ve pastırma kokan, tertemiz daireye götürdü. Ilık bir esinti, oturma odası masasındaki renkli çiçeklerin üzerindeki tül perdeleri dalgalandırıyordu. Ferah mekan, pastel boyalarla zevkle dekore edilmişti ve gerçek ahşap zeminler ve uyumlu tezgahlar vardı. Fotoğraflar tüm duvarı kaplıyordu ve pişirme aletleri mutfak lavabosunun yanında kurumaya bırakılmıştı. Yan odada su sesi duyabiliyordu.

"Ashley!" diye bağırdı polis memuru.

Su kesildi.

'Dedektif Çavuş Fawkes sizi görmek için burada.'

"Televizyonda göründüğü kadar yakışıklı mı?" diye sordu yumuşak bir Edinburgh aksanıyla.

Polis memuru garip bir ifade takındı ve Ashley, onun dehşetine, şöyle devam etti: "Bence onu bir yere götürmeden önce iyice yıkanması gerekiyor, ama—"

"Gerçekten de her an uyuyakalacak gibi görünüyor!" diye bağırdı polis memuru kadının sözünü keserek.

'Onu içeri alırken mutfakta kahve olduğunu söyleyin.'

'Ashley…'

'Evet?'

'O zaten içeri girdi.'

'Ah! Duydu mu?'

'Evet.'

'Kıç.'

Polis memuru bu rahatsız edici durumdan bir an önce uzaklaşamadı ve meslektaşına katılmak için dışarı koştu. Wolf, ince bölme duvarının arkasından kazıma, püskürtme ve kapatma sesleri duyabiliyordu ve fotoğraf duvarının önünde dururken kendini bilinçsizce kokladı. Fotoğraflar basit ve samimiydi: plajda arkadaşlarıyla güzel bir kadın, parkta yaşlı bir adamla oturan, Legoland'da genç oğlu gibi görünen bir çocukla birlikte. Belli ki mükemmel bir gün geçirmiş olan o günün mutlu yüzlerine bakarken yüreği burkuldu.

'Bu Jordan. Şimdi altı yaşında,' dedi arkasından gelen, Finlay'in boğuk ses tonundan çok farklı, çekici bir aksanla konuşan bir ses.

Wolf arkasını döndüğünde, fotoğraflardaki aynı çarpıcı kadının banyo kapısında koyu sarı saçlarını havluyla kuruladığını gördü. Kadın belli ki

üzerine kısa bir kot şort ve açık gri bir atlet giymişti. Wolf'un bakışları kadının parıldayan uzun bacaklarında oyalandıktan sonra utanç içinde fotoğrafa geri döndü.

'Korkutucu davranma,' diye fısıldadı kendi kendine.

'Üzgünüm?'

'Dedim ki: O nerede?'

'Sanırım "Korkutucu olma" dedin.'

'Hayır.' Wolf masum bir şekilde başını salladı.

Ashley ona tuhaf bir bakış attı.

'Onu annemin yanına gönderdim... Doğrusunu söylemek gerekirse, akıl sağlığı yerinde olmayan seri katil hepimizi öldürmekle tehdit ettikten sonra.'

Wolf, kadının bacaklarına bakmamak için büyük bir çaba sarf ediyordu.

"Ashley," dedi elini ona uzatarak.

Yanına gitmek, saçından yeni yıkadığı çilek kokulu şampuanı koklamak, parlak ela gözlerini fark etmek ve nemli teninin ince kumaştan sızdığı yerlerdeki koyu lekeleri görmek zorunda kaldı.

"Fawkes," dedi, narin elini neredeyse ezecekken. Olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekildi.

'William değil mi?'

'William değil.'

"O zaman bana Lochlan diyebilirsin," dedi alaycı bir gülümsemeyle, ardından onu baştan aşağı süzdü.

'Ne?'

'Önemli değil. Sadece... yüz yüze farklı görünüyorsunuz.'

'Şey, basın beni ancak ölü bir cesedin yanında duruyorsam fotoğraflıyor, yani... üzgünüm.'

"Bunun senin mutlu yüz anlayışın olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Ashley gülerek.

'Bu mu?' dedi Wolf. 'Hayır. Bu, bir haftadır uykusuz olan, yanlış anlaşılan kahramanım, belki de dahi bir seri katili yakalayacak kadar cesur ve zeki tek kişi olan yüzüm.'

Ashley güldü: 'Öyle mi?'

Wolf, merakla ona bakarken omuz silkti.

'Kahvaltı?' diye önerdi.

'Elinde ne var?'

'Dünyanın en iyi kafesi hemen ileride.'

'Birincisi: Dünyanın en iyi kafesi benim evimin köşesindeki Sid'in kafesi. İkincisi: Evden çıkma yasağı altındasınız. Dışarı çıkamazsınız.'

"Beni koruyacaksınız," dedi umursamaz bir tavırla pencereleri kapatmaya başlarken.

Wolf ikilemde kalmıştı. Ona müsamaha göstermemesi gerektiğini biliyordu, ama sohbetlerinden keyif alıyordu ve bunu bozacak hiçbir şey yapmak istemiyordu.

"Hemen ayakkabılarımı giyeyim," dedi yatak odasına doğru yönelirken.

'Pantolon da düşünebilirsiniz,' diye önerdi.

Ashley durdu ve yapmacık bir şekilde gücenmiş gibi ona baktı. Bakışlarını tekrar bacaklarına indirdiğini fark etti, sonra da gözlerini kaçırdı.

'Neden? Seni tedirgin mi ediyorum?'

'Kesinlikle değil,' dedi Wolf kayıtsızca. 'Çok kötü görünüyorsun. *Iyy* ! Bu haldeyken seni dışarı çıkaramam.'

Ashley, inandırıcı olmayan hakaretine tekrar güldü. Elbise askısına doğru yürüdü, atletini bacaklarının üstüne kadar indirdi ve ardından kot şortunu çıkardı. Wolf, şaşkınlıktan gözlerini bile ondan ayırmaya çalışmadı. Daha sonra vücuduna yapışan yırtık taşlanmış kot pantolonunu giydi ve saçlarını zahmetsizce dağınık bir at kuyruğu yaptı; bu da onu daha da çekici gösterdi.

'Daha iyi mi?' diye sordu ona.

'Kesinlikle hayır,' diye dürüstçe yanıtladı.

Sırıttı. Daha önce hiç böyle davranmamıştı ama muhtemelen sadece üç gün ömrü kalmışken, kendisinin de sadece beş gün ömrü kalmış olan adamla flört etmekten zevk alıyordu. Eskimiş Converse All Stars ayakkabılarını ayağına geçirirken, mutfak masasından anahtarlarını aldı.

'Yüksekliklerden nasıl korkuyorsun?' diye sordu ona sessizce.

"Düşmek istemiyorum," diye yanıtladı şaşkın bir şekilde.

Ashley sırıttı. Ön kapının önünden sessizce geçti, balkona çıktı ve sonra Wolf'a döndü:

'Öyle mi?'

Wolf, Ashley'nin bu kasvetli küçük kafeyi abarttığını düşünüyordu. Kahvaltılık gevreğinin içindekiler, tabağın üzerindeki yağ tabakası üzerinde adeta kendi başına hareket ediyordu. Ashley tostunu bile bitirememişti.

Sadece evden çıkmak için bir bahane aradığını ve daha önce hiç içeri girmediğini tahmin ediyordu; kimsenin aynı hatayı iki kez yapacağından şüpheleniyordu.

'Kusura bakma Lochlan, ama bu kafe...'

'Ben burada çalışıyorum.'

'… güzel. İyi.'

Ana caddede yaptıkları kısa yolculuk boyunca birçok bakış üzerlerine çekilmişti, ancak Wolf bunun insanların onları tanımasından mı yoksa sadece Ashley'e bakmalarından mı kaynaklandığından emin olamıyordu. Diğer kasvetli müşterilerden olabildiğince uzakta, pencerenin yanına bir yer seçmişler ve yirmi dakikadan fazla bir süre boyunca rastgele, hiçbir şey hakkında sohbet etmişlerdi.

Wolf, hâlâ en sevdikleri Bon Jovi albümleri hakkında konuştuklarını sanırken, Ashley birden "Senin için endişeleniyordum," diye patladı.

'Üzgünüm?'

'Her şeyle nasıl başa çıkıyorsunuz?'

"Şunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Üç gün sonra öleceksin ve *benim* için mi *endişeleniyorsun* ?" diye sordu Wolf, bu fırsatı değerlendirerek çatal bıçağını yere bıraktı.

'Beş gün sonra öleceksin,' diye omuz silkti.

Bu durum onu hazırlıksız yakaladı. Soruşturmaya o kadar dalmıştı ki, kendi büyük gününün ne kadar çabuk yaklaştığının farkına varmamıştı.

"Haberleri çok izliyorum," dedi Ashley. "Dört odaya kapatıldığınızda yapacak pek bir şey yok. Sanki bir kedinin fareyle oynamasını izlemek gibi, ne kadar perişan görünürseniz, bunu yapan kişi de o kadar sizinle alay ediyor gibi görünüyor."

Wolf, "Yüzümün bu kadar bakımsız olduğunu bilmiyordum," diye şaka yaptı.

'Evet, öyle,' dedi Ashley kısaca. 'O insanlara olanlar, bana ne olursa olsun, senin suçun değil.'

Wolf istemsizce bir hırıltı çıkardı. Onu daha iyi hissettirmeye çalışarak zamanını boşa harcıyordu.

"Garip bir şekilde her şey *yolunda gibi* görünüyor," dedi.

'Kaderin güçlü bir savunucusuyum.'

'Hayallerinizi yıkmak istemem ama gördüklerimden anladığım kadarıyla, eğer Tanrı varsa ciddi bir sorunumuz var çünkü o bizim tarafımızda değil.'

'İyi ki Tanrı'dan bahsetmiyorum. İşler bazen garip bir şekilde gelişiyor işte.'

'Örneğin?'

'Hayatın seni bu sabah buraya, benim karşıma çıkarması gibi: asla tanışmaması gereken iki insan, böylece yıllar önce yaptığım bir şey için kefaret ödeme şansım nihayet oldu.'

Wolf meraklanmıştı. İçgüdüsel olarak, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Ashley'den o kadar etkilenmişti ki, nerede olduklarını neredeyse unutmuştu. Kusursuz kadın, böylesine kasvetli bir ortamda son derece yersiz görünüyordu. Bu, Andrew Ford'un gösterişli elçilikte oturmasını izlemenin tam tersiydi.

'Söz ver, benden önce bitirmeme izin vereceksin... sadece söz ver.'

Wolf savunmacı bir şekilde kollarını kavuşturdu ve sandalyesine yaslandı. İkisi de Edmunds'un Vijay Rana'nın hesabından beş bin sterlini bulduğunu biliyordu.

'Dört yıl önce Woolwich'te bir barda çalışıyordum. Bizim için zor bir dönemdi. Jordan henüz bir yaşındaydı ve hiç de iyi bir adam olmayan babasından ayrılmaya çalışıyordum. Annem Jordan'a bakarken ben de ancak yarı zamanlı çalışabiliyordum.'

'Vijay oranın müdavimlerindendi. Öğle yemeklerinin çoğunda gelirdi ve oldukça arkadaştık. Birkaç kez para veya boşanma yüzünden ağladığımı görmüştü. İyi kalpli bir adamdı. Bana on pound bahşiş bırakırdı, ben de ona geri vermeye çalışırdım ama o yardım etmek istiyordu. Bu benim için çok şey ifade ediyordu.'

"Belki de sadece yardım etmekten daha fazlasını istiyordu," dedi Wolf acı bir şekilde. Halid'in kardeşine karşı hiçbir sevgisi yoktu.

'O öyle biri değildi. Bir ailesi vardı. Bir gün bana bir teklifle geldi. Bir arkadaşının polisle başının derde girdiğini ama masum olduklarını bildiğini söyledi. Bana sadece belirli bir saatte eve yürürken birini gördüğümü söylemem karşılığında beş bin pound teklif etti. Hepsi bu.'

'Yalancı ifadeyi *sen mi* verdin?' diye sordu Wolf karanlık bir ses tonuyla.

'Çaresizdim ve itiraf etmeliyim ki bunu yapmayı kabul ettim. Bunun gerçekten çok büyük bir fark yaratabileceğini düşünmüyordum ve o zamanlar Jordan'la birlikte cebimizde yaklaşık on beş pound vardı.'

'Bu, *her* şeyi değiştirdi.'

Wolf, Ashley'e karşı duyduğu tüm sevgiyi yitirmişti ve ona öfkeli gözlerle bakıyordu.

'İşte sorun da bu. Yalan söylediğim davanın "Kremasyon Katili" davası olduğunu anladığım anda panikledim.' Ashley'nin gözleri dolmaya başlamıştı. 'O adamın suçlandığı şeylerin dünyanın bütün parası karşılığında bile serbest kalmasına yardım etmezdim. İnanın bana, hemen Vijay'in evine gittim ve ona bunu yapamayacağımı söyledim. Onun involvement'ından veya paradan bahsetmeyecektim. Sadece yanıldığımı söyleyecektim.'

'Peki o ne dedi?'

'Beni bu fikirden vazgeçirmeye çalıştı ama sanırım anladı. Eve dönerken, tanık ifademi verirken hazır bulunan hukuk bürosunu aradım.'

'Collins ve Hunter.'

'Ve beni kıdemli avukatlardan birine bağladılar.'

'Michael Gable-Collins?'

"Evet!" dedi Ashley şaşkınlıkla.

Ölüm haberi henüz kamuoyuna açıklanmamıştı.

'Ona ifademi geri çekmem gerektiğini söyledim ve o da beni tehdit etmeye başladı. Suçlu olduğum suçlamaları sıralamaya başladı: mahkemeye hakaret, polis soruşturmasını engelleme, hatta cinayetlere ortak olma ihtimalim bile vardı! Hapse girmek isteyip istemediğimi sordu ve Jordan'dan bahsettiğimde sosyal hizmetlerin devreye gireceğini ve hatta onu benden alabileceklerini söyledi.'

Ashley, bu korkunç konuşmanın hatırasıyla bile gözle görülür şekilde sarsılmıştı. Wolf, istemeyerek de olsa ona bir peçete uzattı.

Wolf, "Bu, firmasının ne pahasına olursa olsun kaybetmeyi göze alamayacağı kadar önemli bir davaydı," dedi.

'Bana "aptal ağzımı kapatmamı" söyledi ve beni mahkeme salonundan uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağını söyledi. Bundan sonra olayla ilgili doğrudan bir şey duymadım. Sonra olayların nasıl geliştiğini ve benim özgürlüğüne kavuşmasına yardım ettiğim adamı durdurmak için yaptıklarınızı izledim ve -çok, çok üzgünüm.'

Wolf sessizce masadan kalktı, cüzdanını çıkardı ve yarı dolu tabağının yanına on poundluk bir banknot bıraktı.

"Özür dilemeniz gereken kişi ben değilim," dedi.

Ashley gözyaşlarına boğuldu.

Wolf kafeden çıktı ve güvenliğinden sorumlu olduğu tehlike altındaki kadını köşede yalnız başına oturur halde bıraktı.

BÖLÜM 25

Çarşamba, 9 Temmuz 2014

10.20

Edmunds yorgunluktan sarhoş olmuştu. Sonunda sabah 6'da arşivden ayrılmış ve bir saatten kısa bir süre sonra ofisteki paylaşımlı masasında oturuyordu. Daha sosyal vardiyalarda çalışan şanslı kişilerle bölüm dolmadan önce biraz kestirme umudu, Simmons'ın sabah 7.05'te yanındaki sandalyeye oturmasıyla suya düşmüştü. Edmunds'unkinden bile daha üstün bir çalışma ahlakı ve takıntılı bir yapı sergileyen Simmons, listedeki kalan yedi isimle ilgili araştırmalarını tamamlamak için güne erken başlamıştı.

Edmunds, Tia'ya onu özlediğini ve o akşam zamanında geri dönmek için elinden gelenin en iyisini yapacağını söyleyen bir mesaj gönderdi. Hatta birlikte yemek yemeye çıkmayı bile önermişti. Mesajı göndermeden önce tereddüt etmişti. Kendini fazladan saatlerce yorgunluğa maruz bırakma fikri cazip gelmiyordu, ancak çaba göstermesi gerektiğini düşünmüş ve masum ama bir o kadar da kınanmaya değer olan gizli görev yalanı yüzünden suçluluk duyuyordu.

Ekip toplantısının başlangıcında suçluların kullandığı iletişim metinleri konusundaki uzmanlığını ortaya koyduktan sonra, gayri resmi olarak departmanın suçlu davranış uzmanı olmuştu; bu rol için ne yeterli niteliklere sahipti ne de maddi olarak ödüllendiriliyordu. Komutan, katilin Wolf'un üzerine cüretkâr bir şekilde bıraktığı son not hakkında bir rapor hazırlamasını istemişti.

Joe, nottaki kanlı parmak izinin dikenli tel çitten alınan örnekle eşleştiğini kısa sürede tespit etmişti. Bu nedenle Edmunds, mesajın bir başka alaydan ibaret olduğu sonucuna güvenle varabilirdi. Katil, Galler'deki hatasının önemsizliğini gösteriyor ve onları durdurma konusunda ne kadar yetersiz olduklarını kanıtlamak için kelimenin tam anlamıyla kendi DNA örneğini onlara vermişti. Mesajı bizzat iletmeyi seçmesi, giderek büyüyen tanrı kompleksinin derecesini gösteriyor ve Edmunds'a her şeyin sadece beş gün içinde muhteşem bir şekilde sona ermesini amaçladığını düşündürüyordu.

Birden irkilerek uyandı. Yarım kalmış raporu önündeki ekranda duruyordu, imleç son kelimesinin sonunda sabırsızca yanıp sönüyordu. Ekran koruyucu bile devreye girmemişti. Gözlerini sadece bir anlığına kapatmış olmalıydı ama nedense kendini daha da kötü hissediyordu. Simmons'a bir içecek hazırlamayı teklif ederek mutfağa gitti. Su ısıtıcısının kaynamasını beklerken, kupa dolu lavabonun üzerinde yüzüne soğuk su serpti.

'Tekrar vurulmadın mı?'

Edmunds yüzünü kurutmayı bitirdiğinde Baxter'ın sıcak suyunu çaldığını fark etti. Gözlerinin altındaki belirgin morluklar, kırık burnunun bıraktığı izleri daha da belirginleştiriyordu.

'Tia seni hırpalıyor mu?' diye sordu yapmacık bir endişeyle.

'Sana söylemiştim, kediye takılıp düştüm.'

'Pekala. Kedinin üzerinden yine mi tökezledin?'

'Hayır. Sadece uyuyamadım.'

'Çünkü?'

Arşivlere yaptığı ziyaretleri bu zamana kadar gizli tutmayı başarmıştı. Sonunda Baxter'a içini dökmeyi düşündü ama sonra vazgeçti.

"Kanepe," dedi, ilişkisindeki sorunları yeterli bir açıklama olarak kabul edeceğini bildiği için. "Bugün ne üzerinde çalışıyorsun?"

'Bir adam Waterloo Köprüsü'nden atlayıp boğuldu. Not bile bırakmış. Tarihteki en basit intihar vakası olabilir, ancak bir CSI izleyen polis memuru, hiçbir sebep yokken olayın şüpheli göründüğünü söyledi. Bundan sonra, Bloomsbury'deki kan gölüne bakmamız gerekecek. Adam muhtemelen acil servise gitmiştir: gizem çözüldü.'

Derin bir iç çekti, ancak Edmunds bunun gününün gidişatından çok daha ilginç olduğunu düşündü.

'Wolf'u gördün mü?' diye sordu.

'O henüz gelmedi.'

Blake mutfak kapısında belirdi. Baxter ile ortak olduktan sonra takım elbise giymeye ve saçlarını taramaya başlamıştı.

'Hazır mısın?' diye sordu.

Baxter, kahvesini döküp bardağı lavaboda zaten dengesiz bir şekilde üst üste yığılmış olanın üzerine eklerken, "Gitmem gerek," dedi.

Andrea taksiden indiğinde Wolf'la telefonda konuşmayı yeni bitirmişti. Arabanın gürültüsü ve Wolf'un o sırada yürüdüğü işlek caddenin arka plandaki konuşmaları yüzünden konuşma oldukça başarısız geçmişti.

Onunla görüşmek istemişti. Haber merkezindeki yapım ekibi, Ragdoll olayının hızla yaklaşan final günü için hazırlıklara çoktan başlamıştı. Ne yazık ki Wolf'un onunla konuşacak havası yoktu.

Adam, Andrew Ford'un elçilikteki kesin konumunu yayınladıkları için onu ve ekibini eleştirdi ve belki de haksız yere, protestoyu televizyonda yayınlayarak katilin zaten paranoyak ve dengesiz bir zihni manipüle etmesine olanak sağladığını iddia etti. Kadın, tamamen mantıksız olmasına rağmen, dünyadaki her haber kanalının aynı şeyi yaptığı için, adamın dersini itirazsız dinledi.

Ona akşam yemeği ısmarlamayı teklif ettiğinde, onu rahat bırakmasını söyleyip aniden telefonu kapattı. Bunu asla dile getirmese de, muhtemelen son karşılaşmalarından birinde bu kadar küçük düşürücü ve yargılayıcı davrandığı için ona kızgındı. Konuşma tarzından, önümüzdeki salı gününü görememe düşüncesinin aklından bile geçmediği belliydi; bu da onun iyimserlik ve inkâr arasındaki bulanık çizgiyi nihayet aşıp aşmadığını merak etmesine neden oldu.

Elijah, terfi konusunda ondan bir cevap almak için baskı yapıyordu ve bu, tanıştıkları günden beri düşüncelerinin çoğunu meşgul ediyordu. Kararsızlığının bu kadar büyük bir tutarsızlığı yüzünden kendine kızıyordu. Her an ya istifa edip ahlaki bütünlüğünden geriye kalan azıcık şeyle birlikte çekip gitmeye kararlı olabilirdi ya da kendisiyle ya da kendisi olmadan doldurulacak olan pozisyonu kabul etmeye kararlı olabilirdi.

O ve Geoffrey, bir önceki gece, küçük ama güzelce düzenlenmiş bahçelerinin verandasında, akşam güneşinin altında otururken bunu konuşmuşlardı. İlişkilerindeki her şeyde olduğu gibi, Geoffrey onun

kararını etkilemeye çalışmamıştı. Onları bu kadar iyi bir araya getiren de buydu. Andrea'nın, Wolf ile evliliği boyunca alıştığı bağımsızlığına saygı duyuyordu. Andrea ve Geoffrey birlikte zaman geçirmeyi seçmişlerdi, ama buna hiç *ihtiyaç* duymamışlardı.

Geoffrey, Ragdoll olayının gelişimini dünyanın geri kalanıyla birlikte izlemişti ve Andrea'nın sansasyonel habercilik tarzına, temelsiz varsayımlarına, hatta kendisinin bile son derece utanç verici bir numara olarak gördüğü Ölüm Saati'ne asla kaşını bile kaldırmamıştı. Ondan sadece dikkatli olmasını istemişti. Savaş kitaplarıyla dolu rafları ona, tarih boyunca habercilerin iletişim yeteneklerine, hedef kitleye ulaşma hızlarına ve daha da endişe verici olanı, harcanabilirliklerine göre seçildiğini öğretmişti.

Geoffrey, hava sıcaklığı düşerken ve stratejik olarak yerleştirilmiş bahçe lambaları çöken karanlıkta birer birer yanarken sabırla dinledi. Ona, eğer terfiyi kabul ederse, kararının tamamen hırsından kaynaklanacağını savunmuştu. Paraya ihtiyaçları yoktu ve o zaten kendini güvenilir ve yetenekli bir muhabir olarak kanıtlamıştı. Her zamanki gibi zeki olan Geoffrey, bu konuda onun için gerçekten önemli olan tek görüşün Wolf'un görüşü olduğunu fark ederek, onunla konuşmasını önermişti.

O sabahki sert konuşmaları Wolf'un tavrını oldukça net bir şekilde ortaya koymuştu.

Finlay, odanın karşısındaki Simmons ve Edmunds'ın masasına doğru yürürken bir yandan da komutanın ofisini gözlemliyordu. Küçük ama korkutucu kadının telefonda biriyle konuşurken çılgınca el kol hareketleri yaptığını ve tedirgin olduğunu görebiliyordu. Masanın köşesine, Edmunds'ın çalışmasının üzerine sıkıca oturdu.

Finlay onlara, "O hiç de mutlu bir tavşan değil," dedi.

'Neden?' diye sordu Simmons.

Her zaman ilk bilen kişi olmaya alışkın olan biri için, ofis dedikodularından ufak tefek bilgiler edinmek için yalvarmak oldukça tuhaf bir durumdu.

'Will,' dedi Finlay. 'Başka ne olabilir ki? Görünüşe göre Ashley Lochlan'ı korunaklı dairesinden kaçırmış.'

'Ne için?'

'Kahvaltı. Sonra da sinirlenip kafeden ayrıldı ve onu orada yalnız bıraktı. Koruma ekibi resmi şikayette bulundu. Kadın, adamın görevden

uzaklaştırılmasını istiyor.'

'Sorumluluğu ona bırakın,' dedi Simmons. 'Ne yapmaya çalışıyor bu?'

Finlay omuz silkti.

'Will olduğu için kim bilir? Bugün ofisten uzak duruyor. Şimdi onu görmeye gidiyorum.'

Simmons, patronun burnunun dibinde gerçekleşen okul benzeri gizlilikten oldukça keyif alıyordu.

Finlay, "Eğer sorarsa, Ashley Lochlan'ın güvenli evine dair düzenlemeler yapıyorum, ki bu gerçekten doğru," dedi.

'Biz de yola çıkıyoruz,' dedi Simmons.

'Biz miyiz?' diye sordu Edmunds. 'Nerede?'

Simmons, "Bu listede hâlâ kayıp olan dört kişi var," dedi. "Bir tanesi ölmüş. Hangisi olduğunu bulacağız."

Simmons ve Edmunds, listedeki üçüncü adrese yaklaşırken arkalarında kaldırımda uzanan hamur işi izinden de anlaşıldığı üzere, Greggs'in sosisli böreklerinden yemişlerdi. Daha önce mahkeme stenografının evini ziyaret etmiş ve 2012 yılında kanserden öldüğünü öğrenmişlerdi. Ardından, Sayın Yargıç Timothy Harrogate ve eşinin Yeni Zelanda'ya göç ettiğini öğrenmişlerdi. Neyse ki, bir komşularının oğullarının iletişim bilgileri vardı ve oğul, gece yarısı onları uyandırarak ikisinin de hayatta ve sağlıklı olduklarını teyit etmişti.

Brunswick Meydanı Bahçeleri'nin yanından geçerken ve Lansdowne Terası'ndaki birbirinin aynı tuğla evlere yaklaşırken güneş bir bulutun arkasından çıktı. Doğru siyah kapıyı buldular ve aralık olduğunu gördüler. Edmunds sertçe kapıyı çaldı ve karmaşık bir şekilde döşenmiş ortak bir koridora girdiler. Oyma bir levha onları üst kata, 'Çatı Katı'na yönlendiriyordu; bu, dört katlı bir bina için ikisine de oldukça gösterişli geldi.

Yankılı merdivenleri tırmanıp en üst kattaki daireye giden koridora ulaştılar. Duvarlarda solmuş fotoğraflar asılıydı; çoğu, yaşlı bir beyefendinin egzotik yerlerde kendisinden çok daha genç ve oldukça çekici kadınlarla birlikte olduğu fotoğrafları gösteriyordu. Adamın yatta kolunu doladığı sarışın kadın kıyıya ulaşamamış gibi görünüyordu; bir sonraki fotoğrafta ise plajda yanında bikinili kızıl saçlı bir kadın dinlenirken görülüyordu.

Dairenin içinden yüksek bir gürültü geldi ve yaklaştıklarında bu kapının da açık bırakıldığını gördüler. Endişeli bir bakış paylaştıktan sonra sessizce kapıyı iterek açtılar. Kasvetli koridor, aşağıdaki giriş holüyle aynı orijinal fayanslara sahipti. Kapalı kapıların arasından sessizce ilerleyerek koridorun sonundaki ışığa ve sert zeminde yankılanan ayak seslerine doğru yaklaştılar.

'Seni aptal! Ona dokunmamanı söylemiştim!'

Edmunds duraksadı. Hem o hem de Simmons, alaycı ve küçümseyici tonu anında fark ettiler.

'Baxter?' diye seslendi Edmunds.

Doğrulup ana odaya çıktı; Blake ise dizlerinin üzerinde, muhtemelen pahalı olan ve az önce düşürdüğü vazonun parçalarını topluyordu.

Edmunds ve Simmons onlara katılınca ikisi de şaşkınlık içinde kaldı.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Edmunds, "Ronald Everett, Halid davasında kayıp olan jüri üyesi," dedi.

'Ah.'

'Sen?'

'Size daha önce de söylemiştim: Kan gölü var, ceset yok.'

'Nerede?' diye sordu Simmons.

'Her yer.'

Kadın, büyük kanepenin arkasındaki zemini işaret etti. Orada, ıslak halıyı çevreleyen beyaz fayansların üzerinde koyu, kurumuş kandan oluşan bir hale vardı.

'İsa,' dedi Edmunds.

Baxter acımasızca, "Sanırım Bay Everett'in artık hayatta olmadığını rahatlıkla varsayabiliriz," dedi.

Ayaklarının dibindeki kan gölünü görünce, Edmunds gece boyunca incelediği arşiv dosyalarından birini hatırladı: kan gölü, ama ceset bulunamamış. Bunun sadece bir tesadüf olması mümkün değildi.

'Sorun ne?' diye sordu Baxter ona.

Somut bir sonuca ulaşana kadar özel soruşturması hakkında kimseye bilgi veremezdi.

'Hiç bir şey.'

Saatine baktı. Tia'yı akşam yemeğine çıkarmaya söz vermişti ama hemen yola çıkarsa arşivlere gidip bir saat geçirebilir ve zamanında geri dönebilirdi.

Simmons, "Bu durum, katilimizin titiz ve hassas standartlarına pek uymuyor," dedi. "Diğer kurbanların evlerinde tek bir damla bile bulunamadı."

Edmunds, kanepenin kenarından yukarı doğru akan kan lekelerine bakmak için çömelirken, "Belki de onu sandığımız kadar kusursuz değildir," diye önerdi. "Belki de bu, kendi evlerinde öldürüp parçalara ayırdığı tek kurbanıdır ve şehrin başka yerlerinde de hâlâ dağılmış başka deliller vardır."

O sırada adli tıp ekibi geldi ve Edmunds kaçmak için fırsatı değerlendirdi. Simmons'a ofiste bazı evrak işlerini bitirmesi gerektiğini söyleyerek bahaneler uydurdu, ardından aşağı koştu ve metro istasyonuna doğru koşarak uzaklaştı.

Wolf'un telefonu bip sesi çıkardı. Kısa mesajı şöyle bir gözden geçirdi:

Bunu daha önce hak etmiştim. Akşam yemeği? LX

Finlay, New Scotland Yard'a doğru yürürken ona, "Neye sırıtıyorsun?" diye sordu.

Wolf onu görmezden geldi ve mesajdaki numarayı tuşladı.

'Merhaba, Dedektif Fawkes.'

'Merhaba, Bayan Lochlan.'

Finlay şaşkınlıkla ona baktı.

'Bu numarayı nereden buldunuz?'

'Daha önce tanıştığınız Jodie'yi hatırlıyor musunuz?'

'Hakkımda kim şikayette bulundu?'

'İşte o. Bir arkadaşını aradı, o da seni tanıyan bir arkadaşını aradı.'

"Akşam yemeği yemek istemenize şaşırdım," dedi Wolf.

Finlay ona yine tuhaf bir bakış attı.

"Tanrı bilir, ikimiz de kahvaltıda pek bir şey yemedik," diye güldü.

'Yani, sanırım senden özür dilemeliyim.'

'Bunu sana karşı bir kusur olarak görmeyeceğim; fazla ömrün kalmadı. Yedi yıl mı?'

'Sizin evinizde, öyle tahmin ediyorum?'

'Maalesef öyle. Anlaşılan beni ev hapsine aldınız.'

'Öncesinde iyice ellerimi yıkayacağım.'

Finlay bu sefer tepki vermeye bile tenezzül etmedi.

'Öyle yap. Sonra görüşürüz, Fawkes.'

O cevap veremeden telefonu kapattı. Wolf yürümeyi bıraktı.

"Anladığım kadarıyla, her zamanki gibi senin yerini dolduracağım, değil mi?" dedi Finlay.

'Gitmem gereken bir yer var.'

'Doğum günün için aldığımız o güzel tıraş losyonunu sür ama hep giydiğin o berbat mavi gömleği giyme.'

'Bu tişörtü çok seviyorum.'

'Bu seni hamile gibi gösteriyor. Maggie'nin sözleri, benim değil.'

'Başka bir şey?'

"İyi eğlenin," dedi Finlay sinsi bir sırıtışla.

"Yalan söylediğini her zaman anlayabiliyorum, yaşlı adam," dedi Baxter.

Mutfakta Finlay'e rastlamış ve Wolf hakkında gelişigüzel bir soru sormuştu. Finlay ilk cevabında biraz bocaladıktan sonra, onu beş dakika boyunca sorguya çekmişti. Finlay çökmeye başlıyordu ve kadın bunu biliyordu.

'Kendini iyi hissetmiyordu.'

'Baş ağrısı yüzünden mi?'

'Şans.'

'Ama daha önce karın ağrısı demiştin.'

'Tam olarak bunu kastetmiştim, karın ağrısı.'

'Hayır, durun. Baş ağrısı *demiştiniz* .'

Arkadaşına eziyet etmekten oldukça zevk alıyordu.

'Tamam. Kazandın. Ashley Lochlan'ın yanına geri döndü.'

'Simmons, tartıştıklarını söyledi.'

'Barıştılar.'

'Peki, neden gitmiyorsun?'

Finlay soruyu yanıtlamak istemiyordu, ancak Baxter'ın bu konuyu peşini bırakmayacağını biliyordu.

'Davet edilmedim.'

'Davet edildiniz mi?'

'Akşam yemeğine.'

'Akşam yemeği?'

Baxter'ın neşeli havası birdenbire bozuldu ve çok sessizleşti. Finlay ne diyeceğini bilemediği için kahve yapmaya koyuldu. Baxter'a bir kahve ikram etmek için geri döndüğünde, Baxter gitmişti.

BÖLÜM 26

Çarşamba, 9 Temmuz 2014

19:05

Wolf, Plumstead ana caddesinde yağmurda yaptığı yürüyüşün yeni tıraş losyonunun etkisini azalttığını umuyordu. İyi niyetle aldığı hediyeyle kendini kirlettikten sonra, alçıpanın arkasındaki her neyse onu uzak tutabileceği umuduyla dairesinin duvarlarına da biraz sıkmıştı. On yıl sonraki ilk randevusu için gergin bir şekilde mükemmel kıyafeti seçmek ve saçını taramak için nadir bir yarım saat harcamıştı, ancak sonunda her zamanki gibi aynı görünerek çıkmıştı.

Yolda bir içki dükkanına uğradı ve tanıdığı tek iki şişe kırmızı ve beyaz şarabı (Baxter'ın favorileri) aldıktan sonra yanındaki garajdan kalan son buketi satın aldı. Solmuş çiçekler o kadar acınası görünüyordu ki, onları kopardığı eski kovadan kendiliğinden çıkmış bir şeye gerçekten para ödemiş olup olmadığını ciddi ciddi sorguluyordu.

Yıkık dökük apartmanın omurgasından yukarı doğru çıktı ve nöbet tutan iki polis memurunu selamladı. İkisi de onu gördüğüne pek sevinmiş gibi görünmüyordu.

Kadın polis memuru ona, "Hakkınızda şikayette bulunduk," diyerek meydan okudu.

Wolf, "Bir hafta içinde ölürsem bunun için üzüleceksiniz," dedi.

O gülümsedi; o ise gülümsemedi. İkisinin arasına sıkışarak Ashley'nin kapısını çaldı.

"Bu sefer onu ağlayarak bırakmamaya çalış *dostum* ," dedi, akşam yemeği randevularını kıskandığı açıkça belli olan erkek polis memuru.

Wolf yorumu görmezden geldi ama Ashley yirmi saniye sonra hala kapıyı açmayınca, o garip sessizliği doldurmak için bir şeyler söylemiş olmayı diledi. Sonunda ön kapısına eklenen yeni güvenlik özelliklerini açtığında, muhteşem görünüyordu. Wolf arkasındaki adamın duyulur bir şekilde nefes nefese kaldığını sandı. Dantelli, açık pembe bir elbise giymiş ve saçlarını gevşek bukleler halinde toplamıştı. Evde sakin bir yemek için aşırı şık giyinmişti.

"Geç kaldın," dedi aniden ve hızla daireye geri döndü.

Wolf tereddütle onu içeriye kadar takip etti ve nöbet tutan zavallı gargoylların yüzüne kapıyı çarptı.

"Harika görünüyorsun," dedi, keşke kendisi de kravat takmış/sahip olmuş olsaydı diye düşünerek.

Adam ona şarabı ve buketi uzattı; kadın da onları canlandırmak için göstermelik bir girişimle kibarca bir vazo suya koydu.

'Biliyorum biraz abartı ama bir daha böyle şık giyinme fırsatım olmayabilir, o yüzden elimden gelenin en iyisini yaptım.'

Ashley kırmızı şişeyi kendisi için, beyaz şişeyi de Wolf için açtı. Arada sırada yemeği karıştırırken mutfakta sohbet ettiler. Aile, hobiler, hedefler gibi klişe ilk buluşma konularını ele aldılar ve konuşma konusu ile en komik, denenmiş ve onaylanmış hikayeleri arasında en ince bağlantıları kullanarak bir köprü kurdular. Wolf birdenbire babasını hatırladı. Ve her şey başladığından beri ilk kez ikisi de kendilerini normal hissettiler, sanki önlerinde belirsiz bir gelecek varmış gibi, sanki birlikte geçirdikleri bu ilk akşam özel bir şeye dönüşebilirmiş gibi.

Ashley'nin onlar için pişirdiği akşam yemeği çok lezzetliydi. Yine de "yanık parçalar" için defalarca özür diledi, ancak Wolf hiçbir yanık parça bulamadı. Tatlıyı servis ederken her şişenin dibindeki şarabı bardaklarına döktü ve sohbet daha hüzünlü ama bir o kadar da büyüleyici bir hal aldı.

Ashley, yemek pişirdikten sonra dairenin dayanılmaz derecede sıcak olduğunu söyleyerek onu uyarmıştı. Adam çekinerek gömlek kollarını sıvadığında, Ashley onun sol kolunu kaplayan yanık izinden tiksinmek yerine meraklanmıştı. Sandalyesini yanına çekerek daha yakından baktı ve hassas, yara izli deriye hayranlıkla parmaklarını gezdirdi.

Wolf, yüzüne birkaç santim mesafeden bakarken, saçındaki çilek kokusunu ve nefesindeki tatlı şarap kokusunu tekrar hissedebiliyordu; aralarındaki havayı paylaşıyorlardı...

… Kurt maskesi.

Wolf irkildi ve Ashley geri çekildi. Görüntü anında dağıldı, ama artık çok geçti. Anı tamamen mahvetmişti ve yüzündeki reddedilme ifadesini görebiliyordu. Hatırlayabildiği en keyifli gecelerden birini kurtarmayı çok istiyordu.

'Özür dilerim,' dedi.

'Hayır, özür dilerim.'

'Bunu tekrar deneyebilir miyiz? Biliyorsun, elin kolumda, bana bakıyorsun, vesaire.'

'Neden benden uzaklaştın?'

'Uzaklaştım ama senden değil. Bana bu kadar yaklaşan son kişi, bizi öldürmeye çalışan adamdı... Dün.'

'Onu gördün mü?' Ashley'nin gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

'Maske takıyordu.'

Wolf, elçiliğin dışında olanları anlattı. Maskeli adamla, yani kurtla karşı karşıya gelmesi, gözlerinin içine bakması ve bakışlarını kaçırmaması Ashley'de bir şeyleri tetikledi ve yavaş yavaş tekrar yaklaştı. Eli tekrar onun kolundaydı. Nefesinde hafif bir şarap kokusu alabiliyordu. Derin bir nefes aldı ve dudaklarını araladı…

Wolf'un telefonu çaldı.

'Saçmalık!' Ekrana baktı ve neredeyse telefonu kapatacaktı ama sonra özür dilercesine gülümsedi ve telefonu açmak için ayağa kalktı. 'Baxter? … Kim? … Hayır, yapma öyle… Nerede? … Bir saat içinde geleceğim.'

Ashley sinirlenmiş görünüyordu ve masayı toplamaya başladı.

'Gidiyor musun o zaman?'

Wolf o aksana bayılmıştı ve aksandaki hayal kırıklığını duyunca neredeyse fikrini değiştirecekti.

'Bir arkadaşım zor durumda.'

'Polisi aramaları gerekmez miydi?'

'Öyle bir sorun değil. İnanın bana, başkası olsa haddini bildirirdim.'

'Onlar senin için çok özel olmalı.'

'Sinir bozucu bir şekilde... evet.'

Edmunds gözlerini açtı ve birkaç saniye boyunca nerede olduğunu hatırlayamadı. Koluna salya bulaştırmıştı ve evrak yığınının üzerinde yatıyor, her iki yöne doğru uzanan raf ünitelerinin oluşturduğu kanyona bakıyordu. Çok yorgundu ve karanlık ile sessizliğin birleşimi ona çok fazla gelmişti. Kendini toparlayarak bileğine baktı: 21:20

'Kahretsin!'

Yere saçılmış her şeyi tekrar delil kutusuna attı, kutuyu bir rafa koydu ve çıkışa doğru koşmaya başladı.

Wolf, Wimbledon ana caddesindeki Hemmingway's'in önünde taksiden inmeden önce, fahiş taksi ücretini ödemeye zar zor yetecek kadar parası vardı. Dışarıda içki içenlerin arasından zorlukla geçerek bara girdi ve kimliğini gösterdi.

"Tuvalette bayılmış," diye anlattı barmen kız. "Yanında biri var. Ambulans çağıracaktık ama önce seni aramamızı istedi. Dur, sen o dedektif değilsin... Wolf. *O* Wolf!"

Kadın cebindeki kamera telefonuna uzandığında Wolf çoktan tuvalete doğru yol almıştı. Baxter gelene kadar onunla oturacak kadar nazik olan garsona teşekkür edip gönderdi. Yanına diz çöktü. Kadın hâlâ bilinci yerindeydi ama sadece Wolf onu çimdiklediğinde veya adını bağırdığında tepki veriyordu.

"Tıpkı eski zamanlardaki gibi," dedi.

Adam, yüzünü gizlemek için ceketini başının üzerine örttü; barda çalışan kızın, oradaki amatör fotoğrafçıların hepsine haberlerdeki adamın kadınlar tuvaletinde olduğunu söyleyeceğini tahmin ediyordu. Sonra Baxter'ı kucağına alıp dışarı taşıdı.

Kapıcı, kalabalığın arasından onun için yol açmıştı. Wolf, bunun kadının tekrar kusmadan önce dışarı çıkarılması için yapıldığını, kadının iyiliği için endişeden kaynaklanmadığını tahmin ediyordu, ancak yine de yardım takdire şayandı. Kadını sokakta taşıdı ve neredeyse dar merdivenlerden aşağı, dairesine doğru düşürüyordu. Bir şekilde ön kapıyı açmayı başardı ve radyodan gelen yüksek sesli müzikle karşılaştı. Yatak odasına doğru sendeleyerek ilerledi ve kadını yatağa bıraktı.

Çizmelerini çıkardı ve saçlarını daha önce sayısız kez yaptığı gibi, uzun bir süre olmasa da, geriye doğru topladı. Sonra bulaşık yıkama kabını almak için mutfağa gitti ve Echo'yu beslemeden önce müziği kapattı. Lavaboda iki

boş şarap şişesi vardı ve barmenlere ne kadar fazladan içki servis ettiklerini sormadığı için kendine lanet etti.

İki bardağa su doldurdu, kendi bardağını bir çırpıda içti ve yatak odasına geri döndü. Kaseyi yatağın yanına, su bardağını da komodinin üzerine koydu, sonra ayakkabılarını çıkarıp yanına uzandı. Baxter çoktan horluyordu.

Lambayı söndürdü ve karanlık tavana bakarak, pencereye çarpan ilk yağmur damlalarının sesini dinledi. Baxter'ın son zamanlardaki nüksetmelerinin tamamen içinde bulundukları stresten kaynaklandığını ve hâlâ onu tamamen bırakmayan bu kötü alışkanlığın kontrolünü elinde tuttuğunu umuyordu. Çok uzun zamandır, çok uzun zamandır, herkesten saklamasına yardım etmişti. Uykusuz bir geceye daha hazırlanırken, ara sıra nefes alıp almadığını kontrol edip arkasını temizlerken, gerçekten yardımcı olup olmadığını merak etti.

Edmunds eve vardığında sırılsıklam olmuştu ve tüm ışıkların kapalı olduğunu gördü. Tia'nın çoktan uyuduğunu varsayarak, olabildiğince sessizce karanlık koridorda sendeleyerek ilerledi; ancak açık yatak odası kapısına ulaştığında, yatağın hala toplanmış olduğunu gördü.

'T?' diye seslendi.

Odadan odaya dolaştı, ışıkları açtı ve eksik olan şeyleri fark etti: Tia'nın iş çantası, en sevdiği kot pantolonu, yürüyen bir tehlike olan kedisi. Not bırakmamıştı; gerek yoktu. Annesinin yanındaydı. Onu çok fazla kez hayal kırıklığına uğratmıştı, sadece Ragdoll davası sırasında değil, nakilden beri.

O akşam uyumayı planladığı kanepeye yığıldı ve yorgun gözlerini ovuşturdu. Onu bu kadar üzdüğü için kendini çok kötü hissediyordu, ama her şeyin bir şekilde sona ermesi için sadece beş gün daha dayanmaları gerekiyordu. Tia'nın sonun yaklaştığını görebildiğinden emindi.

Onu aramayı düşündü ama telefonunu kapatmış olacağını biliyordu. Saate baktı: 22:27. Müstakbel kayınvalidesi onu almaya gelmiş olmalıydı çünkü arabayı yolda bırakmıştı. Anahtarları kapıdan alıp ışıkları söndürdü ve yorgunluğuna rağmen gecenin karanlığına doğru tekrar dışarı çıktı.

Neredeyse hiç trafiğe takılmadı ve şehir genelinde çok hızlı ilerledi. Binanın hemen önündeki bir park yerine geri geri yanaştı ve güvenlik görevlisine doğru aceleyle gitti. Adam onu hemen tanıdı ve Edmunds

kimliğini gösterip kişisel eşyalarını teslim ederek arşivlere tekrar kaydolurken kısa bir sohbet ettiler.

Şarap, Wolf'un uykuya dalmasına yardımcı olmuştu, ancak bir saatten kısa bir süre sonra Baxter'ın banyo tuvaletine kusmasıyla uyandı. Karanlıkta yatıyordu, banyo ışığının parıltısı kapı çerçevesinden sızıyordu, sifonun çekilme sesini, dolapların açılıp kapanmasını ve ardından Baxter'ın gargara yapıp lavaboya tükürme seslerini dinliyordu.

Kadının geceyi yardımsız atlatabilecek kadar iyi durumda olduğundan emin olup eve gitmek için kalkmak üzereyken, Baxter sendeleyerek yatak odasına geri döndü, yatağa yuvarlandı ve sarhoş bir şekilde kolunu göğsüne vurdu.

'Randevun nasıl geçti?' diye sordu ona.

"Kısa," diye yanıtladı Wolf, hem Finlay'e kızmıştı; çünkü Finlay hayatını kurtarmak için bile sır saklayamıyordu, hem de Baxter'ın zamansız dikkatsizliğinin aslında çok kasıtlı olarak zamanlandığından şüpheleniyordu.

'Yazık. Beni almaya geldiğiniz için teşekkür ederim,' dedi, neredeyse tekrar uykuya dalmıştı.

'Neredeyse yapmayacaktım.'

'Ama yaptın,' diye fısıldadı uykuya dalarken. 'Biliyordum yapacağını.'

Edmunds'un sezgisi doğru çıkmıştı. Daha önce üzerinde çalıştığı ve eve yetişme telaşıyla tamamen yanlış rafa bıraktığı kutuyu bulmayı başarmıştı. 2009'daki davaya geri dönmüştü: güçlü bir şirketin varisi, güvenli bir otel süitinden kaybolmuştu; geriye kan gölü kalmıştı, ceset yoktu. Olay yeri fotoğraflarının her birini tek tek incelemiş ve sonunda şüphelerini doğrulayan bir fotoğraf bulmuştu.

Kan gölünün yanındaki duvarda, sekiz küçük sıçrama lekesi tespit edilmiş ve anlaşılır bir şekilde 'daha fazla kan' olarak geçiştirilmişti; ancak olay yeri, o günün erken saatlerinde ziyaret ettiği odaya ürkütücü derecede benziyordu. Artık sahip oldukları bilgiyle, bu görünüşte önemsiz sıçrama deseninin aslında katilin, cesedi başka türlü kaçılması imkansız bir durumdan kurtarmak için ölü kurbanı parçalara ayırırken oluştuğu açıktı.

Onların katiliydi. Edmunds bundan emindi.

Heyecanla delilleri kutuya geri yerleştirmeye başladı. Sonunda, ekiple paylaşmaya yetecek kadar umut vadeden bir şey bulduğunu hissetti. Ayağa kalkarken, kapağın içinden bir kağıt parçası yere düştü. Depodaki her kutuya eşlik eden standart formdu: isimlerin listesi, giriş ve çıkış tarihleri ve arşivden çıkarılma nedeninin kısa bir açıklaması. Edmunds, formu tekrar kapağın içine koymak için eğildi, ancak sayfanın alt kısmında tanıdık bir isim gördü; delilleri en son inceleyen kişinin adıydı:

Dedektif Çavuş William Fawkes – 05/02/2013: Kan sıçrama analizi
Dedektif Çavuş William Fawkes – 10/02/2013: Mağazaya iade edildi.

Edmunds kafası karışmıştı. Wolf'tan 2009'daki ilk soruşturmadan beri hiçbir evrak veya adli tıp raporu gelmemişti. En olası senaryo, Wolf'un başka bir soruşturma yürütürken bu vakaya yönlendirilmiş olmasıydı. Belki de istemeden Ragdoll Katili'nin önceki kurbanlarından birine rastlamış ve farkında olmadan katilin dikkatini çekmişti. Bu, meydan okumanın kişisel doğasını ve aynı zamanda açıkça görülen hayranlık düzeyini açıklardı: katilin layık gördüğü tek polis memuru.

Her şey yoluna giriyordu.

Edmunds çok sevinmişti. Sabah Wolf'a bu konuda danışacaktı; Wolf ona katilin erken dönem çalışmalarına dair başka örnekler gösterebilirdi. Keşfinden cesaret alan Edmunds, rafları değiştirdi ve listesindeki bir sonraki vakayı aramaya başladı.

Nihayet avcıyı avlamaya başlamışlardı.

BÖLÜM 27

Perşembe, 10 Temmuz 2014

07:07

Güneş, açık kapıdan içeriye yakıcı bir şekilde vuruyor, yatağın üzerine puslu gölgeler düşürüyordu. Wolf gözlerini açtı. Baxter'ın odasında, yorganın üzerinde, tamamen giyinik halde yalnız başına yatıyordu. Diğer odadan gelen, koşu bandından seken ayak seslerinin ritmik gürültüsü onu uyandırmıştı.

Büyük bir çabayla kalktı ve yatağın dibine bıraktığı ayakkabılarını aldı. Güneşli oturma odasına girdi ve spor kıyafetleri içinde, bir önceki gece ona yaptığı yamuk atkuyruğu hâlâ duran Baxter'a isteksizce el salladı. Daha iyi bilmeseydi, dinlenmiş ve canlanmış göründüğünü söylerdi. Her zaman çabuk iyileşebiliyordu. Bu, onu bu kadar uzun süre birçok kişiden saklayabilmesinin sebeplerinden biriydi.

Adam açık planlı mutfağa girip kahve yapmaya başlarken kadın ona hiç aldırış etmedi.

'Hâlâ bir... saklıyor musunuz?' diye başladı.

Baxter, zorlu tempoyu korurken terden parıldıyordu. Onu duyabilmek için kulaklıklarını çıkarmak zorunda kalması onu rahatsız etmiş görünüyordu.

"Hâlâ yedek bir diş fırçası bulunduruyor musun?" diye sordu Wolf.

Baxter ile aralarında her zaman yazılı olmayan bir anlaşma vardı; Wolf'un ani bir şekilde geceyi birlikte geçirmek zorunda kalması ihtimaline karşı Baxter her zaman acil durum malzemeleri bulundururdu. Bir dönem

bu durum düzenli hale gelmişti. Masum bir durum olmasına rağmen, Andrea'nın ilişkilerinden bu kadar şüphelenmesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Kulaklıklarını yerine koymadan önce, "Banyodaki alt çekmecede," dedi kısaca.

Wolf, Baxter'ın kavga aradığını sezdi ama tuzağa düşmemeye kararlıydı. Bu, Baxter'ın tipik bir davranışıydı. Davranışından utanıyordu ve bunu son derece tatsız davranarak ifade ediyordu.

Çaydanlık kaynadı ve Wolf, sessizce ona bir içecek isteyip istemediğini sormak için bir kupa uzattı. Kadın yüksek sesle homurdandı ve kulaklıklarını hızla çıkardı.

'Ne?!'

'Sadece kahve isteyip istemediğinizi soruyordum.'

'Kahve içmem. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Sadece şarap ve gülünç görünen kokteyller içerim.'

'Öyleyse *hayır mı* demek oluyor?'

'Benim hakkımda böyle düşünüyorsun, değil mi? Kendine bile bakamayan zavallı, sarhoş bir perişan. Kabul et.'

Wolf'un kararlılığı giderek zayıflıyordu.

'Öyle düşünmüyorum,' dedi. 'Kahveye geri dönecek olursak...'

'Böyle gelmene hiç ihtiyacım yoktu, biliyor musun? Ama şimdi keyfine bak, kendini çok asil ve üstün hissederek yoluna devam edebilirsin. Bana bir iyilik yap: bir daha zahmet etme.'

Konuşması uzadıkça nefesi kesiliyordu.

"Keşke bu sefer uğraşmasaydım!" diye bağırdı. "Akşam yemeğimi mahvetmek yerine seni tuvalet zemininde sürünür halde bırakmalıydım."

'Ah evet, Ashley Lochlan ile akşam yemeğiniz. Ne kadar tatlı. Bu ilişki hakkında gerçekten iyi bir hissim var. Bence çok iyi yerlere gidecek, yeter ki ikinizden biri önümüzdeki dört gün içinde vahşice öldürülmesin!'

"İşe gidiyorum," dedi Wolf kapıya doğru yönelirken. "Bu arada, rica ederim."

"Bunu neden kendine yapıyorsun anlamıyorum!" diye bağırdı Baxter arkasından. "Bu biraz mezbahada bir ineğe isim vermek gibi!"

Ön kapı gürültüyle kapandı ve oturma odasının duvarındaki New York silüetini gösteren tuval baskısını yere düşürdü. Adrenalinle coşan Baxter, koşu bandının hızını artırdı, kulaklıklarını tekrar taktı ve sesi yükseltti.

Wolf ofise vardığında çok kötü bir ruh halindeydi ve arkadaşı Finlay'in masasına doğru öfkeyle ilerledi; arkadaşı ise Ashley ile olan randevusu hakkında her şeyi duymak için can atıyordu.

"Sen bunu neden yaptın ki?" diye çıkıştı Wolf.

'Tekrar söyler misiniz?'

'Baxter'a Lochlan'la akşam yemeğimden bahsediyorum.'

'Söylememeye çalıştı ama bir şey sakladığımı biliyordu.'

'O zaman bir şeyler uydurmalıydın!'

'Şimdi yapmalı mıyım?'

Wolf, departmanın her zaman neşe ve pozitiflik kaynağı olan Finlay'in, bir zamanlar olduğu kavgacı Glasgowlu polis memuruna dönüşmesini izledi. Wolf, hızlı tepki vermesi gerekebileceği ihtimaline karşı ellerini ceplerinden çıkardı; Finlay'in sol kroşesi efsaneviydi.

"Bir arkadaşın yapacağı şey buydu," dedi Wolf.

'Ben de Emily'nin arkadaşıyım.'

'İşte bu yüzden daha da önemli. Şimdi onun duygularını incittin.'

'Ah, duygularını *mı incittim* ? *Öyle mi* ?' Finlay çok sessiz konuşuyordu, bu asla iyiye işaret değildi. 'O zavallı kızı yıllarca oyaladığını izledim. Aranızda ne olup bitiyorsa, zaten evliliğinize mal oldu ve yine de hâlâ devam ediyorsunuz, bu da ya onu gerçekten *istediğiniz* ama cesaretiniz yetmediği anlamına geliyor ya da onu *istemediğiniz* ve ondan ayrılmaya cesaretiniz yetmediği anlamına geliyor. Her iki durumda da, cesaretinizi toplamak için dört gününüz kaldı.'

Wolf'un dili tutuldu. Finlay her zaman her konuda onun tarafını tutmuştu.

"Üzerinde çalışmam gereken bir ipucu var. Yola çıkıyorum," dedi Finlay ayağa kalkarken.

'Ben de gelirim.'

'Hayır, yapamayacaksın.'

Wolf, "Saat onda bir ilerleme toplantımız var," dedi.

'Beni koru,' diye acı bir gülümsemeyle karşılık verdi Finlay.

Wolf'un sırtına sert bir tokat attı ve uzaklaştı.

Saat 9.05'te Wolf, Dr. Preston-Hall'dan gelen bir başka aramayı görmezden geldi ve komutanın telefonunun her an çalmasını bekliyordu. Finlay öfkeyle

ayrılmıştı ve Wolf, Baxter'ın ofisin diğer ucundan birine bağırdığını zaten duymuştu.

Edmunds tüm bunlardan habersizdi. Son on dakikasını Wolf ile görüşmek istediği belgeleri hazırlamakla geçirmişti ve onun tepkisini görmek için heyecanlanıyordu. Belgeleri topladı ve Wolf'un masasına doğru ilerlerken kafasında prova ettiği açılış cümlelerini tekrarladı.

Edmunds, 'Gabriel Poole Junior, 2009' diye duyurdu.

Wolf'un yüzünde kısa bir anlık tanıma ifadesi gördüğünü sandı, ama Wolf sadece derin bir iç çekti ve sabırsızca ona baktı.

'Bu benim için bir anlam ifade etmeli mi?'

Wolf'un tepkisizliği hayal kırıklığı yaratmıştı, ancak Edmunds coşkuyla devam etti.

"Umarım öyledir," dedi. "Elektronik imparatorluğunun varisi, bir otel süitinden kayboldu, cesedi asla bulunamadı. Bunlardan herhangi biri size bir şey hatırlatıyor mu?"

'Bak, kaba olmak istemem ama bu konuda konuşabileceğin başka biri yok mu? Ben pek yardımcı olamam.'

Wolf'un ilgisizliği Edmunds'un özgüvenini sarsmıştı. Kendini yeterince iyi ifade edemediğini fark etti.

'Özür dilerim, baştan başlayayım. Arşivlenmiş davaları inceliyordum...'

'Sana yapmamanı söylemiştim sanırım.'

'Evet, öyle yaptın, ama seni temin ederim ki, her şeyi kendi zamanımda yaptım. Neyse, bir şey buldum—'

'Hayır. "Her neyse" değil. Eğer üstünüz size bir şeyi yapmamanızı söylerse, yapmazsınız!' diye bağırdı Wolf, Edmunds'un azarlanmasına tüm ofisin dikkatini çekerek. Wolf ayağa kalktı.

'Bana açıklama yapma şansı verirseniz,' diye kekeledi Edmunds. Masum bir konuşmanın nasıl bu kadar kötüye gittiğini anlayamıyordu, ama geri çekilmeye de hazır değildi. Cevaplanması gereken önemli soruları vardı. 'Gerçekten umut vadeden bir şey buldum.'

Wolf masanın önüne geldi. Edmunds bunu dinlemeye hazır olduğuna dair bir işaret olarak algladı ve ilk belgeyi ona uzattı. Wolf tüm belge yığınını elinden alıp yere fırlattı. Bu hakarete okul bahçesi alayları ve kahkahaları yükseldi. Baxter onlara doğru geliyordu ve şef moduna geri dönen Simmons ayağa kalkmıştı.

"Poole'un delillerini neden dışarıda bıraktığınızı bilmem gerekiyor," dedi Edmunds. Sesi yükselmişti, ama titremesi sinirlerini ele veriyordu.

Wolf, uzun boylu genç adama dikilerek, "Ses tonunu pek beğenmedim," dedi.

"Cevabınızı beğenmedim sanırım!" diye yanıtladı Edmunds, kendisini de dahil herkesi şaşırtarak. "Neden bunu araştırıyordunuz?"

Wolf, Edmunds'ı boğazından yakalayıp toplantı odasının duvarına çarptı. Renkli camda siyah çatlaklar oluştu.

'Hey!' diye bağırdı Simmons.

"Kurt!" diye bağırdı Baxter, onlara doğru koşarak.

Wolf, boynundan ince bir koyu kan damlası akan Edmunds'u bıraktı. Baxter aralarına girdi.

"Ne halt ediyorsun, Wolf?" diye bağırdı yüzüne karşı.

'Şu küçük köpeğine benden uzak durmasını söyle!' diye bağırdı.

Karşısındaki gözleri fal taşı gibi açılmış adamı zar zor tanıdı.

'Artık benim değil. Aklını kaçırıyorsun, Wolf,' dedi ona.

"Aklımı *mı kaybediyorum* ?" diye bağırdı, yüzü kıpkırmızı olmuştu ve öfkesi doruk noktasındaydı.

Baxter, ima edilen tehdidi anladı. Yıllardır sakladığı sırrı açığa çıkarmaya çok yakındı. Kendini hazırladı, aslında sonunda rol yapmayı bırakabileceği için rahatlamıştı.

Ama tereddüt etti:

Wolf, "Eğer suçlamalarda bulunmaya başlayacaksa, somut bir şey sunması gerektiğini söyleyin" dedi.

'Neyle ilgili suçlamalar?' diye sordu Baxter.

"Seni hiçbir şeyle suçlamıyordum," diye çıkıştı Edmunds. "Sadece yardımına ihtiyacım vardı."

Tartışmanın başlangıcını kaçıran Vanita, ofisinden çıktı.

'Neyle?' diye bağırdı Baxter ikisine de.

'İşini yapmak yerine eski dava dosyalarımla vakit kaybediyor!'

'Defol git,' diye tısladı Edmunds alışılmadık bir şekilde. Başını tuttuğu yerden parmaklarının arasından kan akıyordu.

Wolf ileri atıldı, ancak Simmons onu engelledi. Baxter, Edmunds'a fısıldamak için yaklaştı.

"Bu doğru mu?" diye sordu ona.

'Bir şey buldum.'

"Sana bunu kendine saklamanı söylemiştim," diye çıkıştı.

'Bir şey *buldum* ,' diye tekrarladı.

"Onun tarafını tuttuğuna inanamıyorum," dedi Wolf.

'Hayır, değilim! Bence ikiniz de birer pisliksiniz!' diye bağırdı Baxter.

'Yeterli!'

Ofis ölüm sessizliğine büründü. Vanita, öfkesinden kudurmuş bir halde kavga eden gruba doğru yürüdü.

'Edmunds, şu kafana bir bak. Baxter, kendi takımına geri dön. Fawkes, şu andan itibaren oyundan uzaklaştırıldın.'

'Beni görevden uzaklaştıramazsınız,' dedi umursamaz bir tavırla.

'Beni dene. Çık dışarı!'

'Komutanım, Wolf'a katılıyorum,' dedi Edmunds, saldırganını savunarak. 'Onu oyundan atamazsınız. Ona ihtiyacımız var.'

"Bölümümü içeriden parçalamana izin vermeyeceğim," dedi Wolf'a. "Defol git. İşin bitti."

Herkesin nefesini tutarak Wolf'un tepkisini beklediği gergin bir an yaşandı. Beklentilerin aksine, Wolf acı bir şekilde güldü, kolunu Simmons'ın elinden kurtardı ve çıkarken Edmunds'a omuz attı.

Saat 10'da planlanan ilerleme toplantısına sadece Simmons ve Vanita katılmıştı. On iki isim, odanın ortasında tamamlanmış bir yapboz gibi gururla duran büyük tahtada listelenmişti. Ne yazık ki, son kurban Ronald Everett'in kimliğinin belirlenmesi, Simmons'ın umduğu gibi bir keşif olmamıştı. Hala bir şeyleri eksikti.

'O zaman sadece biz varız,' diye gülümsedi Simmons.

'DS Shaw nerede?' diye sordu.

'Hiçbir fikrim yok. Finlay telefonuna cevap vermiyor. Edmunds dikiş için acil servise götürüldü ve siz de Fawkes'ı görevden uzaklaştırdınız.'

'Eğer yanlış bir karar verdiğimi düşünüyorsan, açıkça söyle Terrence.'

"Fena değil," dedi Simmons, "sadece cesurca."

'O bir yük. Her şeyi göz önünde bulundurursak onu suçlayamayız, ama sonunda artık faydadan çok zarar verdiği aşamaya geldik.'

"Tamamen katılıyorum, ama bunu tek başıma koordine edemem," dedi. "Baxter'ı geri almama izin verin."

'Yapamam. Garland fiyaskosundan sonra olmaz. Sana birini görevlendireceğim.'

'Bunun için vaktimiz yok. Ashley Lochlan iki gün sonra, Fawkes ise ondan iki gün sonra ölecek. Baxter davayı biliyor. Onu uzak tutmak kötü bir karar *olurdu* .'

Vanita başını salladı ve bir şeyler mırıldandı.

'Pekala, ama bu konudaki itirazlarımı belgeleyeceğim. Artık o sizin sorumluluğunuzda.'

Samantha Boyd, Old Bailey'nin önünde dururken çekilmiş meşhur fotoğrafına bakarken, "Kanlı Güzel Jüri Üyesi," dedi. "Bana verdikleri isim bu. Sanki kartvizitlerimde böyle bir şey yazıyormuş gibi değil."

Finlay, masanın karşısında oturan kadını fotoğraftakiyle aynı kişi olarak zar zor tanıyabildi. Hâlâ çekici olduğundan şüphe yoktu, ancak uzun platin sarısı saçları artık koyu kahverengiydi ve erkeksi bir şekilde şekillendirilmişti. Ağır makyajı, fotoğrafın siyah beyaz versiyonlarında bile delici olan gökyüzü mavisi gözlerini gölgede bırakıyordu ve belli ki pahalı olan kıyafetleri ona yakışıyordu ama hiçbir şekilde dikkat çekici değildi.

Yakın tarihin en ünlü mahkeme davasının en ünlü üçüncü kişisi, onunla Kensington'daki şık bir kahve dükkanında buluşmayı kabul etmişti. İlk geldiğinde tadilat nedeniyle kapalı olduğunu düşünmüştü, ancak alışveriş poşetleri taşıyan müşterilerin veya dövmeli personelin hiçbiri açıkta kalan borular, sarkan ampuller veya sıvasız duvarlar konusunda en ufak bir endişe duymuyordu.

Finlay'in ofisten ayrılmasının nedeni Wolf ile yaşadığı tartışma değildi. Bu düzenlemeyi bir önceki akşam yapmıştı. Para izleme, ayak izi testi ve kan sıçrama analizi ne kadar iyi olursa olsun, kanıt toplamanın en etkili yolunun doğru insanlara doğru soruları sormak olduğuna kesinlikle inanıyordu. Meslektaşlarının onu eski kafalı, bir dinozor olarak gördüğünü biliyordu. Emekliliğine iki yıldan az bir süre kala, alışkanlıklarından vazgeçmeyeceğini ve şimdi de değişmeye niyeti olmadığını memnuniyetle kabul ederdi.

"Bundan uzaklaşmak için çok uğraştım," dedi Samantha ona.

'Tamamen kötü olmamış olmalı. İş açısından iyi olmuştur diye düşünüyorum.'

Kahvesinden bir yudum aldı ve neredeyse boğulacaktı. Tadı, Wolf'un isteyeceği türden bir şeye benziyordu.

'Kesinlikle. Özellikle o beyaz elbise için gelen siparişlere yetişemedik. Sonunda insanları geri çevirmek zorunda kaldık.'

'Peki ya?' diye sordu Finlay.

Konuşmasına devam etmeden önce cevabını dikkatlice düşündü.

'O gün fotoğraf çektirmek için poz vermiyordum. Yardım arıyordum. Ünlü olmak hiç istememiştim, özellikle de böylesine korkunç bir şey yüzünden. Ama birdenbire "Kanlı Güzel Jüri Üyesi" oldum ve o günden sonra insanlar için sadece bu oldum.'

'Bunu anlayabiliyorum.'

'Saygılarımla, bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Doğrusu, o gün oynadığım rolden utanıyorum. O zamana kadar Dedektif Fawkes'ın dikkatsizlikleri ve polise yöneltilen suçlamalar bizi o kadar etkilemişti ki, sanırım kararımızı gölgelemesine izin verdik. Çoğumuz öyle yaptık zaten. On iki kişiden onu telafisi mümkün olmayan bir hata yaptı ve bunun sonuçlarını her gün düşünüyorum.'

Sesinde en ufak bir kendini acıma izi yoktu, sadece sorumluluğu kabul ediyordu. Finlay, Ronald Everett'in yeni çekilmiş bir fotoğrafını çıkarıp ikisinin arasına, masanın üzerine koydu.

'Bu adamı tanıyor musunuz?'

'Nasıl hayran kalmazdım ki? Kırk altı gün boyunca o iğrenç yaşlı sapığın yanında oturmak zorunda kaldım. Kendime onun hayranı diyemem.'

'Sizce birinin Bay Everett'e zarar vermek istemesinin herhangi bir sebebi olabilir mi?'

'Belli ki o adamla tanışmamışsınız. İlk tahminim: Muhtemelen yanlış adamın karısına sarkmış. Neden? Başına bir şey mi geldi?'

'Bu gizli bilgi.'

'Söylemeyeceğim.'

"Ben de öyle yapmayacağım," dedi Finlay, konuyu kapatarak. Sonraki sorusunu sormadan önce iyice düşündü. "Bay Everett'i düşündüğünüzde, onu sizden ve diğer jüri üyelerinden ayıran bir şey var mıydı?"

'Farklı mı görünmek istiyorsun?' diye sordu. Gözleri bomboştu ve Finlay yolculuğun boşa gidip gitmediğini merak etti. 'Ah, sadece... bunu asla kanıtlayamadık.'

'Neyi asla kanıtlamadı?'

'Ben ve birkaç jüri üyesi daha, gazeteciler tarafından yaklaşılarak bizden çok yüksek meblağlar karşılığında bilgi satın alma teklifinde bulunuldu.

Kapalı kapılar ardında ne konuştuğumuzu, kimin hangi yönde oy kullanacağını öğrenmek istiyorlardı.'

'Peki sizce Everett bu teklifi kabul etti mi?'

'Hayır. Eminim yaptı. Bastıkları şeylerin bazıları doğrudan jüri dosyamızdan alınmıştı ve en başından beri suçlu bulunması için mücadele eden zavallı Stanley, bir sabah uyandığında yüzünün gazetelerde yer aldığını gördü; bu da onun güçlü Müslüman karşıtı görüşlerini ve Nazi bilim insanlarıyla olan aile bağlarını ifşa ettiğini iddia eden saçma sapan bir şeydi.'

'Bu tür olaylar sırasında haberlerden uzak durmak gerekmiyor mu?'

'O davayı hatırlıyor musun? Havayla temastan kaçınmak daha kolay olurdu.'

Finlay'in aklına birden bir fikir geldi. Dosyasında bir şeyler aradı ve sonra masaya başka bir fotoğraf koydu.

"Acaba bu, size yaklaşan gazetecilerden biri miydi?"

Fotoğrafa dikkatle baktı.

'Evet!' diye nefes nefese söyledi. Finlay dikkatle doğruldu. 'Bu, haberlerde ölen adam değil mi? Jarred Garland. Aman Tanrım. Daha önce onu tanıyamamıştım. Tanıştığımızda uzun, yağlı saçları ve sakalı vardı.'

"Aynı adam olduğundan emin misin?" diye sordu Finlay. "Tekrar bak."

'Hiç şüphe yok. O sinsi gülümsemeyi her yerde tanırım. Ama bana inanmıyorsanız, kolayca kontrol edebilirsiniz. Bir gece beni eve kadar takip edip gitmeyi reddettiğinde, onu mülkümden uzaklaştırmak için polisi aramak zorunda kaldım.'

Edmunds, hemşirenin deriyi yapıştırdığı başındaki şişliği kurcalamayı bırakamıyordu. Bekleme odasında saatlerce Wolf'la yaptığı konuşmayı kafasında tekrar tekrar canlandırmış ve neredeyse kelimesi kelimesine defterine yazmıştı. Wolf'un söylediklerini bu kadar yanlış anlamasını bir türlü anlayamıyordu.

Yorgundu. Belki de istemeden saygısız veya suçlayıcı bir tavır sergilemişti. Peki, neyle suçluyordu? Edmunds, Wolf'un davayı tanıdığı konusunda yalan söylemiş olabileceğini ve güncellenmiş adli tıp raporunu eklemeyi unuttuğunu gayet iyi bildiğini düşündü. Aşırı tepkisi belki de kendini savunma amaçlıydı.

Acil servise gitmesinin tek olumlu yanı, Tia'nın onun mesajlarına cevap vermek zorunda kalmasıydı. Hatta onunla oturmak için işten izin bile almıştı, ama o iyi olduğunu söylemişti. Haftanın geri kalanında Tia'nın annesiyle kalması konusunda anlaştılar çünkü o neredeyse hiç evde olmayacaktı ve o da bundan sonra her şeyi telafi etmeye başlayacağına söz verdi.

Hiç vicdan azabı duymadan, trenle şehrin diğer ucundaki Watford'a geri döndü ve oradan da bir taksiye binerek arşivlere gitti. Depoya girmek için her zamanki rutini robot gibi uyguladı, ancak merdivenlerin altındaki küçük ofisin önünde durdu. Normalde 'Yönetici' yazılı kapının önünden öylece geçerdi, ama bu sefer kibarca cama vurdu ve içeri girdi.

Eski bilgisayarın arkasındaki ufak tefek orta yaşlı kadın, tam da tahmin ettiği gibiydi: ölümcül beyaz ten, kocaman gözlükler ve bakımsız bir görünüm. Konuşmaya susamış yaşlı bir akraba gibi onu coşkuyla karşıladı ve adam, uzun zamandır ilk ziyaretçisi olup olmadığını merak etti. Oturmayı kabul etti ama içki teklifini reddetti, çünkü bunun değerli zamanından en az bir saatine mal olacağını tahmin ediyordu.

Kadın, ölen kocası Jim'den ve yer altındaki mozolede dolaştığına yemin ettiği dost canlısı hayaletten bahsettikten sonra, Edmunds nazikçe konuşmayı tekrar doğru yöne yönlendirdi.

"Yani her şey bu ofisten geçmek zorunda mı?" diye sordu.

'Her şey. Giriş ve çıkışlarda barkodları tarıyoruz. Doğrulanmış bir kod olmadan o kapıdan bir adım atarsanız, binadaki tüm alarmlar çalmaya başlar!'

"Bu da bana kimin neye baktığını söyleyebileceğiniz anlamına geliyor," dedi Edmunds.

'Elbette.'

'O halde DS William Fawkes'ın bugüne kadar hangi ceza sahasını kapattığını görmem gerekecek.'

"Hepsi mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "Emin misin? Will buraya sık sık gelirdi."

'Hepsi birden.'

ST ANN'S HASTANESİ

Pazar, 17 Ekim 2010

21:49

Wolf, gece vardiyasının saat 22:00'deki turuna hazırlanmak için uyuşuk bir şekilde odasına doğru yürüdü. Yorgun koridor yapay ışıkla ve sıcak çikolata arabasının kokusuyla doluydu; bu araba, yanıltıcı bir isim taşıyordu çünkü ılık içecek, her hasta bir bardağı personelin yüzüne fırlattığında sıcaklığı düşüyordu.

Bir hafta önce Pink Ladies'ten çaldığı küçük bir oyun hamuru topunu parmaklarının arasında yuvarlayarak her gece geçici kulak tıkaçları yapıyordu. Sürekli çığlıkları hiçbir şey susturamasa da, bunlar en azından çığlıkları uzaktan gelen bir dehşet haline getiriyordu.

Birkaç açık kapıdan geçerek boş odalara girdi; odalarda kalanlar, zorunlu sokağa çıkma yasağı yürürlüğe girmeden önce akşamın son saniyesine kadar televizyondan keyif alıyorlardı. Başka bir ıssız koridora döndüğünde, karanlık odalardan birinden fısıltılar duydu. Geçerken kapıdan uzak durdu ve konuşmacının fısıltıyla hızla okuduğu kısık sesli duaları işitti.

"Dedektif," diye fısıldayan ses, kalan satırları okumaya devam etmeden önce seslendi.

Wolf duraksadı, acaba bunu hayal mi etmişti, ilaçlar yine ona oyun mu oynuyordu diye düşündü. Karanlığa baktı. Kapı hafifçe aralıktı. Karanlığı delen ışık huzmesi sadece sert zemini ve dua edercesine çıplak bacağının üzerine eğilmiş siyah bir gövdenin bir kısmını ortaya çıkardı. Wolf uzaklaşmak üzereyken fısıltılar tekrar kesildi.

'Dedektif,' diye tekrarladı, ardından yeni bir dizeye başladı.

Wolf, ağır kapıya temkinli bir şekilde yaklaştı ve itti. Kapı, eski menteşelerinde yorgun bir gıcırtıyla sertçe açılıp kapandı. Kapı aralığının nispeten güvenli yerinden, kapının sağında bir yerde olduğunu bildiği ışık düğmesine körü körüne uzandı. Gömme floresan şerit ışık saçmaya başladı, ancak üzerine yiyecek veya kurumuş kan bulaşmıştı; parlaklığı, duvarlara koyu gölgeler düşüren taklit bir mum ışığına dönüşmüştü. Küçük alan, enfeksiyon ve plastik kasaya yapışmış her neyse onun kokusuyla doluydu.

Joel, gözlerini kirli ışıktan korumak için ettiği duasında tereddüt etti. Üzerinde sadece yıpranmış bir iç çamaşırı vardı, vücudunun geri kalanındaki ciddi yara izleri açıktaydı; ancak bunlar geçmiş bir kaza veya şiddetli bir saldırıdan kalma hatıralar değil, kendi kendine verdiği yaralardı. Karanlık tuvalin üzerinde çeşitli boyutlarda haçlar vardı, birçok yara izi zamanla beyazlaşmış, diğerleri ise hala kıpkırmızı ve iltihaplıydı.

Küçük odanın geri kalanı da konuğuna uygun bir haldeydi: Sarı lekeli yatağın üzerinde sayfaları kanayan bir İncil duruyordu; ayetler kaba bir şekilde İncil kitaplarından koparılmış ve tükürükle her yere yapıştırılmıştı, Tanrı'nın mesajının odanın yetersiz boyutunu aştığı yerlerde üst üste binmişlerdi.

Sanki bir trans halinden çıkmış gibi, Joel yavaşça Wolf'a baktı ve gülümsedi.

'Dedektif,' dedi usulca, ardından odanın etrafını işaret etti. 'Size bunu göstermek istedim.'

"Keşke yapmasaydın," diye yanıtladı Wolf, sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti ve olabildiğince kibar bir şekilde burnunu kapatmaya çalışıyordu.

'Seni çok düşündüm... durumunu. Sana yardım edebilirim,' dedi Joel. Elini şekli bozulmuş göğsünün üzerinde gezdirdi. 'Ve bu... seni kurtaracak olan şey bu.'

'Kendi kendine zarar vermek?'

'Tanrı.'

Wolf, kendine zarar verme yolunun daha somut sonuçlar doğurabileceğinden şüpheleniyordu.

'Beni neyden kurtaracaksın, Joel?' diye sordu yorgun bir şekilde.

Joel kahkahalarla gülmeye başladı. Wolf'un sabrı tükenmişti ve gitmek için döndü.

"Üç yıl önce küçük kız kardeşim öldürüldü, cinayete kurban gitti. Uyuşturucu borcu yüzünden," dedi Joel. "Bazı kötü insanlara yüz elli sterlin borcu vardı, bu yüzden yüzünü kestiler."

Wolf arkasına dönüp Joel'e baktı.

'Yani, sana söylememe gerek yok. Biliyorsun. Onlara ne yapmak istediğimi biliyorsun. Çok yavaş yapardım. Onlara acıyı hissettirirdim.' Joel, intikamını acımasız bir sırıtışla hayal ederken boşluğa baktı. 'Silahlandım. Aramaya gittim. Ama bunlar yakınlaşılacak türden insanlar değil. Kendimi çaresiz hissettim. Anlıyor musun?'

Wolf başını salladı.

'Çaresiz zamanlar, değil mi? Bu yüzden elimde kalan tek seçeneği, işleri düzeltmenin tek yolunu seçtim. Bir takas yaptım.'

Wolf, hikâyeye hayran kalmış bir şekilde, 'Bir takas mı?' diye sordu.

'Canım onlarınki için.'

'Ruhunuz mu?'

Wolf etraflarını saran İncil'e göz attı ve iç çekti. Fanatik ev sahibinin isteklerine bu kadar uzun süre katlandığı için kendini aptal hissediyordu. Koridorda bir personelin birini odasına geri götürmeye çalışırken zorlandığını duyabiliyordu.

'İyi geceler Joel,' dedi.

'Bir hafta sonra kapımın önünde bir çöp torbası buldum, sıradan siyah bir çöp torbasıydı. Çok fazla kan vardı. Yani, ellerimde, kıyafetlerimdeydi...'

'Çantanın içinde ne vardı?'

Joel soruyu duymadı. Ellerinin bir kez daha lekelendiğini görebiliyordu, metalik kan kokusunu alabiliyordu. Kendi kendine mırıldanmaya başladı ve odanın karşısına, sahip olduğu birkaç eşyasına doğru sürünerek ilerledi. Yıpranmış İncil'inden bir sayfa daha kopardı ve üzerine pastel boyayla karalamalar yaptı.

Wolf, bu sefer dua değil, sayı okuduğunu fark etti. Dikkatlice Joel'in uzattığı kolundan sayfayı aldı.

"Bu bir telefon numarası," dedi Wolf.

'Beni yakalamaya geliyor, Dedektif.'

'Bu kimin numarası?'

"Bu ikinci ölümdür, ateş gölüdür," diye alıntı yaptı Joel, arka duvardaki ilgili ayeti okuyarak.

'Joel, numarası...'

'Ebedi lanet. Kim korkmaz ki?' Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Kendini toparlamak için bir an durdu ve sonra Wolf'un gözlerine baktı. 'Ama biliyor musun?' Wolf'un elinde tuttuğu buruşuk sayfaya baktı ve hüzünlü bir şekilde gülümsedi:

'Buna değdi.'

BÖLÜM 28

Cuma, 11 Temmuz 2014

Sabah 7.20

Baxter, Audi'sine zarar vermiş olabileceğini düşündü; bu durum can sıkıcıydı çünkü arabasına her zaman çok dikkatli davranırdı ve mükemmel bir sürücü olduğunu biliyordu. Başka çaresi kalmadığı için, ana caddenin hemen dışında, bir köşesine bilet makinesi yerleştirilerek mucizevi bir şekilde molozlarla dolu bir inşaat alanından işlevsel bir otoparka dönüştürülmüş açık bir alana park etmek zorunda kalmıştı.

Ashley'i o günün ilerleyen saatlerinde yapılacak nakil için hazırlamak üzere yola çıkmıştı. Vanita'nın emriyle, olaya dahil olmalarını basit tutmaları gerekiyordu. Kendisi ve Edmunds, Ashley'i dairesinden plakasız bir arabayla alacak ve şehrin dışındaki bir noktada Simmons ile buluşacaklardı. Ashley daha sonra araç değiştirecek ve güney kıyılarına götürülecekti; burada Koruma Altındaki Kişiler bir tekneyle onları bekliyor olacaktı. Daha önce olduğu gibi, nihai varış noktası onlarla paylaşılmamıştı.

Baxter üçüncü kattaki koridora çıktı. Ashley'nin kapısının önünde oturan uykusuz iki polis memuru, onun geldiğini duyunca ayağa kalktı. Baxter kimliğini çıkarıp kendini tanıttı.

'Birkaç dakika daha beklemeniz gerekebilir,' diye sırıttı kadın polis memuru.

Erkek polis memuru sinirli görünüyordu. Baxter tavsiyeyi görmezden geldi ve mavi kapıya şiddetle vurdu.

"Zamanım çok kısıtlı," dedi.

Göz ucuyla iki polisin birbirlerine sinirli bakışlar attığını görebiliyordu.

'Sana söylemiştim, henüz uyandıklarını sanmıyorum.'

'Onlar mı?' diye sordu Baxter.

O anda kilit yüksek sesle tıkırdadı ve kapı açıldı. Wolf gömleğinin düğmelerini iliklemeye başlamıştı ki, Baxter'ı kapı aralığında görünce donakaldı.

'Hey,' dedi aptalca bir şekilde.

Baxter'ın ifadesi şaşkınlıktan incinmeye, ardından da öfkeye dönüştü. Tek kelime etmeden yumruğunu sıktı, omzunu çevirdi ve tüm gücüyle Wolf'a vurdu. Wolf ona iyi ders vermişti. Tatmin edici darbe sol gözüne isabet etti ve Wolf geriye doğru sendeledi. İki polis memuru şaşkınlıkla izledi, ancak hiçbiri müdahale etmeye çalışmadı.

Baxter, kadının parmağının kırıldığından şüphelendi ve acıyı dindirmeye çalıştı. Sonra kadın arkasını dönüp öfkeyle koridordan aşağı doğru uzaklaştı.

'Baxter! Lütfen bir saniye durur musun?' Wolf, onu binadan dışarı, sokaktan aşağıya ve çukurlu otoparka kadar takip etmişti. 'Ölüm tehlikesi kartını kullanmaktan nefret ediyorum ama üç gün içinde ölebilirim. Lütfen.'

Baxter isteksizce durdu. Ona doğru döndü ve sabırsızca kollarını kavuşturdu.

Wolf, "Biz bir çift değiliz ve asla da olmadık," dedi.

Baxter gözlerini devirdi ve arabaya doğru döndü.

"Biz bambaşka bir şeyiz," dedi içtenlikle, "kafa karıştırıcı, sinir bozucu, özel ve karmaşık bir şeyiz. Ama biz bir çift değiliz. Bu konuda bana kızamazsın."

'Sen de her zamanki gibi istediğin gibi davranmaya devam et.'

'Evet, yapacağım ve asıl söylemek istediğim de bu. Ben çift olmaya uygun biri değilim. Andrea da sana bunu söyleyecektir.'

Baxter tekrar uzaklaşmaya çalıştı ve Wolf nazikçe kolundan tuttu.

"Bana dokunma!" diye bağırdı ve adam onu bıraktı.

'Bak, sadece şunu bilmeni istiyorum ki...' Wolf kelimeleri bulmakta zorlanıyordu, 'yaptığım hiçbir şey... sana asla zarar vermek niyetinde değildim.'

Baxter kollarını açtı ve uzun bir süre ona baktı.

"Git kendini becer, Wolf," dedi ve Ashley'nin binasına doğru geri yürümeye başladı.

Wolf incinmiş görünüyordu ama ona yaklaşmaya çalışmadı.

'Baxter!' diye bağırdı arkasından. 'Küçük kızı koru!'

Yürüyerek uzaklaşmaya devam etti.

'Eğer Ashley'e ulaşamazsa, bence onun peşine düşecek!'

Baxter ana caddeye döndü ve ona hiç karşılık vermeden gözden kayboldu.

Bir önceki gün gerçekleşmeyen görüşmenin ardından Vanita, vaka incelemesini sabah 9.30'a ertelemişti. Baxter, son iki dakika kala aceleyle ofise geldi. Wolf yüzünden Ashley ile yaşadığı soğuk karşılaşma epey uzamış, ardından şehre geri dönmeye çalışırken yoğun trafiğe yakalanmıştı.

Edmunds, gece vardiyasının akşam yemeğinden kalma yağlı lekenin üzerine çantasını bırakmadan önce bile yanına koştu. Yorgun ve alışılmadık derecede dağınık görünüyordu.

Baxter çantasını yere bırakırken homurdanarak, "Tanrı aşkına," dedi. "Burası berbat bir hale geliyor."

Edmunds aceleyle, "Sizinle konuşmam gerekiyor," dedi.

'Şimdi olmaz. Zaten berbat bir sabah geçirdim.'

'Sanırım bir şey buldum, ama tam olarak anlayamıyorum.'

Baxter, Vanita'nın toplantı odasının içinden onları izlediğini görebiliyordu.

'Öyleyse herkesle paylaş. Hadi bakalım.'

Onun etrafından dolaşmaya çalıştı.

'İşte sorun da bu. Bunu önce seninle görüşmem gerekiyor.'

'Aman Tanrım, Edmunds! Sonra,' diye tersledi.

Toplantı odasına koşarak girdi ve geç kaldığı için özür diledi. Edmunds endişeyle onu takip ederek içeri girdi; içerideki bilgi panosu artık etkileyici bir şekilde eksiksiz görünüyordu.

1. (BAŞLIK) Naguib Khalid 'Yakma Katili'
2. (GÖVDE) – ? – Madeline Ayers – (Khalid'in savunma avukatı)
3. (SOL KOL) *platin yüzük, hukuk bürosu?* – Michael Gable-Collins – *neden? AL ile konuştu*

4. (SAĞ KOL) *Oje mi?* – Michelle Gailey – (Khalid'in denetimli serbestlik memuru)
5. (SOL BACAK) – ? – Ronald Everett – *jüri üyesi – JG'ye bilgi sızdırıyor*
6. (SAĞ BACAK) Dedektif Benjamin Chambers – *neden?*

Raymond Turnble~~A~~ – (Belediye Başkanı)
Vijay Rana/Khalid~~B~~ – (Kardeş/muhasebeci) *duruşmada yoktu, AL'ye rüşvet verdi.*
Jarred Garland~~C~~ – (Gazeteci) *RE'den bilgi satın aldı.*
Andrew Ford~~D~~ – (Güvenlik görevlisi/alkolik/ ~~baş belası~~) – *Liman güvenlik görevlisi*
E – Ashley Lochlan (Garson) veya (dokuz yaşındaki kız çocuğu) *sahte tanık ifadesi verdi.*
F – Kurt

Toplantı, Vanita'nın Ashley Lochlan'ı o öğleden sonra Koruma Altındaki Kişiler birimine teslim etme planını özetlemesiyle başladı. Baxter, tahtaya karalanmış ek notları fark ettiğinde, Finlay onlara Samantha Boyd ile yaptığı görüşmeyi ve Ronald Everett'in Jarred Garland'a nasıl bilgi sattığını anlattı. Garland'ın o dönemde yazdığı, Wolf'ü, Metropolitan Polisi veya neo-Nazi, Müslüman düşmanı jüri üyesini acımasızca eleştiren makalelerden bir seçki dağıttı.

Edmunds neredeyse hiç dinlemiyordu. Karanlık arşivlerde vücudunun ona zorla yaptırdığı birkaç saatlik istemsiz uyku dışında, dört gündür aralıksız ayaktaydı. Takıntısının yan etkilerinden muzdarip olmaya başlamıştı. Birkaç dakikadan fazla hiçbir şeye konsantre olamıyordu ve düzenli olarak beş dakika burada, on dakika orada, boş boş bakarak zaman kaybediyordu. Sol gözünde hafif bir seğirme oluşmuştu ve birkaç ağrılı ağız yarasıyla boğuşuyordu; bu da bitkin düştüğünün bir işaretiydi.

Wolf'un yıllar boyunca imzaladığı tüm delil kutularını tek tek inceleme görevini tamamlamış ve diğer rutin soruşturmalar arasında son derece rahatsız edici bir şey bulmuştu. 2012-2013 yılları arasında Wolf, katilin kendine özgü yöntemlerine açıkça benzeyen yedi arşiv dosyasını incelemişti. Otopsilerden birinde, 'korkunç iç yaralanmaların' nedeni olarak triflik asit gösterilmişti.

Wolf'un bir seri katili avladığı açıktı, ancak cinayetleri birbirine bağlayan açık bir dosya yoktu ve kutuların hiçbirinde soruşturmalarıyla ilgili tek bir belge bile bulunmuyordu. Bu isimsiz katili gizlice takip ediyordu, ama neden?

Edmunds, söz konusu dönemin Wolf'un göreve iade edilmesinden kısa bir süre sonra olabileceğini düşünmüştü. Tüm protokol ve prosedürleri hiçe sayarak, belki de itibarını yerle bir eden tüm tartışmalar ve iddialardan sonra kendini kanıtlamak için bu katili tek başına yakalamak istemişti. Belki de bunu kendine bile kanıtlamak istemişti.

Bu durum, Ragdoll cinayetleri başladıktan sonra bu paha biçilmez bilgiyi neden onlarla paylaşmadığını hâlâ açıklamıyordu. Katilinin ayırt edici işaretlerini fark etmemiş olması imkansızdı.

Edmunds'ın tüm bunlar hakkında Baxter'la konuşmaya acilen ihtiyacı vardı.

Vanita, hayal kırıklığıyla, "Hâlâ bu insanların hepsinin ölümünü kimin istediğini tespit edemedik," dedi. Gerçekleri ifade etme biçimi, daha çok bir beceriksizlik suçlaması gibiydi. "Khalid'in kurbanlarının akrabalarından hiçbiri intikamcı tip olarak ortaya çıkmıyor."

Simmons, Garland'ın yazdığı makale yığınını Edmunds'a uzattı ve Edmunds makaleleri karıştırmaya başladı.

Baxter, "Chambers'ın Halid ile hâlâ hiçbir bağlantısı yok," diye belirtti. Artık arkadaşının adını aşırı sinirlenmeden veya üzülmeden anabiliyordu.

Makalelerden biri Edmunds'un dikkatini çekti. Garland, Belediye Başkanı Turnble ile röportaj yapmıştı ve makale, gazetenin mahkemeye düşmeden güvenle basabileceği kadar ağır ve iftira niteliğindeydi. Belediye başkanı yeni stratejilerini tanıtmakla meşguldü ve "mağdur" Naguib Khalid'i yeni *Polislik ve Suç Politikası* raporunu tamamlamasına yardımcı olması için açıkça davet etmişti. Garland, belediye başkanının Met'in en gözden düşmüş dedektifine yönelik giderek daha şiddetli hale gelen saldırısını teşvik etmek için kasıtlı olarak yönlendirici sorular sormuştu.

Finlay, "Neredeyse Will'in ölüm listesine benziyor," diye espri yaptı. "Tabii ki kendisi listede olmasaydı."

'Faustvari diyebilirsiniz,' diye gülümsedi Simmons.

Finlay kıkırdadı.

Edmunds okuduğu makaleyi yavaşça indirdi ve Finlay'e döndü. Yorgun zihninde tutarsız bir düşünce oluşmaya başladı. Kucağındaki makaleye ve

ardından odanın ortasındaki yazı tahtasına tekrar baktı.

Birdenbire, bir şey aklıma yattı.

Sonunda her şey anlam kazandı.

"Bu Wolf!" diye haykırdı, elindeki eşyaları yere bırakıp ellerini şakaklarına bastırarak dağınık düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

"Şaka yapıyordum," dedi Finlay rahatsız bir şekilde.

Edmunds kendi kendine isimler mırıldanmaya başlayınca diğerleri endişeli bakışlarla birbirlerine baktılar. Yerinden fırladı ve kahkaha attı.

"Çok körmüşüz," dedi. Bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Tüm bu süre boyunca yanılmışım. Khalid asla kilit nokta değildi; kilit nokta Wolf'tu. Baştan beri Wolf'tu!"

'Ne saçmalıyorsun Edmunds?' diye sordu Baxter. 'Wolf bizden biri.'

Finlay yüzünü buruşturdu ve onu rahatlatmak için başını salladı.

Edmunds, kurbanların tamamlanmış listesini yazı tahtasından yırtıp yere düşürdü.

'Hey!' diye bağırdı Simmons, ama Vanita Edmunds'un devam etmesi için işaret etti.

Heyecanla karalamaya başladı.

1. *Yakma Katili – Kurt takıntılı – daha önce bir kez öldürmeye teşebbüs etti*
2. *Savunma avukatı, Wolf'un delillerini itibarsızlaştırarak Halid'in aklanmasını sağladı.*
3. *Hukuk bürosunun patronu, tanık ifadesinin sahte olduğunu biliyordu.*
4. *Deneyimsiz denetimli serbestlik memuru, Halid'in tekrar cinayet işlemesine izin verdi.*
5. *Jüri üyesi – Garland'a hassas bilgiler sızdırdı*
6. *Odalar –*
7. *Belediye Başkanı – Halid'in son kızı öldürmesinden önce ve sonra Wolf'u utanmazca kullandı.*
8. *Halid'in erkek kardeşi – Lochlan'a sahte tanık ifadesi için para ödedi.*
9. *Gazeteci – Wolf hakkında yalanlar yazdı, kamuoyunu/jüriyi etkilemek için bu bilgileri kullandı.*
10. *Güvenlik görevlisi – Halid'in hayatını kurtardı, Kurt'un bileğini kırdı.*

11. Tanık para karşılığında yalan söyledi ve Wolf'un delilleriyle çelişti.

12. Kurt – Aldatma

"Bu çok saçma, değil mi?" dedi Baxter. Destek almak için meslektaşlarına baktı. "Yani, hiçbiriniz bu saçmalıklara gerçekten inanıyor musunuz?"

'Chambers mı?' diye sordu Edmunds. 'Eksik halka ne?'

"Wolf'un dün seni biraz hırpaladığı ve şimdi de birdenbire onu -neyle suçladığını bile bilmiyorum- suçlamaya başlaman çok tesadüfi görünüyor," diye yanıtladı.

'Chambers mı?' diye tekrarladı Edmunds.

"Hiçbir bağlantı yok," dedi meydan okurcasına.

'Bağlantı ne?' diye bağırdı Edmunds, odaya hakim bir şekilde.

'Sana söyledim, hiçbir şey yok!'

Finlay boğazını temizledi ve ona döndü. Baxter ona kaşlarını çattı.

"Ben de söylediklerine bir kelimesine inanmıyorum kızım, ama bu işi halletmek için buna katlanmak zorundayız," dedi.

Baxter konuşmayı reddetti.

Finlay, "Will her zaman Ben'in mektubu gönderdiğine inandı," dedi.

'Hangi harf?'

Finlay sözlerine şöyle devam etti: "Profesyonel Standartlar birimine gönderilen raporda, saplantılı ve dengesiz olduğu belirtilerek görev yerinin değiştirilmesi tavsiye edildi."

Finlay, Baxter'a şöyle bir baktı ama Baxter ona gözlerini bile dikmedi.

Simmons, giderek daha da endişeli bir halde, "Mahkemede okunduğunda son darbe oldu," diye hatırladı. "O mektup Halid'i kurtardı."

Vanita, apaçık ortada olanı belirterek, "Bunlar ciddi iddialar, DC Edmunds," dedi. "Ciddi iddialar, ciddi kanıt gerektirir."

Edmunds bir şey hatırladı. Defterinin sayfalarını hızla karıştırıyordu. Özetlemeye başladı:

'28 Haziran – görüşme odasının dışında nöbetçiydim. Belediye Başkanı Turnble ve Dedektif Fawkes arasında geçen bir konuşmaya kulak misafiri oldum: “Anlıyorum. Hepiniz sadece işinizi yapıyordunuz: basın mensupları, avukatlar, bileğimi kıran ve beni Halid'in üzerinden çeken kahraman.”'

'Fawkes bunu mu söyledi?' diye sordu Simmons endişeyle.

"Kelimesi kelimesine," dedi Edmunds. "Daha soruşturmaya başlamadan önce kurbanlarımızdan üçünün adını verdi."

'Bu yeterli değil,' dedi Vanita. 'Bu yolda devam edersek başımıza gelecek felaketi davet etmemek için yeterli değil.'

Edmunds toplantı odasından çıktı ve arşivlenmiş delil kutularından ilkiyle geri döndü. Meslektaşlarının her birine davayla ilgili belgeleri ve suçlayıcı imza listesini verdi.

'Dün bunu keşfettiğimde Wolf'un tepkisini hatırlıyor musunuz?' diye sordu Edmunds. 'İşte, masamın altında, yani bizim masamızın altında altı tane daha var.'

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi Baxter. "Wolf açıkça bu ucubeyi korkutmuş ve şimdi katil kendini savunma amacıyla hareket ediyor."

'Bunu düşündüm ama Wolf burada bulunanlardan herhangi birine bunlardan bahsetti mi?' diye sordu Edmunds salondakilere. 'Bu insanların hayatlarını kurtarabilecek, paha biçilmez delillerle dolu kutular? Onun hayatını kurtarabilecek deliller?'

Kimse cevap vermedi.

Edmunds çömeldi ve ellerini gözlerinin üzerine koyarak topuklarının üzerinde hafifçe ileri geri sallandı. Acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu ve kendi kendine anlamsız bilgi parçacıkları fısıldamaya başladı:

'Wolf onu tanıyor... Ona yaklaşıyor... Davanın ayrıntılarını sızdırıyor... Hayır. Hayır, ama bunu sadece bunlar Wolf'un düşmanları olduğu için yapmıyor; *Wolf* onu kendi tarafına çekiyor.'

Baxter ayağa kalkıp giderken, "Bu saçmalıklardan yeterince bıktım," dedi.

Edmunds, rahatsız olmuş dinleyicilerine döndü:

'Wolf intikam, adalet, ne derseniz deyin, Annabelle Adams için, ailesi için, kendisi için istiyordu,' diye başladı, konuşurken bile hala her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordu. 'Bu insanların yolsuzluklarının, eylemsizliklerinin veya fırsatçılıklarının hiçbirine hesap verilmedi, oysa o bir psikiyatri hastanesinde cezasını çekiyordu ve başka bir genç kız ölü yatıyordu.'

'Böylece görevine iade ediliyor ve çözülmemiş cinayetleri aktif olarak araştırmaya başlıyor. Sonuçta, çözülmemiş bir cinayet, yakalanmamış bir katil demektir. Soruşturmasını gizlice yürütüyor, bu yedi eski vakayı

buluyor ve bir şekilde katilin kimliğini keşfediyor. Ama onu tutuklamak yerine, sorumlu tuttuğu herkesin başına bela açmak için onu kullanıyor.'

'Buradaki zekice hamle, kendi adını listeye ekleyerek tüm olayı onunla ilgili hale getirmekti. Wolf, hayatı tehlike altındaysa kimsenin ondan şüphelenmeyeceğini biliyordu. Düşünün bir kere: Eğer Wolf'un adı listede olmasaydı, en başından beri şüpheli olarak işaretlenirdi.'

Cam kapıya bir tıkırtı geldi.

"Şimdi olmaz!" diye bağırdılar beş kişi birden, çekingen kadına doğru. Kadın da hızla masasına geri döndü.

Simmons, Baxter'ın sert bakışlarını görmezden gelerek, "Eğer, ki bu büyük bir ' *eğer* ', Fawkes katilin kimliğini keşfederse," dedi, "bu, cevabın bu yedi kutunun içinde bir yerlerde olduğu anlamına gelir."

'Öyle olurdu,' diye başını salladı Edmunds.

"Bu saçmalık," diye tısladı Baxter.

Vanita, "Eğer haklıysanız, Fawkes'ın tüm süre boyunca katile bilgi aktardığını varsaymalıyız" dedi.

"Bu kesinlikle birçok şeyi açıklıyor," dedi Edmunds. "Birkaç gündür sızıntı olma ihtimalinden endişeleniyordum."

Edmunds onay almak için Baxter'a baktı, ancak Baxter onu kasten görmezden geldi. Vanita içini çekti.

"O zaman Ashley Lochlan'ı kurtarmak için gerçek bir şansımız olur," dedi, "çünkü Fawkes bu işe karışmayacak."

Finlay ve Baxter birbirlerine baktılar.

'Bir şeyi mi kaçırıyorum?' diye sordu Vanita.

Baxter ifadesiz bir şekilde, "Wolf bu sabah onunla birlikteydi," dedi. "Geceyi orada geçirmiş gibi görünüyordu."

'Bu adamın çiğnemediği bir kural kaldı mı acaba?!' diye bağırdı Vanita, Simmons'a suçlayıcı bir bakış atarak. 'Bayan Lochlan'ı durumdan haberdar etmemiz gerekecek. Dedektif Edmunds, eğer haklıysanız, katilin Fawkes'ın her şeyin arkasında olduğunun farkında olduğuna inanıyor musunuz?'

'Buna cevap vermek zor.'

'Denemek.'

'Sadece tahmin yürütebilirim.'

'Öyleyse tahmin yürütün.'

'Hayır. Wolf açıkça kendisini, katil de dahil olmak üzere hepimizden çok daha zeki görüyor. Açık uç bırakmak isteyeceğini sanmıyorum. Ayrıca bu

katilin, dünyaya cinayet sözü verdikten sonra kurbanlarından birinin hayatta kalmasına isteyerek izin vereceğine de bir an bile inanmıyorum. Bu onun için bir gurur meselesi. Başarısız olmak utanç verici olurdu.'

'Bu da ancak Fawkes'ın ona ilk ulaşmayı amaçladığı anlamına gelebilir,' dedi Vanita.

Baxter elindeki bir avuç evrakı çatlak cam duvara fırlattı ve tekrar ayağa kalktı.

'Bu tamamen saçmalık! Burada *Wolf'tan* bahsediyoruz!' Finlay'e döndü. ' *Arkadaşın* , hatırlıyor musun?'

'Evet, ama gerçeklere bak Emily,' diye yanıtladı, yüzü hasta görünüyordu.

Baxter, Edmunds'a sırtını döndü.

'Takımdaki köstebek meselesine günlerdir takılıp kalmışsın ve bu küçük, uygun hikaye de tam sana göre, değil mi? Kendini herkesten daha zeki sanan biri varsa, o da sensin!' Meslektaşlarına yalvarır gözlerle baktı. 'Ya Wolf'a komplo kuruluyorsa? Bunu düşünen oldu mu acaba?'

Simmons yatıştırıcı bir şekilde, "Belki de öyledir," dedi, "ama her halükarda onu takıma almamız gerekiyor."

'Katılıyorum,' dedi Vanita, toplantı odasındaki telefonu açarak. 'Ben Komutan Vanita. William Fawkes'ın ev adresine derhal Silahlı Müdahale Birimi gönderilmesi gerekiyor.'

Baxter inanmazlıkla başını salladı. Cep telefonunu cebinden çıkardı.

Finlay onu dikkatle izliyordu. "Emily," dedi kararlı bir şekilde.

İstemeyerek de olsa onu bir kenara koydu.

'Dikkat edin, şüpheli tehlikeli olabilir,' diye devam etti Vanita telefonda. '… Doğru: şüpheli… evet, doğru. Size DS Fawkes'ı tutuklamanızı emrediyorum.'

BÖLÜM 29

Cuma, 11 Temmuz 2014

12.52 Öğleden sonra

Baxter dikiz aynasına baktı. Ashley arka koltukta gergin bir şekilde oturmuş, acı verici derecede yavaş bir tempoyla ilerledikleri kalabalık sokaklara bakıyordu.

Baxter, Finlay'den araba kullanmasını istemişti ve bu, zaten herkesin standartlarına göre alışılmadık derecede şok edici olan o günde duyduğu her şeyden daha çok onu şok etmiş gibiydi. Onları şehrin içinden geçen en saçma yoldan götürmüştü ve ilerideki geçici trafik ışıkları, şehir merkezinde kazılmış kraterin yanından iki arabanın daha geçmesine izin verirken, Finlay bu konuda yorum yapmamak için tüm öz kontrolünü kullanmak zorunda kalmıştı.

Baxter, Edmunds'la konuşmayı bile kesinlikle reddetmişti, iki saatlik gidiş dönüş yolculuğunda onunla arabada oturmayı ise hiç düşünmemişti. Onu ofiste, Wolf'un işlerine burnunu sokarken yüzündeki aptal sırıtışı zar zor gizleyerek, ona karşı kullanacağı kanıtları toplarken hayal etti.

Görünüşe göre, Silahlı Müdahale Birimi binasına gelip gösterişsiz dairesinin kapısını kırdığında Wolf evde değildi. Finlay'in onlar için bulduğu kuyrukta beklerken, meslektaşlarından oluşan bir ekip küçük daireyi didik didik arayarak, Wolf'un taşındığından beri tozlanmaya bıraktığı kutu yığınlarını nihayet açıyordu.

Durumun temel hatları Ashley'e anlatılmıştı. Wolf'un şu anki nerede olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını ve uzaklaştırma olayından haberdar

olmadığını söyledi. Wolf'u en son gören kişi olarak Baxter'ın, vedalaşma konuşmalarını detaylandırmaktan başka seçeneği yoktu; ancak, alakasız bir ayrıntının daha fazla soruya yol açacağını ve cevaplamak istemediğini bildiği için yüzüne yumruk atma olayını anlatmamaya karar verdi.

Ashley'i saat 12.15'te almışlardı ve saat 13.30'da Wembley Stadyumu'nun otoparkında Simmons ile buluşacaklardı. Ashley, geç kalacaklarını haber vermek için onu aramıştı bile. Kadınlardan hiçbiri birbirleriyle tek kelime konuşmamıştı ve Finlay bile kendine özgü neşesini koruyarak arabanın kalıcı bir sessizliğe gömülmesini engellemekte zorlanmıştı.

Baxter kendini çok savunmasız hissetti. Neredeyse on dakikadır aynı yolda bekliyorlardı ve yayalar duran trafiğin arasından sıyrılıp geçiyor, bazıları tehlikede olan yolcularının sadece birkaç santim yanından geçiyordu. Üç araba (ikisi yasal, biri BMW) trafik ışıklarından geçince, Baxter tam olarak nerede olduklarını anladı.

'Soho'da ne işimiz var biz?' diye sordu.

'Benden araba kullanmamı istedin.'

'Evet, ama "doğru yönde" ifadesinin zaten ima edildiğini düşünmüştüm.'

'O zaman siz hangi yolu tercih ederdiniz?'

'Shoreditch, Pentonville, Regent's Park.'

'King's Cross çevresinde her yerde yol çalışmaları var.'

'Neyse ki bunlardan hiçbirine takılıp kalmadık.'

Gelen bir mesajın bildirim sesi duyuldu ve Ashley sinsice telefonuna baktı.

"Bu da ne?" dedi Baxter. "Bunu senden çıkarmaları gerekiyordu."

Ashley aceleyle cevap yazarken o da sabırsızca elini uzattı.

"Şimdi!" diye çıkıştı Baxter.

Ashley telefonu kapatıp Baxter'a verdi. Baxter pili ve SIM kartı çıkarıp torpido gözüne koydu.

'Söyle bana, sen orada oturup telefonunla oyalanırken neden hepimiz canımızı tehlikeye atıp seni saklamaya çalışıyoruz?'

"Mesajı anladı," dedi Finlay.

'Belki de güvenli eve vardığınızda dışarıda güzel bir selfie çekip Facebook'ta paylaşabilirsiniz.'

'Anladı Emily!' diye çıkıştı Finlay.

Arkadaki araba korna çaldı ve Finlay arkasına baktığında önündeki iki arabanın da gittiğini gördü. Kırmızı ışıkta durdu; burada görkemli Saray Tiyatrosu kavşağa hakim bir konumdaydı.

'Burası Shaftesbury Caddesi mi?' diye sordu Baxter dehşete kapılarak. 'Hangi gezegende bu kadar hızlı bir yol olabilirdi ki?'

Araba kapısı sertçe kapandı.

Baxter ve Finlay ikisi de arkaya dönüp boş arka koltuğa baktılar. Baxter yolcu kapısını açıp dışarı çıktı. Ashley'nin, aynı sırt çantalarını giymiş bir grup turistin arasından sıyrılıp Shaftesbury Caddesi'ne doğru köşeyi dönüp gözden kaybolduğunu gördü. Baxter da peşinden koşmaya başladı. Finlay kırmızı ışığı geçti, ancak karşıdan gelen bir arabayla kafa kafaya çarpışmaktan kıl payı kurtuldu. Yıllar sonra ilk kez küfretti ve geri geri gitmek zorunda kaldı.

Ashley soldaki ilk yola girdi. Baxter köşeye vardığında, Ashley çoktan sağa dönmüş ve Çin Mahallesi'nin girişini işaretleyen süslü Paifang kemerinin altından geçmişti. Baxter kapıya ulaştı. Kırmızı ve kirli altın rengi sütunlar, aşağıdaki caddenin üzerinde yüksekte, dekoratif yeşil bir çatıyı taşıyordu. Ashley'i gözden kaybetmişti; Ashley, dar dükkan ve restoran koridorundan geçen sonsuz kalabalığa karışacağını bilerek, adımlarını yavaşlatıp hızlı bir yürüyüşe geçmişti.

"Polis!" diye bağırdı Baxter, kimliğini önünde tutarak.

Uzaklara doğru çaprazlama uzanan kırmızı fenerlerin altından geçen, dikkati dağılmış turistlerin sürekli akışı arasında mücadele etmeye başladı. Dükkan sahipleri anlaşılmaz bir şekilde gülüyor ve birbirlerine bağırıyorlardı, kaldırım kenarındaki lokantaların açık pencerelerinden müzik uyumsuz bir şekilde yayılıyordu ve sokak satıcılarının arasından kıvrılarak ilerlerken, Londra'nın kirli havasına yabancı kokular doluyordu. Eğer önümüzdeki birkaç saniye içinde Ashley'i göremezse, onu tamamen kaybedeceğini biliyordu.

Parlak kırmızı bir çöp kutusunu, renkli kemerlere uyacak şekilde boyanmış, aynı renkteki bir lamba direğinin yanında fark etti. Dikkatli kalabalığın tuhaf bakışlarını üzerine çekerek çöp kutusuna tırmandı ve kafa denizine baktı. Ashley, yirmi metreden fazla ilerisinde, Paifang'ın bir başka kemerine ve gerçekliğe keskin bir dönüşü simgeleyen O'Neill's pub'ına yaklaşırken dükkanların önünden ayrılmadan ilerliyordu.

Baxter aşağı atladı ve Ashley tekrar görüş alanına girdiğinde insanları kenara iterek çıkışa doğru koşmaya başladı. Ashley kemerli geçidin altından geçerken sadece beş metre gerisindeydi ve tanımadığı bir araba önünde kayarak durdu. Ashley yola fırladı ve yolcu koltuğuna tırmandı. Sürücü Baxter'ı görünce gaza bastı ve tekerlekleri patinaj yaptı. Araba şiddetli bir şekilde savrulup Shaftesbury Caddesi'ne doğru hızla uzaklaşırken Baxter bir eliyle sürücü camına yapışmıştı.

'Kurt!' diye çaresizce arkasından seslendi.

Gözleri dosdoğru onun gözlerinin içine bakmıştı.

Numarayı ezberlediğinden emin olmak için plaka numarasını tekrar tekrar söyledi. Telefonunu çıkarıp Finlay'in numarasını çevirirken nefes nefese kalmıştı.

Edmunds, ana ofisteki koltuğundan Ashley Lochlan'ın gönüllü olarak kaçırılmasına Vanita'nın yakışıksız tepkisini dinledi; ardından Vanita onu ve Simmons'ı toplantı odasına sürükleyerek bu son gelişmeyi onlara bildirdi. Edmunds, arşivlenmiş kutuları tek tek incelemekle meşguldü ve Simmons da Wolf'un önceki iki yıla ait telefon kayıtlarını inceliyordu.

"Wolf'un yaptığından emin mi?" diye sordu Edmunds şaşkınlıkla.

'Olumlu,' dedi Vanita. 'Plaka numarasını öncelikli olarak ele aldık.'

"Bunu kendimize saklamamız gerekiyor," dedi Simmons.

'Anlaştık,' dedi Vanita.

"Ama halk bize onları bulmamızda yardımcı olabilir. Onu nereye götürdüğüne dair hiçbir fikrimiz yok," dedi Edmunds. "Tehlikede."

'Bunu kesin olarak bilmiyoruz,' dedi Vanita.

'Hayır,' diye düzeltti Edmunds. 'Henüz ona karşı kusursuz bir dava oluşturmadık, ama bunun arkasında onun olduğunu biliyoruz.'

'Edmunds, uyanman gerek!' diye çıkıştı Simmons. 'Baş dedektifimizin tüm bu işin arkasındaki kişi olduğunu dünyaya duyurmanın sonuçlarını hayal edebiliyor musun? Bir de üstüne üstlük, bir de onun bir sonraki hedefiyle birlikte kaçmasına izin veriyoruz!'

Vanita düşünceli bir şekilde başını salladı.

'Ama—' diye başladı Edmunds.

Simmons ona, "Böyle durumlarda biraz diplomasi çok işe yarar ve ben şahsen Fawkes'ın suçlu olduğundan şüpheye yer bırakmayacak şekilde emin olana kadar işimi kaybetme niyetinde değilim," dedi. "O zaman bile,

yaşananların ayrıntılarını yavaş yavaş ortaya çıkarmanın zamanı ve yeri olacaktır."

Edmunds tiksindi. Toplantı odasından öfkeyle çıktı ve kapıyı arkasından çarparak, önceki sabah kendi kafasıyla açtığı cam duvardaki büyük çatlağı daha da genişletti.

'Çok güzel halledilmiş. Hala bir yerlerde yöneticilik yeteneğinin olduğunu görmek güzel,' dedi Vanita. 'Belki bu polis ve hırsız evresini atlattığınızda, sizin için hala bir umut vardır.'

Edmunds, erkekler tuvaletinin kapısını öfkeyle açtı ve metal çöp kutusunu fayans zeminde tekmeledi. Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyordu; Wolf'un, onları bu duruma düşüren, kendi çıkarlarını gözeten, bürokratik engellerle dolu, sorumluluktan kaçan bürokrasi tarafından korunmasının ironisi gözünden kaçmamıştı. Üstlerinin harekete geçmesini sağlamak için, Wolf'un suçluluğuna dair reddedilemez bir kanıt bulması gerekiyordu.

Wolf'un izlerini örtmeye başlamadan önce, net bir şekilde düşünmeye başlamadan önce onun zihnine girmesi gerekiyordu. Onu en savunmasız olduğu anda yakalaması gerekiyordu.

Baxter ve Finlay, şehrin dışındaki South Mimms dinlenme tesisine girdiler. Ashley'nin yeniden bir araya getirilmiş telefonu, yolculuğun her aşamasında Wolf'a konumlarını mesajla bildirdiğini ortaya çıkardı. Wolf'tan gelen tek mesajda ise sadece şunlar yazıyordu:

WARDOUR CADDESİ KOŞUSU.

Nereye gittiklerine dair bir ipucu bulmak için Ashley'nin dairesine geri dönmüşler ancak elleri boş çıkmışlardı. Ardından New Scotland Yard'a dönerken bir telefon aldılar. Servis alanında faaliyet gösteren park cezası uygulama şirketi, otomatik plaka tanıma kamerası işaret edilen araca ceza kestiğinde polisle iletişime geçmişti.

Yıpranmış Ford Escort'un kilidi açık bırakılmış ve neredeyse yakıtı bitmiş olması, Wolf'un arabayı geri almak niyetinde olmadığını gösteriyordu. Kullanışsız güvenlik kamerası görüntülerinde, muhtemelen

araç değiştirmek için gözden kaybolmadan önce arabayı terk ettikleri görülüyordu. Wolf artık onlardan dört saatlik bir avantaja sahipti.

Baxter, otoparktan geri yürürken, "Bütün bunlar Edmunds'un parlak teorisiyle nasıl örtüşüyor?" diye sordu.

'Bilmiyorum,' dedi Finlay.

'Hayır, öyle değil. Kendi isteğiyle onunla kaçmayı seçti. Burada onunla araba değiştirmeyi de kendi isteğiyle kabul etti. O, onu kurtarmaya çalışıyor, öldürmeye değil!'

'Sanırım onu bulduğumuzda öğreneceğiz.'

Baxter, Finlay'in saf davrandığını düşünerek güldü.

'Sorun şu ki, onu bulamayacağız.'

Edmunds, St Ann Hastanesi girişindeki küçük resepsiyon penceresinin karşısında beklerken, ilan panosuna gelişigüzel asılmış NHS posterlerini tekrar tekrar okudu. Güvenlikli ana kapılardan içeri veya dışarı giren, gündelik kıyafetler giymiş çalışanlardan her birini gördüğünde umutla yukarı baktı. Beş saatlik gidiş-dönüş yolculuğunun karşılığında gerçekçi olarak ne öğrenmeyi beklediğinden emin olamadan, kendi fikrinden şüphe duymaya başlamıştı.

'Dedektif Edmunds?' diye sordu sonunda yorgun bir kadın.

Kapıyı açıp onları içeri aldı ve onu kasvetli koridorlardan oluşan labirentin içinden geçirdi; yollarını kesen her kapıda kartını okutmak için kısa bir süre durdu.

'Ben Dr. Sym, buradaki başlıca AMHP'lerden biriyim,' dedi, Edmunds'ın anlamsız harf yığınını not almasına bile fırsat vermeden. Elindeki bir avuç evrakı karıştırdı ve bir meslektaşının posta kutusuna bir şey attı. 'Bizimkilerden biriyle ilgili bazı sorularınız vardı...'

Kadın acilen konuşması gereken birini fark etti: 'Özür dilerim.'

Koridorda koşarak uzaklaşan kadın, Edmunds'u dinlenme odasının girişinde bıraktı. Her zaman centilmen olan Edmunds, yaşlı bir kadına kapıyı açtı; kadın, Edmunds içeriye göz atarken ona hiç aldırış etmeden yavaşça dışarı çıktı. Odadaki kişilerin çoğu, rahatsız edici bir ses seviyesinde açık olan televizyonun etrafında oturuyordu. Bir adam öfkeyle odanın karşısına bir masa tenisi raketini fırlattı, bir diğeri ise pencerelerin yanında kitap okuyordu.

"Dedektif!" diye seslendi telaşlı kadın koridorun diğer ucundan.

Edmunds kapının kapanmasına izin verdi ve doktora yetişti.

"Ofisime giderken öğrenci yurtlarına uğrayalım," dedi, "sonra da Joel'in dosyasını senin için bulayım."

Edmunds yürümeyi bıraktı: 'Joel?'

"Joel Shepard," dedi sabırsızca, Edmunds'ın aslında hangi hastayla görüşmek istediğini hiç belirtmediğini fark etmeden önce.

'Joel Shepard mı?' diye tekrarladı Edmunds, kendi kendine. İsmi, Wolf'un listesindeki arşivlenmiş dava dosyalarından birinden tanıyordu. Soruşturmayla ilgisi olmadığını düşünerek önemsememişti.

"Özür dilerim," dedi telaşlı kadın, yorgun gözlerini ovuşturarak. "Sizin onun ölümüyle ilgili burada olduğunuzu varsaydım."

'Hayır, hayır,' dedi Edmunds hızla. 'Çok açık konuşamıyorum, değil mi? Bana Joel Shepard'dan bahset.'

Doktor, Edmunds'un ani fikir değişikliğini fark edemeyecek kadar bitkin düşmüştü.

'Joel çok sorunlu bir gençti, ama genel olarak iyi kalpliydi.'

Edmunds not defterini tekrar çıkardı.

"Aşırı paranoya, şizofrenik davranışlar ve canlı sanrılar çekiyordu," diye açıkladı Joel'in eski odasının kapısını açarken. "Ancak geçmişi göz önüne alındığında, bunların hiçbiri çok şaşırtıcı olmamalı."

"Bana hatırlatır mısınız lütfen?" dedi Edmunds.

Doktor iç çekti.

'Joel'in kız kardeşi öldü - vahşice öldürüldü. O da bunun üzerine sorumluları katletti. Kötülük kötülüğü doğurur.'

Oda boştu. Duvarlar badanalanmıştı, ancak karanlık haçların ürkütücü gölgeleri, tertemiz tuvali lekelemişti. Ayaklarının altındaki zeminde kutsal yazılar iz bırakmış, kapının iç yüzeyi ise derin çiziklerle kaplıydı.

Doktor üzgün bir şekilde, "Bazen daha sorunlu hastalarımızın geride bıraktığı şeyleri öylece silip atamazsınız," dedi. "Kapasitemiz doldu, ama bu odayı boş bırakmak zorundayız çünkü açıkçası buraya başka kimseyi alamayız."

Oda soğuktu, hava bayat ve kirliydi. Edmunds, gerekenden bir an bile fazla o kapının yanlış tarafında kalmak istemiyordu.

'Nasıl öldü?' diye sordu Edmunds.

'İntihar. Aşırı doz. Olmamalıydı. Tahmin edebileceğiniz gibi, burada verilen her hapı tek tek takip ediyoruz. Hâlâ nasıl bu kadar çok hap

biriktirmeyi başardığını bilmiyoruz...' Yüksek sesle düşündüğünün farkına vararak kendini durdurdu.

Edmunds, en büyük ve en belirgin haçın üzerinde elini gezdirerek, "Cinayetleri nasıl haklı çıkardı?" diye sordu.

'Hayır, öyle yapmadı. Doğrudan değil. Joel, bir iblisin, belki de bizzat Şeytan'ın, onun adına "ruhlarını ele geçirdiğini" sanıyordu.'

'Bir iblis mi?'

'Siz sordunuz,' diye omuz silkti doktor. 'Sanrısı her şeyi ele geçirmişti. Şeytanla bir anlaşma yaptığına ve Joel'in verdiği sözü tutmasının an meselesi olduğuna kesin olarak inanıyordu.'

'Hangisiydi?'

"Ruhu, Dedektif," dedi saatine bakarak. "Faustvari bir durum değil mi?"

'Faustvari mi?' diye sordu Edmunds, bu terimi başka nerede duyduğunu hatırlamaya çalışarak.

'Tıpkı öykülerde olduğu gibi: Robert Johnson, üzerinde sadece kıyafetleri ve eski püskü bir gitarla tozlu bir yol kavşağına iner...'

Edmunds, göndermeyi şimdi anlayarak başını salladı. Zihninin kendisine oyun oynadığını biliyordu, ancak solmuş haçların birçoğu içeri girdiğinden daha koyu görünüyordu.

"Buradayken William Fawkes'ın eski odasını görmem mümkün mü?" diye sordu kayıtsızca, aceleyle kapıya doğru yönelmişti bile.

Doktor bu isteğe açıkça şaşırmıştı: 'Nasıl olacağını anlamıyorum...'

Edmunds, "Sadece bir dakika sürecek," diye ısrar etti.

'Pekâlâ,' diye homurdandı öfkeyle, ardından onu koridordan geçirip badanalı başka bir odanın kapısını açtı. Giysiler ve kişisel eşyalar basit mobilyaların üzerine dağılmıştı. 'Dediğim gibi, kapasitemiz doldu.'

Edmunds odanın içinde ileri geri yürüdü, gözleri düz zemini taradı, sonra yüzüstü uzanıp metal yatağın altına baktı. Ardından çıplak duvara doğru yürüdü ve ellerini sistematik bir şekilde taze beyaz boyanın üzerinde gezdirmeye başladı.

Doktorun yüzünde huzursuz bir ifade vardı: "Ne aradığınızı sorabilir miyim?"

'Öylece silip atamayacağınız şeyler bunlar,' diye mırıldandı Edmunds. Arka duvarı incelemek için yatağın üzerine çıktı.

'Bir oda boşaltıldığında kapsamlı bir hasar raporu hazırlıyoruz. Eğer bir şey geride bırakılmış olsaydı, bunu bilirdik.'

Edmunds, yatağı gürültülü bir şekilde yerde sürükledi ve Wolf'un görünmez bir izini bulmak için arkasındaki boş alanı aramaya başladı. Parmakları, yatak çerçevesi tarafından gizlenmiş bir dizi girintinin üzerinde durdu.

'Kalem?' diye seslendi, onları kaybetme korkusuyla bakışlarını onlardan ayırmayı reddetti.

Doktor aceleyle yanına geldi ve gömlek cebinden çıkardığı kısa kalemi ona uzattı. Edmunds kalemi elinden kaptı ve o bölgeye çılgınca karalamaya başladı.

'Affedersiniz Dedektif!'

Karanlık şekiller yavaşça, hiçlikten belirdi: harfler, kelimeler. Sonunda kalemi bıraktı, yatağın kenarına oturdu ve telefonunu çıkardı.

'Bu nedir?' diye sordu endişeli kadın.

'Bu hasta için başka bir yer bulmanız gerekecek.'

'Daha önce de açıkladığım gibi—'

Edmunds onun sözünü kesti:

'O zaman lütfen bu kapıyı arkanızdan kilitleyin ve adli tıp ekibi gelene kadar kimsenin veya hiçbir şeyin kapıyı açmasına izin vermeyin. Anlaşıldı mı?'

Wolf ve Ashley, dört yüz millik yolculuklarının son miline girmişlerdi. Ford Escort'larını, Wolf'un gece orada bıraktığı göze çarpmayan minibüsle değiştirdikten sonra sadece bir kez durmuşlardı. Ülkeyi tırmanmanın gürültülü ve rahatsız edici bir yoluydu bu, ama sadece üç yüz pound karşılığında, yirmi dakika kala gitmeleri gereken yere ulaşmışlardı. Terminalin dışındaki 'sadece yolcu indirme' bölümüne yanaştılar ve Glasgow Havaalanı'nın ana girişinden içeri koştular.

Radyo yedi saat boyunca aralıksız bir şekilde arka planda gevezelik ediyordu. Ashley'nin yakında öldürüleceği hakkında çok konuşulmuştu ve bir bahis dükkanı, kalbinin hangi saatte duracağına dair iğrenç bir şekilde bahis oynadıkları ortaya çıktıktan sonra özür dilemek zorunda kalmıştı.

"Şerefsizler," diye kahkaha attı Ashley, cesur tavrıyla Wolf'u bir kez daha şaşırtarak.

Aynı ses kaydı tekrar tekrar çalınmıştı ve Wolf, Andrew Ford'un yere çakıldığı anı her yeniden yaşamak zorunda kaldığında irkiliyordu. Ashley'nin 'en yakın arkadaşlarından' biriyle yapılan özel röportaj, özellikle

röportaj yapılan kadının kim olduğunu bilmediği için, ona sürpriz olmuştu. Wolf, haber programlarının yayın süresini doldurmakta zorlandığını duymaktan memnundu. Bu, polisin henüz bir sonraki kurbanıyla birlikte kaçtığı gerçeğini kamuoyuna açıklamadığı anlamına geliyordu.

Meslektaşlarının henüz kendileri hakkında "Tüm Limanlar Uyarısı" yayınlamadığını varsayarak, on dakika önce havaalanının güvenlik şefiyle görüşmüştü ve talep edildiği gibi, saat 20:20'de terminale girdiklerinde adam onları bekliyordu.

Kırklı yaşlarının ortalarında, yakışıklı, siyahi bir adamdı ve cebinden özenle seçilmiş bir aksesuar gibi sallanan güvenlik rozetiyle şık bir takım elbise giymişti. Wolf, olağandışı telefon görüşmesinin ardından, akıllıca davranarak yakına iki silahlı polis memuru yerleştirdiğini belirtti.

"Ah, Dedektif Fawkes, gerçekten sizsiniz. Emin değildim," dedi adam, Wolf'un elini sıkıca sıkarak. "Karlus DeCosta, güvenlik şefi."

DeCosta Ashley'e döndü ve elini uzattı.

'Ve tabii ki Bayan Lochlan.' Şu anki durumuna sempati duyduğunu belli etmek için yüzünü buruşturdu. 'İkinize de nasıl yardımcı olabilirim?'

Wolf açık sözlü bir şekilde, "On yedi dakika sonra Dubai'ye bir uçak kalkıyor," dedi. "Onun o uçakta olması gerekiyor."

DeCosta bu isteğe şaşırdıysa da bunu belli etmedi.

"Pasaportunuz var mı?" diye sordu Ashley'e.

Çantasından çıkardı ve ona uzattı. Zaman kısıtlamasına rağmen, profesyonelce ve dikkatlice inceledi.

"Benimle gel," dedi.

Güvenlik kontrolünden geçtiler ve kapıya doğru yolculuklarını hızlandırmak için elektrikli servis araçlarından birini ele geçirdiler. Robotik bir kadın sesi, anons sisteminden uçuşun son anonsunu yaptı.

Görünüşe göre bu tür telaşlı taleplere alışkın olan DeCosta, aniden sağa döndü ve arabayı boş bir yürüyen banttan aşağı sürdü. Wolf'a bu gereksiz geldi çünkü kapıya telsizle haber vermiş ve oraya varana kadar kapıyı kapatmamalarını söylemişti. Yine de keyif alıyor gibiydi.

Wolf, Ashley'ye sessizce, "Dubai'ye indikten iki saat sonra Melbourne'e giden bir uçak var," dedi.

'Melbourne mi?' diye sordu şok içinde. 'Planınız bu mu? Tatile mi gideceksiniz? Hayır. Gidemem. Ya Ürdün? Ya annem? Onları aramamı bile engelleyemezsiniz, üstelik tüm bunları haberlerden duyacaklar ve...'

'Sürekli hareket halinde olmalısın.'

Ashley çok üzgün görünüyordu, ama bir an sonra başını salladı:

"Karlus'a söylememiz gerekmez mi?" diye sordu, halı kaplı zeminde ağır ağır ilerlerken, bir aksiyon kahramanı gibi araçtan dışarıya doğru eğilmiş olan korumalarına işaret ederek.

"Hayır. İnişinizden hemen önce kendim arayacağım. Nereye gittiğinizi bizden başka kimsenin bilmesini istemiyorum," dedi Wolf. "Melbourne'de uçaktan indiğinizde Pazar sabahı saat 05.25 olacak. Güvende olacaksınız."

'Teşekkür ederim.'

'Oraya vardığınızda doğruca Başkonsolosluğa gidin ve kim olduğunuzu söyleyin.' Wolf, kadının narin elini tuttu ve elinin arkasına bir cep telefonu numarası yazdı. 'Bana ulaştığınızı haber vermeniz yeterli.'

Kalkıştan birkaç dakika önce kapıya vardılar. DeCosta personelle konuşmaya giderken, Wolf ve Ashley arabanın arkasından indiler ve birbirlerine baktılar.

"Benimle gel," dedi.

Wolf başını salladı: 'Yapamam.'

Ashley cevabı tahmin etmişti. Bir adım daha yaklaştı, ona iyice sokuldu ve gözlerini kapattı.

Bilet gişesinden DeCosta, 'Bayan Lochlan,' diye seslendi. 'Sizi hemen uçağa almamız gerekiyor.'

Ashley, Wolf'a utangaç bir gülümsemeyle baktı ve arkasını döndü.

'Sonra görüşürüz, Fawkes,' diye karşılık verdi kayıtsızca.

'Sonra görüşürüz, Lochlan.'

DeCosta, Ashley uçağa bindikten sonra kapıyı kapattı ve kontrol kulesinden uçağa öncelikli kalkış izni vermesini istedi. Wolf, yardımı için teşekkür etti ve geride kalmayı rica etti. Gümrük işlemlerini kendisi halledebilirdi. Kendi pasaportu ceketinin iç cebinde kaskatı duruyordu. Neden eline aldığından bile emin değildi. Ashley'nin, Londra'da onu bekleyen karmaşadan kaçmak için onunla birlikte kaçmasını istediğinde, bu pasaportu almak, reddetmeyi daha da zorlaştırmıştı.

Ashley'nin uçağının pistte yerini almasını, asfalt üzerinde gürleyerek ilerlemesini ve ardından tehlikeden, ondan uzaklaşarak renkli akşam gökyüzüne yükselmesini özlemle izledi.

BÖLÜM 30

Cumartesi, 12 Temmuz 2014

02:40

Polis memuru Dean Harris, gösterişli ama pek de davetkar olmayan oturma odasında, pencerenin yanındaki her zamanki rahatsız koltuğunda oturuyordu. Pencere pervazına dengesizce yerleştirdiği pahalı görünümlü bir masa lambasının ışığında kitap okuyor ve sesi kısılmış televizyonu tamamen görmezden geliyordu. Televizyonu sadece, yabancı evdeki bir başka yalnız geceyi atlatmasına yardımcı olacak biraz arkadaşlık sağlamak için açmıştı.

Birliğindeki diğer polis memurları, Ragdoll davasındaki rolünü öğrenince inanılmaz derecede kıskanmışlardı. Kariyerlerinin o aşamasındaydılar ve gördükleri cesetlerin sayısını tutuyorlardı; 'Welshie' ise, gruptan birini elektroşok cihazıyla etkisiz hale getiren tek kişi olduğu için onların kahramanıydı.

Dean, göreve atanması konusunda kayıtsız davrandı ama içten içe gurur duyuyordu. Elbette, haberin virüs gibi yayılacağını bilerek ailesine söyledi, rolünün önemini abarttı ve artık hatırlayamadığı bir iş unvanı uydurdu. Beklemediği şey ise, katilin asıl hedefiyle aynı adı taşıyan küçük bir kızı iki hafta boyunca yalnız başına korumak zorunda kalmasıydı.

Lochlan ailesi, rahatsız edici hayatlarına devam ederken onu neredeyse tamamen görmezden gelmişti. Evlerindeki varlığına tahammül etmişler ve doğal olarak gergin bir haldeydiler; küçük Ashley'nin tek başına banyoya gitmesine bile izin vermiyorlardı, oysa tıpkı onun gibi, dokuz yaşındaki

kızlarının bu seri katile veya olayla ilgili herhangi birine hiçbir bağı olmadığını biliyorlardı. Ama en azından o tek değildi. Muhtemelen ülke genelinde, evlerini aynı derecede isteksiz polis memurlarıyla isteksizce paylaşan düzinelerce Ashley Danielle Lochlan vardı.

Dean, yukarıdan gelen yüksek bir gıcırtı ve ardından gelen vızıldama sesiyle kitabından dikkati dağıldı. Sayfasına geri döndü ama kaldığı yeri kaybetmişti. Son iki haftadır, o büyük eski evin tüm tuhaflıklarını tanımaya başlamıştı. O ses, gece yarısı sıcaklık düştüğünde otomatik olarak devreye giren ısıtma sisteminin sesiydi.

Yüksek sesle esnedi ve saatine baktı. Gece vardiyaları her zaman en zoruydu. Düzenine alışmış ve gündüzleri yedi saat uyumayı başarmış olsa da, yorgunluğunu hissedebiliyordu. Sabah saat altı çok uzak görünüyordu.

Gözlüklerini çıkardı ve ağrıyan gözlerini ovuşturdu. Gözlerini tekrar açtığında, oda çok daha aydınlık görünüyordu ve duvarlara, düzensiz televizyon programıyla senkronize olarak titreyen ve yer değiştiren uğursuz gölgeler düşüyordu. Ön bahçedeki güçlü güvenlik lambasının bir şey tarafından tetiklendiğini anlaması biraz zaman aldı.

Dean ayağa kalktı ve uzun pencereden dışarı baktı. Zaman ayarlı sulama sistemi, dönen su jetlerinin tek kişilik izleyicileri için senkronize bir şekilde gösteri yapmasıyla hareket sensörünü tetiklemişti. Güzelce düzenlenmiş bahçe bomboştu, bu yüzden sessiz ekrana bakmak için tekrar oturdu ve anlamsız resimlerin ileri geri geçişini, sanki sabahın o saatinde birileri umursuyormuş gibi, büyük bir heyecanla izledi.

Sulama sisteminin kapanmasından yirmi saniye sonra parlak ışık söndü ve oda her zamankinden daha karanlık görünüyordu. Dean sert koltuğa yaslandı ve gözlerini dinlendirdi; gözlerini kapattığında yanıyordu. Aniden göz kapakları etli turuncu bir renkte parlıyordu ve gözlerini açtığında dışarıdan odayı dolduran beyaz bir ışıkla kör oldu. Yandaki pencereye doğru sendeledi ve dışarı baktığında güvenlik lambasının şimdi eve doğru çevrildiğini ve bahçenin geri kalanını karanlığa boğduğunu gördü.

Arka kapıda şiddetli bir gürültü duyuldu. Kalbi hızla atan Dean, taktik yeleğini sandalyenin arkasından kaptı. Yavaşça, ürkütücü ışıkla dolu koridora çıktı ve gözlerini kamaştıran ışık noktalarıyla dikkati dağılmış bir halde kapıya doğru sendeleyerek ilerledi. Rahatlamak için saatler önce kendi tertemiz elektroşok cihazını çıkarıp diğer odadaki sandalye ayağına bıraktığını çok geç hatırladı. Umutsuz bakışlı portrelerin sıraları arasından

geçerken yeleğini giydi, uzatmalı copunu başının üzerinde tutarak vurmaya hazırlandı.

Arkasındaki güvenlik lambası söndü.

Dean karanlığa gömüldü. Nefesini tuttu. Koridordan yaklaşan bir şeyin sesini duydu ve panik içinde çılgınca savruldu, sadece havayı ve ahşap panelli duvarı vurdu. Tekrar vurmadan önce, sert bir şey alnına çarptı ve karanlığa düştü.

Airwaves telsizine uzanıp panik düğmesine bastığında bilincini kaybetmiş olup olmadığından emin değildi; bu düğme, söylediği her şeyi açık bir kanal üzerinden iletecekti. Küçük ekrandan yayılan yeşil ışık, parlak duvarlardan yansıyarak Dean'in sendeleyerek ayağa kalkıp ışık düğmesine doğru ilerlemesine rehberlik etti.

Dengesini kaybedip telsizi yere düşürmeden önce, "Meteoroloji kontrol merkezi, daha fazla ekip gönderin," diye kekeledi.

Işık düğmesine yaslandı. Başının üstündeki mini avize canlandı ve koridordan aşağı doğru uzanan ve Ashley'nin yatak odasına çıkan merdivenlere doğru giden çamurlu ayak izlerini ortaya çıkardı. Dean, yerdeki batonunu kaptı ve sendeleyerek merdivenlerden yukarı, sahanlığa çıktı; burada hızla silinen bot izleri, kızın özenle dekore edilmiş kapısına doğru keskin bir şekilde dönüyordu.

Dean, elindeki silahı başının üzerinde sallayarak içeri daldı, ancak dağınık odayı boş buldu. Krem rengi halıdaki son çamur izleri açık balkon kapılarına doğru uzanıyordu. Issız bahçeye baktı ve ardından, onu baş dönmesinden uzaklaştıran adrenalinin etkisi geçtikten sonra metal korkuluklara yaslanarak oturdu. Telefonunu çıkardı ve takviye kuvvetlerinin gelmesini beklerken, o akşam kendisine verilen numaraya mesaj attı.

Edmunds ceketinin altında uyuyakalmıştı. Son birkaç haftadır yatağında geçirdiğinden daha fazla geceyi kanepesinde geçirmişti. Baxter ise mutfak masasında uyanık bir şekilde, az önce aldığı mesajı okuyordu. Sessizce, halısız merdivenlerden yukarı çıkarak, Edmunds ve Tia'nın yatak odasında saklanmış ve derin uykuda olan tüm Lochlan ailesini kontrol etmeye gitti.

Wolf haklıydı. Katilin Ashley'e ulaşamazsa kıza da saldıracağı konusunda onu uyarmıştı. Rastgele cinayet işlemeye hazır olduğunu zaten göstermişti. Halid'in zehirlenmesinin yan etkisi olan, yemek seçen üç ölü

çocuk bunun kanıtıydı. Egosunu korumak için masum bir çocuğu öldürmeye hazır olması hiç de şaşırtıcı olmamalıydı.

Vanita, bunun herkes için tamamen zaman kaybı olacağına inanarak, Baxter'ın aileyi taşımasına isteksizce de olsa izin vermişti. Baxter onları kendi dairesinde ağırlamayı teklif etmişti. En azından ekibe böyle söylemişti.

Wolf'un tuzağa düşürüldüğü ihtimalini hâlâ göz ardı etmemişti. Sonuçta, bu, aynı gün içinde kurtarmaya çalıştığı ikinci Ashley Lochlan'dı. Ona hâlâ çok kızgın olmasına rağmen, tamamen güvendiği tek kişiyi aramaya karar vermişti.

Tia annesinin evinde kaldığı için Edmunds, Baxter ve aristokrat mültecilerini ağırlamayı nezaketle kabul etmişti. Onları içeri aldıktan sonra, yorgunluğuna rağmen, zar zor karşılayabileceği bazı temel ihtiyaçları almak için markete koşmuştu. Baxter, bunu yaptığı için minnettardı; bu, zengin ailenin geçici evlerinin yetersiz koşullarını keşfederkenki dehşet dolu yüzlerini görmemek anlamına geliyordu.

Baxter, Bayan Lochlan'ın mutfak zeminindeki kedi bisküvilerine bastığında kibirli kocasına "Hizmetçisini kovmalı" diye mırıldandığını duydu.

Edmunds akşam yemeği sırasında kanepede uyuyakalmıştı; bu da ne fasulyeli tostunu yiyebildiği ne de Baxter'la özel olarak konuşma fırsatı bulabildiği anlamına geliyordu. Muhtemelen en iyisi buydu, diye düşündü. Hiçbir şey değişmemişti. Wolf'un suçlu olduğuna inanıyordu ve onun fikrini değiştirmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Onu kendisi kadar tanımıyordu.

Baxter, sabah Edmunds'a karşı kullanacağı Wolf'u savunma argümanını oluştururken, telefonunu tekrar eline aldı ve kısa bir mesaj yazdı:

KIZIM GÜVENDE. KONUŞMAM GEREKİYOR. BENİ ARA. X

Wolf'un kendisini takip etmelerini engellemek için telefonunu atmış olacağını biliyordu ama yine de gönder düğmesine bastı; hayatındaki en

önemli kişiyle bir şekilde hala bağlantılı hissetmeye ihtiyacı vardı, onu bir daha asla görememe ihtimalini aklından bile geçiremiyordu.

Andrea, Geoffrey'i uyandırmamak için sessizce yataktan kalktı. Sabahlığını üzerine sardı ve ardından sessizce aşağıya, mutfağa indi. Odanın sıcaklığının sürekli değişmesinden sorumlu olan cam tavanın arasından, güneşin mürekkep mavisi gökyüzüne doğru yükselmeye başladığını görebiliyordu. Kışın bile, güneş tepeden geçerken bu kusursuz oda dayanılmaz hale gelirdi; üstelik yaz sabahında gün ağarmadan önce bile, buz gibi fayansların üzerinde yürümekten ayak parmakları uyuşmuştu.

Arkasından kapıyı kapatmış, mahremiyet ihtiyacı duymuş ve elinde bir bardak portakal suyuyla kahvaltı masasına oturmuş, telefonunu kulağına götürmüştü. Yıllar sonra bile, sabah 5'te Wolf'u ararken kendini tamamen rahat hissetmesi tuhaftı. Hayatındaki başka hiç kimse için, hatta Geoffrey için bile aynı şeyi söyleyemezdi.

Eski kocasının düzensiz çalışma saatlerine yıllar içinde o kadar alışmıştı ki, gece yarısı uyanık olma ihtimalinin gün ortasında uyanık olma ihtimaliyle aynı olduğunu biliyordu. Ama doğrusu, durum bundan daha derindi. Onun her zaman yanında olduğunu, bir telefon kadar uzakta olduğunu, uyurken veya uyanıkken, ne zaman konuşmaya ihtiyacı olursa dinlemeye hazır olduğunu biliyordu. Bu, şimdiye kadar hep doğal karşıladığı bir şeydi.

On iki saat içinde altıncı kez onun sesli mesajına yönlendirildi ve anlaşılmaz bir mesaj daha bırakmaktansa aramayı sonlandırmayı seçti. İşe giderken tekrar deneyecekti. Elijah, terfiyle ilgili cevabını gün sonuna kadar bekliyordu ve o da artık bunu düşünmekten bile vazgeçmiş, gerektiğinde mucizevi bir şekilde doğru cevabı verebileceğini umuyordu.

Geoffrey her zamanki gibi sabah 6'da kalktı ve Andrea kahvaltıda bu klişe konuyu açmamak için bilinçli bir çaba sarf etti. O da en az Andrea kadar bu konudan bıkmış olmalıydı ve zaten ona yardımcı olabilecek hiçbir şey söyleyemezdi. Unutmadığını belirtmek için duşa girmeden önce ona iyi şanslar diledi ve sonra yukarı kata çıktı.

Andrea, yorucu geçeceği kesin olan "Ölüm Saati" haber gününe erkenden başlamak için sabah 6.20'de evden çıktı. Haber merkezine vardığında, Wolf'un neden yanıt vermediği anlaşıldı. Gelen kutusu, Wolf ve Ashley Lochlan'ı gördüklerini bildiren ve bir tür maddi tazminat bekleyen

kişilerden gelen e-postalar ve fotoğraflarla doluydu. Yaygın olarak görülen yerlerin güvenilmez listesi, yıllar önce haberini yaptığı kaçan bir kar leoparı hakkındaki bir haberi hatırlattı: iki farklı benzin istasyonunda, Glasgow Havaalanı'nda, bir arabanın arkasında görüldüğüne dair ihbarlar vardı ve Dubai'den sadece birkaç dakika önce gönderilmiş bulanık bir fotoğraf da mevcuttu.

Olan bitenin ne anlama geldiğinden emin olmayan Andrea, her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için Baxter'a bir mesaj gönderdi, ardından Elijah içeri girdiğinde ondan kaçınmak için erkenden makyaj odasına indi. Önündeki devasa kararı hatırlatmaya ya da ondan bir cevap almak için baskı yapmasına ihtiyacı yoktu.

Karar vermek için hâlâ on saati vardı.

Baxter, Edmunds'ın kıpırdanmaya başladığını duyduğunda hâlâ mutfak masasında oturuyordu. Delil bölümünden ödünç aldığı Glock 22'yi hızla çantasına geri soktu. Kendisini veya Lochlan ailesini korumasız bırakma niyeti yoktu ve kendi soruşturmasından elde ettiği delillere erişmekte hiçbir zorluk çekmemişti. Daha sonra, şarjöre uyan bir avuç .40 S&W mermiyi toplamak için çekmeceleri ve diğer delil kutularını karıştırması sadece on beş dakika sürmüştü.

Edmunds, uykulu gözlerle mutfağa sendeleyerek girdi ve lavaboda kendisini bekleyen dağınıklığı görünce inledi. Anlaşılan Lochlan ailesi daha önce hiç kendi bulaşıklarını yıkamak zorunda kalmamıştı ve bunu öğrenmek zorunda kalmadan bir geceyi daha atlatmışlardı.

'Günaydın,' diye esnedi.

Yavaş adımlarla su ısıtıcısına doğru ilerledi.

"Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz," dedi Baxter.

Edmunds hâlâ yarı uykulu olduğu için kadının samimi olup olmadığını anlayamıyordu.

Baxter ona, "Katil tıpkı Wolf'un dediği gibi onun peşine düştü," dedi.

Edmunds kahvesini bırakıp masaya oturdu.

Umutlu bir ifadeyle ona baktığında, "Kaçmayı başardı," dedi. "Evi bekleyen çocuk beyin sarsıntısı nedeniyle tedavi görüyor, ama iyileşecek."

Baxter, önceden hazırladığı savunmasını sunmaya hazırlanırken duraksadı.

'Bak, dünkü olaydan ya da Wolf'un olaya karışmış olma ihtimalini araştırmanızdan dolayı sizi suçlamıyorum. Bulduğunuz kanıtları göz önünde bulundurursak, bunu yapmasaydınız işinizi doğru yapmamış olurdunuz.'

Edmunds, "Teknik ekip, Ragdoll'u bulduktan bir gün sonra Madeline Ayers'ı Google'da aradığını söyledi," diye söze başladı, ancak Baxter onun sözünü kesti:

'Onu benim kadar tanımıyorsunuz. Wolf'ün bir ahlak anlayışı var. Bazen yasa dışı ve korkunç şeyler yapmasına yol açsa bile, muhtemelen tanıdığım en ahlaklı insan.'

'Bu biraz çelişkili değil mi?' diye sordu Edmunds olabildiğince dikkatli bir şekilde.

'Hepimiz biliyoruz ki, bazen kanun ve doğru olan şeyler istediğimiz gibi örtüşmeyebilir. Wolf asla sizin söylediğiniz bu şeylerden hiçbirini yapmazdı.'

Baxter, Edmunds'ın ayağa kalkıp çalışma çantasından bir dosya çıkarıp önündeki masaya bırakmasıyla cümlesini yarıda kesti.

"Bu ne?" diye sordu tedirgin bir şekilde.

Onu eline alma niyetinde olmadığını gösterdi.

'Bugün öğleden sonra kıyıya, St Ann's Hastanesi'ne bir gezi yaptım.'

Baxter'ın yüz ifadesi karardı. Onun sınırları aştığını düşündüğü apaçık ortadaydı.

'Bunu yapmaya hakkınız olduğunu nereden biliyorsunuz?'

Edmunds, onun sesini bastırarak, "Bir şey buldum," dedi. "Wolf'un odasında."

Baxter çok öfkeli görünüyordu. Mutfak masasından klasörü kaptı ve açtı. İlk fotoğrafta, mobilyalarının çoğunun yerinden oynatıldığı küçük, badanalı bir oda vardı. Sabırsızca Edmunds'a baktı.

'Devam et,' diye teşvik etti.

İkinci fotoğrafta arka duvarda kirli bir lekeye benzeyen bir şey görünüyordu.

"Çok etkileyici," dedi Baxter, fotoğrafı yığının arkasına ittikten sonra üçüncü ve son fotoğrafa baktı. Bir dakikadan fazla sessizce baktıktan sonra yüzü buruştu ve gözyaşlarını Edmunds'tan saklamak zorunda kaldı.

Kucağındaki fotoğraf, Wolf'un sorumlu tuttuğu, pürüzlü yüzeye derinlemesine kazınmış tanıdık isimleri yakalamıştı; dumanla örtülmüş

şekiller gibi koyu harfler, eski binanın dokusuna sonsuza dek kazınmış simsiyah izler bırakmıştı.

'Özür dilerim,' dedi Edmunds usulca.

Baxter başını salladı ve dosyayı masanın üzerinden geri fırlattı.

'Yanılıyorsunuz. O zamanlar hastaydı! Böyle bir şey olamazdı... O...'

Kendine yalan söylediğinin farkındaydı. Bildiği her şeyin yanlış olduğunu hissediyordu; sonuçta, Wolf'a inanacak kadar safsa, hayatını başka hangi yanılsamalarla yaşıyordu? Yaşamaya çalıştığı, taklit etmeye çalıştığı, birlikte olmak istediği adam, Edmunds'un onu uyardığı gibi bir *canavardı* .

Garland'ın ölüm çığlıklarını duyabiliyordu. Belediye başkanının yanmış kalıntılarının pis kokusunu alabiliyordu, kimse görmezken Chambers'ı kucaklayıp ona mutlu bayramlar dilediğini hatırlayabiliyordu.

'Evet, o Baxter. Hiç şüphe yok. Özür dilerim.'

Yavaşça Edmunds'un gözlerine baktı ve başını salladı.

Hiç şüphe yoktu.

BÖLÜM 31

Cumartesi, 12 Temmuz 2014

08:36

'Sen miydin?' diye tısladı Vanita, toplantı odasına öfkeyle girerken Finlay'e. Simmons'a döndü. 'Sen mi?'

İkisinin de neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Boş bakışlarından daha da öfkelenen Vanita, kumandayı sehpadan kaptı ve kanalları hızla değiştirerek Andrea'yı haber masasının arkasında, başının üzerinde Ölüm Saati simgesiyle otururken buldu. Ekranda bulanık bir görüntü belirince Vanita sesi yükseltti.

Andrea, "...Ashley Lochlan'ın Dubai Uluslararası Havalimanı'nda Güvenlik Şefi Fahad Al Murr eşliğinde götürüldüğünü gösteriyor," diye yazdı.

Cep telefonuyla çekilmiş kısa bir video, yavaş çekimde oynatıldı.

'Ve burada, Dedektif Çavuş Fawkes ve Ashley Lochlan'ın Glasgow Havalimanı'nın Birinci Terminalinde hızla ilerlediklerini açıkça görebiliyoruz.'

"Bunların hepsini biliyorduk," dedi Finlay.

'Bekle bakalım,' diye tersledi Vanita.

Andrea tekrar ekranda belirdi.

'Soruşturmaya yakın bir kaynak, Bayan Lochlan'ın "Ceset Yakma Katili" davasında tanık olarak görev yaptığını ve Ragdoll cinayetlerinin diğer kurbanlarıyla bağlantıları olduğunu bize özel olarak açıkladı. Kaynak ayrıca

Dedektif Fawkes'ın Bayan Lochlan'ı ülke dışına çıkarmak için yapılan operasyona dahil olduğunu da doğruladı.'

'Zeki kız,' diye gülümsedi Finlay.

'Affedersiniz?' diye tısladı Vanita.

'Emily. Önemli bir şey sızdırmadı ama Ashley Lochlan'ın katilin hedefi *olduğunu* kanıtlamaya yetecek kadar bilgi verdi. Artık küçük kıza ya da diğer Ashley Lochlan'lara bir daha saldırmasının bir anlamı yok. Emily dünyaya onun başarısız olacağını söyledi.'

Vanita, "O kadın, Metropolitan Polis Teşkilatı'nın o kadar beceriksiz olduğunu, bu kadının bizim onu korumamıza izin vermektense kendi başına şansını denemesinin daha iyi olduğunu tüm dünyaya ilan etti!" dedi.

'Hayat kurtarıyor.'

'Peki bunun bedeli ne olacak?'

Vanita'nın ofisindeki telefon çalmaya başladı. Kendi kendine küfretti ve sonra bir köpek gibi Simmons'ı arkasından çağırarak dışarı fırladı. Simmons tereddüt etti ve Finlay'in gözlerine baktı.

'Terrence!' diye tekrar seslendi ve Finlay, onun peşinden aceleyle giderken tiksintiyle izledi.

'Liderliğin boyun eğmesi,' diye kendi kendine mırıldandı.

Edmunds, Simmons'a yer açmak için kenara çekildi ve toplantı odasına girdi. Sessizce iş çantasını açtı ve Baxter ile konuyu zaten iyice görüşmüş olduğu için haber raporuna hiç ilgi göstermedi.

'Yani, Will mi?' diye sordu Finlay.

Edmunds ciddiyetle başını salladı ve çantasından yeni çıkardığı dosyayı ona uzattı, ancak Finlay dosyayı almayı reddetti.

"Sana inanıyorum," dedi ve ardından dikkatini tekrar televizyona çevirdi.

"Söylememde sakınca yoksa, pek de şaşırmış görünmüyorsunuz," dedi Edmunds.

'Benim kadar uzun süre bu işin içinde kalınca, artık hiçbir şey sizi şaşırtmıyor. Sadece üzüyor. Eğer bir şey öğrendiysem, o da şudur: Birini yeterince zorlarsanız, sonunda size karşı koyacaktır.'

'Wolf'un yaptıklarını haklı çıkarmaya çalışmıyorsunuz, değil mi?'

'Elbette hayır. Ama yıllar içinde, aksi halde "iyi" olan birçok insanın birbirlerine korkunç şeyler yaptığını gördüm – aldatan eşlerini boğan kocalar, kız kardeşlerini istismarcı partnerlerinden koruyan erkek kardeşler. Sonunda şunu anlıyorsunuz...'

'Neyi fark edeceğim?'

'İyi insan diye bir şey yoktur. Sadece henüz yeterince zorlanmamış olanlar ve zorlanmış olanlar vardır.'

'Wolf'un yakalanmasını istediğinize benzemiyorsunuz.'

'Onu yakalamalıyız. O insanların bazıları başlarına gelenleri hak etmedi.'

'Peki sizce bazıları öyle mi yaptı?'

'Evet, bazıları yaptı. Merak etme evlat. Onu yakalamayı sizden daha çok istiyorum çünkü onun zarar görmesini sizden daha çok istemiyorum.'

Vanita ve Simmons mahcup bir halde toplantı odasına döndüler ve yerlerine oturdular. Edmunds, her birine katilleri için oluşturduğu profilin birer kopyasını verdi.

'Zamanımız tükeniyor,' dedi onlara, 'bu yüzden katilimiz hakkında bildiğimiz her şeyi, aramayı daraltmak için bazı mantıklı varsayımlarla birlikte bir araya getirdim: Beyaz tenli erkek, 1.90-1.93 boyunda, kel veya kısa saçlı, sağ ön kolunda ve başının arkasında yara izleri, 44 numara bot, 2012 öncesi standart ordu malı, ya asker ya da askerdi. Çok yüksek zekâlı, egosunu beslemek için düzenli olarak zekâsını test ediyor. Duygusal kopukluk, insan hayatının değerini önemsizleştirme, meydan okumadan zevk alma ve test edilme isteği. Sıkılıyor, bu yüzden muhtemelen artık asker değil. Tüm bu tiyatro, bundan zevk aldığını gösteriyor. Yalnız, dışlanmış, evlenmemiş, mütevazı bir konaklamada yaşayacak. Londra fiyatlarını göz önünde bulundurursak, kötü bir bölgede stüdyo dairede kalacağına bahse girerim.'

'Sadece öldürmeyi sevdikleri için orduya katılan kişiler genellikle kendilerini belli ederler ve ya korkunç bir şey yaptıktan ya da yaptığından şüphelenildikten sonra onursuzca ordudan atılırlar. Sistemde parmak izi bulunmadığına göre, sadece bir şeyden şüphelenilmiş olmalı; ancak, izleri göz önüne alındığında, yaralanmayı da göz ardı edemeyiz.'

"Bu tamamen tahmine dayalı bir şey," dedi Simmons.

Edmunds, hiç çekinmeden, "Bu, tahmini bir değerlendirme ve başlamak için bir yer," dedi. "2008'deki ilk arşivlenmiş vakaya kadar olan yıllarda ordudan terhis edilmiş ve bu tanıma uyan isimlerin bir listesini derlememiz gerekiyor."

'Yine harika bir iş çıkardın, Edmunds,' dedi Vanita.

'İzninizle, Finlay ile delilleri incelemeye devam etmek istiyorum. Başkomiser Simmons'ın isim listesini derlemeye başlaması faydalı

olacaktır.'

Simmons, yeni işe alınan kişinin kendisine iş vermesinden hoşlanmamıştı ve tam bunu söyleyecekken Vanita cevap verdi:

"Neye ihtiyacın varsa," dedi ona. "Sanırım Baxter, Fawkes'ı arıyor, değil mi?"

Edmunds, "Baxter gece yarısından önce o kızın yanından ayrılmayacak ve dünyadaki tüm emirler, tehditler ve yalvarışlar onun fikrini değiştirmeyecek. Vaktinizi boşa harcamayın," dedi.

Finlay ve Simmons şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Şimdi *komutana* emir mi veriyordu?

'Katil, her cinayetle birlikte sistematik olarak daha da yaklaştırıldı. Bunu yüz yüze bitirmeyi planlıyor. Onu bulursak, Wolf'ü de bulmuş oluruz.'

Toplantı ertelendi. Vanita ve Simmons ofislerine doğru yönelirken, Edmunds Finlay ile özel olarak konuşmak için geride kaldı. Toplantı odasının kapısını kapattı ve ardından alışılmadık konuyu nasıl ele alacağından emin olamayarak tereddüt etti.

'Finlay... tuhaf bir soru.'

'Tamam mı?' dedi Finlay, kapalı kapıya bakarak.

'Dün sen ve Simmons bir şey hakkında konuşuyordunuz.'

"Biraz daha ayrıntılı bilgi vermeniz gerekecek," diye güldü Finlay.

"Faustvari," dedi Edmunds. "Bununla ne demek istediğinizi merak ediyordum."

'Dürüst olmak gerekirse, *bu* toplantının ne hakkında olduğunu zar zor hatırlıyorum.'

Defter ortaya çıktı.

'Kurbanları konuşuyorduk ve sonra sen "Will listede olmasa bile neredeyse onun ölüm listesine benziyor" dedin, ardından Simmons da "neredeyse şeytani bir durum" ya da buna benzer bir şey söyledi.'

Finlay, anı aklına gelince başını salladı.

"Önemli bir şey değildi. Aptalca bir şakaydı," dedi.

'Bunu açıklayabilir misiniz lütfen?'

Finlay omuz silkip yerine oturdu.

'Birkaç yıl önce, etraflarında yığılan cesetlere rağmen, masumiyetlerine körü körüne yemin eden bir grup insan olmuştu.'

'Şeytanları mı yoksa iblisi mi suçluyorlar?' diye sordu Edmunds, merakla.

'Evet, bu da sonradan bilindiği üzere Faustvari bir mazeret,' diye sırıttı Finlay.

'Peki, böyle bir şeyi nasıl ayarlayabiliriz?'

'Tekrar söyler misiniz?'

'Pratik anlamda, demek istiyorum.'

'Pratik anlamda mı?' diye sordu Finlay şaşkınlıkla. 'Bu bir şehir efsanesi, evlat.'

'Bana biraz anlayış gösterin.'

'Bütün bunlar da neyin nesi?'

'Önemli olabilir, lütfen.'

Finlay, zamanlarının çok az kaldığının farkında olarak saatine baktı.

'Pekala. Hikaye zamanı: Ortalıkta dolaşan bu numaralar var, sıradan cep telefonu numaraları. Kime ait oldukları bilinmiyor ve hiç kimse onları takip edemedi. Sadece bir arama için aktif kalıyorlar, sonra bağlantı kesiliyor. Eğer bir kişi bu numaralardan birine sahip olursa ve isterse, takas teklifinde bulunabilir.'

Hikayeye hayran kalan Edmunds, 'Şeytanla yapılan bir anlaşma,' dedi.

'Evet, “Şeytanla” bir anlaşma,' diye iç çekti Finlay. 'Ama Şeytanın dahil olduğu her hikâyede olduğu gibi, bir de püf noktası var: emrini yerine getirdikten sonra, karşılığında bir şey bekleyecek...'

Finlay durakladı ve Edmunds'a daha yakına eğilmesini işaret etti.

"Ruhun!" diye bağırdı, bu da Edmunds'u yerinden sıçrattı.

Finlay, gergin meslektaşına gülerken öksürdü ve boğuldu.

"Sizce bunun bir doğruluk payı olabilir mi?" diye sordu Edmunds.

'Öde ve Git'te Şeytan mı? Hayır. Hayır, değilim,' dedi Finlay, şimdi ciddi bir ifadeyle. 'Bugün daha önemli şeylere odaklanmanız gerekiyor, tamam mı?'

Edmunds başını salladı.

'Pekala o zaman,' dedi Finlay.

Bay ve Bayan Lochlan, Edmunds'un dökük salonunda televizyon izliyorlardı. Baxter, mutfak masasındaki yerinden yukarıdaki yatak odasında Ashley'nin oynadığını duyabiliyordu. Tam yemek yapmak için kalkacakken Ashley birdenbire sustu.

Baxter ayağa kalktı, diğer odadaki son ses televizyondan gelen sesi duymaya çalışarak, ancak Ashley'nin sahanlıkta koşarak gelen ve ardından

merdivenlerden aşağıya doğru hızla inen gürültülü adımlarını duyduğunda rahatladı. Başında gelişigüzel bir sürü saç tokası ve çiçekle mutfağa koştu.

'Merhaba Emily,' dedi neşeyle.

'Merhaba Ashley,' diye yanıtladı Baxter. Çocuklarla konuşmakta her zaman çok kötüydü. Sanki çocuklar onun onlardan korktuğunu hissedebiliyorlardı. 'Çok güzel görünüyorsun.'

'Teşekkür ederim. Siz de öyle düşünüyorsunuz.'

Baxter bunun doğru olduğundan şüphe etti ama ona yorgun bir gülümsemeyle baktı.

'Dışarıda birini görürsem gelip size haber vermemi hâlâ isteyip istemediğinizi teyit etmek istedim.'

"Evet lütfen," dedi Baxter, elinden geldiğince coşkulu bir şekilde. "Bir arkadaşımı bekliyorum," diye yalan söyledi.

'TAMAM!'

Baxter küçük kızın yukarı koşacağını beklemişti ama kız bunun yerine orada öylece durup kıkırdadı.

'Ne?'

'Ne?' diye güldü Ashley.

'Bu da ne?' Baxter'ın sabrı tükenmek üzereydi.

'Benden yapmamı istediğin şeyi yapıyorum! Sana söylüyorum, arka bahçede biri var!'

Baxter'ın zoraki gülümsemesi kayboldu. Ashley'i kaptı ve telaşlı ebeveynlerine işaret ederek onu salona doğru koşturdu.

"Yukarı çıkıp kapıyı kilitleyin," diye fısıldadı, kızlarını kucaklarına bırakırken.

Üçünün de gürültüyle başlarının üzerinden geçmesiyle Baxter mutfağa geri koştu ve çantasından silahı çıkardı. Mülkün yan tarafından gelen bir sürtünme sesiyle donakaldı. Arka pencerelere doğru sessizce yaklaştı ama dışarıda hiçbir şey göremedi.

Ön kapıya sert bir şekilde vuruldu.

Baxter koridora fırladı ve banyoya girdi. Kapı kilidine metal bir darbe sesi duyarken silahını kaldırdı. Ön kapı gıcırtıyla açıldı ve eşikten içeri büyük bir gölge düştüğünü gördü. Nefesini tuttu ve figürün banyo kapısından geçmesini bekledi, ardından dışarı çıktı ve silahın metal sürgüsünün ucunu kapüşonlu kafaya dayadı; bu da davetsiz misafirin jilet,

keskin makas ve tek kullanımlık eldivenlerle dolu bir çantayı yere düşürmesine neden oldu.

Baxter, ayaklarının dibindeki tehditkar aletlere bakarak, "Polis," dedi. "Kimsiniz?"

'Tia. Alex'in nişanlısı. Burada yaşıyorum.'

Baxter, hamile kadının üstünün altındaki belirgin şişliği görmek için arkaya doğru eğildi.

"Aman Tanrım! Çok özür dilerim," dedi silahı indirerek. "Ben Emily – Emily Baxter. Sonunda tanıştığımıza memnun oldum."

Ashley uçaktan indiğinde, Dubai Uluslararası Havalimanı'nın güvenlik şefi zaten Wolf ile görüşmüştü. Çevresindeki herkese emirler yağdıran, korkutucu bir adamdı; bu yüzden Melbourne uçuşu için koltuk düzenini değiştirmeye zorlamış olması hiç de şaşırtıcı olmamalıydı.

Ashley kendini çok kötü hissediyordu. Kabinin ilerisindeki yolcuların son boş koltuklara doluştuğunu, kendisinin ise dört sıra boş koltukla çevrili olduğunu görebiliyordu. Eğlence sistemindeki saat, değişen zaman dilimlerini yansıtacak şekilde ayarlanmıştı. Artık resmen Pazar sabahıydı, ama henüz güvende değildi. Ayarlanmamış saatine baktı, İngiltere'de gece yarısı olana kadar gardını indirmemesi gerektiğini biliyordu.

Wolf ona planını ilk anlattığından beri, masum insanlarla dolu bir uçağa binme konusunda tereddütleri vardı. Görünüşte her yerde olan katilin sınır tanımadığı anlaşılıyordu ve bir yolcu uçağını düşürmenin onun geniş yetenekleri dahilinde olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Saatlerce kolçaktan düşmeyi bekleyerek koltuğa sıkıca tutunmuştu. Wolf'un emriyle yiyecek ve içecek almayı reddetmiş ve tuvalete gitmek için yerinden kalkan herkesi dikkatle izlemişti.

Etrafındaki loş ışıklar titriyordu ve Ashley tetikte bir şekilde yukarı baktı. Kabin görevlileri uyuyan yolcuların arasında sessizce ilerlerken hiçbir şeyden habersiz görünüyordu. Kolçak titremeye, sonra da elinin altında sallanmaya başladı ve aydınlatılmış emniyet kemeri işaretlerine uygunsuz bir şekilde neşeli bir "ping" sesi eşlik etti.

Onu bulmuştu.

Uçağın tamamı şiddetli bir şekilde titremeye başladı ve insanları uykularından uyandırdı. Ashley, kabin görevlilerinin endişeli yüzlerini gördü; bir yandan güvence verirken diğer yandan da koltuklarına geri

koşuyorlardı. Işıklar söndü. Ashley yanındaki pencereyi eliyle yokladı ama sadece karanlık görebildi. Sanki çoktan ölmüş gibiydi…

Sarsıntı yavaş yavaş dindi ve ardından ışıklar tam parlaklıkta geri döndü. Kabinde gergin kahkahalar yankılandı ve kısa bir süre sonra emniyet kemeri işaretleri tekrar söndü. Kaptanın sesi interkomdan duyuldu, türbülans için özür diledi ve havayolunda sadece birinci sınıf yolculara değil, herkese masaj koltuğu verildiğiyle ilgili bir espri yaptı.

İnsanlar tekrar uykuya dalmaya başlarken, Ashley kafasında saniyeleri saydı, inişlerine kadar geçen dakikaları işaretledi.

Andrea, artık imzası haline gelen kapanış konuşmasını yaptı. Ölüm Saati +16:59:56'yı gösterirken 'Yayında' ışığı söndü. Günün tadını çıkarmıştı; pozitiflikle dolu, Ashley Lochlan'a iyi dileklerini ileten veya daha önce yenilmez olan katilden kaçmaya çalışırken ona tavsiyelerde bulunan insanlarla doluydu. Gece yarısını geçip pozitif sayılara ulaşan iğrenç geri sayım, bir arayan tarafından 'Yaşam Saati' olarak yeniden adlandırılmış ve ilk kez umutsuzluk yerine umudu simgeleyerek, katilin başarısızlığına kadar geçen saatleri saymaya başlamıştı.

Ancak Andrea, haber odasına geri döndüğünde Elijah'ın dar koridorda onu beklediğini görünce keyfi hemen kaçtı. Kibir dolu bir hareketle onu yanına çağırdı ve ardından ofisine girdi.

Andrea acele etmeyi reddetti. Masasının önünde durdu ve sinirlerini yatıştırmak için bir an bekledi, vermek üzere olduğu, hatta çoktan vermiş olduğu kararın ciddiyetini düşünmemeye çalıştı. Dağınık odayı geçti, derin bir nefes aldı ve metal merdivenlerden yukarı çıktı.

Wolf, nakit olarak ödediği ucuz bir pansiyonda haberleri izliyordu. Saatlerdir gergindi ve gece yarısından kısa bir süre sonra ön ödemeli telefonu çalınca kirli odanın karşısına atladı. Tanımadığı numaradan gelen mesajı açtı ve okudukça rahatlayarak yatağa yaslandı:

HÂLÂ BURADAYIM! LX

O güvendeydi.

Telefonun SIM kartını çıkardı ve ikiye böldü, sonra sürünerek televizyonu kapatmaya gitti, ancak Andrea'nın haber kanalının Ölüm Saati'ni çoktan sıfırladığını fark edince duraksadı. Güç düğmesine basmadan önce hayatının üç dakikasının saniyeler gibi yok olup gittiğini izledi:

-23:54:23

BÖLÜM 32

Pazar, 13 Temmuz 2014

Sabah 6.20

Vanita ve Simmons sırasıyla 19:30 ve 21:00'e kadar çalışırken, Edmunds ve Finlay ofiste uzun bir gece geçirmek için yerlerine oturdular. Baxter, Lochlan ailesini gece yarısı polis eşliğinde evlerine gönderdikten sonra, saat 01:00'den biraz önce onlara katıldı.

Edmunds, mütevazı evlerini tamamen yabancılar için bir pansiyona dönüştürdüğü için Tia'dan bir dizi öfkeli mesaj ve telefon bekliyordu; ancak anne adayı tüm günü dokuz yaşındaki Ashley ile oynayarak geçirmiş ve Baxter evden ayrıldığında çoktan uykuya dalmıştı.

Baxter ofise vardığında, Finlay terhis edilmiş askerlerin listesini inceleme gibi devasa bir görevi üstlenmişti. Bu sırada Edmunds, arşivlenmiş kanıtları toplantı odasının zeminine boşaltmış ve karmaşayı titizlikle ayıklamakla meşguldü.

Geceleri ofiste her zaman garip bir atmosfer olduğunu düşünürdü. New Scotland Yard hâlâ kafeinle dolu çalışanlarla dolup taşsa da, gece vardiyasında çalışanlar görevlerini fısıltılarla yerine getiriyor gibiydiler. Baskıcı ışık, boş odalara ve karanlık koridorlara yayıldıkça biraz daha sıcak hissediliyordu ve gündüzleri duyulmak için çok çaba sarf eden telefonlar kibar bir uğultuya ayarlanmıştı.

Saat 06.20'de Finlay, artık onun zahmetli görevini devralmış olan Baxter'ın yanında, koltuğunda hafifçe horlayarak uyuyakalmıştı. Edmunds'un profiline ve fiziksel yaralanmalarının ciddiyeti nedeniyle

elenebilecek çok sayıda kişiye dayanarak, değerlendirdikleri ilk bin kişiden şimdiye kadar sadece yirmi altı isimden oluşan bir liste derlemişlerdi.

Birisi boğazını temizledi.

Baxter başını kaldırdığında, başında şapkalı, pasaklı bir adamın durduğunu gördü.

"Alex Edmunds için birkaç dosyam var," dedi ve arkasındaki tekerlekli arabayı işaret etti; arabada yedi tane daha arşiv kutusu düzgünce üst üste dizilmişti.

'Evet, aslında o az önce...'

Baxter, Edmunds'ın öfkeyle delil kutusunu toplantı salonunun karşısına fırlattığını gördü.

"Biliyor musun? Bunları bana bıraksan iyi olur," diye gülümsedi.

Arkasından cam kapıyı kapatırken, bir dosya dolusu evrak başının üzerine yağdı.

"Her neyse, *onu* nasıl gördüyse göremiyorum!" diye bağırdı Edmunds hayal kırıklığıyla. "Ne buldu acaba?"

Yerdeki belgelerden bir avuç dolusu alıp Baxter'a doğru uzattı.

'Parmak izi yok, gör tanık yok, kurbanlar arasında hiçbir bağlantı yok - hiçbir şey yok!'

"Tamam, sakin olun. Wolf'un bulduğu şeyin hâlâ burada olup olmadığını bile bilmiyoruz," dedi Baxter.

'Ve bunu doğrulamanın hiçbir yolu yok, çünkü adli tahlilleri dışarıdan yaptırdı ve bugün pazar, yani kimse işte değil.' Edmunds yere yığıldı. Bitkin görünüyordu ve morarmış gözleri her zamankinden daha kötü görünüyordu. Kafasının yan tarafına vurdu. 'Benim aptalca davranmama zamanımız yok.'

Baxter, meslektaşının davaya zaten etkileyici olan katkısının, bencilce bir üstünlük kurma veya ekibe kendini kanıtlama isteğinden değil, kendi kendine uyguladığı mantıksız miktardaki baskıdan, neredeyse takıntılı bir durumdan ve kontrolü başkasına bırakmayı inatla reddetmesinden kaynaklandığını fark etmeye başladı. Bu koşullar altında, ona Wolf'ü ne kadar çok hatırlattığını söylemenin uygunsuz bir an olacağını düşündü.

"Sizin için birkaç kutu geldi," dedi Baxter.

Edmunds şaşkınlıkla ona baktı.

"Peki, neden daha önce söylemedin?" dedi ayağa kalkıp odadan aceleyle çıkarken.

Wolf, Coventry Caddesi'ndeki otobüs durağında bir saat boyunca beklerken, hafif çiseleme yavaş yavaş kıyafetlerini ıslatmıştı. Başkentin en işlek ve pahalı caddelerinden birinde, dünyanın en büyük markalarının arasında bir şekilde varlığını sürdürmeyi başarmış, Londra markalı ıvır zıvır satan sayısız hediyelik eşya dükkanı gibi, salaş internet kafenin kapısından gözlerini ayırmamıştı.

Adamı buraya kadar takip etmiş, trene binerken mesafesini korumuş, Covent Garden'daki sokak sanatçılarının etrafında toplanan kalabalığın arasından sıyrılmış ve Piccadilly Circus'tan sadece birkaç yüz metre aşağıda bulunan dökük kafeye girmişti.

Hava düzelince sıcaklık düşmüştü ve avı, standart Londra kıyafetleriyle kendini kamufle etmişti: uzun siyah bir palto, kusursuzca parlatılmış ayakkabılar, yeni ütülenmiş gömlek ve pantolon, bunların hepsini de standart siyah şemsiyeyle tamamlamıştı.

İri yarı adam kalabalıkların arasından hızla ilerlerken, Wolf zaman zaman ona ayak uydurmakta zorlanmıştı. Birçok insanın onunla temas kurduğunu, diğer yönden itişip kakışarak geçtiğini, ondan bozuk para istediğini, parlak broşürler uzatmaya çalıştığını izlemişti; içlerinden hiçbiri aralarında dolaşan canavarın, koyun postuna bürünmüş bir kurdun farkında değildi.

Covent Garden'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra adam kestirme bir yoldan gitmişti. Wolf, sessiz ara sokaktan onu takip etti ve her an tetikte olan şehirde nadir bir yalnızlık anını yakalayarak adımlarını hızlandırdı. Aceleci yürüyüşü, şüphelenmeyen hedefinin peşinden koşarken bir koşuya dönüştü, ancak bir taksi köşeyi dönüp biraz ileride durduğunda, Wolf isteksizce hızını yavaşlattı ve avının peşinden kalabalık ana caddeye geri döndü.

Çiseleme yağmura dönüşürken, Wolf uzun siyah paltosunun yakasını boynuna kadar çekti ve ısınmak için kamburlaştı. Kafenin penceresindeki neon saatin üzerindeki renkli rakamların ıslak camda yavaş yavaş bozulmasını izledi; bu, onun son günü, son şansı olduğunun bir hatırlatıcısıydı.

Vakit kaybediyordu.

Isobel Platt'e stüdyo yayıncılığı konusunda yoğun bir eğitim veriliyordu. Görünüşe göre, göz korkutucu derecede çekici muhabire hangi kameraya ne

zaman bakması gerektiğini açıklamak için teknik ekibin beş hevesli üyesine ihtiyaç duyuldu. Kariyerinin bu beklenmedik gelişmesi için en muhafazakâr kıyafetini giymişti; bu durum, ona "üstteki üç düğmeyi çıkar" diye talimat veren Elijah'ın hiç hoşuna gitmemişti.

İlk stüdyo programının formatı nispeten basitti: Sadece iki video kaydının araya girdiği birebir bir röportaj; ancak dünyanın dört bir yanından on milyonlarca insanın yarım saatlik programı izleyeceği tahmin ediliyordu. Isobel tekrar hasta olabileceğini düşündü.

Bunu asla istememişti. Hatta en başından beri muhabirlik işini bile gerçekten istememişti ve hiçbir deneyimi veya niteliği olmamasına rağmen kendisine teklif edildiğinde herkes kadar şaşırmıştı. Erkek arkadaşıyla başka işlere başvurması konusunda tartışmışlardı, ama orada çalışmaktan nefret ediyordu ve oradan kurtulmaya kararlıydı.

Haber merkezindeki herkes ya onun aptal, ya da şımarık ya da şımarık bir kadın olduğunu düşünüyordu. Arkasından fısıldananlara kulak asmıyordu. Isobel, dahi olmadığını ilk kabul eden kişi olurdu, ancak ortalama eğitimli diğer insanların yanlış telaffuzları ve saflıkları hoş görülürken, o sürekli alay konusu oluyordu.

O da beceriksiz adamlarla birlikte gülümsedi ve bariz şakalarına güldü. Kendisine bahşedilen onurdan dolayı heyecanlanmış gibi yaptı, ama gerçekte Andrea'nın onun yerinde olmasını, programın karmaşık kamera hareketlerini ve incelikli zamanlamalarını yönetmesini diliyordu.

Adamlardan biri onu ve tekerlekli sandalyesini yerine yerleştirirken, "Sanırım buna alışabilirim," diye güldü.

Andrea, yeni işindeki ilk resmi günü için takdire şayan bir şekilde erkenden stüdyoyu geçip makyaj odasına giderken, "Çok rahatlamayın," diye seslendi. "Burada olmanızın tek nedeni kendimle röportaj yapamamam, değil mi?"

"Bir şey buldum!" diye bağırdı Edmunds toplantı odasından.

Baxter yere saçılmış evrakların üzerinden hışırdayarak geçip kapıyı arkasından kapattığında Finlay, Vanita ve Simmons çoktan içeri girmişlerdi. Simmons kararsız görünüyordu, Edmunds'u böyle bir karmaşa yarattığı için azarlayıp azarlamamaya karar vermeye çalışıyordu.

Edmunds arşiv kutusuna uzandı ve belgeleri dağıttı.

'Pekala,' diye nefes nefese başladı. 'Bana katlanmanız gerekecek. Biraz karışık bir durum. Durun, bunlar değil.'

Simmons'ın elinden kağıtları kapıp arkasındaki yere fırlattı.

'Paylaşmanız gerekecek,' diye gülümsedi Edmunds. 'Bu, Wolf'un arşivlerden çıkardığı vakalardan biriydi: 59 yaşındaki Stephen Shearman, iflas eden bir elektronik üreticisinin CEO'su. Oğlu şirketin yöneticilerinden biriydi ve birleşme kötü sonuçlanınca ya da benzer bir şey olunca intihar etti... Önemli değil.'

'Peki bunun ne alakası var?' diye sordu Vanita.

'Ben de öyle düşünmüştüm,' diye coşkuyla belirtti Edmunds. 'Ama bu birleşmenin bozulmasından kim sorumluydu tahmin edin? Gabriel Poole Junior.'

"Kim?" diye sordu Baxter, grup adına konuşarak.

'Otel süitinden kaybolan kişi, elektronik şirketinin varisiydi; etrafta bir kan gölü vardı, cesedi yoktu.'

'Ah,' dedi Baxter yapmacık bir ilgiyle.

Hepsinin yapacak çok daha önemli işleri vardı.

'Bu,' dedi Edmunds, başka bir karton kutuyu açarken. 'Kızı bir bomba yüzünden öldü...' Başka bir kutuyu işaret etti. '...bu adam tarafından yerleştirilmiş bir bomba, kilitli bir hücrenin içinde boğularak öldü.'

Herkesin gözleri bomboş bakıyordu.

'Anlamıyor musun?' diye sordu Edmunds. 'Bunlar şeytani cinayetler!'

Herkesin yüzü ifadesizleşti.

'Bu bir şehir efsanesi,' diye homurdandı Finlay.

"Hepsi birbirine bağlı," dedi Edmunds. "Hepsi! İntikam cinayetleri ve ardından bir kurban. Wolf'un düşmanları listesine nasıl uyduğunu hiç anlamamıştık. Şimdi her şey anlam kazanıyor."

"Bu saçmalık," dedi Simmons.

" *Bu* gerçekten çok büyük bir sıçrama," dedi Vanita.

Edmunds başka bir kutuyu karıştırdı ve içinden bir rapor çıkardı.

"Joel Shepard," dedi. "Altı ay önce öldü, intihar ettiği şüphesi var. Üç intikam cinayetinden hüküm giymişti, şeytanın ruhunu almaya geleceğine inanıyordu. Akıl hastanesindeydi."

'İşte cevabınız,' diye sırıttı Simmons.

Edmunds, "St Ann's Hastanesi," diye açıkladı. "Wolf ile aynı dönemde orada tedavi görüyordu. Wolf bu kutuyu on gün önce istedi ve şimdi bir

delil kayıp."

'Ne kanıtı?' diye sordu Vanita.

Edmunds rapordan olduğu gibi okudu: "İncil'in kan lekeli bir sayfası. Sanırım Wolf bir şey buldu."

'Yani, Ragdoll Katili'nin başlangıçta sandığımızdan çok daha fazla sayıda cinayet işlediğini mi söylüyorsunuz?' diye sordu Vanita.

'Söylediğim şey şu ki, Faustvari Katil sadece bir efsane değil. Ragdoll cinayetlerinin Faustvari cinayetler *olduğunu* söylüyorum. Wolf'un katilin kimliğini keşfettiğine ve bir yerlerde, en azından kendisinin bir iblis olduğuna kesin olarak inanan birini avladığına inanıyorum.'

Kafe kapısı açıldı ve Piccadilly Circus'un parlak ışıklarına doğru akın eden insan kalabalığının arasına bir kişi çıktı. Wolf daha iyi görebilmek için birkaç adım sağa doğru attı, ancak yüzü kalabalık ve yeni açtığı şemsiye tarafından gizlenmişti. Yürümeye ve uzaklaşmaya başladı.

Wolf'un bir karar vermesi gerekiyordu: kalmak mı, gitmek mi?

O oydu – Wolf neredeyse emindi. Yolun karşısına koşarak geçti, duran bir polis arabasının önünden geçerken yüzünü siper etti ve ardından kalabalık caddede hedefinin peşinden gitti. Attıkları her adımda insan kalabalığı artıyordu ve Wolf adamı gözden kaybetmemek için mücadele ediyordu. Yağmur şiddetlenince, hafif yağmura göğüs geren herkes ya sığınacak yer aradı ya da telaşla kendi şemsiyelerini aramaya başladı. Saniyeler içinde en az bir düzine aynı siyah şemsiye daha önündeki kaldırıma yığılmıştı.

Adamı kaybetmemek için çaresizce trafiğe çıkan Wolf, on metre kadar koştuktan sonra heybetli adamın arkasına saklandı. Bir sonraki vitrinin önünden geçerken, yansımada adamın yüzünü seçmekte zorlandı. Harekete geçmeden önce onun gerçekten o olduğundan emin olmalıydı.

Tuhaf davranışları çevresindeki birkaç kişinin ilgisini çekmişti ve bazılarının bu sırılsıklam adamı haberlerden tanıdığı açıktı. Onlardan uzaklaşmak için öne doğru itişti ve Trocadero'yu geçerken artık sadece iki kişinin arkasındaydı. Paltosunun içinde sakladığı altı inçlik av bıçağının sapını kavradı ve başka bir kişinin önüne geçti.

Kaçırması imkansızdı.

Katilin hayatta kalma riskini göze alamazdı.

Mükemmel fırsatı bekliyordu: sessiz bir park, ıssız bir ara sokak, ama bunun çok daha iyi olduğunu fark etti. Kalabalığın içinde, göz önünde saklanmıştı; yolun ortasında yatan cesedin yanından geri çekilen sıradan bir insandı.

Wolf, trafik ışıklarında durdukları sırada adamın yüzünün yan tarafını gördü. Şüphesiz oydu. Hedefinin hemen arkasına, siyah şemsiyeden seken yağmurun yüzüne çarptığını hissedecek kadar yakın bir pozisyona geçti. Bıçağı saplayacağı adamın kafatasının dibindeki açıkta kalan deriye odaklandı. Bıçağı göğsüne yakın tutarak çıkardı ve ellerini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Sadece ileri doğru itmesi gerekiyordu…

Karşıdaki bir şey dikkatini dağıttı: aşağıda bulunan Helios Atları heykellerini, yukarıda çatıdan zarifçe suya atlayan üç altın kızı heykellerinden ayıran kavisli cam duvarda hem kendi hem de Andrea'nın isimleri kayıyordu. Ters yazılmış harflerin, başının üzerindeki LG reklam panosunun yansıması olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Reklamın alt kısmında akan haber şeridini okumak için başını kaldırdı:

…dünya çapında özel röportajda – 13:00 BST – Andrea Hall/Fawkes her şeyi anlatacak – dünya çapında özel röportajda – 13:00 BST – Andrea Hall/Fawkes …

Wolf, arkasındaki insan kalabalığının yolun karşısına geçmek için onu itmeye başlamasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Trafik durmuştu ve kalabalığın içinde katili gözden kaybetmişti. Bıçağı koluna sokarak, siyah şemsiyeler denizinde umutsuzca bir yüz arayarak ileri atıldı. Aniden gökyüzü açıldı. Hazırlıksız turistlerin çığlıkları ve suyun kumaşlara çarpma sesleri kalabalık sokağı doldurdu.

Wolf ünlü kavşağa vardığı anda, etrafını bir başka insan dalgası sardı. Başının üzerindeki karanlık gökyüzünün altında parıldayan meşhur ekranların ışığında dururken, ne kadar savunmasız olduğunu fark etti. Yüzsüz kalabalık tarafından her yönden itiliyordu ve bu kalabalığın içindekilerden biri göründüğü gibi değildi.

Paniklemeye başladı.

Kalabalığın arasından geri püskürtmeye başladı, çıkma umuduyla insanları yere devirdi. Ayakkabı ve tekerleklerin oluşturduğu dalgalı zeminde bıçağını kaybetti, baktığı her yerde düşmanca yüzler gördü. Yavaş

ilerleyen trafiğe ayak uydurarak yolun ortasından koşmaya başladı, arkasından yürüyen orduya ara sıra bakıyordu…

Ölüm onu bekliyordu.

ST ANN'S HASTANESİ

Cuma, 11 Şubat 2011

07:39

Joel, her sabah kahvaltıdan önce yaptığı gibi, odasının soğuk zemininde diz çökmüş dua ediyordu. Bir personel onu her zamanki saatte uyandırıp kapıyı açmış ve artık odasında olmadığı zamanlarda her zaman takması gereken kelepçeleri takmıştı.

İki hafta önce, hapis cezasını uzatmak amacıyla hemşirelerden birine acımasız ve sebepsiz bir saldırı düzenlemişti. Genç kadın ona her zaman nazik davranmıştı ve onu ciddi şekilde yaralamış olabileceğinden gerçekten endişelenmişti, ancak oradan ayrılamazdı. Kaderinden saklanmanın korkakça bir davranış olduğunu biliyordu.

O bir korkaktı; bunu çok uzun zaman önce kabullenmişti.

Koridordan bir bağırış geldi. Joel, duasını yarıda kesip dinledi. Kapısının önünden ağır adımlarla bir çift ayak sesi geçti ve ardından binanın bir yerinden gelen vahşi bir çığlık kalbini hızlandırdı.

Ayağa kalktı ve koridora çıktı; orada birkaç hasta daha endişeyle Dinlenme Odası yönüne bakıyordu.

"Odalarınıza geri dönün!" diye bağırdı iri yarı bir adam, aralarından koşarak gürültünün kaynağına doğru ilerlerken, koridorları bir başka korkunç acı çığlığı doldurdu.

Joel, adamın emrine karşı gelip günlerinin çoğunu geçirdikleri odaya açılan çift kanatlı kapılara doğru koşan meraklı hasta kalabalığının arasında sürüklendi. Bir acı çığlığı duyuldu. Bu sefer Joel, Wolf'un sesini tanıdı.

Parlak renkli ameliyat önlükleri giymiş kalabalığın arasından sıyrılıp Dinlenme Odasına girdi.

Mobilyalar her yerde paramparça ve kırık haldeydi ve odanın diğer tarafında baygın bir doktora müdahale ediliyordu. Üç iri sağlık çalışanı çılgına dönmüş adamı zapt etmeye çalışırken, bir hemşire de telaşla telefonda konuşuyordu.

'Hayır!' diye kükredi Wolf, Joel'i ürküterek. 'Onlara söyledim! Bunu yapacağını onlara söyledim!'

Joel, Wolf'un vahşi bakışlarını büyük televizyona çevirdi; bir muhabir, Londra'nın harap bir caddesinde duruyordu. Travma geçirmiş iki polis memuru, arkalarında hâlâ dumanı tüten şeyi gizlemek için derme çatma bir paravan tutuyordu.

"Bunu engelleyebilirdim!" diye bağırdı Wolf, gözlerinden yaşlar süzülürken.

Başka bir doktor elinde büyük bir şırıngayla odaya koştuğunda, sanki onu uyutmaktan başka çaresi kalmamış bir veteriner gibi, vahşi bir hayvan gibi saldırdı.

Muhabirin topladığı az miktardaki bilgiyi tekrar etmesiyle her şey netleşti.

'Bizi yeni izleyenler için, görgü tanığı raporlarına göre, geçen Mayıs ayındaki yakma cinayetlerinden aklanan şüpheli Naguib Khalid polis tarafından tutuklandı. Bir ceset olduğuna dair doğrulanmamış haberler var ve gördüğünüz gibi, arkamda hâlâ duman yükseliyor...'

Doktor devasa iğneyi sol koluna derinlemesine sapladığında Wolf acıyla bağırdı. Vücudu gevşerken, yorgun hastane personeli ağırlığını taşımakta zorlandı. Bayılmadan hemen önce, yüzünde ne acıma ne de şaşkınlık ifadesi olan Joel'e baktı. Sadece anlayışla başını salladı ve ardından Wolf bilincini kaybetti.

Wolf uyandığında odasındaydı. Penceresinin dışındaki alan karanlığa bürünmüştü. Gözleri bulanıktı ve zonklayan başına ellerini kaldıramamasının nedenini anlaması bir dakikadan fazla sürdü; yatağa bağlanmıştı. Kalın kayışlara karşı boşuna mücadele etti, daha önce içinden fışkıran öfke hâlâ yüzeyin hemen altında kaynıyordu.

Haber bültenini, yırtık pırtık beyaz çarşafın üzerinde yükselen dumanı hatırladı. Başını yana çevirdi ve yere kustu. Görmesine gerek yoktu; Wolf,

kameralardan neyin gizlendiğini herkesten daha iyi biliyordu. Başka bir genç kızın ne kadar gereksiz yere acı çektiğini biliyordu.

Gözlerini kapattı ve öfkesini odaklamaya, konsantre olmaya çalıştı. Öfke onu tüketiyor, düşüncelerini bulandırıyordu. Boş tavana baktı ve sorumlu tuttuğu kişilerin isimlerini fısıldadı, ama sonra bir şey hatırladı: çaresiz bir son çare, dengesiz bir zihnin anlamsız saçmalıkları…

'Hemşire!' diye yüksek sesle bağırdı. 'Hemşire!'

Doktorları kelepçelerini çıkarmaya ikna etmek bir saat, telefon görüşmesi yapma iznini almak ise yarım saat daha sürdü. Kararlarını beklerken, yatağın altından yıpranmış sayfayı çıkarmıştı. Sayfanın orada olduğunu neredeyse unutmuştu.

Ayakta durmakta zorlanıyordu ve hemşire odasındaki telefonu kullanması için koridora çıkarıldı. Yalnız kaldığında, buruşuk kağıdı açtı ve ilk kez, pastel boyayla yazılmış sayıların arasından sızan basılı kelimeleri fark etti: Tanrı. Şeytan. Ruh. Cehennem.

Duvara yaslanarak dengesini sağladı ve boşta kalan eliyle sayı dizisini tuşladı.

Telefon çalmaya başladı.

Boğuk bir tıkırtı sesi duyuldu, ardından sessizlik çöktü.

"Merhaba?" diye sordu Wolf gergin bir şekilde.

Sessizlik.

'… Merhaba?'

Sonunda otomatik bir kadın sesi ona cevap verdi.

'Lütfen. Ses tonundan. Sonra. Tam. Adınızı. Söyleyin.'

Wolf işaretini bekledi.

'William Oliver Layton-Fawkes.'

Ardından, sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir sessizlik daha yaşandı. Wolf bunun mantıksız olduğunu biliyordu, ama bilgisayarlaşmış seste, tonda, vurguda rahatsız edici bir şey vardı. Sanki onun çaresizliğinden zevk alıyor, onunla alay ediyormuş gibiydi.

Sonunda 'Karşılığında ne?' diye sordu.

Wolf boş koridora doğru baktı. Yan odalardan birinden gelen hafif seslerin uğultusunu duyabiliyordu. İçgüdüsel olarak elini ahizeye götürerek fısıldadı.

Tereddüt etti.

'Karşılığında?' diye tekrar sordu ses.

Wolf, "Naguib Khalid… Belediye Başkanı Raymond Turnble… Madeline Ayers… Liman güvenlik görevlisi… Dedektif Benjamin Chambers ve o kızın kanına bulaşmış herkes," diye tükürdü.

Sessizlik.

Wolf ahizeyi yere koymak için uzandı. Durakladı ve telefonu kapatmadan önce bir an daha dinledi. Sayıklamaları içinde kendine güldü. Ağır ilaç etkisinde bile her şeyin ne kadar saçma olduğunu fark etmişti; yine de, isimleri yüksek sesle söylemek, onları dış dünyaya, hatta insansız bir telesekretere bile olsa iletmek biraz daha iyi hissettirmişti.

Sessiz koridorda yarı yolda geri dönerken, kulakları sağır eden tiz bir zil sesi etrafını doldurdu. Dizlerinin üzerine çöktü, ellerini kulaklarının üzerine koydu ve sıradan telefona doğru döndü; sesin bu kadar yüksek olup olamayacağını veya ilaçların duyularını bozup bozmadığını merak etti.

Aşırı kilolu sağlık çalışanlarından biri, telefona yaklaşırken anlaşılmaz bir şeyler söyleyerek hızla yanından geçti. Wolf, adamın ahizeyi kavrayıp kulağına dayamasını, hattın diğer ucunda kim veya ne olursa olsun duyduğu korkuyu açıkça göstermesini izlerken nefesini tuttu.

Adamın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Hey, biliyorum, özür dilerim. Hastalardan biri o ilacı kullanıyordu," diye özür dileyerek açıkladı.

Wolf yavaşça ayağa kalktı ve sendeleyerek odasına doğru ilerledi; belki de, sadece belki de, gerçekten de delirmiş olabileceğini düşünüyordu.

BÖLÜM 33

Pazar, 13 Temmuz 2014

13:10

Finlay listesinden bir ismi daha sildi ve geriye kalan dört yüz terhis edilmiş askerin yarısına dönmeden önce on saniyelik bir esneme molası verdi. Köşedeki masasında, başı öne eğik, kulaklık takmış ve ofisin gürültüsünü bastırmaya çalışırken Baxter'ı gördü.

Edmunds, Finlay'in tanımadığı bir bilgisayar programına erişmek için Simmons'ın masasına geri dönmüş olmasına rağmen, toplantı odasını kullanılamaz bir halde bırakmıştı. Vanita ve Simmons, Andrea Hall röportajını izlemek için daracık ofislerine kapanmış, şüphesiz hasar kontrolü amacıyla, Wolf'un eski karısının dünyaya bir sonraki hangi bomba niteliğindeki bilgiyi açıklayacağını nefeslerini tutarak bekliyorlardı. Ölüm Saati röportaj süresince ortadan kaybolmuş olsa da, hiçbirinin zaman kısıtlamalarına uymak zorunda olduğu konusunda hatırlatılmaya ihtiyacı yoktu.

Finlay listedeki bir sonraki isme baktı. Savunma Bakanlığı'nın erişim izni verdiği az miktardaki bilgiyi, Polis Ulusal Bilgisayarını, Polis Ulusal Veritabanını ve Google'ı kullanarak şüpheli havuzunu daraltıyordu. Biraz daha temkinli davransaydı kendini daha rahat hissederdi; sonuçta, katilin ordudan hiç terhis edilmemiş, hatta hiç askere alınmamış olması da tamamen mümkündü. Bunu düşünmemeye çalıştı. Wolf'u bulmak için en iyi şansları buydu, bu yüzden o ve Baxter, buldukları isimleri Edmunds'a bildirmeye devam edeceklerdi.

Saunders, Baxter'ın masasına doğru gururla yürüdü. Baxter kulaklıklarını çıkarmadı ve çalışmaya devam etti, mesajı alıp gideceğini umuyordu, ancak Baxter elini yüzünün önünde sallayınca, ona yüksek sesle söylenmesi gerektiği açıkça belli oldu.

"Defol git, Saunders," diye çıkıştı.

'Vay canına! Buna gerek yok. Sadece seni kontrol etmeye geldim. Biliyorsun, Andrea Hall, Wolf ve "adı açıklanmayan" bir kadın meslektaşı hakkında oldukça skandal niteliğinde iddialarda bulundu,' dedi sinsi bir gülümsemeyle. 'Yani, hepimizin şüpheleri vardı ama...'

Baxter'ın ifadesini görünce sözünü yarıda kesti ve bir adım geri çekildi. Duyulmayan bir şeyler mırıldandı ve uzaklaştı. Haber Baxter için şok olmuştu ve biraz incindiğini itiraf etmekten utanıyordu. Andrea ile sorunlarını konuştuklarına ve Andrea'nın sonunda Wolf ile arasında hiçbir şey yaşanmadığı gerçeğini kabul ettiğine inanmıştı. Öte yandan, bu, kocasının ölümüne saatler kala dünya televizyonunda eski kocası hakkında dedikodular yayan aynı kadındı.

Yine de, bu küçük ihanetler, Baxter'ın Wolf'a karşı hissettiklerinin yanında önemsiz kalıyordu.

Bir saat sonra Finlay, beceriksizce listedeki bir sonraki ismi bilgisayara girdi. Baxter'a kıyasla utanç verici derecede yavaştı, ancak Baxter kendi payını bitirip daha fazla puan almadan önce mümkün olduğunca çok ismi girmek istiyordu. Savunma Bakanlığı girişi tipik olarak kısaydı:

> Kıdemli Çavuş Lethaniel Masse, Doğum Tarihi 16/02/1974, (İnsan İstihbaratı) İstihbarat Birliği, Sağlık nedenleriyle terhis edildi – Haziran 2007.

"Kimden yanalar?" diye mırıldandı, daha da belirsiz olamazlar mıydı acaba diye merak ederek. Çalışma yemeğinden kalan bir peçeteye *"askeri istihbarat"* kelimelerini karaladı.

Hızlı bir Google araması, çoğunlukla haberler ve tartışma forumlarından oluşan sayfalarca sonuç verdi. Sayfanın en üstündeki bağlantıyı açtı:

Finlay, kahverengi bir sos lekesinin yanına *"Hayatta Kalma Mücadelesi - Tanrı Kompleksi mi?"* diye yazdı. Ayrıntıları Polis Ulusal Veritabanına girdi ve boy (1.90), medeni durum (bekar), iş (işsiz), kayıtlı engelli (evet), en yakın akraba (yok), bilinen adresler (son beş yılda hiç yok) dahil olmak üzere çok sayıda bilgi bulmaktan hoş bir şekilde şaşırdı.

Edmunds'un profiliyle olan benzerliklerden cesaret alan Finlay, ikinci sayfaya geçti ve burada Başçavuş Masse hakkında bu kadar çok bilgi bulunmasının nedeni ortaya çıktı. İki dosya eklenmişti. Birincisi, Haziran 2007'de Metropolitan Polisi tarafından oluşturulan bir olay raporuydu:

İş Sağlığı Birimi, 3. Kat, 57 Portland Place, W1.

[14:40] Bildirilen bir rahatsızlık nedeniyle olay yerine gidildi. Hasta Lethaniel Masse, personele karşı kavgacı ve agresif davrandı.

Olay yerine vardığımızda, üst kattan yüksek sesler duyuldu. Bay Masse (30-40 yaşlarında, 1.80 boyunda, beyaz tenli/İngiliz, yüzünde yara izleri olan erkek) yerde bağdaş kurmuş oturmuş, boşluğa bakarken ve yüzünün yan tarafından kan akarken bulundu. Masa devrilmiş, pencere aralıktı.

Meslektaşım Bay Masse ile ilgilenirken, başındaki yaranın kendi kendine oluştuğu ve başka kimsenin yaralanmadığı bilgisi verildi. Doktor James Bariclough, hastanın travma sonrası stres bozukluğu (PTSD) yaşadığını ve fiziksel ve zihinsel yaralanmalar nedeniyle orduya geri dönemeyeceği haberinin ardından öfke nöbeti geçirdiğini belirtti.

Ne doktor ne de personel konuyu daha ileri götürmek istemiyor. Tutuklama veya polis müdahalesinin devamı için bir neden yok. Başındaki yara ve mevcut durumda intihar riski olasılığı nedeniyle ambulans talep edildi. Ambulans gelene kadar olay yerinde bekleyeceğim.

[15:30] Ambulans ekibi olay yerinde.

[15:40] Ambulans ekibine University College Hastanesine kadar eşlik ettim.

[16:05] Net görüntü.

Finlay, çoktan ayağa kalkmış olduğunu ve şimdiye kadarki en umut vadeden şüpheliyi ekibin geri kalanıyla paylaşmak için can attığını fark etti. Faresini ikinci belgenin üzerine getirdi ve çift tıkladı. Devrilmiş bir masanın yanında duran kırık bir bilgisayarın fotoğrafı belirdi. Sonraki resme geçti: büyük, çatlak bir pencere. İlgisizce son fotoğrafı açtı ve tüyleri diken diken oldu.

Fotoğraf, açık bir kapının yanında çekilmişti ve arka planda korku içinde endişeyle izleyen personel vardı. Fotoğrafta Lethaniel Masse'nin ağır yaralı yüzündeki derin yırtıklar görünüyordu; ancak Finlay'i rahatsız eden şey, korkunç yaralarının boyutu değildi. Gözleriydi: solgun, cansız, hesapçı.

Finlay, hatırlayamayacağı kadar çok canavarla karşılaşmıştı ve en korkunç suçları işleyenlerin ortak bir özelliği olduğunu keşfetmişti: bakışları; şimdi de bilgisayar ekranından ona bakan aynı duygusuz, soğuk bakış.

'Emily! Alex!' diye bağırdı ofisin diğer ucuna.

Lethaniel Masse bir katildi, bundan hiç şüphesi yoktu. İster Bez Bebek Katili, ister Faustvari Katil, isterse de her ikisi birden olsun, Finlay'in

umurunda değildi. Edmunds ise delilleri toplamaya odaklanabilirdi.

Onun ve Baxter'ın tek endişesi onu bulmaktı.

Wolf çok gergindi. Saatlerdir caddenin üzerine yağan yağmuru izliyor, daracık dairenin tek penceresindeki buharı ara sıra siliyor ve Masse'nin her an eve dönebileceğini umuyordu; yıllar önce başlattığı işi bitirmek için tek fırsatını kaçırmış olabileceğinin de fazlasıyla farkındaydı.

Uyum sağlamak, doğaçlama yapmak zorunda kalacaktı. Zaten artık kurtarılamaz durumda olduğunu düşünüyordu. Böylesine her yerde hazır bulunan medya gözetimi altında rol oynamak zorunda kalacağını veya Masse'nin, bunca insan arasından Andrea'yı haberci olarak görevlendireceğini asla tahmin edemezdi. Olaylar farklı şekilde gelişseydi, Salı sabahı New Scotland Yard'a bir kahraman olarak girecekti, Wolf'ün yanlışlıkla kendini savunma amacıyla öldürdüğü, akıl sağlığı bozuk eski askerin masum hedeflerinden biri olacaktı. Olayla ilgili herhangi bir kanıt Masse ile birlikte yok olacaktı. Masse'nin dairesine yerleştirmeyi planladığı, özenle seçilmiş gazete kupürleri hala üzerindeydi.

Makalelerin çoğu, okul öğrencisi Annabelle Adams'ın gereksiz ölümüne yol açan başarısızlıkların ve birçok ismin vurgulandığı, suçlayıcı anlatımlar içeren "Ceset Yakma Katili" davasıyla ilgiliydi. Diğerleri ise ordunun, özellikle çocuklar olmak üzere, Afgan sivil kayıplarının sayısını, Masse'nin eski alayıyla yaşanan çatışmalar sırasında gizleme girişimleriyle ilgili hikayelerdi. Wolf, bu basit temanın Masse'nin klinik olarak dengesiz zihnini tetikleyebilecek makul bir unsur olarak kabul edileceğinden ve EYP saldırısından mucizevi bir şekilde kurtulmasının hikayeye daha da ağırlık katacağından emindi.

Artık önemi yoktu. Bunun yerine Wolf, şehre sadist bir yırtıcıyı salmıştı ve normal bir hayata dönme umudu da planla birlikte yok olmuştu. Elizabeth Tate ve kızı asla bu işe karışmamalıydı. Ashley ile birlikte kaçması pervasızca bir hareketti. Ancak en önemlisi, Edmunds'u beklemiyordu.

Genç dedektif en başından beri onu sıkıştırıyordu ve Masse'nin daha önceki, daha az başarılı cinayetlerinden en az birini bulmuştu. Wolf, ipuçlarını birleştirmesinin sadece zaman meselesi olduğunu biliyordu. Eğer o kadar aptalca bir şekilde Edmunds'a saldırmasaydı, meslektaşlarının ne kadar çok şey keşfettiğini tam olarak bilecekti.

Bunların hiçbiri onun için Baxter'ın yaptıklarını, yapması gerekenleri öğrenmesi kadar önemli değildi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Baxter'ın bunu asla anlayamayacağını biliyordu. Aksine tüm kanıtlara rağmen, o hala hukuka, adalete, kayıtsızlık kültürü içinde açıkça faaliyet gösteren yalancıları ve yozlaşmışları ödüllendiren sisteme inanıyordu. Onu düşmanı olarak görecekti – Masse'den daha iyi olmadığını düşünecekti.

Bunu düşünmeye bile tahammül edemiyordu.

Bakımsız binanın ana kapısı aşağı kattan sert bir gürültüyle kapandı. Wolf, lavabonun altında bulduğu ağır çekici kaptı ve dayanıksız kapıya dayadı. Birkaç dakika sonra, alt kattaki daireye biri girerken bir gürültü daha duyuldu ve ardından televizyonun sesi duvarlardan yankılandı. Wolf rahatladı ve pencere pervazına geri döndü; kapalı Shepherd's Bush Pazarı ve ötesindeki tren raylarının sıkıcı manzarasına baktı.

Dünyanın en ünlü cani sosyopatının ininden biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Sanki bir sihirbazlık gösterisinin perdesinin arkasına bakıyormuş gibiydi. Kanla çizilmiş grotesk resimler, duvarlarda uğursuz dini yazılar, korkunç fotoğraflar veya biriken kurban listesinden hatıralar bekliyordu, ama hiçbir şey yoktu. Yine de badanalı odada sessizce rahatsız edici bir şey vardı.

Hiçbir yerde televizyon, bilgisayar, ayna yoktu. Altı takım aynı kıyafet ya çekmecelere düzgünce katlanmış ya da gardıropta asılıydı. Buzdolabında sadece bir litre süt vardı ve yatak yoktu, sadece yerde ince bir hasır vardı; eve dönen askerler için yaygın bir uygulamaydı bu, görünüşte sağlam olsalar da sonsuza dek değişmişlerdi. Duvara dizilmiş kitaplar, görünüşe göre renklere göre düzenlenmişti: *Savaş ve Ahlak Üzerine* , *Tesadüfi Tür: İnsan Evriminin Yanlış Anlaşılması* , *Patlayıcılar Ansiklopedisi* , *Tıbbi Biyokimya* …

Wolf tekrar buğuyu sildi ve dar servis yolunun girişinde bekleyen bir araba fark etti. Dairenin tam oturmayan penceresinden motorun rölantide çalıştığını duyabiliyordu. Arabayı net bir şekilde göremiyordu ama binanın sakinlerinden birine ait olamayacak kadar pahalı göründüğünü anlayabiliyordu. Bir şeylerin ters gittiğini hissederek ayağa kalktı.

Aniden, araba araba yolunda hızla ivme kazandı ve arkasından iki adet silahlı müdahale aracı takip etti; araçlar, ikinci kattaki penceresinin altındaki çimen ve taşların üzerinde kayarak durdu.

"Kahretsin!" dedi Wolf, çoktan kapıya doğru koşarken.

Karanlık koridora çıktı ve Masse'nin dairesinin kapısını arkasından tık diye kapattı. Koridorun sonundaki yorgun merdiven, silahlı polislerin ilk dalgasının ağırlığı altında protesto edercesine gıcırdıyordu.

Kaçacak yeri yoktu.

Ağır bot sesleri merdivenlerden ona doğru gürleyerek geliyordu. Yangın çıkışı yoktu, pencere yoktu, sadece koridorun karşısındaki daireye açılan çizik ve boyası dökülmüş bir kapı vardı.

Kurt ona tekme attı; o ise yerinden kıpırdamadı.

Tekrar tekmeledi; tahtada bir çatlak oluştu.

Çaresizlik içinde kendini kapıya attı. Kilit tahtadan ayrıldı ve polis memurları merdivenlerin tepesine ulaştığı anda boş odaya düştü. Kapıyı itti. Saniyeler sonra, Masse'nin kapısına ağır darbeler geldi.

'Polis! Kapıyı açın!'

Bir süre sonra, polis memurları küçük daireye girmek için bir Enforcer koçbaşı kullandıklarında büyük bir patlama sesi duyuldu. Wolf'un kalbi hızla çarpıyordu. Yerde yatarken, sadece birkaç metre ötede gerçekleşen baskının ürkütücü seslerini dinliyordu.

Merdivenlerde biriyle tartışırlarken tanıdık bir sesin "Burası tam bir oda!" dediğini duydu. "Şimdiye kadar bulamadılarsa, muhtemelen bundan sonra da bulamayacaklar."

Wolf ayağa kalktı ve Baxter ile Finlay görüş alanına girdiğinde balık gözü şeklindeki gözetleme deliğinden baktı. Koridorda sabırsızca beklerlerken, Baxter doğrudan ona bakıyordu ve Wolf bir an için onun kendisini görebildiğinden emindi. Sonra kırık kilide baktı.

'Güzel bir yer,' diye belirtti Finlay'e.

Kapıyı hafifçe itti. Kapı, Wolf'un ayağına çarpmadan önce yarım santim kadar açıldı. Wolf, boş odaya ve pencereden ulaşabileceği bitişik binanın alçak çatısına baktı.

"Her şey yolunda!" diye bağırdı koridorda biri, başkomiser elinde bir şeyle Masse'nin dairesinden çıkarken.

"Bunu yatağın içinde buldum. Sanırım seninkilerden biri," dedi suçlayıcı bir tonla, Baxter'a cinayet ve ağır suçlar kimlik numarasıyla etiketlenmiş dizüstü bilgisayarı uzatırken. Gümüş kasanın üzerinde kanlı parmak izleri vardı, koridorun tozlu ışığında simsiyah ve kirli görünüyordu. Baxter, sanki bakmaya bile dayanamıyormuş gibi, tereddütle açtıktan sonra Finlay'e verdi.

"Bu Chambers marka," diye açıkladı, onu tutmak için kullandığı eldivenleri çıkarırken.

'Bunu nasıl anladın?'

'Şifre.'

Finlay, ekran ile klavye arasına sıkıştırılmış kanlı kağıt parçasını okudu:

'Eve2014.'

Bir tuşa bastı. Uyku modundaki bilgisayar yeniden açıldı. Şifreyi dikkatlice girdi ve Met'in güvenli sunucusunun tanıdık ana ekranıyla karşılaştı. 7 Temmuz tarihli kısa bir e-posta açık bırakılmıştı:

> Bu mesajı, yakın zamanda Homicide&Serious_Crime_Command posta grubundan çıkarıldığınız için alıyorsunuz. Bunun bir hata sonucu yapıldığını düşünüyorsanız veya hala erişime ihtiyacınız varsa, lütfen yardım masasıyla iletişime geçin.
> Saygılarımla,
> BT Destek Ekibi

Finlay ekranı çevirerek Baxter'ı gösterdi.

"Tüm süre boyunca sunucumuza giriş yapmıştı," diye inledi kadın. " *Bu yüzden* her zaman bizden bir adım öndeydi! Edmunds tamamen saçmalıyor. Wolf bilgi sızdırmıyordu!"

'Bunun doğru olduğuna inanmak istediğini biliyorum. Ben de istiyorum. Ama kesin olarak bilmiyoruz.'

Ona sinirlenmiş gibi baktı ve uzaklaştı.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim... Çok minnettarım... Tekrar bekleriz," dedi Baxter, silahlı memurları aceleyle kapıdan dışarı çıkarırken.

Wolf pencereye koştu, çatıya tırmandı ve karşılaştığı ilk yangın merdiveninden aşağı indi. Servis yolunun girişini koruyan görevlilerin yanından geçerken yüzünü gizlemeye çalıştı ve Goldhawk Road İstasyonu'nun merdivenlerini çıkarken, pazar yerinin metal panjurlarına çarpan yağmurun tiz tıkırtısının giderek azaldığını duydu. Kapılar kapanırken trene bindi ve tren hareket edip köprüden geçerken yanıp sönen mavi ışıkları izledi.

Avantajını kaybetmişti.

BÖLÜM 34

Pazartesi, 14 Temmuz 2014

05:14

Baxter, dairesinin pencerelerine vuran yağmurun sesiyle uyandı. Gözlerini araladığında, uzaktan gökyüzünde hafif bir gök gürültüsü duyuldu. Mutfak spot ışıklarının yaydığı sıcak ışık altında kanepesinde uzanıyordu; kablosuz telefonu, uyuyakaldığı için rahatsız edici bir şekilde yanağına baskı yapıyordu.

Bir yanı Wolf'un aramasını bekliyordu. Nasıl aramazdı ki? Ne kadar öfkeli ve ihanete uğramış hissetse de, çözülmemiş çok şey kalmıştı – yoksa gerçekten onun için bu kadar önemsiz miydi? Son konuşmalarından ne istediğinden bile emin değildi: bir özür mü? Bir açıklama mı? Belki de Wolf'un aklını tamamen kaybettiğine ve arkadaşının aslında kötü değil, hasta olduğuna dair bir teyit.

Sehpanın üzerindeki cep telefonuna uzandı, ancak cevapsız arama veya yeni mesaj bulamadı. Doğrulup bacaklarını koltuktan sarkıtınca, boş şarap şişesini ahşap zeminde gürültüyle yuvarladı ve alt kattaki komşusunu uyandırmamış olmasını umdu. Pencereye gitti ve parıldayan çatılara baktı. Yukarıdaki öfkeli bulutlar, her şimşek çaktığında kömür renginin on iki farklı tonunda görünüyordu.

Ne olursa olsun, gün bitmeden sonsuza dek bir şeyini kaybedecekti.

Keşke ne kadar olduğunu bilseydi.

Edmunds, gece boyunca şehirde sayısal ekmek kırıntıları gibi zikzaklar çizen suçlayıcı para izlerini analiz ederek çalışmıştı. Chambers'ın dizüstü bilgisayarının da elinde olmasıyla birleşince, bu, Lethaniel Masse'nin suçluluğunun ve inanılmaz bir şekilde, Ragdoll ve Faust cinayetlerinin aynı cinayet olduğunun tartışılmaz kanıtı anlamına geliyordu. Bu büyüleyici ve hayal gücü yüksek seri katili bizzat yakalayamayacağı için biraz hayal kırıklığına uğramıştı, ancak Wolf'un olaya karışmasının ortaya çıkmasının, kafasında canlandırdığı canavardan çok daha şok edici olduğu şüphesizdi.

Dünyanın bunu gerçekten bilip bilmeyeceğini merak ediyordu.

Edmunds yorgundu ve işini bitirirken konsantre olmakta zorlanıyordu. Sabah 4 civarında Tia'nın annesinden bir mesaj almış ve hemen geri aramıştı. Tia gece boyunca çok hafif bir kanama geçirmişti ve doğum servisi, bebeğin durumunun iyi olduğundan emin olmak için önlem olarak hastaneye gelmesini istemişti. Hastaneye kendileri gitmişler ve her şeyin yolunda olduğu, endişelenmeye gerek olmadığı söylenmişti. Sadece birkaç saat boyunca onu gözlemlemek istiyorlardı.

Edmunds öfkeyle neden daha önce aramadığını sorduğunda, Tia'nın böylesine önemli bir günde onu endişelendirmek istemediğini, konuştuklarını öğrendiğinde çok kızacağını açıkladı. Tia'nın bu korkuyu gizlice yaşaması fikri onu üzdü ve telefonu kapattıktan sonra, onunla birlikte orada olmayı ne kadar çok istediğinden başka hiçbir şey düşünemedi.

Saat 06.05'te Vanita, kameraların önünde geçireceği bir günün heyecanıyla dikkat çekici bir pantolon takımıyla ofise girdi. Damlayan şemsiyesi kapıdan çıkış yolunu işaret ediyordu ve Edmunds'u masasında görünce aniden yön değiştirdi.

'Günaydın Edmunds,' diye selamladı onu. 'Basına hakkını vermek lazım, çok azimliler. Dışarısı kıyamet gibi!'

Edmunds, "Gece yarısından hemen önce hazırlıklara başladılar," dedi.

"Yine bütün gece burada mıydın?" diye sordu, şaşırmaktan çok etkilenmiş bir şekilde.

'Bu alışkanlığı sürdürmeyi düşünmüyorum.'

'Hiçbirimiz bunu asla yapmayız, yine de...' Ona gülümsedi. 'Edmunds, çok başarılı yerlere geleceksin. İyi çalışmalarına devam et.'

Adam, gece boyunca derlediği tamamlanmış mali raporu ona uzattı. Kadın evrak yığınını şöyle bir karıştırdı.

'Hava geçirmez mi?' diye sordu.

'Kesinlikle. Goldhawk Road'daki stüdyo daire, yaralı askerlere konut sağlayan bir hayır kurumuna ait, bu yüzden bulmak daha zordu. Sadece onlara çok indirimli bir kira ödüyor. Her şey on ikinci sayfada.'

'Mükemmel iş.'

Edmunds masasının üzerindeki zarfı alıp ona uzattı.

"Bu davayla ilgili mi?" diye sordu, paketi yırtarak açmaya başlarken.

'Bir bakıma öyle,' dedi Edmunds.

Ses tonunu duyunca duraksadı, ona kaşlarını çattı ve sonra ofisine doğru yürüdü.

Baxter, Merkezi Adli Görüntüleme Ekibi'ni rahat bırakması istendikten sonra sabah 7.20'de ofise geldi. Doğrusu, karanlık odadan kurtulduğu için rahatlamıştı. CFIT görevlilerinin, şehrin her yerinden gelen güvenlik kameralarının görüntülerini izledikleri, baş ağrısına neden olan o odada saatlerce nasıl dayandıklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Kalabalık ortamlarda bireysel yüz yapılarını seçme ve tanımlama konusunda rakipsiz yetenekleri nedeniyle seçilen süper tanıma uzmanlarından oluşan bir ekip, Wolf ve Masse'yi aramak için yüz tanıma yazılımıyla birlikte gece boyunca çalışmıştı. Baxter, bunun samanlıkta iki iğne aramak gibi olduğunu biliyordu, ancak tahmin edileceği üzere ikisini de bulamayınca hayal kırıklığı dinmedi.

Mola dönüşü iki dakika geç kalan ve elinde kahve olan bir personeli azarlamıştı. Amiri buna sinirlenmiş ve Baxter'ı herkesin önünde sert bir şekilde azarladıktan sonra oradan ayrılmasını emretmişti. Öfkeyle Cinayet ve Ağır Suçlar Birimine geri döndü ve Tia'ya mesaj yazmakta olan Edmunds'a yaklaştı.

Yazmayı bitirip telefonunu cebine koyarken, "Kamera odasında herhangi bir ilerleme var mı?" diye sordu.

"Beni kovdular," dedi Baxter. Edmunds'ın sadece omuz silkmesi ve nedenini sormaya bile tenezzül etmemesi çok şey anlatıyordu. "Zaten zaman kaybı. Nereye bakacaklarını bilmiyorlar. Wolf'un dairesinin etrafını gözetliyorlar, ki belli ki oraya geri dönmeyecek, bir de Masse'nin dairesini, ki onun da geri döneceğini sanmıyorum."

'Peki ya yüz tanıma?'

'Şaka yapıyorsun, değil mi?' diye güldü Baxter. 'Şimdiye kadar Wolf'u üç kez işaretledi. Biri yaşlı bir Çinli kadındı, ikincisi bir su birikintisiydi, üçüncüsü ise Justin Bieber posteriydi!'

Üzerlerindeki muazzam baskıya ve CFIT'in iki adamı da bulamamasının ciddi sonuçlarına rağmen, ikisi de akıl almaz eşleşme listesine alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyor," dedi Edmunds.

Baxter çantasını yere sert bir şekilde bıraktı ve dinlemek için masanın üzerine oturdu.

'DC Edmunds,' diye seslendi Vanita ofisinin kapısından. Elinde katlanmış bir kağıt parçası vardı. 'Bir dakika?'

"Eyvah," dedi Baxter alaycı bir şekilde ayağa kalkıp ofise doğru yürürken.

Edmunds kapıyı arkasından kapattı ve sabah 4.30'da yazdığı mektubun açık durduğu masaya oturdu.

"Şaşırdığımı söylemeliyim," dedi. "Özellikle de bugün, bunca gün içinde."

"Davaya elimden gelen her türlü katkıyı yaptığımı düşünüyorum," dedi, mektubun yanında duran kalın dosyayı işaret ederek.

'Ve ne büyük bir katkı oldu!'

'Teşekkür ederim.'

'Bundan emin *misiniz* ?'

'Benim.'

İçini çekerek, "Gerçekten de senin için parlak bir gelecek görüyorum," dedi.

'Ben de öyle düşünüyorum. Ama maalesef burada değil.'

'Pekâlâ, transfer evraklarını teslim edeceğim.'

'Teşekkür ederim, Komutanım.'

Edmunds ve Vanita el sıkıştılar ve Edmunds odadan çıktı. Baxter, fotokopi makinesinin yanında oyalanarak kısa konuşmayı izliyor ve kulak misafiri olmaya çalışıyordu. Edmunds ceketini aldı ve yanına doğru yürüdü.

'Bir yere mi gidiyorsun?' diye sordu.

'Hastane. Tia geceyi orada geçirdi.'

'O mu...? Bebek mi...?'

'Bence ikisi de iyi durumda, ama benim orada olmam gerekiyor.'

Baxter'ın, kendisine ve ailesine duyduğu şefkatle, böylesine kritik bir zamanda takımı ve onu terk edeceğine dair duyduğu şaşkınlığı dengelemekte zorlandığını anlayabiliyordu.

'Bana burada ihtiyacın yok,' diye onu temin etti.

Baxter, Vanita'nın ofisine doğru başını sallayarak, "Bunu o mu onayladı?" diye sordu.

'Dürüst olmak gerekirse, pek umurumda değil. Sadece Fraud'a geri dönmek için bir transfer talebi gönderdim.'

'Ne yaptın?'

'Evlilik. Dedektif. Boşanma,' dedi Edmunds.

'Bunu kastetmedim... Bu herkes için geçerli değil.'

'Yakında bir bebeğim olacak. Bunu atlatamayacağım.'

Baxter, nişanlısının hamile olduğu haberine verdiği acımasız tepkiyi hatırlayarak gülümsedi.

"Öyleyse neden vaktimi boşa harcamayı bırakıp dolandırıcılığa geri dönmüyorsun?" diye hüzünlü bir gülümsemeyle tekrarladı.

Edmunds'un şaşkınlığına rağmen, kadın onu sıkıca kucakladı.

"Hadi ama, istesem de kalamazdım," dedi ona. "Buradaki herkes benden nefret ediyor. Kendi adamlarına sırtını dönmezsin, günah kadar suçlu olsalar bile. Bugün bir şeye ihtiyacın olursa telefonda olurum," dedi ve samimiyetle tekrarladı: " *Herhangi bir şeye* ."

Baxter başını salladı ve onu serbest bıraktı.

'Yarın işe döneceğim,' diye güldü.

'Biliyorum.'

Edmunds ona sevgiyle gülümsedi, ceketini giydi ve ofisten ayrıldı.

Wolf, Ludgate Hill'den dönerken pansiyondan çaldığı mutfak bıçağını çöpe attı. Şiddetli yağmurun arasından St. Paul Katedrali'nin saat kulesini zar zor seçebiliyordu; Old Bailey boyunca yürürken yağmur hafifledi, bu cadde Merkez Ceza Mahkemesi'ne ünlü takma adını vermişti ve yüksek binalar fırtınadan biraz koruma sağlıyordu.

Mahkeme salonlarını neden seçtiğinden emin değildi; çünkü kendisi için aynı derecede önem taşıyan başka birçok yer vardı: Annabelle Adams'ın mezarı, Naguib Khalid'in onun yanan bedeninin başında bulunduğu yer, St. Ann Hastanesi. Nedense mahkeme salonları doğru gelmişti; her şeyin başladığı yer, bir iblisle yüzleştiği ve hayatta kalıp bunu anlattığı yer.

Wolf, hafta boyunca koyu renk sakalını uzatmış ve bir gözlük takmıştı. Durmak bilmeyen yağmur, kalın saçlarını düzleştirmişti; bu da basit ama etkili kılık değiştirmeyi daha da belirginleştiriyordu. Eski mahkeme salonlarının ziyaretçi girişine ulaştı ve uzun, sırılsıklam kuyruğun arkasına katıldı. Önündeki yüksek sesli Amerikalı turistin konuşmalarından anladığı kadarıyla, İkinci Mahkeme Salonunda yüksek profilli bir cinayet davası görülüyordu. Arkasındaki kuyruk yavaş yavaş uzarken, adının geçtiği ve Ragdoll cinayetlerinin nasıl sonuçlanacağına dair heyecanlı tahminlerin yapıldığı birkaç konuşmaya kulak misafiri oldu.

Kapılar nihayet açıldığında, kalabalık itaatkâr bir şekilde yağmurdan kaçarak X-ray cihazlarından ve güvenlik kontrollerinden geçti. Bir mahkeme görevlisi, Wolf'un da içinde bulunduğu ilk grubu sessiz koridorlardan geçirerek İkinci Mahkeme salonunun girişinin önüne bıraktı. Wolf'un başka seçeneği olmadığı için Birinci Mahkeme salonunda oturup oturamayacağını sormak zorunda kaldı. Dikkat çekmek istememişti ve bir an için, bu isteğe şaşıran görevlinin onu tanıdığından endişelenmişti, ancak görevli omuz silkerek onu uygun kapıya kadar götürdü. Ona, halka açık izleme galerisinin dışında bekleyen diğer dört kişiyle birlikte durmasını söyledi. Hepsi birbirini tanıyor gibiydi ve ona şüpheyle bakıyorlardı.

Kısa bir bekleyişin ardından kapılar açıldı ve Wolf'un bileği paramparça olmuş, kan içinde dışarı sürüklendiğinden beri ayak basmadığı odadan cilalı ahşap ve deri kokuları yayıldı. Diğerlerinin peşinden içeri girdi ve ön sıradaki bir koltuğa oturarak mahkeme salonuna yukarıdan baktı.

Çeşitli personel, avukatlar, tanıklar ve jüri üyeleri onun altındaki odaya akın etti. Sanık sanık kürsüsüne getirildiğinde, arkasındaki hareketliliği duydu; diğer izleyiciler, Wolf'un sadece bakarak suçlu olduğunu güvenle tahmin edebileceği, dövmelerle kaplı adama el sallıyor ve işaret ediyordu. Ardından, hakim mahkeme salonuna girip yükseltilmiş banktaki yalnız yerine oturduğunda, salondakiler ayağa kalktı.

Vanita, Edmunds'un delillerinin doğru olduğunu teyit ettikten sonra Masse'nin fotoğraflarını basına vermişti. Onun hiç şüphe götürmeyen harap olmuş yüzü artık dünyanın her haber kanalında gösteriliyordu. Normalde halkla ilişkiler ekibi, televizyon stüdyolarından fotoğraflarına üç saniyelik bir bakış bile yayınlamaları için yalvarmak zorunda kalırdı, bu yüzden Vanita, eşi benzeri görülmemiş bu görünürlükten faydalanmakta hiç vakit

kaybetmemişti. Klasiğe gülümsedi: katilin şöhret hırsı, onun çöküşünü hızlandırmıştı.

Halka verilen açık talimatlara rağmen, çağrı merkezindeki görevliler, 2007'den beri Masse'nin görüldüğüne dair yüzlerce telefon ihbarıyla boğuşuyordu. Baxter, her on dakikada bir güncellemeleri kontrol etme ve CFIT görevlileriyle iletişim kurma görevini üstlenmişti. Zaman geçtikçe giderek daha fazla hayal kırıklığına uğruyordu.

"Bu insanlar hiç mi dinlemiyorlar!" diye bağırdı, son çıkan çıktıyı buruşturarak. "Beş yıl önce Sainsbury's'te olup olmamasının ne önemi var ki? *Şimdi* nerede olduğunu bilmem lazım!"

Finlay tek kelime etmeye cesaret edemedi. Baxter'ın bilgisayarında bir uyarı sesi duyuldu.

'Harika, işte bir başka grup daha geliyor.'

Sandalyesine geri çöken Baxter, çağrı merkezinden gelen e-postayı açtı. Alakasız tarihler listesini hızlıca gözden geçirdi ve o sabah saat 11.05'ten bir tarih buldu. Ekranda parmağını gezdirerek diğer ayrıntıları okudu. Arayan kişi bir yatırım bankacısıydı ve Baxter'a, aramaların dörtte üçünü oluşturan medyumlar ve sarhoş evsizlerden daha güvenilir gelmişti. Konum: Ludgate Hill.

Baxter ayağa fırladı ve Finlay ona ne bulduğunu sormadan önce hızla yanından geçti. CFIT kontrol odasına doğru merdivenlerden aşağı koştu.

Wolf, Halid davasındaki deneyimine kıyasla böylesine rahat ve medeni bir duruşmaya tanık olmayı garip buldu. Sanığın adam öldürme suçunu kabul ettiğini, ancak cinayet suçunu kabul etmediğini öğrendi. Duruşma üçüncü gününe girmişti; adamın suçlu olup olmadığını belirlemek için değil, sadece ne kadar suçlu olduğunu belirlemek için.

Duruşmanın başlamasından doksan dakika sonra, Wolf'un arkasındaki izleyici sıralarından iki kişi sessizce dışarı çıktı ve kapı arkalarından sertçe kapanarak sessiz mahkeme salonundaki herkesi rahatsız etti. Savunma avukatı konuşmasına yeniden başlamıştı ki, binanın uzak bir bölümünde ilk yangın alarmı çaldı. Domino taşları gibi, diğer alarmlar da birer birer tetiklendi ve çığlık sesi bir dalga gibi yaklaşarak sessiz mahkeme salonunu doldurdu.

'Hayır, hayır, hayır! Dışarı!' diye emretti, o sabah Baxter'ı zaten bir kez dışarı atmış olan aynı gözetmen.

'Ludgate Tepesi. Saat 11.05,' dedi nefes nefese.

Kontrol panosundaki görevli, amirinden talimat bekledi. Amiri isteksizce başını sallayınca, görevli kaydedilen verilere erişmek için ekranları en yakın güvenlik kameralarından gelen güncel görüntüye geçirdi.

"Bekleyin!" diye bağırdı Baxter. "Bekleyin! Ne oluyor?"

Ekranlar, amaçsızca etrafta dolaşan kalabalıklarla doluydu. Çoğu şık takım elbise giymişti, bir kadın ise siyah bir elbise ve peruk takmıştı. Polis memuru başka bir bilgisayarda aceleyle bir şeyler yazıyordu.

Saniyeler sonra "Merkez Ceza Mahkemesi'nde yangın alarmı" yazısını okudu.

Baxter'ın gözleri parladı ve tek kelime etmeden odadan koşarak çıktı. Bilgisayarın başındaki polis memuru şaşkınlıkla amirine baktı.

"Bunu hâlâ yapıyor muyum, yapmıyor muyum?" diye kibarca sordu.

Baxter hızla merdivenlerden yukarı çıktı ama ofisin kapısına vardığında yavaşladı. Sakince Finlay'in masasına doğru yürüdü ve onunla özel olarak konuşmak için diz çöktü.

'Wolf'un nerede olduğunu biliyorum,' diye fısıldadı.

"Harika!" dedi Finlay, neden bu konuda fısıldaştıklarını merak ederek.

'O, Old Bailey'de. İkisi de orada. Bu gayet mantıklı.'

'Bunu benden daha önemli birine söylemeniz gerekmez mi?'

'Wolf ve Masse'nin aynı binada olduğunu birine söylersem ne olacağını ikimiz de biliyoruz. Londra'daki tüm silahlı polisleri oraya gönderecekler.'

'Ve öyle de olmalı,' dedi Finlay, işin nereye varacağını zaten sezerek.

'Sence Wolf, birinin onu tekrar hapse atmasına izin verir mi?'

Finlay iç çekti.

'Ben de aynen öyle düşünüyordum,' dedi Baxter.

'Bu yüzden?'

'Öyleyse önce biz içeri girmeliyiz. Onu ikna etmeliyiz.'

Finlay daha da derin bir iç çekti.

'Üzgünüm kızım, bunu yapmayacağım.'

'Ne?'

'Emily, ben… Biliyorsun, Will'e bir şey olmasını istemiyorum ama o kendi tercihlerini yaptı. Emekliliğimi düşünmem gerekiyor… ve Maggie'yi. Bunu tehlikeye atamam. Şimdi değil. Onun için değil.'

Baxter'ın canı yanmış görünüyordu.

'Ve eğer seni oraya yalnız göndereceğimi düşünüyorsan...'

'Benim.'

'HAYIR.'

'Onunla birkaç dakika geçirmem gerekiyor, sonra da takviye çağıracağım. Yemin ederim.'

Finlay bir an düşündü.

"Bildirimde bulunacağım," dedi.

Baxter'ın yüzü yıkılmış görünüyordu.

'…on beş dakika içinde,' diye ekledi.

Baxter gülümsedi. 'Otuz taneye ihtiyacım var.'

'Sana yirmi tane vereceğim. Dikkatli ol.'

Baxter yanağından öptü ve çantasını masasından aldı. Finlay, saatindeki zamanlayıcıyı başlatırken endişeden midesi bulanıyordu. Vanita'nın ofisinin önünden yavaşça geçişini izledi ve kapıdan çıkar çıkmaz koşmaya başladı.

Wolf, arkasındaki ve altındaki insanlar eşyalarını toplarken ve düzenli bir şekilde tahliye olurken yerinde oturmaya devam etti. Sanık sandalyesindeki adam kaçmaya kalkışacak gibi görünüyordu ama çok kararsızdı ve iki güvenlik görevlisi onu dışarı çıkarmak için aceleyle içeri girdi. Geriye kalan bir avukat dizüstü bilgisayarını almak için geri döndükten sonra, Wolf ünlü mahkeme salonunda yalnız kaldı. Alarm seslerine rağmen, kapıların çarpma seslerini ve insanların en yakın acil çıkışa yönlendirildiğini duyabiliyordu.

Wolf bunun sadece bir yangın olmasını diledi ama çok daha tehlikeli bir şey olduğundan şüphelendi.

BÖLÜM 35

Pazartesi, 14 Temmuz 2014

11:57

Yirmi dakika boyunca çalan alarmlar aniden sustu, ancak yankıları Büyük Salon'un kubbeli tavanında sonsuza dek yankılanarak hayalet gibi varlığını sürdürdü. Wolf'un kulaklarındaki çınlama yavaş yavaş dindiğinde ve mahkeme salonu uygun bir sessizliğe büründüğünde, sessizliğin içinden yeni bir ses yükseldi: mahkeme salonunun kapılarına yaklaşan tek başına, düzensiz ayak sesleri. Wolf, izleyici sıralarında oturmaya devam etti. Nefes alışverişini kontrol altında tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı, yumruklarını sıktıkça eklemleri bembeyaz oldu.

Bulanık bir anı, geri dönmek için uygunsuz bir an seçmişti: uzun bir koridoru aydınlatan göz kamaştırıcı tavan lambaları, sağır edici bir telefon sesi ve telefonu açan biri. Bir hasta mı? Bir hemşire mi? Telefonu kulağına tuttuklarını belirsizce hatırlıyordu. İstemsizce de olsa, mantıksızlığa teslim olarak, onlara seslenmek, onları uyarmak istedi.

Şimdi onu ele geçiren de aynı korkuydu.

Yavaş adımların sesi giderek yükseldikçe kulaklarını dik tutmaya çalıştı ve eski kapıların çerçevelerine şiddetle çarpmasıyla oluşan gürültülü patlama sesiyle irkildi.

Wolf'un nefes almaya bile cesaret edemediği kısa bir sessizlik oldu.

Aşağıda bir yerlerde aşınmış bir menteşe gıcırdadı ve ardından bir kapının kapanmasının titreşimini hissetti. Wolf, ayak sesleri geri döndüğünde ve galerinin altından baştan aşağı siyah giyinmiş heybetli bir

figür belirdiğinde, boş odayı faltaşı gibi açılmış gözlerle izledi. Uzun paltosunun derin kapüşonu başına çekilmişti. Etkilenebilir halindeyken, Wolf'un hayal gücü coştu: Sanki Kayıt Meleği'nin kendisi, enkaz ve toz yağmuru arasında, binanın görkemli girişinden koparak onu yargılamaya gelmişti.

'Şunu söylemeliyim ki,' diye başladı Masse. Her hece sanki zorla ağzından çıkarılıyormuş gibiydi. Yapay ışıkta tükürükleri parıldarken, bozuk kelimelerini odanın dört bir yanına saçtı. Sanki konuşmayı unutmuştu. 'Kaldığınız için çok etkilendim.'

Sıraların arasından geçerken, iskelet gibi beyaz parmaklarını cilalı yüzeylerde ve tahliye sırasında geride bırakılan çeşitli eşyalarda gezdirdi. Wolf, Masse'nin kendisine bakmamış olmasına rağmen tam olarak nerede olduğunu biliyor gibi görünmesinden derinden rahatsız oldu. Wolf mahkeme salonlarını kendisi seçmişti ama tam olarak Masse'nin onu istediği yerde olmasından endişelenmeye başladı.

Masse, yargıç kürsüsüne çıkan basamakları tırmanırken, "Her korkak kazanacağından emin olduğunda savaşabilir; ama bana kaybedeceğinden emin olduğunda savaşacak cesarete sahip bir adam verin" diye tekrarladı.

Kapüşonlu adam Adalet Kılıcını duvardan kaldırdığında Wolf'un kalbi sıkıştı. Uzun parmaklarını altın kabzaya doladı ve silahı metalin metale sürtünme sesi eşliğinde yavaşça kınından çıkardı. Bir anlığına uzun kılıcı hayranlıkla izledi.

'George Eliot şöyle demişti,' diye devam etti düşünceli bir şekilde, koyu renkli ahşap paneller üzerinde yansıyan ışık noktaları belirip kaybolurken, 'Sanırım senden hoşlanırdı.'

Masse, paha biçilmez tarihi eseri başının üzerine kaldırdı ve ardından ortadaki masaya doğru indirdi. Ucu körelmiş olsa da, ağır metal parçası ahşabın içine derinlemesine saplandı ve o otururken hafifçe titredi.

Wolf, Masse'nin yanında geçirdiği süre uzadıkça sinirlerine hakim olamıyordu. Maskenin altında Masse'nin sadece bir insan olduğunu biliyordu: şüphesiz yetenekli, acımasız ve zeki bir katildi, ama yine de bir insandı; ancak fısıltılarla anlatılan şehir efsanelerinin kalbindeki korkunç gerçeği, son eserinin kronik olarak kayıtsız bir dünyadan talep ettiği evrensel hayranlığı görmezden gelmek imkansızdı.

Masse bir iblis değildi, ama Wolf onun karşılaşabileceği en iblis benzeri varlık olduğundan hiç şüphe duymuyordu.

'Gerçek bir kılıç,' diye işaret etti Masse silaha. 'Hakimlerin başlarının üzerinde, her an en az bir şüpheli katilin bulunacağı garanti olan bir odada asılı duruyor.' Elini boğazına götürerek, monologun onu yorduğunu ima etti. 'İngilizleri sevmek zorundasınız. Sizin bu duvarlar içinde yaptıklarınızdan sonra bile, güvenlik ve sağduyudan çok gösterişe ve geleneğe değer veriyorlar.'

Masse şiddetli ve hırıltılı öksürük nöbetine girdi.

Wolf, aradaki boşluğu fırsat bilip ayakkabı bağcıklarını çözdü; böylece Masse'ye yakın bir mesafede bulunmayıp bağcıkların işine yaramamasını umuyordu. Tam gevşek bağcıkları eline dolarken donakaldı; Masse, ağır kapüşonu yaralı kafa derisinden uzaklaştırıyordu.

Fotoğraflara bakmış, tıbbi raporları okumuştu ama hiçbiri Masse'nin yaralarının yıkıcı boyutunu tam olarak yansıtmamıştı. Ölümcül beyaz bir yüzey üzerinde kıvrılan yara izleri nehirleri, yüz ifadesindeki değişikliklerle birlikte akıp gidiyor ya da kuruyordu. Sonunda yukarıya, galeriye baktı.

Wolf, kendi soruşturmasından Masse'nin varlıklı bir aileden geldiğini öğrenmişti – özel okul, soylu aile arması, yelken kulüpleri. Hatta bir zamanlar oldukça yakışıklıydı. Kaba konuşmasının içinde hâlâ üst sınıfa özgü, bozulmuş bir üslubun izleri vardı; yine de bu yaralı, acımasız katilin ona bu kadar etkileyici bir şekilde hitap etmesini ve Viktorya dönemi romancılarından alıntılar yapmasını izlemek tuhaf olmaktan başka bir şey değildi.

Wolf, Masse'nin neden kendini izole ettiğini, neden ailesinin bağış toplama etkinlikleri ve golf kulüpleriyle dolu hayatına asla geri dönemediğini, neden orduya dönmek için bu kadar çaresiz olduğunu anlamaya başlamıştı; gerçek dünyada onun için yer yoktu.

Parlak bir zekâ, kırık bir bedenin içinde hapsolmuş.

Olaylar farklı şekilde gelişseydi Masse'nin toplumun sıradan bir üyesi olup olmayacağını, yoksa o bomba patlamasında aristokrat görünümünün korumasını kaybedip kaybetmeyeceğini merak etti.

'Söyle bana William, her şey umduğun gibi mi oldu?' diye sordu Masse. 'Küçük Annabelle Adams sonunda intikamının alındığını bilerek huzura kavuşabilecek mi?'

Wolf cevap vermedi.

Masse'nin yüzünde çarpık bir sırıtış belirdi:

'Belediye başkanı alevler içinde yanarken siz de o sıcaklığın tadını çıkardınız mı?'

Wolf bilinçsizce başını salladı.

'HAYIR?'

Wolf kendini tutamayarak, "Bunu hiç istememiştim," diye mırıldandı.

'Ama sen yaptın,' diye sırıttı Masse. 'Bunu onlara *sen* yaptın.'

'Hastaydım! Kızgındım. Ne yaptığımı bilmiyordum!' Wolf kendine çok kızgındı. Masse'nin onu etkilemesine izin verdiğinin farkındaydı.

Masse derin bir iç çekti.

'Eğer “Bunu kastetmedim”, “Anlaşmamızdan geri dönmem gerekiyor” veya benim en sevdiğim: “Tanrı'yı buldum” gibi şeyler söylerseniz çok hayal kırıklığına uğrayacağım. Gerçi, eğer öyleyseniz, o küçük pisliğin nerede saklandığını gerçekten bilmek isterim.'

Masse'nin hırıltılı kahkahası, şiddetli öksürük nöbetlerine dönüştü ve Wolf'a kendini toparlama fırsatı verdi:

'Eğer sen de o ucube tiplerden biri olursan hayal kırıklığına uğrayacağım.'

"Ben bir ucube değilim!" diye araya girdi Masse, ayağa fırlayarak ve Wolf'un hayal bile edemeyeceği kadar yüksek sesle bağırarak.

Yaklaşan siren sesleri gergin atmosferi delip geçti.

Masse öfkeyle nefes nefese kalırken, mahkeme salonunun zemininde köpüklü kan belirdi; kontrolünü kaybetmesinin dehşeti Wolf'u daha da cesaretlendirdi.

'Sizin kim olduğumu, *ne* olduğumu bilmediğinizi mi varsaymalıyız?'

'Senin ne olduğunu çok iyi biliyorum, Lethaniel. Sen, yakında tulum giymiş bir *ucubeden* farksız, kendini kandırmış narsist bir psikopatsın.'

Masse'nin Wolf'a fırlattığı bakış onu korkuttu. Cevabını düşünürken rahatsız edici bir sessizlik içinde kaldı.

Masse, tam bir özgüvenle, 'Ben sabitim, ebediyim, sonsuza dek varım' dedi.

"Benim bulunduğum yerden bakınca, pek de istikrarlı, ebedi veya sonsuza dek sürecek biri gibi görünmüyorsunuz," dedi Wolf yapmacık bir güvenle. "Aslında, hafif bir soğuk algınlığının bile sizi ben fırsat bulamadan öldürebileceği gibi görünüyorsunuz."

Masse, utangaç bir şekilde elini tenindeki derin çizgilerin üzerinden geçirdi.

"Bunlar Lethaniel Masse'ye aitti," dedi sessizce, hatırlayarak. "Zayıf ve güçsüzdü ve ateşte yanarken, geride bıraktığı kabı ben aldım."

Tören kılıcını tahta masadan alarak mahkeme salonuna geri döndü.

Siren sesleri tam tepelerinde duyuluyordu.

'Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun? İşte bu yüzden seni seviyorum, William! Meydan okuyan, kararlı birisin. Mahkemeler delil istiyorsa, sahte delil uydurursun. Jüri birini suçsuz ilan ederse, onu ölümün eşiğine kadar dövmeyi kendine görev edinirsin. Seni işten çıkarırlarsa, tekrar işe alırlar. Ve ölümle burun buruna geldiğinde bile hayata sadakatle tutunursun. Bu takdire şayan. Gerçekten.'

"Eğer bu kadar büyük bir hayranınızsanız..." diye espri yaptı Wolf.

'Seni bırakayım mı?' diye sordu Masse, sanki bu fikir onun için tamamen yeniymiş gibi. 'Bunun böyle işlemediğini biliyorsun.'

Sirenler sustu, bu da binanın her an silahlı polis memurlarıyla dolabileceği anlamına geliyordu.

"Buradalar, Masse," dedi Wolf. "Onlara zaten bilmedikleri hiçbir şey söyleyemezsin. Her şey bitti."

Wolf kalkıp gitmek üzereydi.

'Kader... yazgı. Her şey çok acımasız,' dedi Masse. 'Şu anda bile bu mahkeme salonunda ölmeyeceğinize inanıyorsunuz – neden inanacaksınız ki? Tek yapmanız gereken o kapıdan çıkıp geri dönmemek. Dönmelisiniz. Gerçekten dönmelisiniz.'

'Hoşça kal, Lethaniel.'

'Sizi böyle görmek çok üzücü: ağzınız kapatılmış, boyun eğmeye zorlanmışsınız. Bu...' Masse, Wolf'a doğru işaret ederek, 'bu, seçeneklerini tartan, mantıklı kararlar alan, aslında bir nebze de olsa kendini koruma içgüdüsü gösteren gerçek William Fawkes değil. Gerçek William Fawkes, ateş ve öfke dolu, hapse atılmak zorunda kalınan adam, intikam almak için bana gelen adam, bir katili bu zemine damgalamaya çalışan adam. Gerçek William Fawkes, burada ölmeyi *seçerdi* .'

Wolf huzursuzdu. Masse'nin neyi başarmaya çalıştığını anlamıyordu. Dikkatlice çıkışa doğru ilerledi.

Wolf kapıyı iterken Masse sohbet havasında, "Ronald Everett oldukça iri bir adamdı," dedi. "Belki on üç pint kan kaybetti? Daha fazla mı? Centilmen bir vakarla öleceğini kabullendi. Uyluk atardamarında küçük bir delik açtım ve yere kan akarken bana hayatından bahsetti."

'Güzeldi... sakindi.'

'Yaklaşık beş dakika sonra hipovolemik şokun ilk belirtilerini göstermeye başladı. Tahminimce toplam kan kaybı yüzde yirmi ila yirmi beş arasındaydı. Dokuz buçuk dakika sonra bilincini kaybetti ve on bir dakika içinde kan kaybından dolayı kalbi durdu.'

Masse'nin yerde bir şey sürüklediğini duyunca Wolf duraksadı.

"Bunu sadece," diye seslendi Wolf'a galerinin alt katlarından, "çünkü zaten sekiz aydır kanıyor."

Wolf yavaşça arkasına döndü. Masse, Baxter'ı arkasından sürükleyerek, saçlarından bir tutamını çekerek götürürken, mahkeme salonunun zemininde parlak kırmızı bir kan lekesi yol açmıştı. Baxter'ın her zaman çantasında taşıdığı ipek yazlık eşarbıyla ağzını tıkamış, ellerini de kendi kelepçeleriyle bağlamıştı.

Zayıf ve şaşırtıcı derecede solgun görünüyordu.

'İtiraf etmeliyim ki, burada doğaçlama yapıyorum,' diye seslendi Masse, Wolf'u odanın içine doğru iterken. 'Senin için başka planlarım vardı. Onun bizi tek başına aramaya geleceğini kim düşünürdü ki? Ama geldi ve şimdi anlıyorum ki, bu işin ancak bu şekilde sona erebileceğini düşünüyorum.'

Masse onu yere bıraktı ve yüzü beklentiyle kararmış olan Wolf'a tekrar baktı. Sahte iblis veya kullandığı ağır silahla ilgili beslediği tüm endişeler dağılmıştı.

'Ah!' dedi Masse, kılıcını Wolf'a doğrultarak. 'Sonunda! İşte buradasın.'

Wolf kapılardan fırlayarak merdivenlere doğru koştu.

Masse, Baxter'ın üzerine diz çöktü. Yakından bakıldığında, hareket ettikçe yara dokusu geriliyor ve buruşuyordu. Kolunu tuttuğunda onu savuşturmaya çalıştı. Havada onun kötü nefesinin ve tahriş olmuş cildini yatıştırmak için sürdüğü ilaç ve merhemlerin kokusunu alabiliyordu. Dirseğini kasıklarının hemen sağına yerleştirdi ve kanama yavaşlayana kadar bastırdı.

'Tıpkı daha önce olduğu gibi. Baskıyı sürdürün.' Konuşurken topunu onun üzerine damlattı. 'Çok çabuk tükenmeni istemiyoruz.'

Masse ayağa kalktı ve kapıları izledi:

'Ve böylece kahramanımız ölmeye geliyor.'

BÖLÜM 36

Pazartesi, 14 Temmuz 2014

12.06 Öğleden sonra

Wolf, binanın uzak bir köşesinden sesler duyabiliyordu: Silahlı Müdahale Birimi'nin binayı aramasından önce itfaiyecilerin dışarı çıkarıldığını duyuyordu. Son üç basamağı da hızla indi ve muhteşem salonda koştu; göğsünde bir sıkıntı ve yan tarafında acı verici bir sancı hissediyordu. Kilise benzeri ortamı görmezden gelmeye çalışarak mahkeme salonunun kapısına odaklandı: Sina Dağı'nın eteğindeki yerinden beyaz cübbeli bir Musa ona bakıyordu; oyma melekler uçuş halinde donmuş, vitray pencerelerin etrafına dağılmış ve başpiskoposların, kardinallerin ve hahamların Tanrı'nın sözünü vaaz eden suretleri, Masse'nin iddialarını doğruluyordu.

Tanrı var. Şeytan var. Cinler aramızda dolaşıyor.

Wolf, mahkeme salonuna dalarken kapıların altından sızan sığ, kızıl su birikintisine bastı. Baxter hâlâ en uçta, sanık kürsüsünün altında, Halid'in kanıyla ıslanmış tahtaya kan akıtıyordu. Ona doğru bir hareket yaptı ama Masse araya girdi, kılıcını kaldırdı.

'Bu kadarı yeterli,' dedi.

Çarpık sırıtışı iğrençti.

Baxter kendini halsiz hissediyordu. Islak pantolonu tenine yapıştığı yerlerde soğuktu. Atardamar üzerindeki basıncı korumakta zorlanıyordu ve her göz kırpışında uyuyakalacakmış gibi hissediyordu. Masse'nin başına çok sıkıca

bağladığı bez parçasını çıkarmaya çalışırken yüzünde derin çizikler açmıştı ve tekrar denemek için kanını kaybetmek istemediğini biliyordu.

Kelepçeli ellerinin ulaşamayacağı bir mesafede, belinin alt kısmına dayanan silahı hissedebiliyordu. Masse ıskalamıştı. Bir kez daha hamle yaptı ama dirseğini bacağından yavaşça kaldırdığında, kalbinin hızla atışıyla birlikte kanın sürekli akışı korkutucu bir şekilde hızlanmaya başladı.

Sağa doğru uzandı ama sol kolu hareketini kısıtladı. Parmak uçları metalin üzerinde tahrik edici bir şekilde gezindi. Sırtını kamburlaştırdı, kolunun yerinden çıkmasını, kırılmasını, birkaç milimetre daha kazanmak için her şeyi göze aldı.

Oturduğu su birikintisi birkaç saniye içinde iki katına çıkmıştı. Hayal kırıklığıyla bağırdı ve kanamayı durdurmak için dirseğini yerine koydu; yedi saniyelik sonuçsuz çabasını birkaç dakikalık yaşamla takas etmişti.

Masse uzun paltosunu banklardan birinin üzerine asmıştı. Altında ise Wolf'un Goldhawk Yolu'nda bulduğu aynı gömlek, pantolon ve ayakkabı takımını giyiyordu: kamuflajı. İki iri adam ikinci kez karşı karşıya geldiğinde Wolf hâlâ nefes nefese kalmıştı. Boy ve irilikte kazandığı küçük avantajı Masse kas gücüyle fazlasıyla telafi ediyordu.

Tahliye telaşında, birileri pahalı görünümlü bir dolma kalemi kağıt yığınının üzerine bırakmıştı. Wolf pozisyon değiştirdi ve Masse konuşmaya devam ederken, derme çatma metal silahı gizlice aldı.

'Dün Piccadilly Circus'ta olduğunu biliyordum.'

Wolf'un öfkesi yerini şaşkınlığa bıraktı.

Masse, "Bunu yapıp yapamayacağını görmek istedim," dedi. "Ama sen zayıfsın William. Dün de zayıftın. Naguib Khalid'i bitiremediğin gün de zayıftın, şimdi de zayıfsın. Bunu sende görebiliyorum."

'İnan bana, eğer yerinden kımıldamasaydın—'

'Hayır, yapmadım,' diye sözümü kesti Masse. 'Paniklediğini izledim. Yanımdan koşarak geçtiğini izledim. Acaba gerçekten tam önünde durduğumu görmedin mi, yoksa belki de görmek istemedin mi?'

Wolf başını salladı. Kalabalığın içinde Masse'yi gözden kaybettiği anı hatırlamaya çalıştı. Onu alt edecek cesareti *bulabilirdi* . Masse onu manipüle ediyor, kendinden şüphe duymasına neden oluyordu.

'Yani, bunun anlamsızlığını görüyorsunuz, değil mi?' diye devam etti Masse yumuşak bir sesle. Duraksadı. 'Çünkü sizi seviyorum – ve gerçekten seviyorum – size, diğer rakiplerinize sunulmayan bir seçenek sunacağım: Diz çökersiniz ve size söz veriyorum, her şeyi temizleyeceğim. Hiçbir şey hissetmeyeceksiniz. Ya da bunun için savaşırız ve işler kaçınılmaz olarak... tatsız bir hal alır.'

Wolf, Masse'nin çok iyi sergilediği o aç bakışı benimsedi.

'Her zamanki gibi tahmin edilebilir,' diye iç geçirdi Masse, kılıcını kaldırarak.

Baxter kanamayı durdurmalıydı. Masse izlerken denemeye cesaret edememişti. Şu anki durumda en azından kanamayı kontrol edebiliyordu. Niyetini anlasaydı, kan kaybını durdurmanın hiçbir yolunu bırakmayacağından emin olurdu.

Dirseğini yerinden oynatmadan, kelepçeli elleriyle kemerini çözmeyi başardı. Derin bir nefes alarak, kumaşı altından çekip yaranın hemen üstüne, bacağının etrafına sardı. Acı dayanılmaz bir şekilde, kanama tekrar ince bir damla haline gelene kadar kumaşı gittikçe daha sıkı çekti.

Hâlâ kan kaybediyordu ama ellerini tekrar kullanabilme yeteneğini kazanmıştı.

Masse, Wolf'a doğru bir adım attı. Wolf geri adım attı. Bir adım daha. Wolf, şaşırtıcı derecede ağır olan dolma kalemin kapağını açtı, başparmağını uç kısmının hemen altına yerleştirdi ve sanki bıçak sallıyormuş gibi kalemi önünde tuttu.

Masse ileri atıldı ve ölümcül antika bıçağı çılgınca salladı. Bıçak yanındaki duvara çarptığında Wolf geriye doğru sendeledi ve Masse tekrar salladı, bıçak Wolf'un yüzünden sadece birkaç santim uzakta havayı yarıp geçti, kendi savuruşunun gücü onu dengesizleştirdi. Wolf riskli bir adım atarak öne çıktı ve kalemi Masse'nin üst koluna birkaç kez sapladıktan sonra güvenli bir mesafeye geri çekildi.

Masse bağırdı ve hasarı değerlendirdi, merakla taze delik yarasını sakin bir şekilde yokladı.

Bu sakinlik anı, öfkeyle tekrar saldırdığında fırtınanın gözü gibi geçti. Wolf içgüdüsel olarak vücudunu saldırıdan uzaklaştırarak köşeye çekildi; ancak sıyrık darbesi sol omzuna isabet ettiğinde acı vericiydi. Kendini

Masse'ye atarak, onu defalarca bıçakladı, metal parçayı kılıç koluna gittikçe daha derine sapladı, ta ki zayıf bir darbe onu yere serene kadar. Kalemin yere düştüğünü ve gözden kaybolduğunu duydu.

İki adam da bir an duraksadı. Wolf yerde, düşmüş omzunu acıyla tutarken, Masse gömleğinin kolunun altından sızan koyu kırmızı kanı hayranlıkla izliyordu. Korku veya acı belirtisi göstermiyordu, sadece değersiz rakibinin verdiği hasarın büyüklüğüne şaşırmıştı. Ağır silahı tekrar kaldırmaya çalıştı ama zar zor yerden kaldırabildi ve bunun yerine sol eliyle tutmak zorunda kaldı.

"Dizlerinin üzerine çök, Lethaniel," dedi Wolf alaycı bir gülümsemeyle ayağa kalkmaya çalışırken. "Söz veriyorum, burayı temizleyeceğim."

Wolf, Masse'nin hakaret karşısında yüz ifadesinin değiştiğini gördü. Masse gibi o da Baxter'a kısa bir bakış attı.

'Eğer bilseydin, onu kurtarmak için yine de bu kadar çok mücadele eder miydin acaba?'

Wolf, kışkırtıcı yorumu görmezden geldi ve ona doğru bir adım daha yaklaştı, ancak Masse tekrar yolunu kesti.

'Onun adının listemizde yer almayı diğerlerinden çok daha fazla hak ettiğini bilseydiniz,' diye devam etti Masse.

Wolf kafası karışmıştı.

'Dedektif Müfettiş Chambers cesur bir adam değildi. Yalvardı. İnledi. Masumiyetini ilan ederken yakardı.'

Masse, Baxter'a alaycı bir gülümseme fırlattığında, Wolf bir fırsat gördü ve ona saldırdı. Masse saldırıyı savuşturdu ancak geriye doğru sendeledi ve banklardan birine çarptı.

Baxter, Masse'nin uzun paltosunun tezgahtan kayıp, iş çantasının içindekilerin yere saçılmasını izledi. Gözleri, Masse'nin onu etkisiz hale getirmek için kullandığı kan lekeli tırnak makasından, cep telefonuna ve ardından masa ayağının yanında duran küçük anahtar takımına kaydı.

Masse sözlerine şöyle devam etti: "Anlaşılan Emily'nin hatırına, dostluğunuzu korumak için, mektubu Meslek Etiği Kurulu'na *gönderdiğini* düşünmenize izin vermişti..."

Wolf huzursuz görünüyordu.

'...Khalid aleyhindeki davanızın tamamını çökerten mektup.' Masse, Wolf'un Baxter'a inanmazlıkla bakmasını hevesle ve eğlenerek izledi. 'Korkarım yanlış kişiyi öldürdük.'

Baxter onun gözlerine bakamadı. Ama aniden başını kaldırdı ve boğuk bir çığlık attı.

Masse'nin yaklaştığını çok geç fark etti. Başka seçeneği kalmayan Wolf, ona doğru atılarak savurduğu kılıcı engelledi ve ikisi de sert zemine sertçe düştü. Wolf, Masse'ye acımasızca defalarca vururken kılıç banklardan birinin altına kaydı; verdiği hasar, adamın zaten ağır yaraları tarafından gizlenmişti.

Masse çaresizlik içinde uzanıp Wolf'un paramparça olmuş omzunu kavradığında, kırık kemiğin derinin altında sürtünme sesini duyduğunda, bu onu daha da öfkelendirdi ve kendisine yönelik saldırıyı körükledi. Wolf nefret ve öfkeyle bağırdı, kükremesi çırpınan düşmanının kulaklarını sağır etti. Kafasını acımasız bir güçle Masse'nin harap olmuş yüzüne indirdi, burnunu kırdı ve çırpınan uzuvlarını savaşma gücünden mahrum bıraktı.

Masse, saldırının şiddeti karşısında çaresizce yukarıya bakıyordu. Gözleri kocaman açılmış, yalvarır gibiydi – korku doluydu.

Baxter mahkeme salonunun zemininde sürünerek arkasındaki tahtayı lekeledi. Makasa uzanıp yüzündeki acı veren bez parçasını kesti. Saniyeler geçtikçe zayıflayan Baxter, tırnaklarıyla tuşlara doğru ilerledi.

Wolf cebinden ayakkabı bağcıklarını çıkardı. Daha fazla güç için bağcıkları ikiye katladı, yenilmiş rakibinin kafasını yerden kaldırdı ve boğazına sıkıca doladı. Son bir adrenalin patlamasıyla Masse şiddetle tekme attı ve kafasını kurtardı.

"İşleri kendin için daha da zorlaştırıyorsun," dedi Wolf kıvranan adama.

Masanın altında dolma kalemi fark etti ve onu almak için ayağa kalktı.

Wolf, kanlı silahıyla sakince geri dönerken ağzındaki Masse'nin kanını yere tükürerek, "Söyle bakalım," dedi, "eğer sen Şeytansan, bu beni ne yapıyor?"

Masse'nin kendini sürükleyerek uzaklaşma yönündeki güçsüz girişimleri, Wolf'un üzerine eğilip tereddüt etmeden kalemi sağ bacağına saplamasıyla engellendi; bu, Baxter'a açmaya cüret ettiği yaranın aynısıydı. Wolf,

Masse'nin acı çığlıklarını, bağcıkları tekrar boynuna dolayarak ve yaralı omzunun dayanabileceği kadar gererek susturdu.

Çaresizce çıkan hırıltıların sesinden zevk alarak, ona karşı koyma girişimlerinin giderek zayıfladığını hissetti. Masse'nin gözlerinin beyazlarında kan damarlarının patladığını izledi ve kollarının titremesine neden olacak kadar daha da sıkıca çekti.

"Kurt!" diye bağırdı Baxter, parmaklarındaki beceriksizlikten dolayı tuşlarla boğuşurken. Oda dönüyordu. "Kurt! Dur!"

Öfkesinden onu duyamıyordu bile. Tekrar Masse'ye baktı. Gözlerinden hayat çekiliyordu. Bu artık meşru müdafaa değildi, infazdı.

'Yeter artık!'

Baxter silahı kaldırıp göğsüne doğrulttuğunda keskin bir tık sesi duyuldu. Şaşkınlıkla ona baktı, sonra da altındaki kan yığınına sanki ilk defa görüyormuş gibi baktı.

'Yeter artık,' dedim.

BÖLÜM 37

Pazartesi, 14 Temmuz 2014

12.12 Öğleden sonra

Baxter bayılmak üzere olduğunu biliyordu. Cildi nemli ve soğuktu, mide bulantısı ise her geçen saniye daha da kötüleşiyordu. Tanık kürsüsüne yaslanmış, silahını Wolf'a doğrultmuştu; onun hakkında bildiğini sandığı hiçbir şeye artık güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi. Wolf, Masse'den uzaklaşırken, kendi vahşetinin boyutuna şaşırmış gibi, ayaklarının dibindeki perişan adama baktı.

Baxter, Masse'nin bilincini kaybettiğini ancak hâlâ hayatta olduğunu görebiliyordu. Oturduğu yerden, harap olmuş yüzünden nefes almaya çalışırken göğsünün inip kalktığını ve her zorlu nefeste kanın çıtırtısını duyabiliyordu. Acı çekmeyi hak etmiş olsa da, mahkeme salonunun zemininde yüzüstü yatan bu bedene biraz acıma duymamak imkansızdı.

Wolf onunla işini bitirmeden çok önce kavga sona ermişti.

Yakınlardan gelen bağırışlar Wolf'ü sersemlemiş halinden çıkardı. Hemen Baxter'ın yanına koştu.

"Bana dokunma!" diye bağırdı.

Kadın ondan çok korkmuş görünüyordu ve adam kadının parmağının tetik üzerinde seğirdiğini gördü.

Kollarını olabildiğince yukarı kaldırdı.

"Yardım edebilirim," dedi, kadının tepkisine şaşırmış bir şekilde.

'Benden uzak dur.'

Wolf, kollarının koyu kırmızı kanla sırılsıklam olduğunu fark etti.

'Benden mi korkuyorsun?' Soruyu sorarken sesi titredi.

'Evet.'

'Bu... bu benim kanım değil,' diye onu temin etti.

"Bunun durumu daha iyi hale getirdiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Baxter inanmazlıkla. Kelimeleri gevelemeye başlamıştı. "Bak ne yaptın!" Köşede ölmekte olan adama doğru işaret etti. "Sen bir canavarsın," diye fısıldadı.

Wolf, Masse'nin gözlerindeki kanın bir kısmını sildi.

"Sadece mecbur kaldığımda," dedi üzgün bir şekilde. Kollarını havada tutmaya çalışırken gözleri parlıyordu. "Sana asla zarar vermem."

Baxter bu sözlere acı bir kahkaha attı. 'Zaten yaptın bile.'

Wolf yaralı görünüyordu ve azminin zayıfladığını hissedebiliyordu.

Silahlı Müdahale Birimi arama çalışmalarına devam ederken binanın bir yerinden şiddetli bir patlama sesi duyuldu.

"Buradayım!" diye bağırdı, her şeyin bir an önce bitmesini istiyordu. Odaklanmaya çalışırken göz kapakları titriyordu. "Gerçeği bilmem lazım, Wolf. Bunu sen mi yaptın? Masse'yi bu insanların üzerine sen mi saldın?"

Wolf tereddüt etti.

'Evet.'

Bu itiraf Baxter'ı adeta şok etmiş gibiydi.

"Annabelle Adams'ın öldüğü gün," diye devam etti. "Görevime iade edildikten sonra, bu olayları araştırmaya başladım ama gerçek olduğuna inanmadım! Gerçekten de inanmadım. İki hafta önce o listeyi görene kadar." Baxter'ın gözlerine baktı. "Korkunç, korkunç bir hata yaptım ama bunu düzeltmek için *çok* çabalıyorum. Bunların hiçbirini istememiştim."

Baxter yere doğru iyice çökmüştü. Nefes alışverişi hızı da önemli ölçüde artmıştı.

'Bir şey söyleyebilirdin.' Silah ağırlaştıkça sesi yavaşlıyordu. Ağırlığı taşımaya çalışırken kolu titriyordu. 'Bana gelebilirdin.'

'Nasıl yapabildim? Bunu yaptığımı sana nasıl anlatacağım?' Wolf, Elizabeth Tate'in yanındaki o meşhur fotoğrafındaki kadar perişan görünüyordu. 'Bunu o insanlara, arkadaşlarımıza yaptığımı...' Baxter'ın oturduğu kan birikintisinden dolayı midesi bulanmış gibiydi. 'Bunu sana yaptığımı mı?'

Baxter'ın gözünden istemeyerek bir damla yaş süzüldü ve yanağından aşağı aktı. Onu ondan saklayacak gücü yoktu ve kanlı zemine düşmesine

izin verdi.

Wolf, "Davadan uzaklaştırılırdım," dedi, "muhtemelen görevden uzaklaştırılırdım. Ekibe daha faydalı olabileceğimi düşündüm ve onu bulabileceğimi *biliyordum* ." Masse'yi işaret etti. "Zaten tüm hazırlıkları yapmıştım."

'Sana inanmak istiyorum ama...'

Baxter'ın bedeni sonunda teslim oldu. Silah kucağına düştü ve yana doğru yığıldı.

Büyük Salon'dan daha fazla bağırış geldi ve görünmeyen bir düşmanın yaklaştığının yankılanan kükremesi duyuldu. Wolf, tanık kürsüsünün arkasındaki kapıya özlemle baktı; esaret altında bir geleceğin onu beklediğinin ve kaçış yolunun korumasız olduğunun farkındaydı…

Baxter'ın başını nazikçe yere indirdi ve Masse'nin buruşuk paltosunu ayaklarının altına katlayarak bacaklarını yorgun kalbinin üzerine kaldırdı. Wolf, derme çatma turnikeyi daha sıkı çektiğinde aniden bilinci yerine geldi ve yaralı omzunun içinde bir şeyin yer değiştirmesiyle çığlık attı. Bacağı, titreyen kalbinin ritmiyle birlikte yavaşça zonklarken, sanki patlayacakmış gibi hissediyordu. Wolf, yaranın üzerine baskı uygulayarak diz çökmüş bir şekilde onun üzerinde duruyordu.

"Hayır," diye sızlandı Baxter, doğrulmaya çalışırken onu itmeye çalışarak.

"Kıpırdama," dedi ona. Yavaşça yere oturmasına yardım etti. "Bayıldın."

Sözlerin anlamını kavraması biraz zaman aldı. Tam olarak nerede olduğunu anlamaya çalışırken gözleri etrafta gezindi ve silahın hâlâ başının yanındaki yerde durduğunu fark etti. Wolf'un şaşkınlığına, titrek bir elini ona uzattı. Wolf elini tuttu ve hantal elleriyle olabildiğince nazikçe sıktı.

Bileğini saran soğuk metalin hissiyle birlikte bir tıkırtı sesi de geldi.

"Tutuklusunuz," diye fısıldadı Baxter.

Elini otomatik olarak geri çekti ve Baxter'ın elinin de onun elinin altında cansızca sarktığını gördü. Ona sevgiyle gülümsedi, ölümden dönme gibi önemsiz bir şeyin gününü bölmesine izin vermemesine hiç şaşırmamıştı. Yanına yere oturdu ve her iki elini de kanamanın kaynağının üzerine bastırdı.

'O mektup...' diye başladı Baxter. Yaşanan her şeye rağmen, ona bir açıklama borçlu olduğunu hissetti.

'Artık önemi yok.'

'Andrea ile birlikte senin için çok endişelendik. Sana yardım etmeye çalıştık.'

Masse odanın diğer tarafında boğuk bir inilti çıkardı, ardından zorlu nefes alışverişi tamamen kesildi. Baxter endişeyle ona bakarken, Wolf umutlu bir ifade takındı.

Birkaç dakika sonra Masse yüksek sesle öksürdü ve nefes alışı normale döndü.

"Saçmalık," diye fısıldadı Wolf.

Baxter ona onaylamayan bir bakış attı.

"Tek başına buraya gelerek ne düşünüyordun?" diye sordu Wolf. Sesinde endişe, öfke ve hafif bir hayranlık karışımı vardı.

"Seni kurtarmaya çalışıyordum," diye fısıldadı Baxter. "Kendini öldürmeden önce seni içeri getirebileceğimi düşündüm."

'Peki, bu sizin için nasıl sonuç veriyor?'

'Pek iyi değil,' diye güldü. Yattıktan beri biraz güç toplamıştı.

'Temiz!' diye gür bir ses yankılandı Büyük Salon'da.

Wolf'un açık kapılara sabırsızca bakışlarını izlerken, botlarının yere vuran sesini hissedebiliyordu.

'İçerideyiz!' diye seslendi.

Baxter, yaptıklarının hiçbirini haklı çıkarmaya çalışmadığını, onu serbest bırakması için ikna etmeye çalışmadığını veya masumiyetini destekleyecek uydurma bir hikaye anlatmasını istemediğini fark etti. Hayatında ilk kez, bir çıkış yolu aramak yerine sorumluluk alıyordu.

"Burada!" diye tekrar bağırdı.

Elini bir kez daha tuttu, ama bu sefer gerçekten istiyordu.

"Beni terk etmedin," dedi gülümseyerek.

'Neredeyse yapıyordum,' diye sırıttı.

'Ama yapmadın. Yapmayacağını biliyordum.'

Wolf, metalin bileğinden kayıp gittiğini hissetti. Şaşkınlıkla diğer eline baktı.

'Git,' diye fısıldadı Baxter.

Hareket etmeye hiç teşebbüs etmedi ve bir elini hâlâ sıkıca kadının bacağına bastırıyordu.

Koşu botlarının gürültüsü, hızla yaklaşan bir tren gibi geliyordu.

"Hadi!" diye emretti, kendini tahtaya yaslayarak doğruldu. "Wolf, lütfen!"

'Seni bırakmıyorum.'

'Hayır, değilsin,' diye umutsuzca temin etti Baxter, zaten tekrar bayılacak gibi hissediyordu. 'Yardım burada.'

Wolf itiraz etmek için ağzını açtı.

Gürültü giderek şiddetleniyordu; radyolardan gelen bozuk cızırtılar ve metalin metale çarpma sesleri daha da netleşiyordu.

'Zaman yok! Git artık!' diye yalvardı Baxter, kalan son gücüyle onu kendinden uzaklaştırarak.

Wolf şaşkın görünüyordu ama yerden paltoyu kaptı ve tanık kürsüsünün arkasındaki küçük kapıya koştu. Durdu ve kısa bir an için ona baktı; derin mavi gözlerinde, Masse'yi parçalara ayırırken gördüğü canavarın hiçbir izi yoktu.

Ve sonra gitti.

Masse'nin hayatta kalacağından şüphe ederek ona şöyle bir baktı, sonra silahı saklaması gerektiğini hatırladı. Sağına doğru uzandı, ama parmakları sadece sert zemine değdi. Büyük bir çabayla başını çevirdi ve silahın yerinde olmadığını gördü.

'Şerefsiz!' diye kendi kendine gülümsedi.

Siyah giysili polis memurları odaya hücum ederken, kadın ellerini havaya kaldırdı ve kimliğini başının üzerinde yüksekte tuttu.

Wolf, devam eden arama seslerinden uzaklaşarak tanıdık koridorları takip etti. Kan lekeli gömleğini gizlemek için Masse'nin paltosunun düğmelerini iliklediği ve gözlüklerini tekrar taktıktan sonra karşılaştığı ilk acil çıkıştan fırladı. Etrafında alarmlar çalmaya başladı, ancak binanın önündeki kaosun arasında sokaktaki hiç kimsenin bunları duymasının imkansız olduğunu biliyordu.

Sağanak yağan yağmur, rengarenk acil durum araçlarına ekstra bir parlaklık kazandırarak, kasvetli şehir ve tepedeki karanlık bulutlara karşı adeta parıldamalarını sağlıyordu. Basın mensupları ve giderek artan meraklı yayalar, yolun diğer tarafında toplanmış, herkesin baktığı şeyi görebilmek için birbirleriyle itişip kakışıyorlardı.

Wolf, iki sağlık görevlisinin yanından aceleyle geçmesine rağmen, bina ile polis kordonu arasındaki tarafsız bölgeyi sakince geçti. Genç bir polise kimliğini işaret etti, ancak polis memuru gazetecileri uzak tutmakla o kadar meşguldü ki umursamadı bile. Polis şeridinin altından geçerken, çatıdan

izleyen Adalet Tanrıçası heykelinin uçurumun kenarına doğru sallandığını gördü ve ardından koyu renkli şemsiyelerle örtülmüş kalabalığın arasından sıyrılmaya başladı.

Yağmur şiddetlenince, uzun siyah paltosunun kapüşonunu başına çekti ve kalabalığın kenarına doğru ilerledi; insanların onu itip kakmasını hissederek, yolunu cahilce kesenlerin üzerinden atladı ve bunu yaparken kendisine yöneltilen acımasız bakışları umursamadı; aralarında dolaşan canavardan hiçbiri haberdar değildi.

Koyun postuna bürünmüş kurt.

TEŞEKKÜRLER

Birilerini unutup onları gücendirmem kaçınılmaz, ama yine de söyleyeyim...

RAGDOLL, onu dünyaya tanıtmak için inanılmaz derecede çok çalışan, çok iyi ve yetenekli birçok insanın uzun listesi olmasaydı var olamazdı.

Orion adına Ben Willis, Alex Young, Katie Espiner, David Shelley, Jo Carpenter, Rachael Hum, Ruth Sharvell, Sidonie Beresford-Browne, Kati Nicholl, Jenny Page ve Clare Sivell'e teşekkür etmek istiyorum. (Seni de unutmadım Sam – sonunda sana özel bir teşekkür.)

Conville & Walsh olarak, bana her konuda yardımcı olmak için ellerinden gelenin fazlasını yapan arkadaşlarım Emma, Alexandra, Alexander ve Jake'in yanı sıra Dorcas ve Tracy'ye de teşekkür etmek istiyorum.

Aileme – Anneme, Ossie'ye, Melo'ya, Bob'a, B'ye ve KP'ye – tüm yardımları ve destekleri için teşekkür ederim.

İnanılmaz editörüm Sam Eades'e, bitmek bilmeyen coşkusu ve yazdıklarıma olan inancı için çok özel bir teşekkür.

Ve aynı şekilde, RAGDOLL'u taslaklar arasından seçen ve eğer o olmasaydı bu kitabın, onunla tanışma şansına sahip olana kadar yazdığım diğer her şeyle birlikte yatağımın altında tozlanmaya devam edeceğine inandığım arkadaşım ve sırdaşım Sue Armstrong'a (kendisi aynı zamanda menajerim) da özel bir teşekkür borçluyum. Çok özel bir kadın.

Son olarak, İngiltere'de kitap üzerinde çalışan herkese ve dünyanın dört bir yanındaki yayın ekiplerine ve okuyabileceğiniz o kadar çok harika kitap varken zaman ayırıp bu kitabı okuyan herkese teşekkür ederim.

Tamam, işim bitti.

Daniel Cole
2017

Yazar Daniel Cole ile Soru-Cevap

1. RAGDOLL, ustaca yazılmış bir polisiye gerilim romanı – bu türün her zaman hayranı mıydınız?

Beni en çok etkileyen şey televizyon. İngiliz polisiye dizilerinin bazılarını çok sevsem de, hepsinde ortak bir tema var: biraz renksiz, gerçekçi ve acımasız bir kasvet. Ama Amerikan dizileri de çoğu zaman utanç verici derecede yapmacık ve klişe dolu oluyor (*Castle* dizisinin bir bölümünde 1920'lerin dedektifleri olarak uyanıyorlar – bir daha asla izlemedim).

Dolayısıyla, senaryo yazmaya başladığımda (Ragdoll bunlardan biriydi), ikisi arasında mükemmel bir denge kurmayı hedefliyordum: gerçekçi bir kaçış; en sevdiğim yönleri seçip onları bir araya getirmeye çalışmak.

Kitap zevkim oldukça ticari; Robert Galbraith'leri, Stieg Larsson'ları çok seviyorum... Bu türün kesinlikle hayranıyım.

2. Ana karakterlerin hepsi birbirinden çok farklı kişiliklere sahip – tanıdığınız birinden mi esinlenildiler? Favori bir karakteriniz var mı?

Favori bir karakterim yok.

Wolf, en sevdiğim kahramanların/anti-kahramanların bir karışımıydı; bir yandan *Firefly'dan* Kaptan Mal Reynolds, bir yandan da *Lost'tan* Sawyer'ı andırıyordu. İçinde kesinlikle *Walking Dead'den* Rick Grimes'tan ve *Lethal Weapon'dan* Martin Riggs'ten de izler vardı.

Diğer karakterlerin hiçbiri belirli bir kişiye dayanmıyor, sadece Baxter hariç; o da kabaca muhteşem kız kardeşim ve en büyük hayranım Melody'den esinlenilmiştir.

3. Hikayeniz çok sıkı kurgulanmış, birçok sürpriz ve beklenmedik olay içeriyor. Sürecin başında bunu en ince ayrıntısına kadar planladınız mı?

Ben her zaman ilgi çekici bir başlangıç ve şok edici bir sonla yazmaya başlarım ve hikayenin oradan gelişmesine izin veririm. Diğer insanların nasıl yazdığını bilmiyorum, ama kelimeleri kağıda dökmeye başladığım anda o kadar çok şey değişiyor ki, önceden herhangi bir şey planlamak tamamen zaman kaybı olurdu.

Bununla birlikte, RAGDOLL o kadar karmaşık ve iç içe geçmiş ki, hepsini nasıl bir araya getirdiğime dair hiçbir fikrim yok. Sanırım bunun için altı yıllık ret mektuplarına teşekkür etmeliyim – üzerinde düşünmek için bolca zamanım oldu.

4. RAGDOLL'un en büyük güçlü yönlerinden biri mizahı. Kitabı yazarken bu sizin için önemli miydi?

Beni tanıyan herkes, hiçbir şeyi çok ciddiye alamadığımı söyleyecektir. Bu muhtemelen çok sinir bozucu. Temelde, her birkaç sayfada bir beni güldürmeyen bir şey varsa sıkılıyorum. İlginç olmayan ama alakalı bir hikaye var (harika editörüm işe başlamadan çok önce), kitabın yayınlanma şansının olmasını istiyorsam kitaptan tüm mizahı çıkarmam gerektiği önerilmişti. O zaman, beni biraz güldürmeyen bir şey ortaya koymaktansa, yazar olarak azimle devam edip başarısız olmayı tercih edeceğime karar verdim.

5. Kitabınız dünyanın dört bir yanındaki ülkelerde satıldı. Bu başarı hakkında ne hissediyorsunuz?

Çok tuhaf bir yıl oldu.

Kendimi biraz sahtekar gibi hissediyorum ama tek amacım RAGDOLL 2: RAGDOLLIER'ı olabilecek en iyi hale getirmek... Yine de bu yıl güzel yerlere ücretsiz seyahatler yapmayı umuyorum.

6. Baxter ve Fawkes'ın 2018'de geri dönmesi bekleniyor. Neler bekleyebiliriz?

İkinci kitap, beklediğiniz gibi klişe bir şekilde daha büyük, daha karanlık, daha şok edici bir devam kitabı; ama aynı zamanda daha komik, daha dokunaklı ve daha kişisel. Bazı tanıdık yüzler geri dönüyor. Bazı yeni

yüzler tanıtılıyor ve evet, bunun şimdiye kadar verilmiş en belirsiz cevap olduğunun farkındayım… Sadece özür dileyebilirim.

Telif hakkı

BİR ORION E-KİTABI

İlk olarak 2017'de Büyük Britanya'da Orion Books tarafından yayınlandı.
Bu e-kitap ilk olarak 2017 yılında Orion Books tarafından yayımlanmıştır.

© Daniel Cole 2017

Daniel Cole'un bu eserin yazarı ve çizeri olarak tanınma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca kendileri tarafından ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir veri tabanında saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya yolla iletilemez; ayrıca, bu yayının yayınlandığı cilt veya kapak biçiminden farklı bir biçimde dolaşıma sokulamaz; bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul, sonraki alıcıya da dayatılmalıdır.

Bu kitaba ait CIP katalog kaydı British Library'den edinilebilir.

Ciltli Kitap ISBN: 978 1 4091 6874 4
Ciltsiz Kitap ISBN: 978 1 4091 6875 1
e-Kitap ISBN: 978 1 4091 6877 5

Trapez
Orion Publishing Group Ltd.'nin bir markasıdır.
Karmelit Evi
50 Victoria Seti
Londra EC4Y 0DZ

Hachette UK Şirketi

www.orionbooks.co.uk

BİR CESET. ALTI KURBAN.
VE SONU GELMEZ AKIL OYUNLARI.

Altı kurbanın vücudundan farklı parçaları kesen bir seri katil, bu parçaları bir araya dikerek korkunç bir ceset meydana getirir. Basının "Kukla" adını verdiği bu ceset yüzünden tüm ülke ayağa kalkar ve kısa bir süre sonra başka bir sarsıcı haber gelir: Katil, altı kişinin daha isminin bulunduğu bir liste hazırlamış, onları hangi tarihte öldüreceğini de listeye eklemiştir. Dahası, vakayı inceleyen Dedektif William Fawkes'un adı da listede son sıradadır.

TÜM GAZETELER VE HABER KANALLARI
"KUKLA CİNAYETİ"YLE ÇALKALANIYOR.

Bir sonraki cinayet gerçekleşmeden katili yakalaması gereken Dedektif William Fawkes ve meslektaşı Dedektif Emily Baxter'ın omuzlarında şimdi çok büyük bir yük vardır: Fawkes ve Baxter katilin bir sonraki adımını hata yapmadan hesaplamaya çalışmalıdır. Ancak cinayetlerin ardında Fawkes'un karanlık geçmişinden izler bulunduğu fark edilince oyunun seyri tamamen değişir...

TİK TAK
ÖLÜM LİSTESİ HAZIR
VAKİT DARALIYOR...

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-350-7

Kapak Görseli: © Arcangel/iStock
Kapak Tasarımı: Charlotte Abrams-Simpson